AUTOAREA BESTSELLERULUI
CÂND VIAȚA ÎȚI MAI DĂ O ȘANSĂ

JOJO MOYES

Toți am fost aici

LITERA

BLUE MOON

BLUE MOON

JOJO MOYES

Toți am fost aici

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

Toți am fost aici
Jojo Moyes

Pentru Saskia, care deja înțelege mai mult despre natura umană decât voi fi eu vreodată în stare să o fac.

CAPITOLUL 1

Lila

Pe noptiera Lilei este o fotografie înrămată, pe care nu a avut încă energia – sau poate dorința – să o ia de acolo. Patru chipuri înghesuite unul în celălalt în fața unui acvariu imens din cine știe ce atracție turistică din străinătate – acum nu-și mai amintește unde erau – cu un banc de pești dungați, irizați, care privesc în gol din spatele lor. Violet își împinge nasul în sus cu un deget și-și trage în jos pleoapele inferioare, ceea ce o face să arate ca o figură de ceară grotescă; Celie, într-o bluză în dungi, ca de marinar, se strâmbă și ea, deși, ținând cont de faptul că împlinise deja 13 ani, e ceva mai reținută; Lila zâmbește încrezătoare, ca și cum ar spera că va fi o fotografie frumoasă de familie, în ciuda tuturor dovezilor, iar Dan zâmbește și el, însă fără ca zâmbetul să-i atingă ochii, și are o expresie enigmatică în timp ce mâna i se odihnește pe umărul lui Violet.

Această ultimă fotografie de familie este primul lucru pe care-l vede dimineața și ultimul pe care-l vede seara și, deși știe că ar trebui să o pună undeva ca să nu-i afecteze ziua, din cine știe ce motiv pe care nu și-l poate explica, nu se îndură să o bage în sertar.

Uneori, noaptea, când nu poate să doarmă, privește lumina lunii alunecând în dâre pe tavanul dormitorului ei, se uită la fotografia asta și se gândește

cu jind la familia pe care ar fi putut să o aibă, la toate fotografiile de vacanță care nu vor exista niciodată: weekenduri ploioase în Cornwall, plaje exotice și ei toți îmbrăcați în alb, o absolvire plină de veselie în fața unei universități din cărămidă roșie, poate nunta lui Celie, cu părinții mândri alături de ea. Toate astea sunt imagini fantomatice, efemere ale unei vieți care s-a evaporat pur și simplu sub ochii ei.

Și uneori se gândește să ia un strat gros de lipici și să-l întindă pe toată fața lui Dan.

Lila încearcă să desfunde o instalație foarte încăpățânată din baia de la etaj, când sună Anoushka. Cu doi ani în urmă, când ea și Dan cumpăraseră casa asta – o locuință mare și „excentrică“ (ceea ce, în limbajul unui agent imobiliar, însemna că „nimeni altcineva nu vrea să o cumpere“) și care necesita renovare, aflată într-o zonă verde din nordul Londrei –, Lila fusese încântată de băile vechi de zeci de ani, în nuanțe de verde mentă și zmeură, găsindu-le – împreună cu tapetul floral – fermecătoare și originale. Ea și Dan se plimbaseră prin fiecare încăpere, imaginându-și felul în care avea să arate casa după ce avea să fie gata. Deși, dacă acum stătea să se gândească mai bine, ea fusese cea care se plimbase și își imaginase, în timp ce Dan spusese doar „Hm, hm“, deloc implicat, trăgând mereu cu ochiul la telefon. Chiar a doua zi după ce luaseră cheia, aceeași instalație fermecătoare și originală hotărâse săși arate adevărata față într-o serie nesuferită de înfundări și revărsări. În baia roz – cea pe care o foloseau fetele –, un desfundător de toaletă și un umeraș răsucit stau acum lângă closet, așteptând-o pe Lila (pentru că se pare că e întotdeauna treaba Lilei) să atace obiectul misterios care se hotărâse de data asta să se înfigă cu stoicism în adâncul vasului.

– Lila, scumpo, ce mai faci?

Vocea Anoushkăi se aude mai înfundat și Lila poate să audă:

– *Nu, Gracie, nu vreau garoafe în el. Sunt niște flori atât de vulgare! Nu, nu, în nici un caz gerbere. Le urăște!*

Lila se apleacă și atinge cu nasul butonul de difuzor de pe ecranul telefonului. Își înăbușă greața în clipa în care un val de apă se ridică peste marginea mănușii ei de cauciuc.

– Minunat! Nemaipomenit! spune ea. Tu ce faci?

– Ca întotdeauna, lupt din toate puterile pentru autorii mei. Apropo, un nou cec pentru drepturi de autor e în drum spre tine. L-ai fi primit de săptămâna trecută, dar Gracie e însărcinată și biata de ea vomită întruna. Sincer, a trebuit să arunc trei coșuri de gunoi din birou. Erau un pericol pentru sănătate.

La parter, Truant, câinele, latră agitat. Latră la orice – la veverițele din grădină, la porumbei, la oamenii care vin să ia gunoiul, la musafirii ocazionali, la aer.

– Oh, minunat! spune Lila, în timp ce închide ochii și împinge și mai adânc umerașul. Că e însărcinată vreau să spun. Nu că vomită.

– Ba nu prea e, scumpo. E înfiorător de inconvenabil. Nu pot să pricep de ce fetele astea fac întruna copii. Asistentele mele vin și pleacă. Încep să mă întreb dacă n-o fi ceva în aerul condiționat. Și ia spune, ce mai fac fetele tale încântătoare?

– Bine. Sunt foarte bine, zice Lila.

Ele nu sunt deloc foarte bine. Celie izbucnise în lacrimi la micul-dejun după ce văzuse, se pare, ceva pe Instagram și, când Lila o întrebase ce se întâmpla, fata ei cea mare îi spusese că oricum nu putea să înțeleagă și plecase glonț la școală. Violet o străpunsese cu o privire de furie rece când îi spusese că trebuia să se ducă joi la tata – era seara lui –, se lă-

sase să alunece de pe scaunul înalt fără nici un cuvânt și nu vorbise cu ea tot drumul spre școală.

– Bun, bun, spune Anoushka pe tonul distrat al cuiva care n-ar fi auzit nici dacă i-ar fi spus că ambele fete fuseseră decapitate în acea dimineață. Acum, în legătură cu manuscrisul ăsta...

Lila trage umerașul din toaletă. Apa încă se ridică până la buza vasului. Își scoate mănușile de cauciuc și se sprijină de dulap. Îl aude pe Truant lătrând în continuare și se întreabă dacă o să fie nevoie să le ducă iar o sticlă de vin vecinilor. Le-a dat șapte sticle în ultimele trei luni, în speranța că n-o să ajungă să o urască din tot sufletul.

– Când o să-mi poți trimite ceva? Păreai foarte sigură luna trecută.

Lila își umflă obrajii.

– Hm, lucrez la el.

Urmează câteva momente de tăcere.

– Ascultă-mă, scumpo, nu vreau să par severă, spune Anoushka pe un ton sever. Te-ai descurcat extraordinar de bine cu prima carte, *Reconstruiește!* Și ți-au crescut vânzările după faptele deplorabile ale lui Dan. Presupun că ar trebui să-i fim recunoscătoare măcar pentru asta. Dar nu vrem să fim uitate, nu? Nu vrem să lansăm ceva nou atât de târziu încât să fie aproape ca și cum am luat-o de la capăt.

– O să... O să-l ai în curând.

– Cât de curând?

Lila privește în jur.

– În șase săptămâni?

– Hai să zicem trei! Nu trebuie să fie perfect, scumpo. Îmi trebuie doar o idee despre ceea ce faci. A rămas tot ghidul ăla, *Cum să fii fericit singur?*

– Hm, da.

– Multe sfaturi ca să trăiești bine în mod independent? Povestiri haioase despre întâlniri? Câteva

anecdote fierbinți despre escapadele sexuale ale unei femei singure?

– Oh, da. Toate astea.

– De-abia aștept. Ard de nerăbdare. O să trăiesc în mod indirect prin aventurile tale. *Oh, pentru Dumnezeu, Gracie! Nu în coșul cel nou!* Trebuie să închid. Aștept e-mailul tău! Pupă pe toată lumea!

Lila închide telefonul și rămâne privind vasul de toaletă, încercând să determine apa să se scurgă prin puterea voinței. Când se așază, îl aude pe Bill urcând scările. Se oprește și îl poate auzi cum se pregătește să urce următoarea treaptă. El și mama au trăit într-o căsuță de prin anii '50 la zece minute distanță – cu puțină mobilă, spațioasă și foarte luminoasă, iar pentru el etajele și înghesuiala din casa asta sunt o provocare zilnică.

– Scumpo?

– Da?

Lila afișează o expresie luminoasă și veselă.

– Nu-mi place să-ți aduc vești proaste, dar iar au venit vecinii să se plângă de câine. Și ceva foarte dezgustător se prelinge prin tavanul de la bucătărie.

Instalatorul pe care-l chemase de urgență își supsese dinții, scosese patru scânduri din podea și descoperise, se pare, gaura în țeava din pământ. Golise întregul rezervor, o informase că avea nevoie de un sistem complet nou – *Ascultați ce vă spun, nu cred că vreți să mai stați mult timp cu baia așa, până și bunicul meu e mai tânăr* –, băuse două cești de ceai cu mult zahăr și îi ceruse 380 de lire. Lila începuse să-i spună *taxa pe Mercedes.* Orice meseriaș care vedea mașina sport vintage și foarte scumpă de la intrare adăuga numaidecât douăzeci și cinci la sută la prețul pe care îl stabilise.

– Deci aici e înfundată? întrebase ea, mâzgălind cecul și încercând să nu calculeze în minte cum

afecta această cheltuială bugetul lunar.

– Nu, problema trebuie să fie în altă parte, spusese omul. Totuși, nu poți s-o folosești, evident. Și toată instalația din baie trebuie schimbată. Și, dacă tot te ocupi de asta, poate că vrei să schimbi și parchetul. Îmi intră degetul mare printre scânduri.

Bill îi pusese mâna bătătorită pe umăr după ce închisese ușa după instalator.

– O să fie bine, spusese el, strângând-o ușor. Pentru Bill, acesta era un gest de susținere emoțională foarte profundă. Pot să te ajut, să știi.

– Nu e nevoie să mă ajuți, Bill, spusese ea, întorcându-se spre el cu un zâmbet vesel. Sunt bine. Totul e bine.

Bill oftase încet, apoi se întorsese cu mersul lui țeapăn în camera lui.

Bill locuia cu ele de trei luni, se mutase la scurt timp după ce murise mama ei. Fiindcă era vorba despre Bill, nu o făcuse din cauză că fusese găsit plângând în hohote, că uitase să mai mănânce sau că lăsase casa să cadă pe el. Se retrăsese pur și simplu în el însuși, transformându-se într-o versiune din ce în ce mai mică a fostului fabricant de mobilă, înalt și cu spatele drept, pe care-l cunoștea de treizeci de ani. Până când nu mai rămăsese din el decât o umbră.

– Mi-e dor de ea, spunea când Lila se ducea în vizită, plină de viață, încercând să insufle puțină energie în încăperile mult prea tăcute.

– Știu, Bill, răspundea. Și mie.

Adevărul era că nici pentru Lila nu era foarte ușor. Fusese un șoc pentru ea când Dan o anunțase că le părăsea. Când în cele din urmă aflase despre Marja, își dăduse seama că plecarea lui Dan fusese doar o adiere de vânt, ceva ce abia dacă o atinsese. Abia reușise să doarmă în primele șase luni, mintea îi fusese ca un vârtej toxic de fire care în sfârșit se le-

gau, de reproșuri, de teamă și de furie rece, de milioane de certuri mute rămase în mintea ei – certuri pe care Dan reușea întotdeauna cumva să le evite: *Nu în fața copiilor, Lila, da?*

Apoi, câteva luni mai târziu, toate astea păliseră în fața morții subite a Francescăi. Când îi sugerase lui Bill să se mute o vreme la ele, făcuseră amândoi eforturi să se asigure unul pe celălalt că făceau acest lucru doar ca ei să-i fie mai ușor cu fetele, iar el să-i ofere puțin ajutor până ce se obișnuia cu noul rol de mamă singură. Bill păstrase căsuța și se ducea aproape în fiecare zi să lucreze în șopronul lui ordonat din fundul grădinii, unde repara scaunele vecinilor și unde făcuse balustrade noi pentru scări, pentru ca fetele Lilei să nu cadă prin găurile largi ale celor de dinainte. Nici unul din ei nu vorbea despre momentul în care avea să se întoarcă la casa lui. Nu era ca și cum i-ar fi încurcat cu ceva viața Lilei (care viață?), iar prezența blândă a lui Bill oferea familiei care rămăsese un sentiment de stabilitate și continuitate de care aveau mare nevoie. Era ca un fel de ancoră pentru bărcuța lor care sălta zadarnic pe valuri, care aproape în fiecare zi părea că lua apă și că era instabilă, ca și cum, brusc, fără nici un avertisment, s-ar fi trezit plutind în largul mării.

Lila merge pe jos la școală. E prima zi înapoi după vacanță. S-a oferit să se ducă Bill, dar Lila are nevoie să-și facă numărul de pași (este zilnic bântuită de picioarele lungi ale Marjei, de talia ei încă definită). În plus, dacă își spune că trebuie să iasă ca să o ia pe Violet, poate să diminueze sentimentul de culpabilitate care o încearcă pentru că nici astăzi nu a scris nimic.

Amândoi știu motivul pentru care se oferă Bill: Lila detestă să se ducă la școală după-amiaza. Dimineața e în regulă: toată lumea se grăbește, poate să

lase fata și să plece repede. Dar momentul în care vine să o ia e prea dureros; își dă seama cât este de vizibilă, în asemenea măsură încât i se chircesc degetele de la picioare când se strânge împreună cu celelalte mame la porțile școlii. După ce s-a întâmplat, o lună întreagă a avut de îndurat clătinări din cap: *Nu pot să cred! Doamne, ce groaznic, îmi pare atât de rău!* Sau poate vorbe pe la spate: *Totuși, nu poți să-l învinovățești, nu?* Și, firește, a mai fost momentul în care s-a întâmplat totul, ca o glumă proastă, la doar două săptămâni după ce-i fusese publicată cartea, când era în mijlocul unei serii de interviuri promoționale în care vorbea despre cum să repari o căsnicie care și-a pierdut scânteia sub asaltul cerințelor slujbei și al copiilor. La două zile după ce Dan o părăsise, intrase posacă în locul de joacă și văzuse trei alte mămici, cu capetele aplecate ciorchine, citind un articol din revista *Elle,* intitulat cum altfel decât *Cum mi-am consolidat căsnicia.* Phillipa Graham – afurisita aia botoxată – se grăbise să ascundă revista la spate când o văzuse pe Lila și clipise exagerat, ca într-o pantomimă de nevinovăție. Iar cele două acolite ale ei, ale cărei nume nu și le putea aminti niciodată, abia reușiseră să-și stăpânească râsul. „Sper că bărbații voștri se molipsesc chiar în clipa asta de o boală venerică rezistentă la antibiotic, luată de la o cocotă masculină“, își spusese Lila și afișase un zâmbet, pregătindu-se să o întâmpine pe Violet când ieșea târând ghiozdanul după ea.

Săptămâni la rând simțise murmurul de fascinație îngrozită urmărind-o pe terenul de joacă, simțise capetele întorcându-se și bârfele șoptite în colțul gurii. Își ținuse capul sus, simțind cum i se făcea pielea de găină și cum începea să o doară maxilarul din cauza efortului de a menține zâmbetul rigid pe care și-l lipi-

se pe față ca o mască de ghips. Mama ei își asumase sarcina de a duce fetele la întâlniri cu alți copii, explicându-le lui Celie și lui Violet și mamelor prietenelor acestora, când venea cu Citroënul ei mic să le ia, că Lila avea mult de lucru și că aveau să se vadă la următoarea ocazie. Însă mama ei nu mai era.

Simțind nodul familiar în stomac, Lila își ridică gulerul pe lângă urechi și se oprește la marginea grupului înșirat pe lângă gard – mame, bone, câte un tată răzleț –, studiind intens telefonul și pretinzând că e captivată de un e-mail extrem de important. Este procedura-standard zilele acestea. Asta sau să ia cu ea câinele, care latră isteric la oricine se apropie la mai mult de douăzeci de metri.

„Mâine“, se gândește ea. „Mâine n-o să mai fie întreruperi. O să mă așez la birou la nouă și un sfert, când mă întorc după ce o duc pe Violet la școală, și nu o să mă ridic până ce nu o să scriu 2 000 de cuvinte.“ Încearcă să nu se gândească la faptul că și-a făcut deja exact aceeași promisiune cel puțin de trei ori pe săptămână în ultimele șase luni.

– Știam eu!

Ridică privirea. Aude un strigăt de încântare dinspre grupul de mame care așteaptă pe banca vopsită în culorile curcubeului de lângă leagăne. O vede pe Marja printre ele, aplecată în față în timp ce Philippa îi strânge brațul, radiind pur și simplu. Marja poartă un palton lung din cașmir și pantofi sport. Părul blond îi este prins lejer – și artistic – cu o clamă uriașă.

– Nu ai băut nimic la Nina, nu-i așa? Am al șaselea simț când vine vorba de asta.

Philippa râde. Tocmai își pune mâna pe stomacul Marjei când o observă pe Lila și se întoarce cu un gest teatral și murmură: Oh, Doamne! Îmi pare rău.

Marja se întoarce, urmărind privirea Philippei. Se înroșește.

Lila simte până în măduva oaselor ce se întâmplase, înainte ca mintea ei să apuce să proceseze. Privește ecranul telefonului fără să-l vadă. Inima începe să îi bată nebunește. „Nu. Nu. Nu se poate. Nu după tot ce a spus Dan. Nu le poate face așa ceva." Dar orice urmă de îndoială a fost risipită de culoarea din obrajii Marjei.

Lila simte că i se face rău. E amețită. Nu știe ce să facă. Simte o nevoie copleșitoare de a se trânti la baza copacului aflat la doar câțiva pași distanță, dar nu vrea să o vadă așa celelalte mame. Simte presiunea încinsă a privirilor, așa că își lipește telefonul de ureche și se grăbește să pretindă că este prinsă într-o conversație.

– Da! Da, eu sunt. Ce plăcere să te aud! Minunat! Tu ce mai faci?

Vorbește și vorbește, fără să știe ce-i iese pe gură, întorcându-se cu spatele ca să nu mai vadă pe nimeni, cu un bâzâit strident în urechi. Apoi sare ca arsă în clipa în care Violet o trage de mână.

– Draga mea! Coboară telefonul de la ureche și o observă pe doamna Tugendhat lângă fiica ei. E totul în regulă? spune ea veselă, cu vocea prea ridicată, prea stridentă.

– De ce vorbeai dacă nu e nimeni la telefon? întreabă Violet, privind încruntată ecranul.

– A închis, se grăbește Lila să clarifice.

E convinsă că o să explodeze. Presiunea care se acumulează în ea este prea puternică și corpul n-o să-i reziste.

Doamna Tugendhat poartă un cardigan mițos cu mâneci liliac și o insignă galbenă din carton prinsă pe rever, pe care e scris *La mulți ani* cu un marker verde.

– Discutam cu Violet despre spectacolul de la sfârșitul anului. V-a spus că este povestitorul?

– Minunat! Minunat! spune Lila, întinzându-și fața într-un zâmbet forțat.

– Nu ne place să punem în scenă nașterea lui Iisus – încercăm să fim polivalenți zilele acestea. Știu că mai e mult până atunci – ei, poate că nu chiar atât de mult, doar patru luni –, dar știți cât de mult durează lucrurile astea.

– Știu, zice Lila.

– Te porți ciudat, spune Violet.

– Și *sunteți* reprezentanta părinților pentru departamentul de divertisment de când a plecat Frances de la Emmerdale. Nu că ea ar fi participat în mod regulat, în orice caz. Așa că Violet s-a gândit că v-ați putea ocupa dumneavoastră.

– Să mă ocup?

– De costumele pentru piesă.

– Costume, repetă Lila pe un ton liniar.

– Este o adaptare după *Peter Pan.*

Marja se îndepărtează de celelalte mame. Își strânge haina la mijloc și aruncă o privire rapidă și jenată înspre Lila. Hugo, fiul ei, o trage de mână când ajunge la poartă.

– Desigur, spune Lila.

I se declanșează un bâzâit puternic undeva în partea din spate a capului. Aproape că nu mai aude nimic altceva. Crede că e posibil ca ochii să i se fi umplut de lacrimi, pentru că totul în jur pare ciudat de sticlos.

– Acceptați? Oh, e fantastic! Violet nu era sigură că o să vreți.

– Nu îi place să vină la școală, zice Violet.

Lila își îndreaptă din nou atenția spre fiica ei.

– Cum? Nu spune prostii, Violet! Îmi place foarte mult să vin aici. E cea mai frumoasă parte din zi.

– I-ai dat patru lire lui Celie săptămâna trecută ca să vină ea să mă ia.

– Nu, nu. I-am dat surorii tale patru lire pentru că avea nevoie de patru lire. Fără legătură cu faptul că trebuia să te ia de la școală.

– Nu e adevărat. Ai zis că mai degrabă ți-ai roade singură degetele de la picioare, iar Celie a zis că vine ea dacă-i dai bani ca să-și ia o cafea din aia cu bezele de la Costa, apoi tu ai zis bine, fie și...

Zâmbetul dnei Tugendhat începe să pălească.

– Ajunge, Violet! Sigur, doamnă Tugendhat. Facem ce ați zis. Sigur că da.

Ceva se întâmplă cu mâna ei dreaptă. Se tot învârte în aer, în gesturi emfatice. Pare complet detașată de restul corpului ei.

Doamna Tugendhat zâmbește încântată.

– Ei bine, probabil o să începem la jumătatea modulului de după vacanța din octombrie, dar aveți destul timp să vă ocupați de costume până atunci, nu?

– Da! spune Lila. Da! Trebuie să plecăm. Ne grăbim puțin. Dar... mai vorbim. Cu siguranță o să vorbim. Și... la mulți ani! adaugă, arătând spre insigna din pieptul doamnei Tugendhat, apoi se îndreptă spre stradă.

– De ce o luăm pe aici? întreabă Violet, alergând ca să țină pasul. Întotdeauna mergem pe Frobisher Street.

Marja o luase pe Frobisher Street. Lila e convinsă că o să se prăbușească și o să moară dacă o să fie nevoită să se mai uite o singură dată la părul ăla blond, strălucitor și ciufulit.

– Aveam chef de o schimbare, spune ea.

– Chiar te porți foarte ciudat, zice Violet.

Se oprește și scoate din ghiozdan pachetul de chipsuri de rădăcinoase pe care probabil i l-a pus Bill în loc de pufuleți. Încearcă să le îmbunătățească

dieta. Violet încetinește ca să mănânce, așa că trebuie să încetinească și Lila.

– Mamă?

– Da?

– Știai că Felix are viermi în fund? Și-a băgat degetul acolo în pauză ca să scoată unul și să ni-l arate. L-am văzut cum i se zbătea pe unghie.

Lila se oprește ca să digere informația. În mod normal, așa ceva ar fi făcut-o să urle. În clipa de față însă i se pare, sincer, cel mai puțin rău lucru care i s-a întâmplat pe parcursul acelei zile.

Se uită la fiica ei.

– L-ai atins?

– Bleah, nu! spune Violet și-și aruncă încă un chips în gură. I-am spus că o să stau la exact zece kilometri distanță de el pentru totdeauna. Și de ceilalți băieți. Toți sunt atât de scârboși!

Lila își trece încet palma peste față și scoate un oftat lung și tremurat.

– Să nu te schimbi niciodată, Violet, zice ea când poate vorbi din nou. Deja ești mult mai înțeleaptă decât am fost eu vreodată.

CAPITOLUL 2

De când a plecat Dan și mama ei a murit, Lila și-a stabilit o serie de etape ca să poată face față fiecărei zile. Când se trezește, de obicei între cinci și șase dimineața, înghite un Citalopram, un antidepresiv, cu un pahar cu apă, se îmbracă înainte să aibă timp să se gândească și iese să-l plimbe pe Truant preț de o oră. Se duce în parcul Heath, unde cei care-și plimbă câinele la primele ore ale dimineții se intersectează pe potecile noroioase cu cei care-și beau singuri

cafeaua și cu cei care aleargă încruntați, cu căștile în urechi. Ea merge în timp ce ascultă cărți audio sau podcasturi în care se vorbește mult și care au darul să o calmeze; orice numai să nu rămână singură cu gândurile ei.

Se întoarce și trezește fetele, cu promisiuni și cu amăgiri, până ce reușește să le aducă din pat în curtea școlii, încercând să nu ia personal bombănelile și strigătele disperate legate de șosetele și telefoanele care nu pot fi găsite nicăieri. De când s-a mutat cu ele, Bill face micul-dejun, la care insistă ca fetele să mănânce terci cu fructe de pădure și tot felul de semințe în loc de biscuiții pe care-i servea Lila, alături de covrigii vechi de trei zile, peste care întindea niște gem. Bill e foarte riguros când vine vorba de dietă și vorbește la nesfârșit despre uleiul de pește și despre proprietățile de detoxificare ale lintei, ignorând ochii dați peste cap ai fetelor și privirile cu jind pe care le aruncă cutiei de biscuiți cu ciocolată. Seara, pregătește mese nutritive din legume necunoscute și încearcă să nu arate cât de mult îl doare când fetele mormăie că ar prefera un sendviș la grill cu șuncă și cașcaval.

Când se întoarce după ce lasă fetele la școală, Lila intră în camera pe care o numește, în mod ironic, biroul ei – o încăpere în partea de sus a casei, încă plină de cutii de carton pe care n-a apucat să le despacheteze – și atacă problemele administrative cele mai urgente ale zilei. Acest lucru – împreună cu calculele financiare pe care le implică – o epuizează, așa că trage adeseori un pui de somn pe canapea sau, uneori, se întinde pe covor și ascultă un podcast relaxant de meditații, încercând să ignore lătratul care se aude de jos. Încearcă să mănânce în mod regulat ca să nu-i scadă nivelul de zahăr din sânge – ceea ce îi afectează în mod negativ și sta-

rea de spirit –, apoi, când se trezește și-și alungă somnul cu o cană de ceai și se duce la magazin ca să cumpere ce le mai trebuie prin casă, e de obicei ora la care trebuie să se ducă după Violet, moment în care devine iar *mama* care nu mai are timp pentru gânduri invazive; este în schimb prinsă într-un război fără sfârșit cu dezordinea, rufele, temele și problemele minore ale fiecărei fete în parte, până ce se face ora de culcare. Ia apoi două pilule de antihistaminice (medicul nu mai vrea să-i prescrie somniferele ei preferate, se pare că acum sunt considerate *droguri murdare)* sau uneori, dacă trece printr-o fază de insomnie pronunțată, fumează o jumătate de țigară de marijuana la fereastră și în sfârșit, când se simte cât de cât încrezătoare că somnul se apropie încetișor, asemenea unui cal speriat, pune un podcast pentru dormit – în care actori cu voci calde citesc monoton povești plictisitoare – și se roagă să nu se trezească peste vreo două ore.

Nu vrea să se gândească la fostul ei soț și la partenera lui care arată superb, aparent fără să facă vreun efort pentru asta. Nu vrea să se gândească la casa imaculată în care Dan locuiește împreună cu Marja ceva mai sus pe stradă, cu o selecție strictă de obiecte stilate și o măsuță de cafea Noguchi. Nu vrea să se gândească la mama ei absentă, care reușea cumva să facă tot dezastrul din viața ei mult mai tolerabil.

Sunt zile în care Lila are impresia că este în război cu tot și cu toate; cu mintea ei furioasă, care pare în mod constant să-i scape de sub control, cu hormonii instabili, pe care nu se poate baza, cu greutatea, cu fostul soț, cu încercările casei de a se prăbuși, bucată cu bucată, în jurul ei, cu lumea în general.

Când fetele se ridică de la masă în acea seară, lăsându-l pe Bill să privească cu reproș bolurile neterminate cu tocană de vânat și orz *(Este o masă*

foarte bună – bogată în proteine și săracă în grăsimi), Lila își dă seama cu o puternică strângere de inimă că tocmai s-a deschis încă un câmp de luptă: *noul bebeluș al lui Dan.* Acest copil va fi frate pe jumătate cu fiicele ei, va fi o prezență constantă în viața lor, va avea drept egal la tot ce are de dat tatăl lor – bani, timp, dragoste. Acest copil, mai mult decât orice, face ca totul să fie real – Dan nu se mai întoarce niciodată, oricât de puțin probabil a știut întotdeauna că este acest lucru. Acest copil va fi un nou aspect pe care Lila va trebui să-l gestioneze – probabil zilnic – în următorii optsprezece ani. Iar gândul o face să vrea să-și îndese pumnii în orbite.

El sună la opt și un sfert. Fără îndoială, după ce Hugo, băiețelul de șase ani foarte bine crescut al Marjei, este în pat – îmbăiat, ascultător, în pijama curată și cu dinții atent periați – de cel puțin o oră. Între timp, Violet stă spânzurată cu picioarele de balustradă, urlând versurile unui cântec rap care conține, la ultima numărătoare făcută de Lila, unsprezece cuvinte diferite pentru părțile genitale.

– Lila.

Simte cum stomacul i se strânge când îi aude vocea. Trage aer în piept înainte să vorbească.

– Chiar mă întrebam când o să suni.

– Marja e foarte supărată. El oftează. Ascultă, nici unul dintre noi n-a vrut să afli în felul ăsta.

– I-auzi, e supărată Marja. Vai! Cuvintele ies înainte să le poată opri. Cât de neplăcut pentru ea!

Urmează o tăcere scurtă, înainte ca Dan să continue:

– Ascultă, e în optsprezece săptămâni. Ne-am gândit că ar fi mai bine să trecem peste vacanța de vară și apoi...

– Dar mamele de la grădiniță pot să știe.

– Nu le-a spus ea. Femeia aia afurisită, nu știu cum o cheamă, a ghicit. Și Marja nu putea să mintă, așa că...

– Nu. Doamne ferește să apară vreo minciună în toată povestea asta. Și când ai de gând să le spui fetelor?

Dan ezită. Și-l imaginează trecându-și mâna peste creștetul capului, gestul lui obișnuit când se confruntă cu o situație dificilă.

– Hm... păi... Ne gândeam, *eu* mă gândeam că poate ar fi mai bine să afle de la tine.

– Oh, nu! Lila se ridică de la masă și se duce la chiuvetă. Oh, nu, Dan! Asta e treaba ta. Vrei să le spui fetelor că o să fie înlocuite, atunci o faci tu.

– Ce vrei să spui prin *o să fie înlocuite?*

– Păi, deja te-ai mutat în altă casă și joci rolul de tătic pentru copilul altuia. Cum altfel ar putea să vadă fetele tale situația?

– Știi că nu e așa.

– Știu? Erai tatăl lor. Acum aduci copilul altcuiva dimineața la școală. Iei cina cu el în fiecare seară.

– La naiba, încă sunt tatăl lor! Aș lua cina cu ele în fiecare seară dacă aș putea.

– Totuși, nu o faci dacă pentru asta ar trebui să locuiești cu noi, nu?

– Lila, de ce faci asta?

– Eu? Eu? Eu nu fac nimic. Tu ești cel care a fugit. Tu ești cel care a început să se culce cu *o vecină!* Tu ești cel care crește acum copilul altuia în timp ce ai tăi te văd două zile pe săptămână. Detestă să audă cum îi sună vocea, cuvintele care se varsă din ea, dar nu se poate opri: Și *tu* ești cel care a hotărât să lase gravidă o femeie cu doisprezece ani mai tânără decât el, tu ești, pe toți dracii, cel care o să mai aibă un copil! Un copil pe care, dacă-mi amintesc bine, ai insistat cu încăpățânare că nu-l vrei, oricât

de mult mi l-am dorit eu. Pentru că abia le puteai face față celor doi pe care-i aveam deja!

În acest moment, ceva o face să privească în spate. Celie e lângă frigider. Ține în mână un suc de portocale și se uită fix la mama ei.

– Celie?

Celie pălește. Lasă sucul pe masă și iese valvârtej din cameră.

– Ce e? întreabă Dan. Ce se întâmplă?

– Celie?! strigă Lila. Apoi se întoarce la telefon: Te sun eu.

Camera lui Celie e încuiată și dinăuntru se aude muzica dată tare. Lila încearcă ușa de două ori, apoi bate cu pumnii în ea, dar nu i se răspunde decât cu un *Pleacă!* înfundat. Rămâne o clipă pe loc, neștiind ce să facă, apoi, în cele din urmă, se lasă să alunece pe lângă ușă și se așază cu spatele lipit de lemn, ascultând basul puternic care pulsează neîncetat de cealaltă parte.

În timp ce stă așa, e asaltată de mesaje din partea lui Dan. Nu are putere să le citească în clipa asta, dar vede fragmente:

> *... insiști să faci lucrurile mai dificile decât...*
>
> *... cum am spus, nici unul dintre noi nu vrea să le provoace fetelor...*
>
> *... și o să ajungă să iubească be...*

Își dă telefonul pe mut. Și rămâne pe jos, încercând să-și regleze respirația. În cele din urmă, volumul muzicii scade.

– O să stau aici până ce o să vorbești cu mine, scumpo, spune ea suficient de tare ca să o audă Celie. Vocea ei răsună cu ecou în tăcere. Nu plec nicăieri. Și știi că pot fi foarte enervantă din punctul ăsta de vedere. Altă tăcere lungă. Am un termos, un sac de dormit și o bucată de prăjitură cu mentă. Pot să stau aici până joi, dacă e cazul.

În sfârșit, se aud pași traversând încăperea. O aude pe Celie răsucind cheia în broască, apoi depărtându-se iar. Lila se ridică cu greu și deschide ușa ezitând. Fiica ei adolescentă este întinsă pe pat, cu părul lung și negru răsfirat dramatic în jurul capului, cu picioarele în șosete ridicate pe perete.

– Îl urăsc.

– Nu-l urăști. E tatăl tău, spune Lila.

„Dar îl urăsc eu“, adaugă în gând.

– E pur și simplu patetic! Știi că i-a postat rezultatul testului de sarcină pe Instagram?

– Ce?

Celie ridică telefonul. Și iat-o, o fotografie cu o casetă albă de plastic cu o liniuță albastră. Dedesubt, cu litere ondulate, e scris OMG!

– Și mai zicea că nu au spus nimănui! Lila îi dă telefonul înapoi, se așază pe pat și-și pune mâna pe piciorul lui Celie. Îmi pare rău, draga mea. Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin așa ceva.

Își înghite nodul din gât. Și-mi pare rău... că nici eu nu gestionez întotdeauna prea bine situația.

Celie își șterge furioasă o lacrimă de sub un ochi și se șterge iar când vede urma de rimel rămasă pe deget.

– Nu e vina ta.

– Ei bine, cu siguranță nu e a ta.

Celie o privește cu coada ochiului.

– Tu când ai aflat?

Lila clatină din cap.

– Am auzit-o pe una dintre mămici vorbind azi cu Marja la școală. De-asta a sunat tatăl tău. Îmi pare rău că a trebuit să ne auzi și să afli așa.

Celie clatină din cap.

– Știam deja.

– Cum adică știai?

– Are vitamine pentru gravide în baie. Le are de luni bune. De ce le lua dacă nu era însărcinată?

Lila simte o nouă strângere dureroasă de inimă. Așadar, fusese planificat.

Închide ochii o clipă, strânge din dinți, își relaxează maxilarul, apoi spune:

– Ei bine, poate că o să iubești copilul după ce vine pe lume. Poate că o să fie ceva minunat și o să descoperi că e extraordinar să ai o familie mai mare. O să fie bine, Celie. De fapt, pun pariu că o să-ți placă la nebunie să ai un frățior sau o surioară. Încă cineva care să te adore. Așa, ca noi toți.

Urmează o tăcere scurtă.

– Dumnezeule, mamă, ești o actriță atât de proastă!

Lila se uită la ea.

– Serios?

– Nu ești în stare să-ți ascunzi emoțiile *deloc!*

Stau o vreme împreună. Lila oftează.

– Bine, fie. Poate că să o fie ciudat o vreme. Pentru noi toți. Dar știu că tatăl tău te iubește cu adevărat. Și că totul o să se rezolve până la urmă.

Celie se trage spre ea, se întinde și-i ia mâna. După care și-o retrage repede, dar e suficient.

– Tu ești bine, mamă? întreabă ea după un minut.

– Sunt cât se poate de bine, răspunde ferm Lila. Vă am pe voi două, nu? Singura familie pe care mi-am dorit-o vreodată.

– Și pe Bill.

– Și pe Bill. Ce ne-am face fără Bill?

– Chiar dacă ne obligă să mâncăm mâncare scârboasă. Mamă, poți să discuți tu cu el să nu mai gătească atât de multă linte? Din cauza asta am tras un vânt foarte zgomotos în ora de geografie și-ți jur că toată lumea a știut că eu am fost.

– O să vorbesc cu el.

Lila intră în dormitorul ei și mai ia un Citalopram înainte să coboare iar. Doctorița a insistat să se limiteze la doza recomandată. Pe de altă parte, fostul

soț al doamnei doctor nu este ocupat să le lase gravide pe jumătate din femeile din nordul Londrei.

Lila ia pastila.

– E totul bine?

Bill spală vasele și sunetul muzicii clasice de pe Radio 3 se revarsă în bucătăria tăcută. Chiar dacă-i zice că o să le spele ea mai târziu, Bill începe să se agite în timp ce ea se uită la televizor, după care se retrage tăcut cu o cârpă udă și o expresie de ușurare tăcută. Lui Bill îi place ordinea. Iar în ultimele luni, Lila a ajuns să înțeleagă că Bill are nevoie să se simtă util, chiar dacă ea se teme că, la 78 de ani, ar trebui să se odihnească mai mult.

Se întoarce spre ea, cu cârpa de vase pe umăr.

– Bine, îi răspunde. După care adaugă: Dan o să aibă un copil. Cu tânăra lui soție.

Bill tace o clipă ca să digere vestea.

– Îmi pare foarte rău, spune el cu vocea lui seacă, de aristocrat. Urmează o scurtă tăcere. Apoi Bill adaugă: Nu prea știu ce să spun. Mama ta ar fi știut. Se apropie de ea și, preț de-o clipă, Lila crede că o s-o îmbrățișeze. Dar Bill ezită, apoi îi pune o mână pe braț și o strânge ușor. Este un prost, Lila, zice el, blând.

– Știu.

Lila înghite în sec.

– Și o să regrete când o să piardă nopțile printre plânsete și scutece, adaugă Bill. Când o să-i dea dinții. Când o să mai crească și o să aibă crize de plâns. O să fie un haos îngrozitor.

„Eu am iubit haosul ăla, își spune Lila, tristă. Mi-a plăcut să fiu în mijlocul întregii povești, mi-au plăcut bebelușii mei murdari, mi-a plăcut casa ticsită de jucării de plastic și de coșuri de gunoi pline. Voiam să am cinci. Un mic trib. Și o casă la țară cu câini,

cizme pline de noroi și coșuri cu surcele pe care să le fi strâns din pădure."

Înghite nodul care i s-a ridicat în gât.

– Da, zice ea.

Când ridică ochii, Bill o privește. Își coboară privirea spre pantofii foarte bine lustruiți. Pantofii lui Bill sunt mereu lustruiți. Nu e sigură că l-a văzut vreodată fără cămașă călcată sau pantofi lustruiți.

– De fapt, cred că mama ta ar fi spus că e un labagiu.

Ochii Lilei se măresc.

Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi spune:

– Probabil că da.

– Un labagiu idiot. Probabil.

Bill nu vorbește niciodată urât, iar acest cuvânt ieșit din gura lui este atât de neobișnuit, încât rămân uitându-se unul la celălalt și scot amândoi un râset scurt, șocat. Urmează încă unul, ca un sughiț.

Râsul Lilei se transformă pe jumătate în suspin. Își dă seama că are ambele mâini pe față.

– Nu se mai oprește, Bill, spune ea, plângând. Pe toți dracii, pur și simplu nu se oprește!

Bill îi strânge umărul.

– O să se oprească. Asta a fost. Astea au fost cele trei lucruri.

Lila își trage nasul și clatină din cap.

– De când ai devenit atât de superstițios?

– De când nu am mai salutat o vrăbiuță solitară, iar mama ta a fost lovită de un autobuz a doua zi.

– Serios?

– Trebuie să dau vina pe ceva.

O așteaptă să se oprească din plâns.

– O să fii bine, fată dragă, spune el încet.

– O să fim bine, repetă ea și-și dă laoparte părul din ochi. Își trage nasul și își șterge lacrimile. Arăt în regulă?

– Arăți bine.

Ea îi studiază expresia și se strâmbă.

– Zău așa, Bill! Ești mai rău decât mine când vrei să ascunzi ce simți.

CAPITOLUL 3

Iată ce am învățat în cincisprezece ani de căsnicie: este în regulă să nu te simți plin de adorație în fiecare zi. O să ne enervăm cu toții că nu găsim o șosetă, că am ratat ITP-ul, că nu am făcut sex de șase săptămâni. Așa cum spune marea Esther Perel, dragostea e un proces. E un verb. Toate căsniciile au urcușuri și coborâșuri și, de-a lungul anilor, capeți o perspectivă mai largă și-ți dai seama că este doar parte din fluxul și refluxul propriei vieți romantice, speciale și unice. Căsnicia poate cuprinde o multitudine de emoții într-o singură zi. Poți să te trezești lângă bărbatul care sforăie lângă tine gândindu-te că ai vrea să-i pui o pernă pe față ca apoi, pe la unsprezece în aceeași dimineață, să-ți dorești ca femeia care face curat să plece mai repede ca să-l înhați și să pierdeți împreună o delicioasă oră în pat. Poți simți atașament, iritare, dorință, recunoștință... toate în aceeași jumătate de oră. Secretul este să înțelegi acest proces, acest flux și reflux și să nu te lași cuprinsă de panică în fața propriilor emoții. Pentru că, atât timp cât sunteți amândoi în povestea asta împreună, ca o echipă, atunci știi, în adâncul tău, că totul e doar o parte din gloriosul proces de a fi om. Dan este echipa mea, suntem împreună în poveste și nu trece o zi în care să nu fiu recunoscătoare că am această certitudine.

Uneori, Lila își amintește acest fragment, publicat într-un ziar național cu exact paisprezece zile înainte ca Dan să o părăsească, și simte nevoia să se facă mică, să se preschimbe într-o bilă dură, ca un gândac prins într-o chiuvetă de baie.

Fusese atât de sigură când scrisese aceste cuvinte. Își amintește cum stătea în casă, gândind fraza finală, simțindu-se brusc copleșită de dragostea pentru soțul ei, pentru viața ei. (Se simțise adeseori copleșită când scrisese despre acel Dan fictiv; era mult mai puțin complicat decât Dan din viața reală.) Dan avea obiceiul să clatine drăgăstos din cap când începea să vorbească despre tatăl ei și-i interzisese să mai folosească expresia ei atât de uzată: *toată lumea pleacă în cele din urmă.*

Când i-o spusese prima oară, timidă în fața avansurilor lui, temându-se de angajament în primele luni ale relației lor, îi luase mâna, o prinsese într-ale lui și-i spusese:

– Trebuie să rescrii povestea asta. Doar pentru că tatăl tău s-a purtat ca un măgar nu înseamnă că toți bărbații o s-o facă.

O simțise ca pe o revelație, apoi ca pe o piatră de încercare. Acum se gândește că probabil au fost fericiți în cea mai mare parte în primii zece ani, exceptând jonglatul cu programul copiilor și episoadele de surmenare din perioada în care fetele fuseseră bebeluși. Cu siguranță își amintește o vacanță de familie în timp ce-și scria cartea, când stătuse pe plajă privindu-și fetele jucându-se în apă cu mama ei (Francesca era foarte entuziastă când venea vorba de mare) și se gândise, strângându-și genunchii plini de nisip, cât de incredibil de norocoasă era. Avea senzația că era cuibărită fix în inima a ceva bun, puternic și solid; mama ei bălăcindu-se în valuri, Bill strigând încurajări de sub pălăria de soare, fetele ei

frumoase râzând, soțul ei. Siguranță financiară, o casă nouă, soarele și marea sclipitoare. Părea că avea totul.

Și apoi – răsturnare de situație! – Dan plecase. Și, în mai puțin de un an, la fel mama ei.

Stă cufundată în gânduri de douăzeci de minute, cu căștile antifonice pe urechi, cu privirea pierdută pe fereastră, când observă un bărbat la marginea grădinii uitându-se în sus. Îl privește încruntată o vreme, așteptând să plece. Dar nu pleacă. Face doar doi pași la dreapta, își pune mâna pe trunchiul copacului și rămâne acolo, aparent căzut pe gânduri. Poartă o geacă umflată, o pereche de blugi cam uzați și un fes; nu-i poate vedea fața. Simte un fior vag de anxietate: cu două săptămâni în urmă, mașina vecinilor a fost furată din fața casei. Îl privește fix, încercând să-l determine cu puterea voinței să răspundă la telefon, să plece mai departe, să facă orice gest care să-i confirme că nu e un hoț, nu e un om care pune la cale ceva sinistru. Dar el rămâne acolo, privind speculativ în sus. Lila mai rămâne câteva clipe la birou, apoi își scoate căștile și coboară în grabă la parter, prinde lesa câinelui ca să nu fie singură și deschide ușa din față.

Bărbatul întoarce capul spre ea.

– Aceasta este o alee privată, zice ea suficient de tare cât să o poată auzi.

Bărbatul nu spune nimic, doar o privește fix în timp ce Truant începe să latre asurzitor. Își dă seama că încă este în pijama și halat la ora unsprezece dimineața. Își spusese că nu avea voie să se îmbrace până ce nu scria o mie de cuvinte, în încercarea de a se forța să rămână la birou. Brusc, i se pare o gravă eroare.

– Ce? strigă el.

– E o alee privată! Pleacă de-aici!

Bărbatul se încruntă ușor.

– Doar mă uitam la copacul tău.

Ce scuză ridicolă!

– Nu te mai uita!

– Să nu mă uit la copacul tău?

– Nu.

Truant trage de lesă, mârâind și mușcând aerul. Iar Lila îl iubește pentru acest spectacol de agresiune.

Bărbatul nu pare tulburat. Ridică din sprâncene.

– Pot să mă uit la copac dacă stau pe trotuar?

Face doi pași în spate, părând ușor amuzat. Această încredere nepăsătoare și faptul că el pare să știe că nu este câtuși de puțin stăpână pe situație o fac să se simtă furioasă și neputincioasă în același timp.

– Nu te uita la copacul meu! Nu te uita la casa mea! Pleacă de-aici!

– Ești... foarte prietenoasă.

– Nu am de ce să fiu prietenoasă. Doar pentru că sunt femeie nu înseamnă că trebuie să fiu prietenoasă. Ești în grădina mea fără ca eu să te fi invitat aici. Așa că nu, nu sunt prietenoasă.

Detectează o notă ascuțită care i s-a strecurat în voce, iar lătratul lui Truant e asurzitor. Cu coada ochiului, vede perdelele de la fereastra vecinilor dându-se ușor laoparte. Fără îndoială, povestea asta va fi adăugată pe lista de neplăceri cu vecinii. Ridică o mână în semn de scuze și perdeaua cade la loc.

– Frumoasă mașină, spune bărbatul, uitându-se la Mercedes.

Cumpărase mașina sport pentru că i se păruse un gest pe care l-ar fi făcut mama ei. O cumpărase pentru că primul agent pe care-l sunase nu-i răspunsese la telefon. Și cumpărase modelul cel mai scump și cu cele mai multe dotări pe care și-l permisese cu banii moșteniți de la mama ei – un Merce-

des Benz 380SL 1985 – pentru că reprezentantul de vânzări în costum elegant de la compania la care ajunsese în mod clar nu crezuse că și-l permitea (*Mda,* spusese sec Eleanor, cea mai veche prietenă a ei, *i-ai arătat tu lui!).*

– Are sistem de urmărire! strigă ea. Are sistem de urmărire încorporat și sistem de alarmă!

Bărbatul se încruntă.

– Crezi că vreau să-ți fur mașina?

– Nu, nu cred că vrei să-mi furi mașina. Pentru că atunci poliția ar găsi-o și ai ajunge la închisoare. Așa că nu. Te informez doar că asta nu e o opțiune. Și, apropo, nu există bani în casă. În caz că te întrebai.

Bărbatul își privește adidașii preț de câteva clipe, apoi ridică ochii spre ea.

– Așadar, ai ieșit doar ca să-mi spui că nu pot să mă uit la copacul tău, că nu pot să-ți fur Mercedesul fără să ajung la închisoare și că nu ai bani.

Sună ridicol așa cum o zice el și asta o enervează și mai tare.

– Da, cam așa. Poate că, dacă n-ai mai intra neinvitat în grădinile caselor, oamenii n-ar mai simți nevoia să-ți spună nimic.

– De fapt, am intrat în grădină pentru că am o întâlnire cu Bill.

– Ce?

– Aveam o întâlnire cu Bill. Ca să discutăm despre amenajarea grădinii. Dar nu a răspuns nimeni la ușă, deci presupun că nu-i acasă.

Lila se dezumflă.

– Oh, spune ea și chiar atunci Truant, acum evident înnebunit de această nesfârșită încălcare a teritoriului, începe să tragă de lesă, nehotărât dacă să atace sau să fugă. Lila se luptă cu el preț de un moment, încercând să-l calmeze, dar tonul ei pare să-l agite și mai tare și nu se mai liniștește. Bill e la el acasă. Trebuie să strige de două ori, fiindcă prima

oară cuvintele sunt înghițite de zgomot: *La el acasă!* În josul străzii. Hei, îmi pare rău. Intră și o să-l sun! E clar că a uitat.

Dar bărbatul face doi pași în spate, până ce ajunge pe trotuar.

– E în regulă, o să-l sun eu.

Se întoarce și o ia în josul străzii, scoțându-și telefonul din buzunar în timp ce pleacă.

– Nu mă mir că a fugit. Ești foarte... irascibilă de când a plecat Dan.

– Irascibilă?

– În sensul că... de cele mai multe ori arăți de parcă ți-ar fi foarte ușor să omori pe cineva.

Lila privește furculița pe care a agitat-o în aer în timp ce i-a povestit lui Eleanor despre *intrusul din grădină* care nu era intrus și o pune cu grijă jos.

– Ba nu. Nu arăt precum cineva care ar putea să bage un cuțit într-un om.

Eleanor e între proiecte, ceea ce înseamnă că are un machiaj foarte atent realizat. Când e la lucru – face machiaje și coafuri pentru televiziune –, spune că nu mai are nici un chef să se ocupe și de fața ei. Lila o privește și se întreabă brusc dacă nu cumva Eleanor îmbătrânește mult mai frumos decât ea. Arată... radiant.

– Păi...

– Spui că arăt ca o nebună.

– Nu. Eleanor împunge o bucată de sushi și o ridică la gură cu un singur bețișor. Spun doar – fiindcă sunt prietena ta cea mai veche – că îți ieși cam prea ușor din pepeni în ultima vreme. Când vede expresia pleoștită a Lilei, adaugă: Dar, firește, este de înțeles, ținând cont de toate prin câte ai trecut. Dar în locul tău eu mi-aș păstra furia pentru Dan. Poate că n-ar strica să fii puțin atentă la impresia pe care le-o faci străinilor.

– Impresie?

– Păi, ar fi o idee bună să mai reduci din *asta.*

Mijește brusc ochii și o fixează pe Lila cu o expresie de piatră.

Lila împinge farfuria.

– Asta ar trebui să fiu eu?

– Păi, nu chiar tu. Tu mai faci și o chestie cu bărbia, o împingi în față. Dar mie nu cred că îmi iese.

– Uau, mulțumesc!

– Ți-o spun cu dragoste, Lils. Și sunt o mulțime de oameni cărora poți să le lași fără probleme impresia asta. Dan e în capul listei. Dar un biet grădinar care se uită la un copac în timp ce-l așteaptă pe bătrânul tău tată vitreg? Nu prea. Încearcă asta!

Cu gesturi încete și exagerate, își întinde un zâmbet pe față.

– Amuzant!

– Nu vreau să fiu amuzantă. Încearcă!

– Știu cum să zâmbesc, El.

– Poate. Dar nu o mai faci prea des. N-aș vrea să ajungi, știi tu, una dintre femeile alea divorțate și acre. E greu să mai faci rujul să-ți stea bine pe buze dacă le ții mereu țuguiate. Își strânge buzele și-i arată liniile care se formează. Chiar așa, ce mai face Bill?

Lila oftează și ia o gură de apă.

– Greu de spus. Ar putea să fie și cu un picior în groapă și tot ar insista că e bine.

Îl vede învârtindu-se tăcut prin casă, cu căștile pe urechi ca să poată asculta Radio 3. Pare să aibă constant nevoie de muzică clasică, e ca un fel de barieră față de restul lumii.

– E bine. Cred. Le pune pe fete să mănânce mult mai sănătos.

– Și sunt sigură că ele sunt încântate.

– Îți imaginezi. Nu știu. El și mama aveau o viață foarte controlată. Program, mâncare sănătoasă, cu-

rățenie și... ordine. Așa că poate fi ușor delicat să locuiești cu el. Nu mă înțelege greșit, mă bucur că e aici. Cred că e bine pentru noi să avem... continuitate. Dar tare aș vrea să se mai relaxeze puțin. O vede pe Eleanor uitându-se la ceas. Te duci undeva? Apropo, arăți foarte bine.

– Serios? rostește Eleanor, cu nepăsarea cuiva care știe că e adevărat.

Are părul tapat, ondulat, castaniu cu o șuviță albă în față, care reușește să fie în același timp naturală și ridicol de șic și poartă o cămașă de mătase de un roșu aprins și o duzină de brățări din argint.

– Mă întâlnesc cu Jamie și Nicoletta în seara asta.

– Cu cine?

– Cuplul de care ți-am povestit. Mergem la un hotel din Notting Hill. Sunt foarte entuziasmată.

– Oh, *triunghiul.*

Lila se strâmbă.

– Preferăm termenul *ménage à trois. Triunghi amoros* sună vulgar.

De trei ani, de când e singură, Eleanor e într-un fel de odisee sexuală și pare fericită să plece săptămânal în ceea ce ea numește *aventuri.* Este foarte distractiv, îi zice Lilei. Nu te trage înapoi nici o relație, nu ai complexe legate de corpul tău, nu stai să te gândești dacă aveți vreun viitor împreună. Nimic din toate astea. E vorba doar de distracție și de partide grozave de sex. Îi pare rău că n-a făcut-o cu ani în urmă, în loc să stea după Eddie. De fiecare dată când o vede, Lila are impresia că prietena ei se transformă într-o persoană de nerecunoscut.

– Nu e ciudat? Vreau să zic, trebuie să aranjați totul dinainte? Cine ce o să bage unde? Sau faceți cu rândul?

Lila simte cum o trece un fior de gheață. Abia dacă se mai poate vedea arătându-și corpul cuiva

zilele astea, darămite să sară în pat cu o pereche de necunoscuți.

– Nu chiar. Eu îi plac pe ei, ei mă plac pe mine. Petrecem timp împreună, bem niște vin, râdem... ne simțim bine.

– După cum povestești, ai zice că e un club de carte... cu organe genitale.

– Nu-i departe.

Eleanor își aruncă o bucățică de ghimbir în gură.

– Dar cu mai puține teme. Ar trebui să încerci și tu.

– Mai degrabă mi-aș roade propriul picior, răspunde Lila. În plus, nu-mi imaginez că aș putea fi cu altcineva în afară de Dan. Am fost fericită cu el.

– Îmi spuneai că nu făceați sex șase luni la rând.

– Nu pot să sufăr ținerea ta de minte. În orice caz, asta era spre sfârșit.

Eleanor ridică din sprâncene, dar, în mod evident, se hotărăște să nu insiste.

– Cred că ai nevoie de puțină bucurie în viața ta, Lils. Trebuie să râzi, să faci sex, să scapi de încordarea asta dintre umeri. Ești încă drăguță, ai tot ce-ți trebuie.

– Nu vin la o petrecere sexuală cu tine, Eleanor.

– Atunci intră pe aplicații! Întâlnește-te cu cineva! Și experimentează!

Lila scutură din cap.

– Nu prea cred. Totuși, o să încerc să nu mai fiu atât de irascibilă. Oh, zău așa! De câte ori i-am cerut chelnerului să ne aducă nota? Trebuie să mă ridic și să i-o smulg cu forța?

Bill a pregătit pește gătit în abur pentru cină. Mirosul umed o întâmpină de îndată ce deschide ușa de la intrare. Lila rămâne câteva clipe în prag și închide ochii, amintindu-și că face un gest amabil când gătește pentru ele, iar faptul că toată casa ei va mirosi

îngrozitor preț de 48 de ore este doar o consecință nefericită.

„Numai să nu fie cu linte“, își spune, oprindu-se să îl salute pe Truant, care o întâmpină ca și cum ar fi singura ființă nepericuloasă din univers.

– Bună, scumpo. Am pregătit pește și linte la cină, strigă Bill, întorcându-se spre ea în șorțul mamei ei. Am adăugat ghimbir și usturoi. Știu că fetele spun că nu le place, dar e foarte bun pentru sistemul lor imunitar.

– Bine! spune ea, întrebându-se dacă există o cale de a comanda ceva de mâncare fără să afle Bill.

– Cum ți-a mers azi, Lila?

Prepară un dressing pentru o salată verde și Radio 3 se aude zumzăind în fundal. Pantofii lui strălucesc ca niște castane proaspăt scoase din coajă și poartă cămașă cu guler apretat și cravată, deși a ieșit la pensie de treisprezece ani.

– Oh, bine. Am luat prânzul cu Eleanor. După care a trebuit să mă întâlnesc cu contabilul.

Nu vrea să vorbească despre întâlnirea cu contabilul. În mintea ei începuse un bâzâit continuu din momentul în care acesta luase la mână coloanele cu venitul preconizat și taxele aferente.

– Ziua ta cum a fost? Dumnezeule, ce e asta?

Rămâne cu gura căscată în fața imaginii de pe blatul din bucătărie. Este un tablou semiabstract, care înfățișează o femeie goală. O femeie care are aceleași bucle cărunte și ochelari rotunzi ca mama ei.

– Te rog, spune-mi că nu e...

– ... mama ta. Îmi lipsește s-o am în preajmă. M-am gândit că ar fi drăguț să-l punem în living.

– Dar, Bill, e goală.

– Oh, asta nu a deranjat-o niciodată pe mama ta. Știi că era foarte relaxată când venea vorba de cor-

pul ei.

– Îți spun de pe acum că fetele n-o să fie relaxate când o să-și vadă bunica dezbrăcată deasupra televizorului.

Bill se oprește o clipă și-și ridică ochelarii de pe nas, ca și cum abia acum s-ar fi gândit la asta.

– Nu știu de ce trebuie să te concentrezi asupra faptului că e goală. Realitatea ține mai mult de caracterul interior.

– Bill, cred că văd absolut tot ce e în interior. Hei, știu că ți-e dor de mama. De ce nu duci tabloul în camera ta? În felul ăsta, o să fie primul lucru pe care o să-l vezi când te trezești și ultimul înainte să te culci.

Bill rămâne privind tabloul.

– Mă gândeam doar că ar fi plăcut să fie parte din familie. Să ne supravegheze.

– Poate cu niște pantaloni pe ea? Un membru al familiei cu pantaloni?

Bill oftează și privirea îi alunecă într-o parte.

– Dacă așa vrei...

Lila se simte brusc vinovată și-l cuprinde în brațe, de parcă și-ar cere scuze. Bill se încordează ușor, ca și cum orice contact fizic ar fi un fel de atac. Lila crede că e posibil ca mama ei să fi fost singurul om în prezența căruia Bill s-a simțit vreodată complet relaxat.

– Poate o fotografie frumoasă? Cu siguranță n-ar strica să avem mai multe poze cu mama pe aici, spune ea.

– E ca și cum n-ar fi existat, zice Bill încet. Uneori, privesc în jur și mă întreb dacă a existat vreodată cu adevărat.

Lila ridică privirea spre el, îi vede durerea întipărită pe chip, pierderea suferită și are senzația că a ei pălește în comparație cu a lui. Ea și-a pierdut mama, e drept, dar Bill și-a pierdut sufletul-pereche.

– Am o cutie cu alte poze de-ale ei în cealaltă casă, spune el, trăgând aer în piept. Fotografii și altele. Dacă într-adevăr nu vrei tabloul acolo.

Lila observă, cu o strângere de inimă pe care nu o poate identifica, faptul că nu-i mai spune *acasă.*

– Uite cum facem, zice ea. Lasă-l acolo deocamdată! Ținând cont de faptul că fetele sunt tot timpul cu ochii în telefoane, probabil nici n-o să-l observe.

CAPITOLUL 4

Telefonul sună la zece și un sfert, la exact unsprezece minute după ce a scris primul paragraf după luni întregi și la nouă minute după ce s-a gândit că poate o să reușească să scrie, până la urmă. Răspunde în timp ce încă privește absentă ecranul laptopului, așa că nu știe de la cine este apelul.

– Stau de vorbă cu doamna Brewer?

– Kennedy. Și... domnișoara. Nu mai sunt măritată.

Domnișoara. Detestă cuvântul. Mult mai bine ar suna *Mademoiselle* sau *Lady Kennedy,* ceva elegant și stilat. Nu e ca și cum nu ar avea deja o stimă de sine destul de redusă.

– Hm, oh, da. Îmi cer scuze, așa e, am trecut în registre. Vă sunăm de la școală. Ne întrebam dacă Celie are cumva în dimineața asta o programare despre care ați uitat să ne spuneți.

– Poftim?

– Celie. A lipsit la primele ore. Ne întrebam dacă poate are o programare la dentist.

Preț de câteva clipe, mintea îi este goală. A uitat ea de programare? Ia telefonul și accesează calendarul. Nimic.

– Îmi cer scuze, cum adică *a lipsit?*

– Nu e la școală.

– Dar am lăsat-o chiar eu azi-dimineață. Ei bine, nu tocmai, dar am văzut-o când a urcat în autobuz.

Urmează câteva clipe de tăcere. Genul de tăcere încărcată care-ți spune, ca părinte, că persoana cu care stai de vorbă știe că ești complet pe dinafară.

– Colegii de clasă spun că nu a ajuns la școală. A avut atâtea programări la dentist în ultima vreme încât ne întrebam dacă face vreun tratament despre care nu ne-ați spus.

– Programări la dentist?

Altă tăcere.

– A adus scutiri pentru orele de după-amiază... Hm, de trei ori luna asta.

– Nu... nu face nici un fel de tratament. O sun. O sun acum. Revin cu un telefon.

Lila simte panica ridicându-i-se în piept. Mintea îi e asaltată de titluri de ziar: *Adolescentă dispărută găsită moartă în Canal. Părinții spun că nu aveau nici cea mai mică idee.*

Îl sună pe Dan, împungând tastele cu degetele.

– Lila, sunt într-o șed...

– Știi unde e Celie?

– Ce?

– Nu e la școală, m-au sunat de acolo.

– Dar era cu tine.

– Știu, Dan. Mă întrebam doar dacă ți-a spus ceva. Dacă ați aranjat ceva împreună și nu mi-ați zis și mie.

– Nu, Lila, îți spun totul.

„Nu chiar totul“, ar vrea să i-o întoarcă, dar nu e momentul.

– Bine. Încerc să o sun.

O sună pe Celie, dar fata nu răspunde. După patru încercări, îi trimite un mesaj:

Celie, unde ești? Te rog, spune-mi că ești bine!

Trec patru minute lungi până ce primește un răspuns. Patru minute în care piciorul Lilei se bălăngănește agitat sub birou, patru minute în care îi trec prin minte toate scenariile posibile, făcându-i inima să-i bată nebunește și întinzându-i toți nervii la maximum.

Am nevoie de niște timp pentru mine. Sunt bine.

Urmează o fracțiune de secundă de ușurare în timp ce Lila citește într-o clipită mesajul. Apoi însă panica este brusc înlocuită de furie oarbă. Timp pentru mine? *Timp pentru mine?* De când are o adolescentă nevoie de *timp pentru mine?*

Trage adânc aer în piept, apoi scrie iar:

Ar trebui să fii la școală. M-au sunat să mă întrebe unde ești.

Nu poți să le spui că sunt la dentist sau ceva?

Unde ești? Trebuie să vii acasă. Acum!

Privește cele trei puncte de pe ecran, care apoi dispar. Rămâne uitându-se la telefon.

ACUM, Celie!

Vede punctele pâlpâind din nou, apoi iar nimic.

Întreaga ei copilărie, Lila nu a amenințat că dispare decât o singură dată. Avea vreo opt sau nouă ani și avusese loc o ceartă – nu-și mai amintește în legătură cu ce anume. Mama ei nu fusese niciodată genul care să se enerveze pentru o cameră dezordonată *(Totul e creație! Chiar și dezordinea!)* și nu fusese deosebit de strictă nici cu regulile, așa că Lila nu-și poate aminti sub nici o formă motivul. Dar își

amintește cum luase un ghiozdan și o anunțase pe un ton deosebit de important că pleca. Mama ei se afla în grădină în acel moment, cu genunchii pe o pernuță pe care i-o brodase chiar mama ei, bunica Lilei. Se întorsese spre ea, ferindu-și ochii de soare cu mâna acoperită de mănușa de cauciuc.

– Pleci? Adică definitiv?

Lila, furioasă, încuviințase din cap.

Francesca privise câteva clipe pământul, gândindu-se.

– Bine, spusese. Înseamnă că o să ai nevoie de niște mâncare. Își scosese mănușile și se ridicase, apoi o dusese pe Lila în bucătărie, unde începuse să cotrobăie prin dulapuri: Niște biscuiți, cred... Poate niște fructe?

Lila ținuse ghiozdanul deschis în timp ce mama ei se învârtise prin bucătărie.

– Cred că ai nevoie și de o farfurie. Pentru că e greu să mănânci când nu ai o farfurie. Ce zici de alea de carton, pe care le-am avut la picnic? Ca să nu fie prea grele.

Lila își amintește senzația vagă de dezorientare pe care o simțise pe parcursul acestui proces, felul în care i se domolise furia, entuziasmul practic al mamei lăsând mai degrabă impresia că Lila ar fi sugerat (că o) să plece într-o aventură perfect rezonabilă.

– Știu! anunțase Francesca în timp ce trăgea fermoarul ghiozdanului și Lila începea să nu fie deloc sigură pe ce avea să facă în continuare. Pufuleți! Nu cântăresc mai nimic și ți-au plăcut întotdeauna. Nu vrei ca ghiozdanul să fie prea greu.

Pufuleții cu ceapă erau, ce-i drept, mâncarea preferată a Lilei. Încuviințase din cap în timp ce mama ei căutase prin dulapuri, deschizând și închizând uși.

– Of, fir-ar să fie! Se pare că nu mai avem. Să mergem să cumpărăm de la magazinul din colț?

Lila nu-și mai amintește ce se întâmplase cu restul planului ei. Își amintește cum Francesca se dusese cu ea la magazin în timp ce căldura se ridica din asfalt, apoi cum îi dăduse voie să aleagă câteva pachete de pufuleți, după care anunțase că avea să-și ia și ea unul. Se întorseseră încet spre casă, mâncând pufuleți, vorbind despre pisica grasă cu un singur ochi de la nr. 81, despre episodul preferat al Francescăi din *Dr. Who* și despre ideea de a vopsi ușa de la intrare în roșu. Lila își dă seama că mama ei nu numai că îi distrăsese atenția de la planurile de plecare, dar o făcuse în așa fel încât să-i ofere o cale simplă de a da înapoi. Cum știa mama întotdeauna exact ce să facă?

Apoi se întreabă: oare se mai găsesc pufuleți cu ceapă?

O vede pe Celie înainte ca Celie să o vadă pe ea. Se află în triunghiul pietonal al zonei comerciale, unde cutiile goale de mâncare la pachet sunt luate de vânt, iar câteva mese și scaune de plastic, așezate fără entuziasm, încearcă să imite un fel de cafenea. Celie stă așezată pe zidul unui răsad de flori și capul îi este aplecat spre telefonul din mână. Nu mai are multe motive pentru care să-i fie recunoscătoare lui Dan, dar mesajul prin care i-a amintit că au instalat *Find my phone* pe telefonul Lilei i-a câștigat un *Slavă Domnului!* spus din tot sufletul.

– Celie?

Se așază lângă ea și-i atinge brațul.

Fata sare și roșește ușor când o vede. Urmează un moment de confuzie vagă, apoi o vede pe Celie amintindu-și de *Find my phone* și Lila se întreabă cât timp o să treacă până când fata ei o să șteargă aplicația.

– Ce se întâmplă?

Nu mai e furioasă. Doar disperat de îngrijorată.

– Nu vreau să vorbesc.

Lila se uită la fiica ei, la părul negru și lung, atât de diferit de al ei. I-ar plăcea să o vadă zâmbind la fel de des ca înainte – acele raze uriașe care-i luminau cândva toată fața. Zilele acestea, Celie tace mai tot timpul, stă în camera ei și e mereu cu ochii în telefon, într-un spațiu inaccesibil părinților ei neadecvați, pe care acum nu se mai poate baza.

– Bine.

Stă la un metru distanță de Celie, pe zid, și încearcă să găsească o cale de a gestiona situația. Ce ar fi făcut mama ei? În mintea ei se scurge un timp infinit, până când pune singura întrebare la care se poate gândi:

– Ești bine?

Vocea lui Celie se aude de undeva din piept, înghițită de perdeaua de păr.

– Sunt bine.

– Vrei să-mi spui de ce ai chiulit?

Celie nu răspunde. După o pauză, ridică din umeri. Examinează un punct de pe deget, apoi privește în depărtare.

– Știi că m-au sunat de la școală ca să-mi spună. O vede pe Celie oftând încet, probabil gândindu-se că de acum înainte cei de la școală o s-o monitorizeze mai îndeaproape. Coboară vocea: Nu e un moment bun să chiulești, scumpo. Vin examenele.

Aproape că o aude pe Celie dându-și ochii peste cap. Rămân în tăcere câteva clipe. A început iar să-și roadă unghiile. Lila vede cuticulele rupte și însângerate. Celie ridică privirea spre ea și deschide ușor gura.

Apoi îi sună telefonul.

– Lila, știi unde este soluția pentru lustruit argintul?

– Ce?

Vocea lui Bill se aude înfundat o clipă, apoi spune:

– Soluția de lustruit argintul. Am adus setul mamei tale ca să putem să bem un ceai așa cum trebuie.

Dar e cam pătat și nu găsesc nici o soluție sub chiuveta ta. Nici în debara.

– Nu cred că avem. Ascultă, sunt în mijlocul...

– Nu ai soluție? Și cu ce lustruiești argintul?

– Nu cred că avem ceva din argint. Bill, chiar trebuie să închid.

Bill scoate un oftat dezamăgit.

– Presupun că putem să cumpărăm de la magazinul din colț. Au așa ceva?

Celie întoarce capul.

– Nu știu, Bill. O să mă uit la întoarcere. Apoi închide telefonul și pune ușor o mână pe brațul lui Celie: Are legătură cu mine și cu tata?

– Dumnezeule, mamă! Pe lumea asta nu are totul legătură cu tine și tata.

E ceva ciudat în vocea ei, e o idee mai groasă, mai lentă decât ar trebui. Se întreabă o clipă dacă Celie face eforturi să-și oprească lacrimile. Apoi îl simte – un miros abia detectabil, dulce și înțepător.

– Celie... ai *fumat iarbă?*

Celie îi aruncă o privire furioasă cu coada ochiului, dar e suficient ca să-i spună Lilei tot ce trebuie să știe.

Mai mult simte decât aude înjurătura înfundată a lui Celie.

– Ce... De unde ai făcut rost? Ți-o vinde cineva la școală?

– De ce, vrei și tu?

– Ce?

– Ești atât de ipocrită, mamă! Știu că fumezi marijuana noaptea. Te porți de parcă aș fi un monstru, dar o faci și tu.

– Ba nu!

– Nu pot să cred! Nu minți! Intră mirosul pe fereastra dormitorului meu.

– E... e... E diferit în cazul meu. Fumez doar când nu pot să dorm.

– Și eu fumez când nu pot să mă relaxez. Care e diferența?

– Tu ai 16 ani! Eu 42!

Sună iar telefonul. Bill.

– Bill, nu pot să vorbesc acum.

– Știu, scumpo. O să fiu scurt. Mă gândeam doar că, dacă tot treci pe la magazin, poate că îmi iei și *Prietenul barmanului*.

– Ce?

– E un lac foarte bun. N-am putut să nu observ că sunt câteva locuri în bucătărie puțin mai... soioase. Știu că ești foarte ocupată, așa că, dacă mi-ai cumpăra soluția asta, aș putea să mă ocup de ele și sincer...

– Bine. Bine, Bill. O să cumpăr.

Lasă telefonul apoi, cu un gest impulsiv, înhață ghiozdanul lui Celie.

Celie îl trage înapoi.

– Ce *faci?*

– Unde e?

– Dă-i drumul!

– Iarba. Unde este?

Lila trage de ghiozdanul lui Celie, dar fata trage și ea și, preț de câteva clipe aproape comice, stau amândouă pe zid, trăgând fiecare de sacul de pânză.

– Nu pot să cred. Încetează!

Celie reușește să tragă ghiozdanul înapoi și sare de pe zid, cu o expresie încărcată de furie.

– Nu poți să fumezi marijuana, Celie!

– Dumnezeule, mă faci de râs! De ce nu poți să mă lași în pace?

– Pentru că... sunt mama ta.

Încă stă pe trotuar strigând după Celie în timp ce fiica ei își bagă ghiozdanul sub braț și, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, se îndreaptă spre stația de autobuz.

– E treaba mea! strigă Lila și vocea îi e luată de vânt împreună cu ambalajele de mâncare și se pierde.

În acest moment, Bill sună iar.

– Știi, mă gândeam să aduc suporturile mele de pahare din casa cealaltă. Am observat că sunt niște pete foarte urâte pe masa de lemn, acolo unde fetele își pun cănile și paharele. Poți să iei și lac de mobilă când treci pe la magazin – cu ceară de albine, nu din ăla cu chimicale – și o să mă ocup eu.

CAPITOLUL 5

Lila nu e sigură cum a început – probabil din cauza incapacității ei de a combina multiplele telecomenzi și opțiuni de setare a televizorului de când a plecat Dan, sau *tehnicianul casei,* cum îi spuneau fetele –, dar, de câteva luni, se uită la un serial în spaniolă, la o telenovelă. În cele mai multe seri, dacă poate să strecoare o oră între momentul în care le trimite pe fete la culcare și cel în care e prea obosită ca să mai facă altceva, se ghemuiește pe canapea și se uită la un episod subtitrat din *La Familia Esperanza,* o povestioară animată care nu se mai termină, cu răsturnări spectaculoase de situație, cu femei enervant de frumoase și de strălucitoare, care vorbesc spaniolă și sunt prinse într-un război intens unele cu celelalte și cu bărbații pe care îi iubesc. Toată lumea e îmbrăcată în culori vibrante, vremea e mereu caldă și personajele își aruncă insulte și piese de mobilier în cap, în timp ce-și abandonează fără nici o problemă copiii într-o piscină cu bile. Preferata Lilei este Estella Esperanza, o soție micuță, dar aprigă, de aceeași vârstă cu ea, care

seamănă puțin cu Salma Hayek. A fost o femeie timidă și umilă în primele șase episoade, dar apoi a descoperit că soțul ei, Rodrigo, o înșela cu secretara adolescentă și, după numeroase episoade în care și-a deplâns îndurerată soarta, a fost consolată de surorile ei și s-a rugat în biserica din cartier, s-a transformat treptat într-un înger răzbunător care îi urmărește acum pe fostul soț și pe noua lui iubită și găsește tot felul de căi inventive de a le sabota viața împreună.

Săptămâna asta, după ce a aflat că Rodrigo și Isabella urmează să plece într-o excursie romantică într-o stațiune la malul mării, a reușit cumva să se angajeze ca menajeră temporară la hotelul de lux la care stau cei doi și le-a umplut capsulele de Nespresso din cameră cu laxative. În episodul anterior, a angajat o escortă masculină extrem de sexy ca să flirteze cu Isabella la bar, asigurându-se apoi că Rodrigo dă peste cei doi. Între timp, Estella a început să ia lecții de tragere la poligonul local, ajutată, desigur, de un profesor sexy care o înțelege și, în mod evident, nu e decât o chestiune de timp până când o să-și scoată pistolul mic și elegant din poșeta de firmă și o să-i dea soțului ei ceea ce merită. Momentan însă, Rodrigo nu bănuiește nimic, pentru că e convins că fosta lui soție e o femeie umilă și neinteresantă și uneori Lila se imaginează în locul ei, îmbrăcată în negru, arătând elegantă și rănită, străbătând locul de joacă cu pas apăsat, împrăștiind fotografii incriminatoare cu fostul ei soț și strigând insulte care, cumva, sună mult mai bine în spaniolă sau, în zilele cele mai rele, scoțând pistolul din geanta de firmă (de fapt, ea nu are geantă de firmă) și... speriindu-l doar puțin. Nu zice nimănui despre aceste mici fantezii; după ce i-a povestit ceva lui Eleanor într-o dimineață, prietena ei a făcut o față

lungă și a întrebat-o îngrijorată: *Ești bine?* Dar continuă să se uite, dorindu-și ca Estella să facă lucruri și mai îndrăznețe, și mai teribile, chiar dacă ea stă pe canapea, îmbrăcată cu pantalonii de trening plini de păr de câine și cu părul prins la spate într-un nod neglijent.

Celie nu vorbește cu Lila în următoarele trei zile. Se întoarce de la școală aproape pe furiș și intră fără zgomot, în așa fel încât, uneori, Lila nu-și dă seama că e acasă decât abia când Bill strigă să o întrebe dacă vrea ceva de băut și-și amintește că ar trebui să bea mai multă apă. O dată nu a venit la cină sub pretextul că are prea mult de lucru pentru școală, iar în celelalte două seri a stat la masă cu ochii tot timpul în jos, ca și cum și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte. Lila i-a căutat de două ori prin cameră, dar nu a găsit nici o urmă de droguri și s-a simțit ciudat de vinovată în tot acest timp, așa că acum se teme să discute cu Celie despre asta, ca nu cumva să se dea de gol.

– Și tu ai fost la fel, scumpo, spune Bill, când Celie se ridică de la masă ca să se ducă la baie.

– Ba n-am fost.

– Oh, ba da. Nu ai vorbit timp de aproape doi ani. Aproape că ai scos-o din minți pe maică-ta. După care ai făcut 17 ani și, brusc, ai început iar să vorbești. O să-și revină ea. E doar foarte complicat să ai 16 ani.

Nu-i spune lui Bill despre marijuana. El abia tolerează ideea că fetele beau cola. În plus, e preocupat. S-a hotărât, le anunță la cină, să amenajeze grădina.

– M-am gândit să facem o grădină memorială. Sau măcar un colț din ea. Ar fi plăcut să avem un loc în care să putem să stăm, să comunicăm cu natura și să ne amintim de bunica voastră.

– Pisica vecinilor face caca în grădina noastră, zice Violet, care a ascuns discret bucățile de morcov sub puiul preparat la aburi. E foarte multă natură în colțul ăla.

– O să dăm cu citronella. Asta de obicei le alungă.

– Dar tot o să rămână mult caca în pământ. Foarte mult. Probabil ai putea să faci un bebeluș întreg cu cât caca e în grădina noastră. Un bebeluș de caca uriaș.

Bill rămâne o clipă fără cuvinte, uluit de direcția în care a luat-o conversația, și Lila e recunoscătoare. Pentru grădină e nevoie de bani și a ajuns într-un punct în care nu se poate gândi la bani fără ca un nod uriaș de anxietate să nu i se ridice greu în stomac. Instalatorul chemat de urgență în fiecare lună o costă câteva sute de lire de fiecare dată doar ca să mențină veceurile funcționale. Sumele de care are nevoie doar ca să existe de la o lună la alta par să se ridice la niveluri amețitoare. Și tot nu e mai aproape de a crea un plan pentru noua ei carte, despre aparenta bucurie neîncetată de a fi mamă singură.

– Tu ce părere ai despre o grădină memorială, Celie? o întreabă Bill blând.

Celie se întoarce și, fără nici un cuvânt, își pune cuțitul și furculița în mijlocul farfuriei.

– Sigur.

– N-ar fi frumos să ai un loc în care să stai și să-ți amintești de bunica ta?

– Am putea să facem o bancă din caca uscat, zice Violet și se pune pe râs. Și am putea să stăm pe ea.

– Vi, ești dezgustătoare!

Celie își ia farfuria și se îndreaptă spre coșul de gunoi, ascunzând-o cu mâna ca nimeni să nu poată vedea câtă mâncare a rămas neatinsă.

– Am eu o bancă de lemn foarte frumoasă, continuă Bill fără să se supere. Am făcut-o la trei luni după ce a murit Francesca. E o bancă Lutyens. E

din stejar, așa că începe să se usuce frumos. Aș putea să o aduc aici și să o pun în colț, lângă liliac.
– Avem liliac? întreabă Lila.
– Ar fi frumos să o delimităm. E o grădină destul de mare, putem pune și niște straturi de legume în spate.
– Fără dovlecei, spune Violet, care-i dă pe furiș bucățele de pui lui Truant. Urăsc dovlecelul.
– Am avut o discuție cu Jensen. Locuiește în capul străzii, la cealaltă casă. Am dat o tură prin grădină cât ai fost tu la contabil, Lila. Are tot felul de idei despre felul cum am putea aranja locul ăsta.
– Jensen?
– Peisagistul. L-ai cunoscut săptămâna trecută. Se pare că nu ți-a plăcut că se uita la copacul tău. I s-a părut foarte amuzant.
– Nu știam cine era.
– Este foarte solicitat, dar a ținut foarte mult la mama ta, așa că zice că o să-și facă timp imediat ce o să poată.
– Drăguț din partea lui, spune Lila, care deja se gândește la costurile pe oră.
– Și are o viziune foarte ecologică. Multe plante prietenoase cu albinele, care să nu dăuneze climei, fără pesticide și, unde se poate, numai materiale reciclate.
– Dar ce părere are despre băncile din caca? întreabă Violet, ridicând vocea.
Bill alege să nu audă.
– În orice caz, se întoarce vineri ca să stăm de vorbă. E bine să-i dăm drumul cât mai repede, nu?
Lila nu vrea să se gândească spre ce anume se îndreaptă toate astea. În ultimele săptămâni, a observat că Bill, deși nu discută niciodată clar despre intențiile lui, pare să se fi hotărât să rămână definitiv aici. Obiecte nefamiliare apar mereu în casa ei deja ticsită de cutiile pe care n-a apucat să le despache-

teze de când s-a mutat și de grămezi de lucruri pentru care fetele nu găsesc nici un loc, dar care nici nu pot fi aruncate, așa că zac prin colțuri, adunând praf. În hol, o bicicletă de copil stă sprijinită de perete. E prea mică pentru Violet, dar, când a sugerat să fie dusă la un magazin caritabil, ambele fete au urlat că e parte din copilăria lor, iar Lila se simte prea vinovată pentru felul în care li s-a destrămat familia ca să facă vreun gest împotriva dorinței lor.

Și, în casa asta deja prea aglomerată, apar obiecte noi, o colecție de muzică de pian, o masă din lemn de cedru pe care e incrustată o hartă a Americii de Sud, combina veche a lui Bill, însoțită de o colecție de discuri cu hituri clasice din anii '70. Cu o săptămână în urmă, când Bill era plecat, iar ea a băgat capul în camera pentru musafiri, a observat că el a reușit să-și aducă un întreg șifonier din mahon, cu tot conținutul. Intră în firida din dreapta șemineului, este foarte frumos lustruit și strălucește, reflectând lumina pe patul geometric al lui Bill. Înăuntru, mai multe cămăși perfect călcate se înșiră la fix doi centimetri și jumătate distanță. Dulapul din baia ei are acum un șir întreg de sticle frumos aliniate și pachete ce conțin medicamentele lui Bill, anticoagulante, pastile pentru colesterol și pentru inimă, precum și nenumărate vitamine și suplimente.

Lila nu știe exact ce părere are în legătură cu toate astea. Are nevoie de Bill aici, știe asta. Fetele au nevoie de prezența unui adult când nu e ea acasă și, cu toată curățenia și gătitul lui, știe că menține măcar o idee de ordine într-un moment în care ea pare incapabilă să o facă. Dar, de când locuiește cu Bill, are constant senzația că este mustrată într-un mod tacit. O simte când se întoarce acasă și găsește vasele de la micul-dejun nu în chiuvetă, unde le-a lăsat, ci spălate și așezate frumos la scurs, sau gea-

mul cuptorului, care era plin de grăsime, strălucind de curățenie. Gătitul, curățenia, insistența lui Bill de a păstra ordinea și liniștea îi amintesc în mod constant că ea nu este în stare, se pare, să facă toate aceste lucruri. Și, deși știe, în mod rațional, că Bill de fapt o ajută, o parte întunecată din ea percepe gesturile lui ca pe un memento dureros al faptului că a greșit.

Trebuie să fi greșit, altfel Dan ar fi rămas cu ea.

– În orice caz, zice Bill, în timp ce începe să încarce mașina de spălat cu vasele pe care le-a clătit deja, vine mâine să gândească planul. Așa-i că e drăguț, nu crezi?

Celie a refuzat să se ducă săptămâna asta acasă la Dan, așa că, atunci când o sună, Lila se așteaptă să-i reproșeze că întoarce fetele împotriva lui. Dar vocea lui este ciudat de ezitantă, aproape împăciuitoare.

– Nu pot să o oblig să vină, Dan, începe ea, dar el o întrerupe.

– De fapt, nu despre *asta* voiam să vorbesc cu tine. Deși, evident, aș prefera să vină. E fiica mea.

– Nu le place că nu au camera lor. Celie e la o vârstă delicată...

– Casa asta nu e foarte mare, Lils.

„Nu-mi spune Lils“, ar vrea să-i zică, dar își mușcă limba.

– Ei bine, e important pentru Celie. Chestia asta. Doar zic.

Se întreabă ce o să se întâmple când o să se nască bebelușul. O să mai fie loc pentru fete? Când le duce la Dan, de două ori pe săptămână, o încearcă un sentiment dulce-amar: da, vrea să aibă o relație cu tatăl lor, dar uneori e o ușurare să ia o pauză de la toanele lui Celie și de la pretențiile nesfârșite ale lui Violet. Dar sunt *copilașii* ei și nu există zi în care

să se simtă pregătită să înceapă o dimineață fără ele.

– Știu. Și încerc să găsesc o soluție ca să fie suficient spațiu pentru toată lumea.

Nu se referă în mod special la copil, observă Lila. Ca întotdeauna, sunt doar aluzii. Se întreabă dacă nu cumva regretă că o să fie din nou tată. Este readusă la conversația în desfășurare de următoarea lui frază:

– Și de-asta am sunat.

– Ce e?

Dan oftează adânc, ca și cum simpla discuție i-ar provoca durere.

– Probabil va trebui să ne mutăm la un moment dat. Într-o casă ceva mai mare. Și în momentul de față lucrurile nu merg prea grozav cu revista. Se zvonește că vor să facă reduceri de personal. Vreau să spun că sunt destul de încrezător că n-o să-mi pierd slujba, dar angajamentele lunare sunt extrem de mari.

„Acum am ajuns *angajamente lunare?“,* se întreabă Lila.

– Vreau să spun că, după ce o să se nască bebelușul, probabil n-o să mai pot plăti atât de mult ca până acum.

Urmează o scurtă tăcere.

– Poftim?

– Vreau să spun că oricum plătesc mai mult decât sunt obligat de lege.

– Dan, sunt copiii tăi.

– Știu. Și știu că ai avut dificultăți cu scrisul și de-asta am încercat să vă dau cât am putut. Dar am discutat cu un avocat care mi-a spus că am obligația legală de a mă asigura că toți copiii sunt tratați în mod egal...

– *Toți* copiii?

– Eu și Marja suntem împreună acum. Așa că trebuie să-l includ pe Hugo. Nu e ca și cum tatăl lui ar fi implicat în vreun fel. Iar asta înseamnă patru copii de întreținut, ceea ce e foarte mult. Iar eu și Marja categoric avem nevoie de alt dormitor. Casa asta are trei, după cum știi, iar a ta are cinci...

– Dan, nu vând casa asta.

– Nu-ți cer să vinzi casa.

– Am plătit pentru ea cu banii pe care i-am câștigat din carte. E casa copiilor noștri.

– Știu. Nu zic nimic de casa ta. Doar că nu o să vă mai pot susține financiar la fel de mult.

Lila clipește.

– Ei bine, cât mai exact?

– Probabil cu cinci sute mai puțin în fiecare lună.

Suma o reduce la tăcere.

– Va trebui să mai fac o ipotecă. Și știi și tu, după cum stau lucrurile, probabil n-o să fac o afacere prea bună. Îmi pare sincer rău, Lils, dar situația este așa cum este. Tu ai câștigat întotdeauna mai bine decât mine și n-am avut nimic împotrivă să vă las pe tine și pe fete să păstrați casa.

– Casa mea. Casa noastră. Și abia dacă mai câștig ceva.

– În orice caz, am vrut doar să te anunț din timp. O să mă interesez cât sunt obligat legal să plătesc și sper să vă pot da ceva mai mult.

Lila îi închide telefonul. Simte că nu are aer. E copleșită de cheltuieli pe care abia dacă și le permite cu banii pe care-i ia de la Dan, iar acum... „E cinstit?“ Ar vrea să urle. „E cinstit ca tu să pleci, să-ți faci o familie nouă și noi să suferim?“

Își lasă capul să-i cadă în mâini și rămâne așa o vreme.

Apoi capul lui Bill apare de după ușă.

– Îmi pare rău că te întrerup, Lila dragă, dar a venit Jensen.

Ridică privirea și clipește.

– Peisagistul.

Un chip de bărbat apare de după colț, în spatele lui Bill. Are trăsături mai blânde decât își amintește, păr ciufulit, de culoarea nisipului și fața ușor murdară de pământ.

– Bună... Mă întrebam dacă ai cinci minute să ieși puțin ca să vorbim despre ce ar trebui făcut. Apropo, copacul tău începe să se încline. Va trebui să faci ceva în legătură cu el.

– Știu. Trebuie să fac ceva în legătură cu toată casa asta.

A vorbit răstit și-l vede pe Bill ridicând sprâncenele.

Jensen nu pare să observe.

– Cred că e posibil să moară. În orice caz, îți recomand să chemi un specialist să se uite la el. Știu un băiat care n-o să-ți ia chiar o avere.

Abia aude ce spune Jensen despre grădina ei. Este o seară neobișnuit de caldă și soarele pătrunde cu raze aurii prin golurile dintre ramurile copacului în timp ce el se învârtește și desenează în aer răzoare înălțate și poteci pietruite. În timp ce Jensen vorbește, gândul ei este tot la ce i-a spus Dan și la implicațiile veștii primite. Nu e vorba doar de nesiguranța financiară, ci și de nedreptatea în sine. Dan pleacă, Dan hotărăște să își facă altă familie cu femeia asta, a cărei simplă existență este pentru ea o umilință zilnică. Și acum ele sunt cele care suferă. Îi vine să urle din rărunchi: „E drept?"

– Apoi mă gândeam că ai putea pune o fântână aici. Știu un loc cu marfă la mâna a doua în Kent, unde se vând structuri foarte frumoase, care ar arăta grozav. Nu mai sunt la fel de ieftine ca altă dată –

toată lumea și-a dat seama că este mai bine să cumperi de la second-hand –, dar ar crea un punct central încântător.

– Am putea pune banca alături, zice Bill.

– Banca de caca? întreabă Violet, cu speranță în glas.

– Nu întreba, îl sfătuiește Bill. Putem pune chiar două fântâni arteziene. Câte una de fiecare parte a arțarului. Sunt sigur că, dacă am curăța plantele astea cățărătoare, am descoperi o formă frumoasă sub ele.

Oh, Doamne! Dacă Dan ajunge la concluzia că nu mai poate locui în apropiere? Fiul Marjei e suficient de mic ca să fie transferat la altă școală. Dacă vor o proprietate mai mare și banii sunt o problemă, poate că o să se mute în alt cartier. Și atunci Celie și Violet vor trebui să ia autobuzul ca să ajungă acasă la tatăl lor. N-o să mai fie doar la câteva case distanță, ci în cu totul altă zonă. Și dacă se mută tocmai la țară? Dacă Marja ajunge să aibă casa pe care Lila și-a dorit-o întotdeauna, în mijlocul pustietății, cu pajiște de măcriș, foc pe lemne și podea de cărămidă în bucătărie?

– Lila?

Mâna lui Bill este pe brațul ei. Tresare, se uită la el și îl vede privind-o intens, în mod evident așteptând un răspuns.

– Hm, da, spune ea, fără să fie sigură ce anume fusese întrebată – *da* este de obicei răspunsul potrivit.

Și atunci, cu colada ochiului, o vede pe Celie în bucătărie. Poartă o jachetă scurtă gen aviator și are ochii conturați cu creion negru fumuriu.

– De fapt, nu.

– Nu?

– Celie? strigă ea din capătul grădinii.

Celie se uită la ea, dar îi întoarce spatele, în mod clar sperând că poate să iasă din casă fără tam-tam.

– Celie, unde te duci?

Celie se oprește.

– Ies.

– Ieși unde?

– Nu-ți plac fântânile arteziene? întreabă Bill. Întotdeauna ți-a plăcut cea de la noi de acasă.

Lila o ia înspre ferestrele franțuzești.

– Celie! Să nu îndrăznești să pleci până ce nu vorbim!

Celie își împinge bărbia în față, așa cum fac cei mereu contrariați.

– Nu pot să cred! Ești gardianul meu acum?

– Vreau doar să știu unde te duci.

– De ce?

– Nu trebuie să fie fântâni arteziene, zice Bill, ridicând vocea. Dar mă gândeam că o statuie a mamei tale ar fi prea mult.

– Iar fumezi marijuana?

– Marijuana? repetă Bill.

Jensen face câțiva pași spre Lila.

– Știi, pot să vin altă dată dacă nu e momentul potrivit.

– Niciodată nu e momentul potrivit, spune Lila, clătinând din cap. Chiar nu e niciodată momentul potrivit. Niciodată nu mai e momentul potrivit pentru nimic în clipa asta. Nu e momentul să-mi cadă copacul, nu e momentul să mi se înfunde veceurile, nu e momentul ca propria carte să mă facă de râsul tuturor zi după zi și cu siguranță nu e momentul ca soțul meu să-și lase gravidă iubita mult mai tânără pe masa de cafea Noguchi!

– Bine... zice Jensen.

Celie se apropie nervoasă de Lila și se oprește în fața ei.

– Mă duc să mă fac mangă în parc, bine? Mă duc să fumez iarba aia despre care tu, ca o ipocrită, spui că-mi face rău, deși nu ai nici o problemă să o folosești personal. Mă duc să beau o tonă de alcool, să fumez o tonă de iarbă și să mă las pipăită de bărbați străini după ce o să fiu amețită bine. E bine așa? Sau vrei mai multe detalii?

– Pare o noapte pe cinste, se aude o voce.

Și Lila se răsucește pe călcâie. Se uită fix la bărbatul care a intrat neinvitat pe poarta din spate, trăgând după el un troler uzat și al cărui zâmbet larg dezvăluie un șir de dinți incredibil de albi.

Urmează câteva clipe de tăcere.

Celie se uită la el, apoi la Lila, care nu poate să vorbească și a cărei gură a rămas ușor deschisă.

– Mamă? întreabă ea, întorcându-se nesigură spre Lila.

– *Gene?* spune Lila.

Și apoi Truant țâșnește pe ușa dublă ca un glonț mare și păros și, fără nici o clipă de ezitare, își înfige hotărât colții în piciorul bărbatului.

CAPITOLUL 6

Celie

Celie stă într-un colț al bucătăriei în timp ce grădinarul îi pansează rana bărbatului, chircit la picioarele lui asemenea unui servitor medieval. Are un bandaj între dinți și-i pulverizează suficientă soluție antiseptică.

– Mușcătura de câine poate fi plină de bacterii, zice el. Am spălat rana cu soluție salină, dar ar fi

bine să o ții sub supraveghere și să te duci direct la Urgențe dacă nu pare să se vindece.

Bătrânul stă lăsat pe spătarul scaunului din bucătărie și pare ciudat de binedispus. Celie presupune că e genul de om căruia îi place să fie în centrul atenției, chiar dacă pentru asta a trebuit să fie mușcat de un câine.

– Cu pisicile e și mai rău, spune el cu un pronunțat accent american. O dată am lucrat în Tennessee cu un băiat care a fost zgâriat de o pisică sălbatică pe platou, între două filmări. I s-a umflat tot brațul și n-a mai putut să lucreze la producție timp de câteva săptămâni. Regizorul i-a dat replicile lui unui figurant. Oricum era un jegos. Dacă aș fi știut, i-aș fi umplut chiar eu rulota cu pisici. M-ar fi scăpat de multă bătaie de cap.

În timp ce bărbatul continuă să vorbească, mama stă lângă ceainic, cu fața împietrită. Dar fața ei este ca un covoraș cu *Bun-venit* în comparație cu a lui Bill. Celie nu crede că l-a văzut vreodată pe Bill arătând așa. Stă în picioare, cu brațele strânse la piept, cu picioarele înfipte în pământ și ușor depărtate, ca un politician de mâna a doua. Nu și-a luat ochii de la american din clipa în care a apărut, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă sărind de pe scaun și luând-o la fugă cu ce a mai rămas din bijuteriile familiei.

Meena îi tot trimite mesaje și o întreabă când ajunge, dar Celie ignoră bâzâitul din buzunarul blugilor. Meena e când prietenoasă, când distantă și nu știe dacă poate să aibă încredere în ea.

– Cred că asta e tot, spune grădinarul, ridicându-se în picioare.

În afară de bătrân, el e singurul care zâmbește. Până și Violet este neobișnuit de tăcută.

– Cum spuneam, poate că n-ar strica să te duci totuși la spital. Rana e destul de adâncă.

– Strașnic câine de pază ai, Lila, zice bătrânul, examinând bandajul.

– Nu a mai mușcat pe nimeni până acum, se grăbește Violet să lămurească.

– Câinele are gusturi impecabile, mormăie Bill, iar Violet întoarce capul spre el.

Bill nu spune niciodată nimic rău despre nimeni.

– Mă bucur să te văd, Bill, spune bătrânul.

– Aș vrea să pot zice același lucru, Gene, răspunde Bill.

Gene nu pare să audă. Se întoarce spre grădinar și-i întinde o mână mare și bronzată. Venele îi sunt umflate sub piele ca niște viermi.

– Îți rămân îndatorat, tinere. Mulțumesc pentru îngrijire.

– Cu plăcere.

Celie se uită la mama ei, care încă e albă ca varul.

– Faci parte din familie? întreabă Celie în cele din urmă.

– Da! Și tu trebuie să fii Celia. Când te-am văzut ultima oară îmi ajungeai până la genunchi și...

– Era bebeluș, îl întrerupe Lila. Era bebeluș când ai văzut-o ultima oară. Și o cheamă Celie. Dintotdeauna.

Bill este singurul bătrân care a mai rămas în familia lui Celie. Mai are un bunic, tatăl tatălui ei, dar bunica și bunicul Brewer locuiesc tocmai în Derby, într-o casă mică și înfricoșător de ordonată, unde se duc rareori, pentru că bunicii Brewer nu-i plac dezordinea și agitația, iar casa lor este prea mică pentru musafiri, mai ales musafiri copii, care murdăresc perdelele și aduc noroi pe covoare – ultima oară când au fost acolo, Violet era micuță și a făcut pipi în patul de oaspeți, care nu avea protecție pentru saltea, apoi li s-a spus că data viitoare trebuia să se cazeze la un hotel. Nu au pe nimeni în familie ca bărbatul acesta masiv și vibrant, cu părul des și ne-

gru, cu riduri de vedetă de cinema în colțul ochilor și... Ăla e un tricou cu *Nirvana?*

– Așadar, tu ești micuța Violet. Vino aici, scumpo! spune el, desfăcând larg brațele și Violet, de parcă ar fi pe pilot automat, se duce direct spre brațele lui. Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârșit!

Celie privește chipul mamei ei, care rămâne complet imobil pe parcursul întregii scene. Bill se foiește pe picioare și scoate un mârâit, ca și cum abia se stăpânește să nu intervină.

– Eu... Atunci eu plec, spune grădinarul, întinzându-se după haină.

– Nu, zice Bill. Rămâi să bei un ceai, Jensen.

– E în regulă, Bill. O să...

– Rămâi, spune Bill pe un ton ferm.

După o clipă, Jensen se uită în spate după un scaun de bucătărie și se așază, părând că se simte foarte inconfortabil. Bill se întoarce și umple ceainicul, spatele lui bătrân și anchilozat emanând antipatie.

– Vai, ce frumoasă ești! îi spune Gene lui Violet. Semeni leit cu bunica ta. Tot așa de albaștri erau și ochii ei când era tânără. Se întoarce spre Celie: Și tu la fel. Ești o gură de aer proaspăt. Niște frumuseți amândouă.

– Ce cauți aici, Gene? întreabă mama cu voce rece.

– Scumpo! Am câteva spectacole la unul din teatrele din Londra, așa că m-am gândit să trec să-mi văd familia. Nu pot să cred cât de mult au crescut!

– Da, zice mama. Copiii cresc mult în 16 ani.

– Vreau să spun că mi-ar fi plăcut să vin mai devreme, dar situația e complicată la muncă și...

– Barb? întreabă mama.

– Barb? Se încruntă. Oh, nu. N-a fost cine știe ce între mine și Barb. S-a întors în Ohio în... Cât? 2007?

– Brianna? Nu a fost asta următoarea?
– Nu. Eu și Brianna... S-a terminat prost.
– Nu-mi spune! S-a întors în clubul de striptease în care ai găsit-o. Jane?
– Cu Jane încă țin legătura, spune el aproape ușurat. S-a întors aici, așa cum știți. Cred că nu i-a priit Coasta de Vest.
– Coasta de Vest, repetă mama.
– Stilul de viață.
Mama încuviințează din cap, fără nici un cuvânt.
– *Club de striptease!* spune Violet încântată, apoi repetă de două ori, privindu-i pe rând pe adulții din jur, așteptându-se parcă la o reacție.
– În orice caz, iată-mă! Fericit să vă revăd pe toți și cu speranța că o să ajung să le cunosc cât de cât pe frumusețile astea mici cât sunt aici.
– Cât ești unde? întreabă Bill, întinzându-i o cană lui Jensen, care se grăbește să o ia, aparent recunoscător că are ceva la care să-și concentreze atenția.
– Aici, zice Gene. În Marea Britanie.
– Mai exact unde în Marea Britanie? insistă Bill, care se poartă foarte ciudat.
– Păi, în Londra. Hei, îmi faci și mie o cafea dacă tot te ocupi de asta?
– O fac eu, spune repede mama, scăpându-l pe Bill, care arată ca și cum ar prefera să fie oriunde în altă parte, dar care totodată insistă să rămână. Apoi adaugă: Va trebui să-mi amintești cum o bei.
– Oh, neagră, te rog, scumpo. Am renunțat la frișcă de când mi-au spus doctorii că trebuie să am grijă de cesuleț. Ți-aș putea cere și niște chipsuri sau ceva de genul ăsta? N-am mai mâncat de când am coborât din avion.
Mama se încordează o idee, apoi întinde mâna în dulapul de sus, după cutia cu biscuiți. O pune pe masă, în fața lui, fără să o deschidă.

– Nu avem chipsuri.

Stau toți în tăcere. Jensen, grădinarul, își bea ceaiul cât poate de repede, deși este în mod evident fierbinte. Celie îl privește cum soarbe, se strâmbă și soarbe din nou. La etaj, Truant continuă să latre furios și înfundat din camera mamei, în care a fost încuiat. Celie se întreabă o clipă dacă americanul va cere să fie eutanasiat.

– Truant e un câine bun, se surprinde spunând. Vreau să spun că în mod normal nu mușcă. Probabil a fost din cauză că nimeni nu intră niciodată pe poarta din spate.

– Oh, n-a vrut să facă rău. Nu port niciodată pică unui câine bătrân. Ridică o clipă privirea spre Bill: Ei bine, de cele mai multe ori.

– Ar fi totuși înțelept să-l vadă un specialist, spune Bill. Din cauza riscului de bacterii.

– Oh, nu, nu-ți face griji! Sunt sigur că Jensen, aici de față, a făcut treabă bună.

Se bate peste picior.

– Mă refeream la câine, zice Bill și în sfârșit iese din cameră.

Celie îi trimite un mesaj Meenei din baie și îi zice că nu poate să vină. Urgență de familie. Nu e chiar o urgență, dar atmosfera e tare ciudată în casă, iar Celie e curioasă să afle ce se întâmplă.

Mama nu vorbește niciodată despre restul familiei. În rarele ocazii în care vine vorba despre alți membri, fața ei capătă expresia aia închisă pe care o are acum, când vine tata la ușă ca să le ia. Ca și cum un milion de gânduri i-ar trece prin minte, dar refuză să lase să se vadă chiar și unul din ele.

Nu, acum e mai mult decât felul în care se poartă mama cu tata în ultima vreme. Aici e ceva ciudat, ca și cum mama și-ar zgâria absentă o zgaibă veche, fără să observe până ce nu dă sângele.

Trebuie să vii! Spence e aici și a adus chestii tari.

Îmi pare rău, scrie Celie și trimite o serie de emoticoane care ridică din umeri.

În plus, nu e sigură că azi vrea să fumeze iarbă în parc. Nu e sigură că vrea să se vadă cu fetele. Acum o apucă durerea de burtă când se apropie de ele, când vede privirile tăcute, când aude complimentele care nu sună a complimente, când simte zeci de conversații purtate pe la spatele ei. Nimeni nu mai scrie acum pe grupul lor de WhatsApp, iar Celie are cumplita senzație că au făcut unul nou, fără ea. Aceasta e dilema ei zilnică: să se ducă să stea cu ele și să simtă tot timpul că e ținta unei glume pe care nimeni nu i-o explică ori să stea singură, știind că exact asta o să se întâmple. Celie își bagă telefonul în buzunar.

Când ea se întoarce la parter, Bill gătește cu spatele la toată lumea. De obicei, gătește pe insula din mijlocul bucătăriei, pe blatul de lemn uzat, ca să poată sta de vorbă cu ele, însă astăzi și-a mutat tocătoarele în spațiul îngust de lângă chiuvetă și stă cu capul aplecat și cu spatele la toată lumea, tocând hotărât, fără să-și asculte măcar muzica clasică. Mama e așezată în fotoliul cu spătar rigid al lui Bill (De ce vor toți bătrânii să stea ca niște statui seara? Celie și mama stau de obicei întinse pe două canapele, fie cu picioarele ridicate pe vechiul taburet din piele uzată, fie întinse de-a lungul canapelelor, cu un bol de popcorn făcut la microunde între ele.) Dar acum Gene a ocupat canapeaua, cu piciorul rănit ridicat pe taburet, și poartă o conversație gen monolog despre casă, despre cât e de pitorească și de plină de personalitate și cât de mult trebuie să-i placă mamei ei să trăiască aici.

– E nevoie de multă muncă, spune mama când, în mod evident, trebuie să spună ceva.

Gene ridică privirea când Celie vine spre ei.

– Bună, scumpo! Mă bucur că ai venit să stai cu noi. Mama ta m-a invitat să rămân la cină. Jensen crede că e mai bine să țin piciorul ridicat, înțelegi?

Privirea lui Celie se îndreaptă spre mama, a cărei expresie sugerează că Gene s-a invitat singur.

– Ce avem la cină? îl întreabă Celie pe Bill.

– Risoto de mazăre și sparanghel, zice el și fata scoate un mic oftat de ușurare – fără pește sau linte, seara deja pare mai frumoasă. Cu salată de păpădie și fenicul, completează Bill.

Celie se bosumflă.

– Cum se face că gătești tu, Bill? întreabă Gene.

Bill nu se întoarce. Toacă nervos mai departe.

– Gătesc în fiecare seară, spune el sec și iar toacă.

– Vii aici în fiecare seară?

– Nu, locuiesc aici.

Celie se uită la mama ei. Nimeni nu a rostit cu glas tare cuvintele astea până acum. Dar chipul mamei nu trădează nimic.

– O ajut pe Lila cu fetele. Are multe de dus în momentul ăsta.

Expresia plăcută de pe chipul lui Gene pare să pălească o idee la aceste cuvinte.

– Hm, face el. Apoi continuă: Ha! Drăguț!

– Vă cunoașteți de mult timp? întreabă Celie, uitându-se de la un bătrân la celălalt.

– De destul timp, rostește scurt Bill.

– Chiar așa, zice și Gene, apoi în cameră se așterne iar tăcerea.

Truant stă întins pe podea, lângă mama, cu ochii fixați asupra lui Gene, ca și cum ar aștepta cea mai mică scuză ca să se lanseze iar asupra lui. Celie se duce și se așază turcește lângă câine și-l mângâie

pe gât, pregătită în caz că-i vine vreo idee. Nu vrea ca din cauza acestui bărbat câinele lor să fie eutanasiat, orice-ar fi spus el mai devreme. Gene se foiește și Truant scoate un mârâit înfundat de avertisment.

– Spuneai că ești actor? întreabă Celie.

Zâmbetul lui Gene revine numaidecât. O privește ca pe o rază de soare.

– Sunt. Ai văzut *Escadronul Stelar Zero?*

Celie clatină din cap și vede dezamăgirea așternându-se pe fața bătrânului.

– Ani întregi am jucat rolul căpitanului Troy Strang, liderul Forțelor Stelare Unite. Ar trebui să-l cauți pe YouTube sau pe unde vă mai uitați voi, copiii de azi, la filme. A fost un mare succes, să știi. *Căpitanul Troy Strang, prezent la datoria intergalactică!* Asta era replica mea celebră. Încă mi-o spun oamenii, oriunde mă duc.

Ridică mâna în semn de salut și Truant scoate un scâncet de protest.

– *Escadronul Stelar Zero?*

– De-asta a trebuit să rămân în LA, Celie. Am avut norocul să dau peste o mină de aur, înțelegi? Asta nu se întâmplă de prea multe ori în viața unui actor. Chiar niciodată pentru cei mai mulți. Opt ani l-am jucat pe căpitanul ăsta afurisit. Am avut și o nominalizare la Emmy. Ratingurile Nielson au explodat pur și simplu.

A venit și Violet în living și s-a așezat lângă Gene. Bătrânul o cuprinde cu brațul.

– Vrei să-l vezi, Violet?

Violet încuviințează din cap. În mod clar, îl place.

– Ai telefon mobil?

– Mama nu-mi dă voie.

– Pentru că are opt ani, se grăbește Celie să-i ia apărarea mamei.

– Tu ai, Celia?

– O cheamă *Celie,* zice mama printre dinți.

– Sigur că da.

Celie nu vrea să-i dea telefonul ei. Nu știe ce mesaje ar putea să intre cât timp e în mâna bătrânului. Așa că scutură din cap și-l împinge mai adânc în buzunarul din față al hanoracului.

Urmează un moment de tăcere. Mama oftează.

– Violet, du-te și adu iPadul.

Când Gene găsește filmul, mijind ochii pentru că în mod evident nu vede bine, dar nici nu poartă ochelari, Celie se duce pe canapea, de cealaltă parte a lui, ca să se poată uita. Se simte ca o trădătoare, deși nu-i este prea clar din ce motiv. Mama, care în mod evident a mai văzut filmul, se duce să-l ajute pe Bill în bucătărie. Nu poate să audă ce-și spun în șoaptă, dar, la un moment dat, Bill întinde o mână și o pune pe spatele mamei.

Apoi o muzică de generic se aude pe iPad și Gene exclamă încântat:

– Ăsta e! Audiență de douăzeci și patru de milioane de americani în fiecare săptămână în perioada de glorie. Nu-i grozavă tema din generic? Da-dadada-dadada-da-daaa... da-daaa.

Dă din mâna dreaptă asemenea unui dirijor.

Și apoi apare el, cu fața mai slabă și fără riduri, cu părul grizonant întins și dat pe spate. Poartă o geacă de nailon albastră cu epoleți galbeni și o insignă în formă de planetă pe piept.

– *Nu credeam că o să te mai văd după dezastrul de pe Saturn,* spune el cu accent american, cu voce joasă și tandră.

O tânără negresă frumoasă, cu părul argintiu făcut cu sprayul, îl privește cu ochi imenși.

– *Mi-au spus... că ai fost ucis în luptă, căpitane. De ce au făcut asta?*

– Nu-i o păpușă de fată? E Marni Di Michaels. Am fost... foarte apropiați o vreme. Până la urmă, s-a măritat cu un jucător de fotbal american. Ați auzit de

Chicago Bulls? Sau era de la Braves? Cum îl chema...

Celie se uită la femeia care-l privește pe tânărul Gene de parcă ar vrea să-l mănânce. Oh, Doamne, nici nu vrea să se gândească la ce făcuseră împreună! Se uită cu coada ochiului la Gene cel bătrân, care mimează cuvintele scenariului, pierdut din nou în lumea lui fictivă.

– Episoadele în care căpitanul Strang și Vuleva au fost împreună au fost cel mai bine cotate din tot serialul. Au omorât-o în sezonul trei, deși i-am spus regizorului că era o greșeală. Și știți ceva? Am avut dreptate, pentru că...

– Cina! strigă Bill și începe să înșire cu zgomot vasele pe masă.

Sunt la jumătatea unei cine luate aproape în totală tăcere, când mama în sfârșit vorbește:

– Și? De ce n-ai venit când a murit mama?

Urmează o pauză scurtă, apoi Gene oftează și spune:

– Îmi pare atât de rău, scumpo. Aveam atât de mult de lucru și n-am găsit avion, așa că...

– A fost soția ta.

– Nu pentru mult timp.

– Stai, ce? zice Celie, cu furculița oprită la jumătatea drumului spre gură.

– Dar a fost. Timp de zece ani. Eu sunt dovada. Ar fi fost o dovadă de respect să fii acolo. Măcar o dată în viața ta.

Fetele se uită la Gene, apoi una la cealaltă.

– Tu ești *tatăl* mamei? întreabă Celie. E pe cale să spună „Te credeam mort“, dar își dă seama că poate nu ar fi cel mai nimerit lucru. În schimb, spune: Dar... cum de nu ești în pozele de la nunta mamei cu tata?

Gene își freacă o ureche.

– Da. Eram plecat la filmări. A fost... complicat. Așa e industria, înțelegeți? Nu te iartă. N-am avut ce face.

Fața mamei pare sculptată în marmură. Nici un mușchi nu tresare. Violet închide gura ca și cum abia atunci și-ar fi amintit că are așa ceva, apoi zice încet:

– Nu arăți ca un bunic.

– Ah, nu mi-a plăcut niciodată prea mult termenul. Poți să-mi spui Gene.

– Nici termenul *tată* nu ți-a plăcut vreodată prea mult, din câte-mi amintesc.

Mama nu ridică ochii din farfurie.

Celie e în stare de șoc. Singurele lucruri pe care le știe despre bunicul ei sunt următoarele: că mama nu bea niciodată pentru că el bea; că a plecat când mama era copil; că nu te puteai baza pe el și că bunica a trebuit să se descurce singură, dar nu trebuie să vorbim despre asta. Că Bill este exact opusul lui și tocmai de aceea el și bunica au fost atât de fericiți. Acum nu e sigură de ce a crezut că Gene era mort, dar nu i-a auzit niciodată numele până azi.

Zâmbetul lui Gene e conciliant, iar vocea e blândă.

– Haide, scumpo! A trecut mult timp de atunci. Nu pot să mă bucur pur și simplu de o cină cu fetele mele?

Bill vorbește pe un ton pe care Celie nu l-a mai auzit niciodată până atunci:

– Nu sunt fetele tale.

Vocea lui Gene devine o idee mai dură.

– Nici ale tale nu sunt, prietene.

Cei doi bătrâni se străpung cu privirile peste masă, iar Celie e copleșită de senzația bruscă și ciudat de incitantă că o să se lovească.

Apoi mama se întinde peste masă, între ei, după un bol.

– Cine mai vrea salată de păpădie?

Și momentul a trecut.

Celie nu a mai participat niciodată la o cină ca aceasta. Nu a mai văzut niciodată vena pulsând pe gâtul lui Bill, nici n-a mai auzit tenta ciudat de tăioasă din vocea mamei. Omul ăsta e bunicul ei! Chiar bunicul ei! Îi tot aruncă priviri pe furiș, încercând să găsească vreo asemănare, dar, cu părul nefiresc de închis și dinții atât de albi și bronzul intens, pare să nu aibă nici o legătură cu ea. Vorbește întruna, cu vocea lui adâncă și ritmică, vorbește despre filmele în care a jucat (doar roluri mici, probabil ele nu le-au văzut), îi amintește mamei de niște oameni pe nume Hank și Betsy de care ea nu-și aduce aminte, le întreabă pe Celie și pe Violet despre școală, despre prietenii lor, ce le place să facă. Este fascinant și pare că nu se mai oprește.

În sfârșit, mama se ridică și strânge farfuriile, iar Celie, care nu ajută niciodată, decât dacă e bătută la cap, se ridică și strânge și ea doar pentru că atmosfera este atât de ciudată, încât simte nevoia să facă ceva. Nu e sigură nici măcar că mama observă. În spatele lor, Violet se plictisește și pornește televizorul, căutând un canal pentru copii la care nu are voie, de obicei, să se uite.

În sfârșit, mama termină cu vasele, întinde cârpa frumos pe blatul de bucătărie și se întoarce la masă. Face o pauză, apoi își pune mâinile pe masă, ca și cum ar vrea să le transmită tuturor că s-a terminat cina și că nu o să se mai așeze.

– Deci, Gene, unde stai? Putem să-ți chemăm un Uber dacă nu vrei să mergi cu piciorul rănit.

Gene se uită la ea. Zâmbetul îi tremură o clipă.

– Ah, da. Despre asta voiam să vorbesc cu tine, scumpo. Se pare că e o încurcătură la hotel și mă întrebam...

– Oh, nu! zice Bill, clătinând din cap. Oh, nu!

– Hei, ia te uită! spune brusc Gene, uitându-se la tabloul îngrozitor cu bătrâna goală, pe care Bill l-a pus pe perete. Pe legea mea, asta-i Francesca!

Acela a fost momentul, și-a spus Celie mai târziu, când lucrurile au luat-o cu adevărat razna. Bill a sărit ca ars, fluturând agitat din brațe în fața tabloului, parcă pentru a-l opri pe Gene să îl vadă. Parcă pentru a-i interzice.

– Glumești? spusese Gene. E un tablou.

– Francesca nu ar vrea să o vezi goală! Vocea lui Bill era ciudat de răgușită. Să nu îndrăznești să te uiți! Ai renunțat la dreptul ăsta cu mulți ani în urmă.

– Dar e în regulă să o agăți cu păsărica goală într-un hol unde poate s-o vadă toată lumea? Zău așa, Bill, scoate-ți bățul ăla din fund până ce nu se calcifiază.

La un moment dat, Violet a plecat de la televizor. Se uita la perete ca și cum nu ar fi observat tabloul până atunci.

– Aia e *bunica?* spusese, arătând ca și cum n-ar fi știut dacă să râdă sau să plângă. Dar... i se vede *buzunărașul!*

Asta se pare că fusese ultima picătură pentru Bill. Se dusese țintă la tablou, smulsese violent rama de pe perete și ieșise cu el din living. Îl auziseră urcând scările, icnind din cauza efortului. După o pauză ceva mai lungă decât ar fi fost confortabil, auziseră ușa de la dormitorul lui trântindu-se.

Lila se trântește pe scaun.

– Dumnezeule, Gene!

– Ce? Ce-am făcut? El atârnă pe perete un tablou nud cu mama ta și brusc eu sunt băiatul rău?

– Cred că ar trebui să pleci, zice mama și închide ochii parcă pentru o eternitate.

Gene face un pas spre ea, se lasă pe vine – ambii genunchi îi trosnesc ca niște pistoane – și o privește

direct în față.

– Scumpo. Draga mea. Am mare nevoie de un pat în noaptea asta. Hotelul la care trebuia să stau a făcut rezervare dublă pe cameră, iar alte locații din centrul Londrei cam ard la portofel. Și mi-e greu să mă învârt ca să caut un hotel acum, când piciorul...

– Nu am loc.

– Nu-mi trebuie o cameră. Pot să dorm aici, pe canapea.

Mama se uită la el cu expresia pe care o are cineva când știe că o să facă un gest pe care nu vrea deloc să-l facă. Ce-i drept, parcă ți se face milă de Gene.

– Te rog, spune el, poate simțindu-i slăbiciunea de-o clipă. Mă doare foarte tare. M-ai ajuta atât de mult. Și chiar aș aprecia șansa de a petrece măcar câteva ore în plus cu fetele mele.

Mama se uită la Celie, apoi la Violet.

– Este bunicul nostru, zice Violet în cele din urmă.

Celie nu e la fel de sigură, dar ridică din umeri. Poate că n-o să strice să fie și altcineva în centrul atenției preț de-o seară.

– Bine, zice mama în cele din urmă, ridicând mâinile în aer. Bine. Dar trebuie să pleci la prima oră, înainte să se trezească fetele. Nu vreau să te împungi iar cu Bill.

– Două nopți? zice el cu speranță în glas.

– Nu întinde coarda, spune mama și se duce în capătul grădinii.

CAPITOLUL 7

Lila

Lila Kennedy avusese șapte ani când Bill McKenzie apăruse în viața ei. Se întorsese într-o după-amiază după ce fusese să se joace la Jennifer Barratt și o găsise pe mama ei stând pe canapeaua din living lângă un bărbat ciudat, cu tunsoare militărească și pulover de lână, cu două cești de cafea goale, așezate pe tava de pe măsuță, iar când intrase, cei doi se depărtaseră câțiva centimetri într-un fel care o făcuse pe Lila să se oprească în ușă.

– Bună, scumpo! spusese veselă mama. Vino să îl saluți pe Bill! Tocmai ne-a montat o bibliotecă absolut superbă în birou.

Lila nu-și putea imagina cum ceva atât de plictisitor precum o bibliotecă ar fi putut fi *superb.* Pe de altă parte, mamei ei îi plăceau exclamările dramatice, așa că presupusese că și aceasta făcea parte din aceeași categorie. Francesca Kennedy era, îi spusese Bill la un moment dat mai târziu, una dintre acele persoane pe care viața le entuziasma. Cerul nu era niciodată albastru, avea *o culoare azurie absolut splendidă, ca pe o insulă grecească.* Motanul vecinilor era *cel mai adorabil morocănos de pe fața pământului. Pur și simplu îl iubesc!* Lila simțea cum se chircea când mama ei mânca, în special brânză moale, pentru că închidea ochii, zâmbea și spunea chestii de genul: *Dumnezeule, ce cremoasă! Simt cum îmi provoacă un orgasm!* După care scotea mici gemete de plăcere. După mai multe săptămâni în care Bill apăruse în mod repetat la ele acasă ca să repare dulapuri, să recalibreze uși și să repare robinetul din baie care curgea întruna, Francesca anunțase că Bill era *cel mai bun și mai încântător om. Am senzația că lumea se fixează mai bine pe axa ei când este el aici.* Treptat, Lila își dăduse seama că tâmplarul ușor crispat și care vorbea întotdeauna

foarte frumos probabil avea să fie o prezență regulată în viața lor.

Nu o deranja. Lila abia dacă și-l mai putea aminti pe tatăl ei, care se întorsese în America să lucreze când ea avea doar patru ani și pur și simplu nu mai venise acasă. Își amintea câteva telefoane exagerat de vesele, mereu întrerupte de: *Oh, scumpo, mă cheamă regizorul. Trebuie să închid. Te iubesc!* Revenea ca vijelia în viața ei pentru vizite scurte cam o dată la șase luni, aducându-i jucării extravagante din America, bezele și ciocolată Hershey's, iar Lila stătea cu el în camera din față în timp ce mama ei îi privea din ușă cu o expresie ciudată, care părea să spună *Îi las în pace,* după care se ducea la cumpărături. Dar vizitele începuseră să fie din ce în ce mai rare, iar ultima fusese marcată de o ceartă șuierată și lacrimogenă pe hol. Până în momentul în care apăruse Bill, încetaseră complet, iar Gene nu-i mai trimitea decât din când în când câte o felicitare la o săptămână după ziua ei sau poate o jucărie nepotrivită vârstei.

Chiar și așa, la început Lila nu știuse ce să creadă despre faptul că legătura strânsă pe care o avea cu mama ei fusese întreruptă de acest bărbat, cu cămășile lui apretate și muzica lui clasică (până atunci, lor le plăcuse să danseze în bucătărie pe piesele celor de la Beatles sau ale lui Marianne Faithfull), cu exercițiile lui fizice regulate și turele de alergare de dimineață, de la care se întorcea fleașcă de transpirație și euforic. Cumpăra müsli, care arăta ca fundul cuștii papagalului de la școală, și ingrediente străine, ca tahini sau frunze de curry, și pregătea mereu mese care o făceau pe mama să afișeze o mutră rușinată și să declare: *A fost o adevărată operă de artă. Ești un geniu culinar!* Urechile lui Bill se înro-

șeau de plăcere, iar când se uita la ea, aveai senzația că se topea. Era ușor jenant să-i privești.

Dar până și Lila a trebuit să admită că viața a devenit ceva mai bună după ce s-a mutat Bill la ele. Lucrurile care se stricau prin casă erau reparate numaidecât, mama ei nu mai plângea niciodată, Bill era atent cu Lila, îi cerea părerea și nu se amesteca niciodată de parcă ar fi fost tatăl ei. Iar în ziua în care împlinise opt ani, când Gene uitase din nou să-i trimită măcar o felicitare (își spusese că nu-i mai păsa), se întorsese de la școală și descoperise că Bill îi făcuse o întreagă casă de păpuși, cu instalație electrică funcțională și cu ferestre care se coborau și se ridicau. Lila fusese absolut fascinată de căsuța pe care o găsise în colțul dormitorului ei, ca un portal spre altă lume. Își lăsase ghiozdanul să cadă, îngenunchease în fața ei și începuse să potrivească ușor mobila și să dea laoparte păturile micuțe de pe paturi, apoi să descopere ce părți se puteau mișca precum într-o casă adevărată (Un dulăpior de baie cu oglindă și un tub de pastă de dinți făcut din lemn! O bandă de alergare în miniatură într-un pod!) Aproape că nu-și schimbase poziția preț de zece minute, iar tot restul lumii păruse să dispară. Și, când în sfârșit se întorsese spre cei doi care o priveau din ușă –, așteptându-se să o audă pe mama exclamând *Desăvârșită! Un vis!* –, Bill îi trecuse un braț pe după umeri, iar mama își tampona ochii, ușor tristă, spunând: *Știu, știu, mă port prostește. Doar că asta e ce mi-am dorit întotdeauna pentru ea.*

Era drăguț ce spunea mama. Doar că până atunci, își dăduse Lila seama mai târziu, nu își dăduse seama că lipsea ceva.

Până la urmă, Gene nu doarme pe canapea. Lila nu crede că poate să îndure să-l audă sforăind în

mijlocul casei, în timp ce Bill pufnește nervos toată dimineața.

Lila desface canapeaua extensibilă din biroul ei din partea de sus a casei, împingând cu efort biroul într-o parte ca să o poată deschide complet, și găsește pilota de rezervă într-una din cutiile la care încă nu a ajuns. Face patul în timp ce Gene stă în ușă, exclamând că e minunat să fie aici, că e atât de drăguț din partea ei, că, sincer, îi este foarte recunoscător, dar până și sunetul vocii lui o enervează. Crede, în timp ce furia îi bâzâie vibrant undeva în ceafă, acoperind conversația, că i-ar putea ierta absența, faptul că nu a contactat-o după ce i s-au născut copiii, că nu a fost în nici un fel un bunic pentru fete. Dar când nu a venit la înmormântarea Francescăi, Lila a simțit ca un fel de glonț înfigându-se în adâncul ei, ștergând orice urmă de generozitate sau bunătate. Francesca, femeia care nu-i greșise cu nimic, care-i crescuse singură copilul pentru ca el să poată duce viața aia hedonistă nenorocită pe care alesese să o aibă în Los Angeles. Care se chinuise singură cu un salariu de profesor asistent timp de trei ani, până când părinții ei muriseră și-i lăsaseră suficienți bani cât să cumpere o căsuță pentru ele. Lila stătuse la mormântul Francescăi, cu fetele de-o parte și de cealaltă, în timp ce mama ei fusese coborâtă încet în pământ, cu un singur bujor pe sicriul de răchită, privindu-l pe Bill de cealaltă parte, distrus, încercând să stea drept sub greutatea durerii, și știuse că orice urmă de sentimente ar mai fi avut pentru tatăl ei biologic se transformase în gheață.

– La ce oră pleci mâine? întreabă ea, încercând să nu-și lase vocea să-i trădeze gândurile.

Gene s-a așezat cu greu pe canapea și-și scoate geaca veche de piele.

– La un moment dat în cursul dimineții.

– Fetele se trezesc la șapte și jumătate. S-ar putea să te trezească, pentru că singura baie funcțională e la etajul ăsta.

– Nu pe mine, scumpo. Este în regulă. Dorm buștean până la unsprezece.

– Sigur că da, spune ea scurt. După o pauză, adaugă: Ai repetiții?

– Da, dar încep abia în jur de prânz. Așa că purtați-vă ca și cum n-aș fi aici și o să mă descurc singur.

Lila îi dă două prosoape, întinzând cât mai mult mâinile, ca și cum n-ar vrea să facă nici măcar un pas spre el.

– Găsești o periuță de dinți nouă în dulapul din baie, dacă ai nevoie.

Îl privește preț de un minut după ce ia prosoapele, observând pielea lăsată în jurul maxilarului, ridurile ca o pânză de păianjen de la coada ochilor, chiar dacă tricoul cu Nirvana sugerează că nu vrea să recunoască semnele bătrâneții. Se uită și el la ea și brusc expresia i se înmoaie.

– Mă bucur tare mult că am văzut fetele.

– Da, zice Lila, strângând brațele la piept. Sunt minunate.

– E meritul tău. Îmi pare foarte rău pentru căsnicia ta.

Lila înghite în sec.

– Da, zice ea pe un ton rece. Și mie.

Ochii lui îi cercetează chipul, ca și cum ar căuta o fisură în armura pe care o poartă. Dar, pe toți dracii, nu și-a câștigat acest drept!

– Apreciez ce faci pentru mine, Lila. Face o pauză. Vreau să spun… știu că nu prea am…

Lila își freacă palmele una de cealaltă.

– Trebuie să mă duc la culcare. Încep ziua devreme.

– Oh! Sigur.

Face eforturi să-și alunge un sentiment instinctiv de vinovăție când îi vede chipul lui Gene cuprins de stânjeneală și de o vagă melancolie. Abia după ce închide ușa își dă seama că el a urcat patru rânduri de scări fără să șchiopăteze nici măcar puțin.

CAPITOLUL 8

– Dar nu te bucuri măcar puțin? Să-l vezi din nou?

– Nu.

Lila pășește pe marginea potecii ca să lase o femeie să treacă. Truant scoate un mârâit jos spre labradorul femeii, iar Lila zâmbește pentru a se scuza când aceasta îi depășește în grabă, cu o expresie îngrijorată. E o plimbare pe care ea și Eleanor o fac de două ori pe săptămână; Lila în diminețile în care nu are fetele, iar Eleanor pentru că nu doarme niciodată mai târziu de cinci dimineața, după douăzeci de ani în care a machiat actorii din industria filmului.

– Nu s-a schimbat deloc. A apărut de parcă ultimii cincisprezece ani n-ar fi existat. De parcă întreaga noastră relație adultă nu s-ar rezuma la câteva felicitări pe care mi le-a trimis de ziua mea, dintre care majoritatea nu au ajuns la data corectă. Sincer, El, m-am tot uitat la el în timpul cinei și n-am putut să văd decât scaunul liber pe care i-l păstrasem la înmormântarea mamei. Chiar îl urăsc.

Lila se uitase la două episoade din *La Familia Esperanza* când se dusese la culcare. Era posibil ca Estella să se fi culcat cu instructorul cel sexy de la poligon, dar Lila nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat.

– Fetele ce au zis?

– Pe una cred că a fermecat-o. Ca de obicei. A scos la înaintare videoclipurile de pe YouTube. Ea imită accentul lui Gene: *Căpitanul Troy Strang, prezent la datoria intergalactică!* Și Violet i-a căzut în plasă. Pe de altă parte, Violet îndrăgește pe oricine crede că poate fi manipulat. Celie ezită, dar cred că lucrează la asta chiar în timp ce vorbim. Nu suportă să nu fie iubit. E patologic. Dacă simte un crâmpei de împotrivire, insistă până ce îți găsește punctul slab.

– Ei, măcar îl suporți doar câteva zile.

Au ajuns într-o zonă pustie a parcului. Lila îi scoate lesa lui Truant și-l privește cum o zbughește pe sub frunzele care abia încep să se îngălbenească, întorcând capul din când în când ca să se asigure că ea încă e acolo – mereu vigilent.

– Da. După care n-o să-l mai văd încă zece ani. Când e posibil să primesc o invitație la înmormântarea lui. La care nu o să mă obosesc să mă duc.

– Doamne, amintește-mi să nu te supăr vreodată!

Eleanor își termină cafeaua și bagă paharul gol în rucsac. Bea și Lila ultima gură. Eleanor întinde mâna și-i bagă paharul într-al ei.

– Nici o șansă, zice Lila. O să rămân lipită de tine pentru totdeauna. Ca rahatul de vulpe. O să mă țin după tine la nesfârșit.

– Sună atât de încântător când o spui așa!

Lila își trece brațul pe după gâtul prietenei ei și o trage într-o îmbrățișare.

– Trebuie să te am în viața mea pentru totdeauna, El. Cred sincer că aș muri dacă aș fi asaltată de toate astea și nu te-aș avea pe tine ca să nu-mi pierd mințile.

– Nu sunt sigură că superputerile mele merg atât de departe.

– E mult, nu-i așa? Pe toți dracii!

– Am ajuns la vârsta aia. Totul e prea mult. Eleanor se întoarce spre ea cu un zâmbet vesel. Și tocmai de-aia trebuie să te distrezi. Ca să mai echilibrezi lucrurile.

– Oh, Doamne! Te rog, nu-mi spune să încerc o partidă în trei. Nu cred că mai rezist la multe dintre escapadele tale sexuale.

– Dar a fost *atât* de tare! Am fost la o petrecere de fetișuri. Nu mi-a plăcut costumul de piele pentru că m-am încins înfiorător în el și a trebuit să mă dau cu o tonă de talc doar ca să-l îmbrac, dar oamenii au fost senzaționali! După aceea am mers toți la un restaurant vietnamez. Băieții ar fi vrut curry, dar noi am spus că ne temem că n-o să ne mai încapă costumele de piele. Știi că mă umflu ca un balon de la mâncarea indiană.

– Tot ce-mi povestești seamănă cu un vis urât indus de o febră foarte ridicată. Nu vreau să mă gândesc la curry și la costum de piele în aceeași frază.

Lila își dă seama că pur și simplu a ajuns să deteste discuțiile astea. Nu știe dacă are impresia că prietena ei se îndepărtează de ea sau dacă viața pur și simplu trece și o lasă în urmă. Poate că ambele.

– Chiar nu te face să te simți deloc ciudat, El? Chiar ești tu asta?

– Dacă sunt eu? Eleanor stă câteva clipe pe gânduri. Nu știu. Nu sunt sigură că mai știu cine sunt în ultima vreme. Credeam că am totul planificat pentru tot restul vieții: eu și Eddie, vreo doi copii, o casă drăguță cu un gărduleț. Sau cel puțin un apartament foarte frumos în Congestion Zone. Și uite ce s-a întâmplat! Acum doar încerc să trăiesc fiecare zi cu inima deschisă și să văd ce urmează.

– Chiar dacă asta înseamnă curry și străini în costume de piele?

– Știu că nu-i pe gustul tău, Lils, dar nu te miști din loc până ce nu începi să privești înainte. Serios. Dan

a făcut niște chestii oribile, dar, dacă nu faci un efort ca să ieși din asta, o să fii îngrozitor de nefericită. Ți-o spun cu dragoste.

– Așa că ar trebui să uit tot ce au făcut el și tatăl meu și să fiu drăguță cu ei, indiferent cum mă rănesc?

– Merită să iei și asta în considerare.

– Oh, Doamne! Cred că nu mai ai mult și o să-ți faci un podcast despre *cum să te ajuți singur.*

Eleanor îi zâmbește din nou.

– Hei, asta e o idee... Cum să te eliberezi de energia negativă prin orgasme tantrice.

– Cum să-ți tratezi rănile cauzate de frecare când nu poți să-ți scoți costumul de latex.

Eleanor o fixează cu privirea și continuă:

– De ce o să fii mai fericită dacă ești deschisă spre experiențe noi.

– De ce o să te alegi cu o boală cu transmitere sexuală dacă te deschizi spre o experiență nouă cu un vânzător de asigurări dubios, pe nume Sean.

– Ești o adevărată încântare, Lils, spune Eleanor și o ia înainte.

– De-asta mă iubești, zice Lila și grăbește pasul ca s-o ajungă din urmă.

Uneori, dacă e într-o stare în care ține musai să se pedepsească, Lila se gândește că relația soțului ei cu Marja trebuie să fi început într-un moment în care el îi păruse cel mai atent la nevoile ei. Își luase trei luni de pauză de la muncă, un bonus pe care revista *Get Ripped!* îl oferea tuturor angajaților vechi de peste zece ani și care coincisese cu deadline-ul cărții ei. Așadar, în aceste trei luni pe care Lila le considerase mană cerească, în fiecare după-amiază, în loc să fie nevoită să se ridice din fața laptopului și să dea fuga la școală, putuse să stea acasă și să scrie – un lux de care nu mai avusese parte –, în

timp ce soțul ei stătea de vorbă cu mămicile care-și așteptau odrasla să apară pe ușa cea roșie. Uneori, stătea puțin cu ele în parc după școală – *ca să ai mai mult timp să lucrezi,* îi spunea, iar Lila se simțise copleșită de recunoștință și dragoste. Până când, desigur, devenise evident că și Marja rămăsese în parc în toate acele ocazii. Și că, pe parcursul acelor trei luni, se întâmplase ceva mai mult decât obișnuita evitare a plictiselii parentale, decât camaraderia obișnuită de pe banca din parc, cu șervețele și cutii de suc împărțite, cu plângerile copilărești și genunchii juliți. Poate că Marja făcuse eforturi în plus ca să arate bine, poate că venise în echipamentul de yoga ca să-și etaleze silueta, poate că se dăduse cu parfumuri scumpe înainte să se ducă să-l ia pe Hugo. Poate că și Dan făcuse un efort – ea nu observase la vremea respectivă, nu prea observa nimic în afară de numărul de cuvinte pe care le scria zilnic în panica de a termina totul la timp. Trebuie să fi existat o zi în care, în timp ce stăteau pe banca din parc și o priveau pe Violet dându-se în leagăn, Dan îi mărturisise Marjei că se simțea nefericit, sau ignorat, sau că pur și simplu nu o mai iubea. Poate că discutaseră despre sex – sau lipsa de sex. Marja își întorsese privirea limpede spre el, îi pusese cu compasiune pe braț mâna cu manichiura perfectă. Poate că i se înfățișa ca o femeie curajoasă, mama singură al cărei partener se întorsese în Olanda și nu o mai ajuta cu nimic. Îi zâmbise. Se aplecase spre el. Cât de admirabilă trebuie să i se fi părut, în comparație cu nevasta morocănoasă în pantaloni de trening, care se plângea pentru că iar uitase să cumpere capsule de detergent pentru mașina de spălat vase pe drumul de întoarcere.

Apoi, într-o zi, fusese încălcată o limită. Lila încă nu știe exact când se întâmplase asta; poate după

ce Dan se întorsese la muncă, într-o pauză de prânz, sau într-una din multele seri în care pretinsese că trebuia să rămână la birou peste program. Nu știe când începuse să se culce cu Marja sau când anume își mărturisiseră dragostea. Știe doar consecințele: ziua în care o informase, pe un ton oficial, aproape comic, că totul se terminase între ei. Când – ceva mai târziu – înțelesese, după ce-i văzuse stând cu frunțile atingându-li-se într-o mașină parcată pe Garwood Street, motivul pentru care căsnicia ei se sfârșise.

Uneori își dorește să-i fie recunoscută tăria morală de care dă dovadă în fiecare zi în care nu apare la porțile școlii cu un aruncător de flăcări și cu o mică armată de mercenari. Crede că a făcut o treabă bună doar pentru că a rămas în picioare. E de părere că s-ar putea să merite o medalie pentru că își convinge picioarele să se îndrepte spre școală în fiecare zi, pentru că așteaptă zâmbind lângă gard și se poartă ca și cum întreaga poveste nu ar fi omorât-o pe jumătate. Nu, din exterior crede că e posibil ca nimeni să nu mai observe ceva.

Deși încă nu a reușit să se întoarcă la locul de joacă. Nici măcar o dată.

Lila ajunge la școală la ora trei și nouăsprezece minute, cel mai târziu cu putință, înainte să iasă copiii. Violet a implorat-o să-i cumpere o chiflă cu scorțișoară de la patiseria aia scandinavă bună, iar Lila se simte ușor vinovată că nu a rezistat tentației și a mai cumpărat una pentru ea, pe care a mâncat-o în fața patiseriei. De când a venit Bill, ea și fetele mănâncă dulciuri pe fugă și pe ascuns, în mașină sau în fața magazinelor, ca dependenții de droguri care fac rost de o doză.

Marja e împreună cu celelalte mame. Are o caserolă cu brioșe, fără îndoială pentru cine știe ce târg

de prăjituri anunțat printr-un e-mail pe care Lila l-a ratat. Cineva discută despre întâlniri de joacă pe care să le aranjeze pentru copii, iar Lila se mută numaidecât în celălalt capăt al zonei de așteptare și-și fixează privirea în telefon.

S-a gândit mult la ce i-a spus Eleanor, a încercat să-și privească viața dintr-o perspectivă pozitivă.

„În fiecare zi în care fac asta, își spune, mă apropii pas cu pas de o viață mai bună. Fiecare zi în care fac asta mă aduce mai aproape de ziua în care drama dintre mine, Dan și Marja va fi de domeniul trecutului."

Și-a repetat aceste cuvinte tot timpul pe parcursul celor câteva ore în care ar fi trebuit să scrie. Doar că, odată ce se va naște copilul, și el va fi o prezență în fiecare zi. În fiecare zi Marja o să împingă căruciorul cu copilul lui Dan pe lângă ea și toate femeile o să gângurească și o să se minuneze cât e de drăgălaș. Poate că Dan o să vină cu ea în prima zi, așa cum fac adeseori soții, plin de mândrie și protectori cu uimitoarea lor parteneră care *a fost atât de curajoasă și atât de puternică. Sincer, sunt plin de admirație!*

– Scuză-mă!

Ridică privirea și vede un bărbat în fața ei. Este înalt și slab, cu păr șaten-roșcat, care-i cade peste ochii triști din spatele ochelarilor. Are acel sex-appeal ușor neîngrijit pe care Lila îl găsea irezistibil înainte să-l cunoască pe Dan. Clipește. Își dă seama că a spus ceva, dar nu știe ce.

– Poftim?

– Mă întrebam de unde ai luat asta. Arată spre chifla cu scorțișoară. Fetei mele îi plac la nebunie. Suntem noi în cartier, așa că... Nu știu unde sunt locurile bune.

– Oh! Ea își coboară privirea spre punga pe care o ține în mână. Când se uită în sus, se gândește, stânjenită, că probabil s-a înroșit pentru că el o privește fix. Annika.

– Așa o cheamă pe fata ta?

– Nu. Nu. Patiseria. Se numește Annika. Deși nu cred că lucrează vreo Annika acolo. Doar că e un nume suedez. Ca să ne dăm seama că sunt suedezi. Și fac chifle cu scorțișoară. E chiar în capătul străzii principale. Sunt foarte sigură că mai au una în Finchley, tot Annika... Apoi se oprește. În ce clasă e fata ta?

Bărbatul spune ceva, dar nu e clasa lui Violet, apoi totul în jur se transformă într-un fel de bâzâit, iar Lila își dă seama aproape imediat că nu l-a ascultat cu adevărat, așa că doar zâmbește și încuviințează din cap. Apoi mai încuviințează o dată din cap, pentru orice eventualitate.

– Când a început?

– Săptămâna trecută. Îi e destul de greu și mă gândeam să fac ceva ca s-o înveselesc.

– Oh, îmi pare rău.

Bărbatul ridică din umeri.

– Este... Hm, a avut parte de multe schimbări în ultimul an și jumătate.

Nu zice mai mult. Își privește picioarele preț de câteva clipe.

Lila nu știe ce să spună, așa că îi întinde chifla.

– Ia-o!

– Poftim?

– Pentru fata ta. Eu pot să cumpăr alta în drum spre casă.

Patiseria e la un kilometru în cealaltă direcție.

– Nu... nu. Nu pot s-o iau. Zâmbește, un gest atât de neașteptat, încât trece brusc de la sexy neîngrijit la absolut superb. Totuși, este extraordinar de drăguț din partea ta!

– Insist.

Împinge chifla spre el, punându-i-o în mână.

– Te rog. Oricum n-ar trebui să-i dau așa ceva lui Violet. Hm, în mod normal mâncăm doar pește și linte.

– Noi mâncăm de atâta vreme de la Deliveroo încât cred că am ajuns cei mai fideli clienți ai lor.

„De ce apelează la servicii de livrare? Să însemne asta că nu există o femeie în casă?“, se întreabă Lila, apoi se înjură în minte pentru misandria ei interiorizată. Bărbatul ăsta arată mult prea cool. Încearcă să găsească ceva de spus în legătură cu Deliveroo, dar o vede pe Violet ieșind.

– Violet! Oh, n-o lăsa s-o vadă. N-o să mă ierte niciodată. Ar trebui să... Pa! Mi-a părut bine...

– Gabriel.

– Gabriel. Eu sunt... Face un efort ca să-și amintească propriul nume: Lila. Ha! Și se zice că peștele e bun pentru memorie. Am uitat cum mă cheamă!

Scoate un fel de râset încordat și ascuțit pe care nu l-a mai auzit niciodată ieșind din gura ei și se îndreaptă cu pas grăbit spre Violet, blestemându-se în gând. „Cum e posibil să mă port ca o puștoaică de 15 ani când a început să mi se lase gușa sub gât?“

– Mi-ai luat chiflă cu scorțișoară? întreabă Violet, aruncându-i ghiozdanul.

Le simte pe mămicile din jurul Marjei aruncându-i priviri pe furiș. „Da, eu am vorbit cu bărbatul cel nou și sexy, le răspunde în gând. Să vă stea-n gât, cățelelor!“

– Mă gândeam să luăm una pe drumul spre casă.

– Aoleu, mamă, ce enervantă ești! Violet își dă capul pe spate și scoate un oftat de disperare. E la *kilometri* depărtare de casă. Și sunt atât de *obosită!*

Lila le zâmbește mămicilor. Marja e cu spatele la ea. Stă cu spatele la ea în ultima vreme.

– Uite cum facem, îi spune lui Violet. Ne oprim la un magazin și luăm o gogoașă cu gem.

E probabil o dovadă că nu a mai avut parte de nici un fel de atenție masculină în ultimele optsprezece luni faptul că, tot drumul până la magazin și apoi până acasă, Lila simte mici impulsuri electrice când își amintește schimbul de cuvinte pe care l-a avut cu Gabriel. Privirea lui directă. Zâmbetul aproape timid în clipa în care i-a îndesat în mâini punga cu chifla cu scorțișoară. Se gândește la toate astea în momentele în care pălăvrăgeala aproape constantă a lui Violet este potolită preț de câteva clipe de gogoașa pe care o înfulecă cu atâta plăcere, sugându-și din mers degetele de zahăr. Cu siguranță fusese o încărcătură electrică între ei, nu? Ar fi intrat în vorbă cu Lila dacă nu s-ar fi simțit măcar puțin atras de ea? S-ar fi putut duce la celelalte mămici. Nu fusese nevoie să-i zâmbească atât de mult sau să-i dea detalii despre viața lui. Apoi își dă seama ce face și se simte ridicolă. Este o femeie de 42 de ani pe punctul de a face o fixație de școlăriță. Și asta după toate prin câte a trecut! Nu e decât un bărbat care voia o chiflă cu scorțișoară. Își păstrează această atitudine timp de douăzeci de pași. Apoi cedează iar și se gândește la felul în care i se încrețeau ochii în spatele ochelarilor, la părul lui ciufulit, la plăcerea pe care o simte pe neașteptate, anticipând următorul drum la școală.

Cercul de plăcere și admonestare severă se oprește brusc în momentul în care ajunge la ușa casei și-și amintește: Gene e aici. Gene, care are neîncetat nevoie de atenție și admirație, care s-a întors cu forța în viața ei, fără să-și ceară măcar scuze pentru toate felurile în care a eșuat în rolul de tată.

Închide ochii în fața ușii preț de câteva clipe, trage adânc aer în piept, apoi bagă cheia în broască și

intră.

– Instalatorul de urgență e aici, o anunță Bill imediat ce pășește în bucătărie.

Violet trece pe lângă amândoi și se prăbușește în fața televizorului, ia telecomanda parcă din zbor și din acel moment conversația se desfășoară peste zarva entuziasmată a unor adolescenți americani, care țipă unul la altul pe holurile aglomerate ale liceului.

– Ce? De ce?

Bill curăță o grămadă pestriță de napi murdari, probabil organici. Lila se întreabă, cu o ușoară neliniște care pare lipsită de generozitate, dar pe deplin justificată, ce pregătește pentru cină.

– Individul ăla a înfundat toaleta cu hârtie igienică. Nu-mi pot imagina de ce a avut nevoie de jumătate de sul doar pentru treburile de dimineață. Dar n-am mai putut s-o desfund.

Expresia lui Bill trădează dubla insultă de a fi nevoit să curețe rahatul propriu-zis al lui Gene, pe lângă cel metaforic.

– Dumnezeule! Și cât o să ne coste? Lila scoate un geamăt și se prăbușește lângă Violet, care este total neafectată. El unde e acum?

– Habar nu am. În drum spre Los Angeles, sper!

Lila ridică brusc capul.

– A spus că se întoarce după *repetiții*.

Bill pronunță cuvântul *repetiții* cu o notă de dezgust, de parcă Gene ar fi spus că se duce la o execuție publică.

– Presupun că va trebui să-l includ în planurile pentru cină.

– Mai stă doar o singură noapte, Bill, spune ea.

Tăcerea lui Bill și atitudinea lui iritată trădează exact ce părere are despre acest plan.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să vorbești cu el despre... instalația sanitară. N-aș vrea să fie

nevoie să chem instalatorul și mâine.

Lila spune că o să lucreze două ore înainte de cină. Dar, când intră în birou, vede canapeaua desfăcută, pilota de rezervă mototolită pe salteaua subțire și-și dă seama, cu ciudă, că nu mai are loc în casă și pentru ea de când s-au mutat acolo atât Bill, cât și Gene. Așa că se îndreaptă spre dormitor și, brusc ridicol de obosită, ocolește patul și se întinde pe covor. Își fixează privirea în tavan, ascultând murmurul discuției pe care Bill o poartă cu instalatorul. „Mi-ar plăcea o viață în care în clipa asta să flirtez cu cineva la o masă, afară. Poate cu o sticlă rece de roze. Nu să ascult un bătrân morocănos negociind cu un instalator prețul pentru desfundatul unei toalete, fără nimic altceva care să mă aștepte în viitor, în afară de cine știe ce rețetă cu napi." Oftează adânc. Se gândește că Marja nu stă probabil niciodată întinsă pe podea, simțind că nu vrea să mai vadă pe nimeni, niciodată. Probabil în clipa aceea Marja este întinsă pe canapea și Dan îi masează picioarele. Întotdeauna s-a priceput să maseze picioare de gravidă. Sau poate că e una dintre acele femei ai căror hormoni o iau razna în primele luni de sarcină și chiar în momentul ăsta sunt în pat și...

Lila închide ochii și numără până la zece. Apoi își ia telefonul. Verifică e-mailurile de la școală – lucru pe care rareori îl face – și vede anunțul despre o nouă elevă în clasa a cincea: Elena Mallory. Se gândește o clipă, apoi introduce numele *Gabriel Mallory* într-un motor de căutare și așteaptă să vadă ce apare.

Arhitectul Gabriel Mallory câștigă un premiu pentru casa de tranziție „revoluționară". Juriul laudă „designul său uman și progresist din punct de vedere social".

Privește lung fotografia în care apare cu premiul în mână. Normal că este un arhitect premiat. Normal.

Se răsucește pe burtă și caută pe Google *Gabriel Mallory soție.* Nu găsește nimic, cel puțin nu cu numele ăsta. Mai sunt mulți alți Gabriel Mallory – bărbați cu ochelari de soare Oakley cu rame închise și plăci de surf, dezvoltatori IT bărboși, băiețel în brațele mămicilor mândre și blonde. Tastează *Gabriel Mallory divorț* și, când nici atunci nu găsește nimic, *Gabriel Mallory moartea tragică a soției...*

– Ce faci?

Violet stă în fața ei, privind fix în telefonul Lilei. Lila sare.

– Dumnezeule, Violet! Nu poți să se furișezi în felul ăsta!

– Sânii tăi sunt foarte turtiți când stai pe burtă.

– Mulțumesc.

Lila se ridică greu în șezut. Își privește sânii, întrebându-se dacă sunt vizibil mai turtiți decât ai altora.

– Oh! Și Bill zice că e gata cina. S-a întors Gene, iar Bill zice că miroase a băutură. Eu nu mănânc cina fiindcă are napi, așa că pot să comand o pizza?

Preț de câțiva ani, când fetele erau mici, Lila și mama ei aveau obiceiul să se ducă la supermarket împreună o dată pe săptămână. Francesca o însoțea aparent ca să-i ofere o mână de ajutor, să calmeze copiii când țipau sau să adune de pe jos obiectele aruncate din cărucior de mânuțele dolofane. Uneori beau o cafea după aceea, dacă rezistau alimentele congelate. Obiceiul continuase mult după ce fetele începuseră școala, deși nu exista nici un motiv logic pentru care să-și facă în același timp cumpărăturile. Francesca era întotdeauna veselă și vedea drumul săptămânal la supermarket ca pe o șansă uimitoare de a descoperi lucruri exotice. Lila își împingea căruciorul pe lângă rafturile cu cereale,

gândindu-se care marcă avea mai puține șanse să provoace discordie între fete, punând în balanță cantitățile înfricoșătoare de zahăr și posibilitatea ca fetele să le mănânce măcar, când o auzea pe Francesca exclamând, la douăzeci de metri distanță: *Lils! Vino să vezi! Cum crezi că se pronunță* nduja? *Oh, lychees! N-am mai mâncat de când eram mică. Trebuie să iau un bol întreg pentru Bill.*

O dată, când Lila era foarte morocănoasă fiindcă nu dormise noaptea sau se certase cu Dan, Francesca îi repetase întruna să nu mai stea supărată, să vadă partea pozitivă a lucrurilor, să se uite la toate lucrurile uimitoare din fața ei și să se gândească la cât erau de norocoase – până când Lila răbufnise și îi ceruse să o lase în pace. *Eu nu sunt ca tine, mamă! Pe toți dracii, nu sunt veselă tot timpul!*

Francesca se uitase la ea preț de câteva clipe cu o expresie ușor întrebătoare, cu părul cărunt și creț săltându-i pe umeri, apoi spusese vesel: *Bine, o să te las.* Și, sub privirile Lilei, o luase la fugă cu cărucciorul de cumpărături, apoi își ridicase ambele picioare pe partea din spate, înaintând în viteză pe roți spre capătul culoarului, printre clienții magazinului care se dădeau laoparte grăbiți și bombănind. În timp ce aluneca pe roți, se întorsese spre Lila și ridicase teatral un braț: *Mă duc! Te las în pace!*

Lila rămăsese înțepenită preț de un minut după ce mama ei dispăruse după colț, neștiind dacă să se simtă rușinată sau impresionată de faptul că Francescăi nu-i păsa de părerea nici unuia dintre oamenii aflați în magazin. Se întorsese la gama de cereale cu ciocolată, apoi, câteva minute mai târziu, se auzise un chiuit și reapăruse Francesca, îndreptându-se spre ea cocoțată pe cărucior. *Yum Yum!,* exclamase ea, sărind jos în ultima clipă, înainte să se izbească de cutiile de paste uscate. *Este pur și sim-*

plu IMPOSIBIL din punct de vedere biologic să mai fii morocănos după ce mănânci Yum Yum. Poftim!

Lila mâncase în picioare degetul de cocă cu zahăr în timp ce mama ei o urmărise cu expresia încordată de anticipare a unui savant care știa că experimentul putea dovedi că avea dreptate. *Vezi?,* spusese când, la final, Lila își linsese degetele cu un zâmbet patetic pe buze. *Vezi? Nu sunt niște minunați aducători de bucurie? Știam că degeaba o să te împotrivești.*

Lila îi privește acum pe cei doi bărbați așezați în câte un capăt al mesei, care se ignoră ostentativ în timp ce ciugulesc din farfuria cu chiftele picante de nap și se întreabă cum a fost posibil ca o femeie capabilă să stoarcă atât de multă fericire din orice situație să ajungă cu oricare din aceste două specimene. Gura lui Bill s-a strâns într-o linie subțire și iritată și nu vorbește decât ca să ofere carafa de apă sau ca s-o întrebe pe Lila dacă, după părerea ei, a pus destulă sare în chiftelele de napi. Nu i se adresează lui Gene, ca și cum, ignorându-l, speră că acesta va face combustie spontană și va dispărea.

Gene, între timp, este evident amețit de băutură. Mișcările îi sunt deliberate și dă din când în când din cap și ridică din sprâncene de parcă ar fi prins într-o conversație tăcută cu cineva pe care nimeni nu-l poate vedea. Violet, căreia i s-a spus că nu poate să comande pizza, învârte napii în farfurie cu un aer îmbufnat, aruncându-i din când în când priviri furioase Lilei, ca și cum ea ar fi responsabilă pentru trădarea culinară.

– Și? Cum merg repetițiile, Gene? întreabă Lila.

Observă că vocea ei are o notă rece când i se adresează, că îi vorbește pe tonul pe care-l folosești când te simți obligat să faci conversație cu un vecin când vă întâlniți pe peronul din gară.

– Oh, bine. Foarte bine. Regizorul e foarte mulțumit.

– Ce anume repetați?

Gene clipește și mestecă preț de câteva clipe, căzut pe gânduri.

– Ceva... un regizor suedez. Nu cred că e cineva de care să fi auzit.

– Regizor? Sau scriitor?

– Ce?

– Ai spus că e un regizor suedez.

– Nu. E englez.

Lila își privește mâncarea preț de câteva clipe.

– Și... ce piesă e?

– Hei, ai niște ketchup? N-ar strica un sos.

Bill ridică privirea din farfurie.

– Sunt chiftele picante. Cu sos de iaurt natural. Nu le trebuie ketchup.

Gene se uită la el și clipește încet.

– Ei, mie-mi place ketchupul.

– Nu se potrivește cu roșii. În nici un caz cu roșii procesate și cu o tonă de zahăr.

Lila se uită la cei doi. Nimeni nu mișcă. Apoi, oftând, se ridică și se duce la cămară. Găsește ketchupul în fundul unui raft, printre niște cutii de lapte de cocos vechi de trei ani, îl aduce la masă și i-l întinde lui Gene. Bill o privește de parcă ar fi comis un act de trădare.

– Dacă vrea ketchup, poate să ia ketchup, Bill.

– Nu mă lua în seamă! Eu sunt doar prostul care a stat o oră combinând cu grijă ingredientele în așa fel încât să atingă un anumit echilibru de arome. De ce mi-ar păsa că vrea să înece totul într-o mâzgă industrială?

– Pot să iau și eu mâzgă industrială? întreabă Violet, luând entuziasmată sticla și storcând ketchup în farfurie.

Bill rămâne nemișcat.

Lila se apleacă spre el.

– Sunt delicioase, Bill, spune ea. Mulțumesc.

Soneria sună la opt și un sfert, în timp ce Lila strânge farfuriile de pe masă și Bill s-a postat deja la chiuvetă, cu spatele rigid, în semn de reproș pentru cele petrecute în ora care a trecut. Gene se ridică, fiindcă este cel mai aproape de hol, și Lila aude murmurul unei conversații, urmat de voci ridicate. Lasă deoparte farfuriile și se duce să vadă ce se întâmplă.

– Am spus că o să vin eu la *tine.* Mai târziu.

O femeie trage în sus pe scările de la intrare un geamantan, urmat de două cutii de carton pe care le trântește cu satisfacție pe gresie.

– Ei bine, aveam mașina, așa că m-am gândit că, în felul ăsta, pot să fiu sigură că o să se întâmple. Ridică privirea spre Lila, care a rămas în ușă. Oh, bună Lila. Ce mai faci?

Lila mijește ochii, încercând să-și dea seama de unde o cunoaște.

– *Jane?*

Prima iubită din Anglia a tatălui ei – cel puțin prima de care a știut Lila – după mama ei. Jane, specialistă în terapie prin masaj, cu păr blond, lung și ondulat, care a fost cu Gene, cu întreruperi, în Marea Britanie și în State, pe parcursul a poate cincisprezece ani, care se oferise să trateze genunchii învinețiți ai Lilei cu arnică și a cărei casă mirosea a paciuli. Acceptase comportamentul lui Gene ca pe ceva complet firesc pentru un bărbat cu talentul lui și avusese întotdeauna un zâmbet senin. Era cea mai echilibrată persoană pe care o cunoscuse Lila vreodată. Părul femeii pe care o vede acum în fața ei este lung și cărunt, dar tot des, iar mâinile i-au rămas puternice și capabile. Nici acum nu are nici un fel de machiaj, brațele îi sunt vânjoase, iar picioarele ei late sunt

încălțate într-o pereche de sandale roșii confortabile, precum cele pe care le poartă de obicei copiii. Împinge o cutie spre Gene și se îndreaptă, dându-și părul lung pe spate și frecându-și mâinile, ca și cum ar fi încântată că a scăpat de o greutate.

– Nici nu mai știu de cât timp zac în podul meu. M-am uitat în geamantan înainte să vin și, în mod uimitor, nimic nu a fost atins de mucegai sau de molii. Cred că datorită lavandei pe care am pus-o acolo.

– Ce... ce se petrece?

– M-a sunat Gene și mi-a spus că acum locuiește aici. Așa că m-am gândit că e un moment bun să-l conving, în sfârșit, să-și ia lucrurile pe care le-a lăsat la mine acasă timp de... oh... douăzeci și trei de ani? Ar fi o minune dacă ți-ar mai veni vreuna din hainele astea, Gene. Deși îmi imaginez că ai putea să vinzi tricourile cu *Grateful Dead* la Camden Market dacă ești la strâmtoare.

– Poftim? spune Lila, care face eforturi să înțeleagă. Locuiește aici?

– Nu am spus că locuiesc, zice Gene, care pare să se fi trezit brusc din beție.

– Ba așa ai spus, zice Jane. Mi-ai spus că locuiești la fiica ta. Așa mi-ai spus ieri, când m-ai sunat. A fost primul lucru pe care l-ai zis. Și ai mai zis: *Cred că s-ar putea să mai fie două cutii acolo sus. N-am putut să ajung la ele în seara asta*.

– Nu... nu... stai puțin... zice Lila. Doar stă aici pentru încă o noapte.

Jane se uită fix la Gene. În privirea ei e ceva care nu prea îi place Lilei.

– Înțeleg, spune Jane. Stă.

Gene se întoarce spre Lila cu zâmbetul lui strălucitor și-i pune o mână pe umăr.

– Aveam de gând să te rog, scumpo. Dacă am putea s-o mai lungim câteva zile. E o problemă la hotel și...

Se aude un *Oh, nu!* înfundat din bucătărie, înainte ca Gene să termine de vorbit.

– Doar cât țin repetițiile, spune Gene, cu zâmbetul încă întins pe toată fața.

Lila se uită de la unul la celălalt, simțindu-se cumva scoasă din joc. Jane este cea care rupe tăcerea.

– Cred... cred că asta e o chestiune pe care probabil trebuie să o lămuriți între voi, zice ea veselă. Și eu am un client la opt și jumătate, așa că trebuie să plec. Lila, a fost o adevărată plăcere să te revăd! M-am întrebat adeseori ce mai faci. Ai o casă foarte frumoasă. Gene, a fost... Ei bine, mult noroc!

Îl bate pe braț, flutură degetele spre Lila și pleacă.

Lila și Gene stau în hol.

– Am... am ajuns într-un punct sensibil, începe Gene. În zona financiară.

Lila ridică ochii spre cer.

– E ceva de scurtă durată, firește. De foarte scurtă durată. Doar până ce îmi iau banii. Dar e cam greu să găsesc o cameră la un hotel în clipa asta, fiindcă mi-am pierdut cardul de credit și se pare că nu am suficienți bani gheață ca să plătesc un avans.

Maxilarul Lilei pare să se fi încleștat. Își simte fiecare dinte în parte.

– Așa că, scumpo, dacă m-ai putea lăsa să stau la tine până ce îmi primesc banii, ți-aș fi recunoscător. Doar puțin. Ca să pot petrece ceva timp cu tine și cu fetele. Când Lila nu răspunde, continuă: N-o să te încurc. Pot să dorm acolo sus și să mă învârtesc printre voi. Poate să te ajut să ai grijă de Celia și...

– Celie! O chemă Celie! Ca în romanul *Culoarea purpurie.* Și Violet!

– *Nu avem nevoie de ajutor!* se aude din bucătărie.

Lila nu se mișcă.

– Dacă nu mă primești, o să dorm în stradă, spune el, aruncându-și atuul cu încrederea – sau dispera-

rea – cuiva care știe că, pentru a arunca în stradă un bărbat de 70 și ceva de ani, e nevoie de o detașare și o forță de caracter pe care Lila cel mai probabil nu le are.

– Nu poți să stai la Jane?

– Partenerul ei nu mă place.

– *Ce minune!* se aude iar din bucătărie.

– Și nu ai nici un alt prieten?

– Prefer să stau cu familia mea.

– *Oh, acum sunt familia ta!* răsună vocea.

– Vrei să încetezi, Bill? strigă Gene. Chestia asta e între mine și fiica mea.

– *Ai pierdut dreptul să o mai numești fiica ta cu ani în urmă.*

– Ei bine, tu nu l-ai avut niciodată!

Lila aude pași. Bill apare în ușa bucătăriei, cu un prosop pe umăr.

– Nu ai nici un drept să-i ceri ceva Lilei. Absolut nici un drept!

– Hei, amice, fă pași! Dacă fata mea vrea să-mi dea un pat peste noapte, pe toți dracii, nu e treaba ta! Din câte-mi dau seama, și tu ești în plus aici.

– Eu sunt în plus? Eu fac parte din familia asta de treizeci și cinci de ani! Am fost cu ele de trei ori mai mult decât tine.

– Nu știi nimic despre mine!

Gene îl împunge pe Bill în piept cu un deget lung și gros. Bill, șocat, face un pas în spate.

– Oh, știu multe despre tine!

Bill ia prosopul de pe umăr și-l azvârle spre Gene. Îi lovește cu zgomot bărbia. Gene cască gura și-și duce mâna la față. Din bucătărie, Truant, în mod evident simțind conflictul, țâșnește în hol și începe să latre furios, încercând să capseze călcâiele celor doi.

– M-ai lovit cu prosopul în gură, amice? Vai de tine! O să-ți învinețesc posteriorul ăla bătrân!

Cei doi încep să se împingă și Bill tot aruncă prosopul spre fața lui Gene, în timp ce Lila prinde câinele, încercând să-l potolească.

– O să mă învinețești? Ești prea beat ca să poți sta în picioare mai mult de cincisprezece minute.

– Oh, o s-o pățești!

Pumnii sunt ridicați, trupurile li se leagănă dintr-o parte în alta. Lila, simțind cum îi vâjâie capul, se aruncă între ei și-i împinge departe unul de celălalt.

– Potoliți-vă odată! strigă ea. Pentru Dumnezeu!

– El a început!

Lila blochează un pumn, ce-i drept slab, din partea lui Gene, care se apleacă și încearcă să vină prin spatele ei, ca un boxeur pe puntea unei corăbii care se leagănă.

– Da. Și la fel ca în ultimii treizeci și cinci de ani, tot eu o să termin!

– Bill!

Lila îl împinge în spate.

– Mamă! Câteva secunde de liniște. Apoi o voce spune: Mamă?

Violet stă în ușa livingului, cu o expresie necaracteristic de nesigură. Lila îi împinge pentru ultimă oară pe cei doi, îi privește chiorâș ca să-i asigure că nu-i de glumă, apoi se lasă pe vine și o trage pe Violet spre ea, cu un zâmbet larg pe față.

Privirea lui Violet alunecă de la un bărbat la celălalt.

– E în regulă, scumpo. Doar se joacă.

Vocea lui Violet tremură.

– Nu par să se joace.

Tăcerea se lasă doar o fracțiune de secundă mai mult decât ar trebui.

Apoi Gene afișează zâmbetul lui obișnuit.

– Ba sigur că da, scumpo! Eu și Bill ne cunoaștem de mult timp, nu-i așa, Bill? Mereu glumim.

Bill are nevoie de câteva clipe în plus ca să se controleze. Își îndreaptă cravata, care i-a ieșit de sub guler în timpul altercației.

– Glumim mereu, spune el cu un zâmbet care nu reușește să-i atingă ochii. Nu ai de ce să-ți faci griji, Violet! Era doar o joacă între mine și Gene.

– Da. O joacă, zice și Gene.

– Pentru că lui Gene chiar îi place când fac asta.

Brusc, Bill ridică iar prosopul. Îl lovește pe Gene peste nas. Lila vede cum expresia lui Gene se întunecă o idee. Apoi îi reapare zâmbetul.

– Sigur. Suntem doi clovni. Și lui Bill îi place când fac asta.

Întinde mâna, îi scoate cravata de sub pulover și o flutură atât de tare încât gulerul se ridică spre capul lui Bill, care clipește de câteva ori.

– Ha-ha-ha! face Bill.

– Ha-ha-ha! face Gene.

– Oh, e mare circar! spune Bill.

– Și acum o să înceteze orice fel de joacă. Am râs suficient pentru o singură seară, spune Lila. Nu sunteți de acord? Încetați cu joaca asta?

Gene vorbește primul. Zâmbește larg și face un pas spre nepoata lui.

– Sigur. Vezi, Violet? Suntem toți prieteni aici. Hei, ce-ai zice să ne uităm împreună la un episod din *Escadronul Stelar Zero?* O să-ți placă mult cel cu revolta marțiană.

Violet cercetează fețele celor trei adulți și pare să se relaxeze puțin. Ridică privirea spre Lila, ca și cum ar vrea să verifice că totul e în regulă, și Lila îi zâmbește încurajator, amintindu-și brusc că Violet, cu toată bravada ei, nu e decât o fetiță a cărei lume a fost dată peste cap.

– Desigur. Luați loc pe canapea și uitați-vă la *Escadronul Stelar Zero!* Eu o să-l ajut pe Bill în bucătărie. Doar o singură noapte, îi șoptește lui Gene când

trece pe lângă el și încearcă să nu-i observe expresia uluită și îngrozită.

– Ar trebui să-i spui să plece numaidecât, mormăie Bill după ce Lila îi lasă pe Violet și pe Gene cu iPadul pe care se aude melodia de generic a serialului, Gene fredonând pe un ton fals.

– Încă o noapte, zice Lila și încearcă să nu se simtă descurajată când Bill împăturește încet și meticulos prosopul pe blatul de bucătărie, apoi se duce cu pas apăsat în camera lui.

CAPITOLUL 9

Deși se presupune că sunt vizibil diferite, există o uniformitate ciudată în toate zonele de recepție ale editurilor și agențiilor literare: dușumelele din lemn de culoare deschisă, etajera cu cele mai recente bestsellere, dar și cu acele cărți care nu s-au vândut tocmai bine, rearanjată în fiecare zi în așa fel încât să flateze și să inspire siguranță autorilor programați în ziua respectivă. O canapea viu colorată, posibil de la Ikea. Și, în cazul Anoushkăi Mellors, agent de film și literatură, un carusel nesfârșit de recepționere identice: fete amabile de vreo 20 și ceva de ani, cu părul frumos și mereu zâmbitoare, ale căror nume Lila nu reușește niciodată să le țină minte. Stă așezată pe canapeaua de un turcoaz aprins, admirându-și exemplarul din *Reconstruiește!* de pe raftul de bestsellere, și refuză cafeaua care i se oferă. E trează de la cinci, a băut deja trei cafele înainte să plece de acasă și se teme că una în plus ar putea să o facă să depășească limita de *ușor agitată* și să treacă la *nevroză*.

– Mai durează un minut, spune recepționera cea dulce pentru a treia oară. A trebuit să accepte un telefon de la o editură foarte importantă.

– Nici o problemă, spune Lila.

Bill a fost furios la culme în dimineața de după bătaie. A arătat-o, după cum îi e felul, printr-o tăcere ușor morocănoasă și un terci atât de gros, încât fetele și-au ținut lingurile înfipte în el minute întregi, ca un experiment, să vadă dacă până la urmă o să alunece în bol. Nu alunecaseră. Violet îi pusese zeci de întrebări despre bătaia în joacă de seara trecută după ce Bill ieșise din bucătărie: dacă mai era joacă atunci când cineva te lovea tare de tot peste nas cu un prosop (da!), dacă Bill și Gene chiar erau prieteni (sigur că da!) și ce ar fi spus bunica dacă ar mai fi fost aici (de data asta, Lila nu știuse să răspundă).

Apoi trecuse pe lângă biroul ei în drum spre baie, unde voia să se spele pe dinți, și se oprise, încremenită în loc. Gene și geamantanul lui nu mai erau.

Rămăsese acolo preț de câteva clipe, privind încăperea goală, patul – firește, nefăcut – și întrebându-se cum era cu putință să simtă atât de multă ușurare și în același timp o stare conflictuală nedefinită. Tatăl ei dispăruse din nou. Ca întotdeauna. Întotdeauna pleca înainte de conversațiile complicate, înainte să i se ceară să-și asume rezolvarea unei situații dificile. Lila se întrebase dacă găsise vreun coleg la care să stea; poate vreo femeie divorțată în ai cărei ochi mai avea puțină strălucire. Simțise o melancolie bruscă, aproape copleșitoare. Apoi fetele începuseră să țipe una la cealaltă, fiecare pretinzându-se proprietara unei anumite periuțe de dinți, și dispariția lui Gene îi ieșise din minte. Se împiedicase totuși de cutiile lui de carton, în hol, la plecare, ceea ce i se părea cumva potrivit situației.

Gabriel Mallory nu apăruse la poarta școlii de două zile.

– Sper că nu vă supărați că vă spun, dar mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră.

Capul Lilei se ridică împins parcă de un resort. Fata e aplecată în față, peste birou, și buzele frumos conturate îi sunt întinse într-un zâmbet drăgălaș.

– Sper că nu e lipsă de profesionalism din partea mea să spun asta.

– Câtuși de puțin. Mulțumesc, zice Lila. Ești... ești foarte amabilă.

– Eu și iubitul meu aveam niște probleme la vremea respectivă – avem tendința să ne provocăm reciproc. El are un comportament dominat de un atașament anxios, eu sunt genul ezitant. Am citit ce ați scris, că discutați cu soțul dumneavoastră, și asta ne-a ajutat foarte mult.

Lila simte o strângere de inimă.

– Mă bucur să aud, spune ea, apoi coboară privirea în telefon.

– Sper să fim la fel ca dumneavoastră după douăzeci de ani. Acum fata zâmbește larg, nu mai e un zâmbet conspirativ. Ideea aia, să numeri până la cincisprezece înainte să faci sau să zici ceva... Acum fac asta mereu. Și diferența este imensă! Și noțiunea de acceptare radicală și de a nu încerca să-ți schimbi partenerul... Amândoi sunteți atât de *înțelepți!*

Lila deschide gura și o închide la loc.

Fata o privește expectativ.

Se scurg câteva momente de tăcere.

– De fapt, nu mai suntem împreună, spune Lila în cele din urmă.

Zâmbetul fetei dispare.

– Cum adică, deloc? Adică v-ați despărțit?

– Nu. Adică da.

– Dar de ce?

Lila zâmbește.

– El... el a plecat cu altcineva.

Ochii fetei se măresc.

– Glumiți!

– Nu. Acum noua lui iubită e însărcinată cu copilul lui.

Fata o privește ca și cum totul ar fi doar o glumă oribilă și încă așteaptă poanta.

– Oh, zice ea în cele din urmă. Oh!

– Îmi pare rău, spune Lila.

Nu e complet sigură pentru ce anume îi pare rău, dar are cumva senzația că a dezamăgit-o pe fată.

– E în regulă. Buza de jos începe să-i tremure. Dar e atât de trist. Dumnezeule, nu aveți copii?

Lila înghite în sec.

– E în regulă. Sincer. Sunt bine. Suntem toți bine. Când fata nu pare convinsă, adaugă: De fapt, scriu altă carte. Despre cât de distractiv este să fii singură. Pentru asta am venit azi să discut cu Anoushka.

Urmează o tăcere scurtă. Fata privește lung o hârtie de pe birou.

– Nu mi-a plăcut să fiu singură. Am fost foarte tristă. Se uită preț de câteva clipe una la cealaltă, apoi sună telefonul. Fata tresare și-și pune casca înapoi. Agenția Literară Anoushka Mellors, spune ea tărăgănat. Așteptați, vă fac legătura la Drepturi Străine!

– Draga mea, ce mai faci? Arăți *fantastic!*

Lila nu arată fantastic. După cinci ore de somn, arată ca o femeie care bea Ennents Extra în fața stației de metrou Camden Town și poartă pungi de plastic în picioare, dar zâmbește și încuviințează din cap, ca și cum ar putea fi adevărat.

– Ce mai fac fetele tale superbe?

– Bine, răspunde Lila automat. I-am avut pe ambii tați la mine. Așa că a fost o adevărată distracție.

– *Ambii* tăi tați?

Anoushka o privește clipind, cu atenția momentan distrasă de la ecranul computerului. Poartă o bluză de un turcoaz aprins și cercei asortați – e genul de femeie pentru care felul în care se îmbracă este întotdeauna o atitudine.

– Tatăl meu vitreg, Bill, pe care l-ai cunoscut. Și tatăl biologic, Gene, pe care nu-l știi.

– Vai de mine, cât de modern! Doi bunici! Pun pariu că fetele sunt încântate.

Lila zâmbește tern, amintindu-și-i pe cei doi împingându-se și lovindu-se cu prosopul în holul îngust.

– A fost... interesant. În orice caz, tatăl meu *adevărat* a plecat. Așa că suntem iar doar noi trei și Bill.

Bill, a cărui atitudine s-a înseninat numaidecât, care acum fluieră dimineața, care a atacat așa-numita grădină memorială cu o nouă ardoare.

– Ce frumos! Bun, acum înapoi la treabă! Am vești grozave.

– Serios?

– Cei de la Regent House sunt disperați să-ți citească manuscrisul cel nou. Se pare că menopauza sexy e în mare vogă acum.

– Menopauza? Lila o privește peste birou. Dar eu nu sunt la menopauză.

– Să nu căutăm calul de dar la dinți, draga mea. Până ce se publică, probabil o să fii. Și sunt *ahtiați* după povești cu femei mature și sexy care se distrează după ce au scăpat de partenerii lor plictisitori. Le-am spus că a ta este pur și simplu ticsită de aventuri romantice, iar după succesul pe care l-am avut cu *Reconstruiește!,* se gândesc să facem un precontract.

Lila se foiește în scaunul colorat.

– Chiar dacă încă nu au văzut nimic?

– Ai scos un bestseller conform *Sunday Times,* draga mea. Știu că poți să scrii. Și ești pe cale să le

dai exact ceea ce vor. Acum, evident, o să vrea să vadă primele trei capitole. Până unde ai ajuns?

Lila are o față gânditoare, ca și cum ar fi scris atât de mult încât nu-și poate aminti exact.

– Hm, n-am scris chiar trei capitole.

– Ei bine, îți sugerez să termini capitolul trei cât mai repede cu putință. Este o temă fierbinte în clipa asta și vrem să batem fierul cât e cald. Așa că, dacă mi-ai putea trimite ceva până la sfârșitul săptămânii, ar fi fantastic. Am putea încheia afacerea până la jumătatea lui octombrie.

– Despre ce sumă vorbim? întreabă Lila.

– Oh, cu siguranță șase cifre, zice Anoushka.

– Șase cifre?

Anoushka zâmbește călduros.

– Cum spuneam, este exact ceea ce caută toată lumea. Poate că reușim chiar să-ți găsim o deschidere în State. De fapt, dacă ai putea adăuga ceva despre cum îți organizezi întâlnirile având grijă și de părinții tăi în vârstă, ar fi cireașa de pe tort. În ziua de azi, atât de multe femei trebuie să aibă grijă și de copii, și de bunici! Iar tu vei fi un exemplu strălucit, arătând cum le poți face pe toate. Ridică o mână: *Între scări rulante, copii duși la școală și întâlniri sexy: cum am devenit o seducătoare la mijlocul vieții.* Parcă o văd! Dacă avem noroc, o s-o putem scoate în serie. Chestiile astea se plătesc foarte bine.

– Dar nu sunt la mijlocul vieții....

– S-ar putea să fie nevoie să porți una dintre rochiile alea oribile bleumarin și sandale cu platformă, dar merită prețul.

– Da, răspunde Lila, care se gândește la ultima factură lăsată de instalatorul chemat de urgență. Șase cifre.

– Bărbați ca afurisitul tău Dan o să-și smulgă părul din cap pentru că au renunțat la nevestele lor. O să faci un serviciu public. Minunat! Să zicem... vineri?

Anoushka se apleacă în față, conspirativ.

– Acum spune-mi sincer: se simte miros de vomă în biroul meu? În dimineața asta, Gracie iar a dat la boboci micul-dejun. De data asta, n-a mai ajuns până la coș. Jur că, în ritmul ăsta, va trebui să ne mutăm.

Șase cifre. Șase cifre ar salva-o. Cu șase cifre, diminuarea sumei de bani primiți de la Dan ar părea mai puțin catastrofală; cu șase cifre ar putea plăti renovarea băilor și ar avea o rezervă financiară, chiar dacă plata s-ar face în rate. Șase cifre ar însemna că încă e în liga întâi. Lila se gândește la cele șase cifre tot drumul înapoi spre casă și este atât de pierdută în calculele ei, gândindu-se cum o să împartă banii, încât aproape că se izbește de Jensen, care stă pe aleea care duce de la grădina din față în spatele casei cu o roabă plină, după ce a toaletat tufișurile cu rămurele care-și întind tentaculele legănându-se ușor peste laturile de metal asemenea brațelor unei caracatițe. Se oprește când o vede și-și duce mâna la ochi, ca să se ferească de soare. Are părul ciufulit, de un blond murdar, ca un băietan de școală, și sub fiecare unghie se distinge câte o semilună de pământ.

– Bill s-a dus la el acasă. A zic că pot să mă apuc de treabă. Sper că e în regulă.

– Da, e în regulă, spune ea.

Încearcă să pară mai prietenoasă decât se simte. Încă nu știe clar cum îi pică treaba cu grădina memorială sau faptul că Bill ia acum hotărâri legate de casa ei.

– Oh, și avem o mică problemă în magazie.

– Ce?

Face genul ăla de mutră pe care o afișează meseriașii când te anunță că o să ai de dat foarte mulți bani. Magazia va trebui dărâmată și în locul ei i se va recomanda să facă alta, mult mai scumpă. Pragul de beton este crăpat și periculos și va trebui înlocuit. Adăpostește o familie numeroasă de șobolani pentru care va trebui chemată deratizarea. Lila ia o hotărâre pe loc. Nu acum, nu când perspectiva salvării financiare i-a fost fluturată în fața ochilor. Nu acum.

– Nu vreau să știu.

Jensen își îndreaptă spatele.

– Nu vrei să știi?

– Nu, spune ea scurt.

A avut două zile liniștite și o întâlnire de succes. Ea știe mai mult decât oricine că trebuie să protejezi micile victorii când apar.

– Mulțumesc oricum.

Sub privirea uluită a lui Jensen, intră în casă.

Oh, cât de minunată este o casă tăcută! Lila rămâne câteva clipe în hol, absorbind încremenirea totală a aerului, tulburată doar de mișcarea blândă a cozii lui Truant, care vine încântat să o întâmpine. Se lasă pe vine și-i scarpină gâtul, simțindu-se neașteptat de fericită. Nu e nimeni în casa ei și are patru ore în care să scrie capitolele care o s-o lanseze în următoarea etapă a vieții ei. Totul poate fi făcut.

Cincisprezece minute mai târziu, e așezată la biroul ei și pritocește primul capitol. Să scrie despre *Reconstruiește?* Să menționeze tot ce i s-a întâmplat? Lila știe prea bine că viețile amoroase dezastruoase ale femeilor sunt ca iarba-mâței pentru cititoare; nici una nu vrea să citească despre o femeie care le are pe toate – asta nu le creează decât senzația că ele nu au încercat suficient. Vor să citească de fapt că relația perfectă este imposibilă, despre inimi frânte și catastrofe romantice, vor să se uite avid din exterior,

așa cum se uită la un accident pe lângă care trec în drum spre destinațiile lor, mai fericite. Succesul este enervant; o viață plină de căderi în fund și dezastre este mai ușor de acceptat, mai asemănătoare cu a lor.

Acum doi ani, începe ea, *am scris o carte despre căsnicia mea, pe care, la vremea respectivă, o credeam fericită. La două săptămâni după ce a fost publicată cartea, soțul meu m-a părăsit.*

Privește cuvintele, cu degetele oprite pe taste. Dacă face asta, își spune, Dan va fi foarte furios. O s-o urască pentru că-i târăște viața personală în spațiul public. Poate că și fetele vor fi furioase. Este atât de personal, atât de profund. Nu poate să scrie despre căsnicia ei fără să facă referire la copii. „Dar ce altceva am?" Își amintește niște cuvinte pe care le-a citit cândva pe internet: *Dacă nu voiai să scriu lucruri urâte despre tine, ar fi trebuit să te porți mai frumos.* Trage aer în piept.

Nu există nimic mai umilitor decât să inviți oamenii în căsnicia ta pentru a le da lecțiile pe care le-ai învățat despre menținerea fericirii doar pentru a descoperi că tot ce ai scris acolo a fost o minciună.

Lila scrie și dintr-odată cuvintele curg, îi ies din cap prin vârfurile degetelor, într-un șuvoi nepotolit, de neoprit, viu. Alege metafore și le abandonează, face referiri seci și amuzante la propriul orgoliu. Dispare într-o lume în care nu există decât ecranul și tastatura ei, este pierdută în timp. Asta, își dă brusc seama, este ce avea nevoie să scrie: o eliberare emoțională. Cuvintele au fost întotdeauna modul ei de a înțelege lumea, iar acum își dă seama că are nevoie de ele pentru a înțelege ce i s-a întâmplat. Scrie o mie, două mii, trei mii de cuvinte. Ia o pauză

scurtă ca să-și facă o cană de ceai, apoi o lasă să se răcească pe birou, pierdută în propriile gânduri. Când se ridică iar, a scris deja 3 758 de cuvinte și are primul capitol.

Se uită la numărul de cuvinte și o încearcă un sentiment nefamiliar de triumf.

– Pot să fac asta! zice cu voce tare. Pe toți dracii, chiar pot!

Lila se simte ușor vinovată că a fost cam dură cu Jensen mai devreme, așa că îi face o cană de ceai și iese în grădina din spate. Jensen e în fundul grădinii, cocoțat pe o scară, de pe care tunde cu grijă o tufă de liliac. Poartă un tricou decolorat și o pereche de bermude de camuflaj, care-i vin până la genunchi. Are bronz de fermier pe gât și mai jos de mânecile tricoului, de culoarea caramelului închis, așa cum au cei care-și petrec cea mai mare parte a vieții afară. Lila se duce în fundul grădinii, urmată de Truant, și așteaptă lângă scară până ce Jensen o observă acolo.

Bărbatul se oprește, coboară și acceptă recunoscător ceaiul.

– Arată bine, spune ea veselă, deși, sincer, nu are habar dacă tufișul arată bine sau nu.

Jensen se uită la liliac.

– Da, n-o să iau prea mult din el, deși acaparează totul în jur. Cred că aș putea să tai și un metru din tufa asta și la anul ar fi la fel de mare.

Lila încuviințează din cap, ca și cum totul ar avea sens.

– Îmi pare rău pentru mai devreme. În ultima vreme, mi se întâmplă rar să am casa doar pentru mine și aveam nevoie să intru și să… știi cum e, termene…

Nu termină fraza.

Jensen clatină din cap ca și cum nu contează și ia o gură de ceai. Lila are un moment de liniște, genul de liniște pe care nu-și amintește să o mai fi simțit de mult. Ca atunci când întâlnești un miros din copilărie; o amintire că a existat cândva o cu totul altă Lila, demult de tot, o versiune a ei pe care aproape că a uitat-o.

– Ți-am citit cartea.

Îi ia o clipă ca să înțeleagă ce i-a spus.

– Mi-ai citit cartea?

– Adică nu chiar pe toată. Nu citesc prea repede. Dar am citit mult din ea. Am mai sărit pasaje.

– Probabil e mai bine să nu o citești pe toată. S-a dovedit a fi mai mult ficțiune.

Zâmbește. Astăzi poate să zâmbească atunci când vorbește despre asta. Cu noile cuvinte, *Reconstruiește!* deja pare să se piardă în depărtare.

– Da. Mi-a spus Bill. Îmi pare rău. Oh, uite! O veveriță!

Așteaptă ca el să-i pună întrebări, dar Jensen se uită la veveriță preț de câteva clipe, apoi pare să fi uitat complet de conversația lor. Abia atunci Lila observă că poartă verighetă. Se întreabă dacă de aici înainte o să verifice întreaga ei viață ce bărbați poartă verighetă. Încă îi lipsește a ei; a fost singura bijuterie pe care nu a pierdut-o.

– Și de cât timp te ocupi de grădini?

– De vreo patru ani.

– Asta ți-ai dorit?

– Nu. Mi-am dorit să fiu model. Dar David Gandy[1] m-a alungat din oraș. Nu i-a plăcut concurența.

– Da, am auzit și eu asta despre el, spune Lila. E foarte complexat.

– Ceva de groază. Știi că îl îngrozește gândul că ar putea să facă burtă?

Lila începe să râdă.

– Ce, nu crezi?

Se uită la propriul stomac. Nu e mare, dar și-l umflă puțin ca să continue gluma.

Lila își lasă capul într-o parte.

– Îmi cer scuze și pentru scena pe care am făcut-o când te uitai la copac. Au avut loc niște jafuri în zonă și...

– Și eu am mutră de infractor. Înțeleg. Dar ești în regulă. Îl ai pe Bill.

Lila îl privește chiorâș.

Jensen își termină ceaiul.

– Vorbesc serios. Are față de profesor. Nu vrei să-l superi.

– Poate să fie foarte sever.

– Mi-a ținut o prelegere întreagă înainte să încep. Mi-a spus că treci printr-o perioadă grea. Și că trebuie să te înțelegem și să te lăsăm în pace.

– A spus el asta?

– Te iubește, zice el simplu.

Lila își dă seama cât de rar aude un bărbat discutând despre iubire deschis, în termeni simpli. După perioada de început a relației lor, Dan foarte rar i-a mai spus că o iubea. Dacă îl întreba ea, o privea cu o expresie pe jumătate uluită și marcată de o ușoară iritare, ca și cum ar fi spus: *De ce mă întrebi asta?* Se gândește uneori că mereu a simțit că ea era puțin prea mult pentru el – prea dependentă, prea furioasă, prea tristă, prea isterică.

Se simte copleșită de un sentiment de iubire pentru Bill și pentru afecțiunea lui simplă și sinceră.

– Sunt norocoasă că îl am, spune ea când nu mai găsește altceva de zis.

Jensen îi întinde cana goală.

– Da. Dar tot o să-ți fur mașina.

Lila râde. Se întoarce cu spatele și se pregătește să se întoarcă în casă, când el strigă:

– Hei, mai devreme am vrut să-ți spun că magazia...

Și atunci o simte – gheara care o cuprinde brusc, senzația că nu are voie să aibă nici măcar câteva ore de bucurie lipsită de complicații. Și cuvântul îi iese din gură înainte să apuce măcar să-l gândească:

– Nu!

– Nu?

Se oprește și se întoarce.

– Nu vreau să vorbesc despre magazie. Nu vreau să fac nimic cu magazia. Poate să aștepte. Vocea îi sună ceva mai aspru decât a intenționat, dar sentimentul a pătruns adânc în ea. Nu vrea să audă ce o să mai aibă de făcut, de plătit. Vrea doar o zi liniștită. Chiar cere prea mult? Ascultă, înțeleg că asta e meseria ta. E un proiect pentru tine. Și probabil sunt mai multe lucruri pe care crezi că ar trebui să cheltuiesc bani ca să fac grădina mai bună, mai funcțională sau mai frumoasă, dar nu pot face asta acum. Bine? Nici măcar partea asta nu sunt sigură că pot s-o fac. Nu am o marjă și categoric nu am bani.

– Nu voiam... începe el, dar Lila îl întrerupe.

– Afurisita aia de magazie e acolo de douăzeci și ceva de ani, după cum arată. Orice ar avea, poate să aștepte.

De data asta, căldura dispare din expresia lui. Îi privește chipul preț de câteva momente, o studiază, apoi își țuguie buzele, ridică din sprâncene, încuviințează din cap ca pentru sine, se întoarce și se îndreaptă spre roaba lui, scuturându-și mâinile.

– Trebuie să mă duc după Violet, spune ea, simțindu-se stânjenită.

Apoi e furioasă pe sine însăși pentru că se simte stânjenită. Este casa ei. Are dreptul să pună limite legate de ceea ce este dispusă să facă.

– Mulțumesc pentru ceai, zice el ridicând o mână.

Nu întoarce capul.

Este, desigur, o totală coincidență că Lila se duce să o ia pe Violet de la școală cu un machiaj complet aplicat pe față. Și cu părul aranjat cu peria, nu prins în elasticul cel vechi. Și poate tot din întâmplare a rămas în hainele cu care a fost la biroul Anoushkăi și nu poartă blugii sau pantalonii de trening cu care este îmbrăcată de obicei (uniforma de scriitoare, cum îi spunea Dan). Și poate că nu e coincidență nici faptul că, atunci când o ia la stânga, înspre leagănele și toboganele lângă care Gabriel Mallory așteaptă singur, și face dreapta spre clădirea școlii, unde sunt adunate celelalte mămici, acesta ridică ușor din sprâncene și spune:

– Arăți foarte bine.

– Serios? răspunde ea, părând surprinsă.

A uitat de discuția stânjenitoare din grădina ei. Gabriel Mallory poartă o cămașă de un albastru-deschis și adidași scumpi, de la o firmă ecologică despre care ea a citit într-o revistă. Poartă ochelari cu rame subțiri de sârmă, genul care bănuiește că fac o față să pară și mai atrăgătoare, și mai demnă de un arhitect.

– Oh, da! spune ea, o idee cam târziu. Am avut o întâlnire în oraș de dimineață. Nu m-am mai obosit să mă schimb după aceea.

– Ar trebui să ai întâlniri în fiecare zi, spune el. Ți se potrivește stilul. *Luminosa.* Apoi îi întinde o pungă. Oh, da. Pentru tine.

Lila își coboară privirea. Este o pungă de hârtie de la Annika. După greutate, presupune că sunt două chifle cu scorțișoară.

– Hm, zice el cu un zâmbet strâmb, pentru tine și fata ta. Scuze, am uitat cum o cheamă.

– Violet, spune Lila, încercând să nu roșească de plăcere.

– Ai fost foarte amabilă. Chiar a înveselit-o pe Lennie.
– Lennie?
– O cheamă Elena, de fapt. Dar vrea să fie băiat în momentul de față, așa că cere să i se spună Lennie.
– O să… o să am grijă să-mi amintesc.
Învârte câteva clipe în mână punga de hârtie, încercând să nu se uite la el. Bărbatul ăsta are ceva ce pur și simplu o copleșește, ca și cum întregul ei trup ar vrea să se sprijine de el, să-și strivească gura de cămașa lui moale. Este o senzație foarte neliniștitoare.
– Cum se descurcă? întreabă ea, încercând să-și ascundă frământarea interioară.
Gabriel lasă ușor capul într-o parte și se uită către intrarea în școală.
– E… bine. Îi e dor de mama ei. Lila deschide gura ca să întrebe, dar el o privește stânjenit cu coada ochiului și spune: Ea… nu mai este cu noi.
– Vrei să spui…
Gabriel încuviințează din cap și Lila simte preț de-o clipă că i se taie respirația.
– Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău!
– E în regulă. Râde fără umor. De fapt, nu e. A fost îngrozitor. Dar… asta este.
– Dacă te face să te simți mai bine, iubita fostului meu soț e chiar acolo. Însărcinată cu copilul lui.
Gabriel ridică din sprâncene.
– Înțeleg.
Urmează o clipă de tăcere.
– Se pare că amândoi trecem printr-o perioadă complicată, zice el.
– Oh, da.
– Ei bine, tu în mod evident faci față cu grație.
Lila deschide gura ca să răspundă, dar se deschide ușa școlii și copiii încep să dea năvală afară, fă-

cându-și loc împingându-se pe lângă profesor într-o aglomerație de ghiozdane viu colorate și desene deja șifonate din ziua respectivă, lipindu-se imediat de părinții corespunzători, ca pinguinii care se întorc peste întinderile înghețate.

Orice fel de proiect terapeutic de tâmplărie căruia Bill i s-a dedicat acasă în ultimele zile pare să-i fi consolidat starea de spirit veselă, pentru că zâmbește de îndată ce Lila și Violet se întorc acasă și nu menționează decât de trei ori că ar fi fost drăguț dacă Gene s-ar fi obosit să-și scoată așternuturile sau chiar să-și facă patul înainte să plece. Lila, care și-a lins vinovată de pe buze urmele de zahăr rămase de la chifla cu scorțișoară în timp ce urca treptele spre intrarea din față, zâmbește la rândul ei. Fusese, se gândește cu o neașteptată plăcere, o zi chiar foarte bună. Celie este într-o stare de spirit rezonabilă – cel puțin catadicsește să vorbească de două ori în timpul cinei –, au pui fript și salată în loc de pește și linte, iar Violet, încă entuziasmată de secretul vinovat al chiflelor de contrabandă, reușește să nu facă decât o singură aluzie vagă pe parcursul întregii mese. Nici măcar Dan, care sună la jumătatea cinei ca să o roage să schimbe zilele de vizită săptămâna asta pentru că mama Marjei vine din Olanda, nu reușește să o indispună. Fetele mănâncă fără să comenteze, Bill povestește despre un prieten cu un singur picior din perioada cursurilor lui de formare ca profesor care l-a contactat recent pe Facebook și Lila își petrece cea mai mare parte a timpului pe parcursul mesei pierdută în brațele imaginare ale unui bărbat care zâmbește strâmb și îi dă două chifle lipicioase.

Este atât de cufundată în gândurile ei, încât îi ia ceva până să observe că Truant latră din nou. Ușa din spate este deschisă, iar ea observă că, de fapt,

câinele începe să latre agitat și sacadat, cum face doar când vede poștași și curieri nevinovați. De două zile, este iar rău, ca și cum s-ar afla în alertă maximă, mereu gata să-i avertizeze că cerul e pe cale să le cadă în cap.

– Zău, chiar trebuie să dresezi câinele ăla, Lila, murmură Bill.

– În curând, spune ea. Apoi mormăie: O să mă ocup în aceleași ore libere în care îmi fac pedichiura, mă epilez și meditez.

Se ridică de la masă când nu mai poate să ignore sunetul și se duce în grădina care încă arată ca o zonă de război, cu pământul proaspăt săpat și dalele de piatră York cărate acolo ceva mai devreme de Jensen. Truant e în fața ușii magaziei, încordat tot arătându-și dinții. „Oh, Dumnezeule! Chiar sunt șobolani!" Jensen a încercat să-i spună și ea i-a retezat-o. Și acum o să plătească pentru asta. Privește în jur și vede în iarbă bâta de baseball de un albastru aprins a lui Violet și o ridică, în caz că sunt genul ăla de șobolani care-ți sar la gât. Nu e sigură că există șobolani care să sară la gât, dar pare genul de lucru pe care să-l facă șobolanii.

Lătratul lui Truant a devenit și mai agitat, iar ea încearcă să-l calmeze, temându-se ca nu cumva, în clipa în care o să deschidă ușa, să fie martoră la un masacru între animale. Îl trage de zgardă și, când nu reușește să-l oprească, se apropie cu un pas de ușă. Îl aude pe Bill strigând din bucătărie:

– Ce se întâmplă, Lila? La ce latră?

Ridică o mână, ca și cum ar vrea să spună că totul e în ordine și că nu trebuie să-și facă griji. Împinge ușa cu piciorul și o deschide vreo doi centimetri, apoi aude un zdrăngănit asurzitor dinăuntru. Cu inima bătându-i cu putere, deschide larg ușa și îl vede pe Gene, pe jumătate prăbușit pe pernele canapelei

de grădină care zac întinse pe jos, clipind în secunda în care înregistrează prezența Lilei.

– Gene?

Este complet gol, cu excepția unui maiou și a unor chiloți care par foarte vechi. Se împinge în mâini și-și îndreaptă spatele. Din nefericire, schimbarea poziției mișcă pernele de pe canapea și o cutie goală de vopsea cade de pe un raft pe umărul lui.

– Au! Hei... Hei, scumpo, spune el cu un zâmbet sticlos, așezând cu grijă cutia de aluminiu lângă el.

– Ce, Doamne, iartă-mă, cauți în magazie?

O privește ca și cum s-ar gândi foarte bine cum să-i răspundă. Apoi pare să uite complet întrebarea. Pe burta lui este un pachet gol de chipsuri. Gene îl privește clipind, ca și cum abia atunci l-ar fi observat, apoi încearcă să-și arunce resturile în gură. Ratează.

– Știi, spune el, prăbușindu-se încet cu spatele înapoi pe perne, iarba pe care o vând în țara asta este mult prea puternică. Ar trebui să aibă reguli în privința asta.

Dacă vecinii au fost deranjați de lătratul lui Truant, cu siguranță asta nu e nimic pe lângă imaginea bărbatului de 75 de ani condus prin grădină în chiloți, în timp ce cântă *Go Tell It On The Mountain.* Draperiile de la nr. 47 zvâcnesc atât de furios de parcă întreaga casă ar fi fost cuprinsă de o criză de epilepsie. Lila reușește cu greu să-l convingă să urce la etaj și să intre în birou, unde desface iar canapeaua pe care a strâns-o cu mai puțin de două ore în urmă și întinde din nou cearșafurile pe ea. Și, în sfârșit, cu promisiunea că o să-i mai aducă chipsuri, îl convinge să se culce.

– Nu e minunat că suntem iar împreună? zice el și mâinile lui bătrâne, cu vene pronunțate, le strâng pe ale ei ca într-un sendviș. Echipa s-a reunit.

Lila îl asigură că este într-adevăr minunat, că, da, sunt o echipă pe cinste și că acum trebuie să se culce.

Bill le mai duce o sticlă de vin vecinilor ca să-și ceară scuze pentru scandal și lipsește suspect de mult timp. Și, în timp ce-l așteaptă să se întoarcă, Lila și Celie stau în camera din față și o privesc pe Violet imitându-l neliniștitor de bine pe bunicul ei traversând încăperea împleticindu-se și repetând cu entuziasm versurile cântecului.

După ce-l calmează pe Bill și îl asigură că nu, nu știa și că da, o să se asigure că Gene pleacă de îndată ce se trezește, Lila dispare în dormitorul ei.

Gene era problema din magazie?

Răspunsul lui Jensen vine numaidecât:

Da. Dormea ca un prunc. Am încercat să-ți spun.

Urmează o scurtă pauză, apoi Jensen scrie iar. Lila privește punctele care pâlpâie.

Cred că e acolo de două zile.

Lila privește mesajul, apoi închide ochii și se întinde pe podea.

CAPITOLUL 10

Penelope Stockbridge poartă agrafe cu fluturași din sticlă turcoaz. Sunt genul de agrafe pe care le vezi de obicei la fetițe, dar Penelope Stockbridge nu pare să urmeze codul vestimentar standard pentru femeile trecute de 60 de ani și, de câte ori le aduce o caserolă de paste cu ton – iar asta trebuie să fie a

treisprezecea pe care a adus-o în decursul acestui an –, există un element ușor excentric în ținuta ei, pe care Lila îl găsește mereu ciudat de captivant. Acum două săptămâni au fost cizmele de cauciuc înflorate, o dată a fost un fular de mohair în dungi roz și mov care-i ajungea până la genunchi și, din când în când – spre încântarea lui Violet –, are o poșetă trecută peste piept în forma unui cap de pisică.

– E pentru Bill, spune ea cu vocea blândă și clară cu care vorbește întotdeauna. Îmi fac griji că poate nu mănâncă așa cum trebuie. Știi, de când nu mai este *Francesca.*

Întotdeauna rostește numele Francescăi în șoaptă, ca și cum simplul sunet ar putea fi prea supărător.

– Ești foarte amabilă, Penelope, zice Lila în timp ce acceptă vasul mare și dreptunghiular, acoperit cu grijă cu folie de aluminiu și care încă e cald pe fund. Sunt sigură că va fi încântat. Să-l chem?

– Oh, nu! Nu vreau să deranjez, spune ea, apoi rămâne așteptând în prag, zâmbind plină de speranță.

Lila îl strigă pe Bill, care se chinuiește să atârne altă fotografie deasupra televizorului, în locul în care se afla *nudul Francescăi.* Străbate holul încă strângând ciocanul în pumnul lui mare și, în fața acestei manifestări evidente de masculinitate brută, Penelope începe să tremure ușor.

– Penelope, spune el politicos. E o plăcere să te văd!

Penelope își lasă capul într-o parte și lumina se reflectă în fluturii de sticlă. Lila simte un iz de parfum, ceva floral și dulce.

– Eu doar... Oh, nu e nimic. M-am gândit să trec să-ți aduc ceva. În caz că îți era foame.

– Ești foarte drăguță, zice el. Sunt onorat. Dar, sincer, Lila are foarte mare grijă de mine aici, nu vreau să te deranjezi.

Îi zâmbește Lilei, ca și cum ar face ceva în gospodărie ca să aibă grijă de el.

– Nu e nici un deranj. Câtuși de puțin. Văd că ești ocupat, adaugă, arătând cu capul spre ciocan. Faci ceva interesant?

– Oh, una, alta.

Lila stă între ei, întrebându-se dacă ar trebui să plece. Dar lui Bill încă îi este greu să facă pur și simplu conversație, mai ales cu vecine care-i aduc daruri, așa că se simte obligată să rămână.

– Și ce-ți mai fac elevii? întreabă Bill când tăcerea se întinde prea mult.

Penelope Stockbridge este profesoara de pian din cartier. Lila a încercat mai demult să o înscrie pe Celie, dar văicărelile și protestele zilnice au dovedit-o și s-a dat bătută după șase lecții.

– Oh, știi cum e. De cele mai multe ori, caută pretexte ca să se justifice că nu și-au făcut exercițiile. Uneori, scuzele lor sunt chiar distractive. O fată mi-a spus săptămâna trecută că nu a avut timp pentru că peștele din acvariu avea nevoie de tratament zilnic pentru piele. Îți imaginezi?

– Tratament de piele pentru pește, spune Bill. Asta chiar e inventiv.

Penelope se uită de la Lila la Bill, apoi își coboară privirea, cu gestul caracteristic cuiva care-și face întotdeauna griji să nu rămână mai mult decât este binevenit. Are o față îngustă și gravă, cu ochi mari, expresivi. A fost măritată cândva, i-a spus Lilei. Soțul i-a murit înainte să aibă copii. De leucemie. Încă își amintește durerea devastatoare din lunile de după moartea lui ca și cum ar fi fost ieri. Zâmbește încet, tremurat.

– În orice caz, nu vreau să vă rețin. Am vrut doar... în fine. Sper că vă folosește. Să-mi spuneți dacă vreți să nu mai vin.

– Sigur că nu! spune Bill blând. Este foarte drăguț din partea ta! Și e măgulitor să știu că te gândești la mine cu atâta generozitate.

La aceste cuvinte, Penelope Stockbridge roșește până în vârful urechilor.

– Îți aduc vasul după ce terminăm de mâncat, zice Lila. Mulțumesc.

– Nu e nici o grabă, spune ea, fluturând din mâna subțire. Puteți să-l păstrați până data viitoare, dacă vreți.

Până data viitoare. Uneori, Lila se gândește la expresia plină de speranță de pe chipul lui Penelope de câte ori apare la ușa lor, la adorația timidă pe care o sugerează pastele cu ton – care lui Bill nici măcar nu-i plac – și simte o strângere de inimă. Așa o să fie și ea peste douăzeci de ani? Atât de disperată după interacțiune umană, după afecțiune, încât să ajungă să lase daruri culinare la ușile străinilor?

– Atunci, la revedere, spune Penelope.

Își duce un deget la bentiță, poate ca să verifice că e încă acolo. Lila se întreabă dacă aceste excentricități nu trădează doar o femeie care se îmbracă așa cum vrea, ci sunt o încercare de a atrage atenția, iar inima i se strânge și mai tare.

– Mi-a părut foarte bine să te văd, zice Bill politicos.

Apoi, imediat ce Penelope o ia înapoi pe alee, se răsucește pe călcâie și duce resemnat vasul cu paste în bucătărie. Se va simți obligat să le servească în seara aceea. Fetele vor fi încântate. Le salvează încă o zi de la pește și linte.

La unsprezece și jumătate, când Gene iese din baie, Lila îl așteaptă. S-a așezat în biroul ei, pe mar-

ginea canapelei desfăcute, pe care cearșafurile mototolite și firimiturile de chipsuri trădează o noapte de somn agitat după prea multă iarbă și alcool. Tresare când o vede. Are un prosop la mijloc, prea mic pentru trunchiul lui voluminos, iar Lila îi remarcă trupul tatuat, cu mușchii ușor lăsați și felul în care își suge brusc burta, ca și cum nu ar suporta să fie văzut așa nici măcar de propria fiică.

– Deci, zice ea.

Gene scoate un oftat vag, ca și cum s-ar pregăti să i se țină un discurs, apoi intră în cameră și trece pe lângă ea. Îl vede privind în jur, căutând haine curate și, fără nici un cuvânt, arată cu degetul spre un tricou cu The Grateful Dead, pe care i l-a spălat, l-a călcat și l-a atârnat pe ușă.

– Am spălat tot ce am găsit în geanta ta, spune ea. Au intrat cari. Și sunt *multe* firimituri de chipsuri.

– Mulțumesc, mormăie el. Apoi se întoarce cu spatele ca să-și pună hainele. Ascultă, spune el, odată îmbrăcat, după ce se așază pe cealaltă margine a patului. Știu... știu că a fost o prostie să mă ascund în magazie, dar, cum ți-am spus, sunt ceva probleme la hotel și nu-mi găsesc cardul de credit, așa că mi s-a părut o soluție bună pentru câteva zile. Doar până ce o să fiu plătit de producători, dar știi cum merg chestiile astea. Întotdeauna le ia o veșnicie să facă plățile...

– Ce spectacol este?

– Cum?

– Spectacolul în care joci. Aș vrea să vin să-l văd.

Ezitarea nu durează decât o fracțiune de secundă, dar îi zice tot ce are nevoie să știe. Își pune mâinile pe genunchi și oftează adânc.

– Nu este nici un spectacol, nu-i așa, Gene?

– Ba sigur... sigur că este...

– Te rog, nu minți! Nu știu dacă ai spus un cuvânt adevărat de când ai venit. Cred că îmi datorezi cel puțin o explicație. De ce ești aici?

Gene înghite în sec. Când ridică privirea, încearcă să zâmbească. Dar zâmbetul i se topește când vede expresia Lilei.

– N-aș spune că nu există nici un spectacol, ci mai degrabă...

– Gene!

– Bine. Bine.

Ridică mâinile, cu palmele înspre ea, ca și cum ar vrea să o oprească.

– Situația s-a complicat un pic acasă. Nadira m-a dat afară, le datorez niște bani unor băieți care au început să se enerveze și m-am gândit că poate ar fi mai bine să vin să lucrez o vreme aici, înțelegi, dacă tot am dublă cetățenie. Până se potolesc lucrurile, așa că nu-mi trebuie decât...

– Câți bani?

– Ce?

– Câți bani datorezi? Și cui?

– Nu e mare lucru.

– Câți?

Lasă privirea în jos.

– Vreo 50 000. Se uită la ea. Dar sunt dolari, nu lire. Deci nu-i chiar atât de rău.

– 50 000 de dolari?

– Nu sunt niște băieți prea drăguți. Sunt din Florida. Am făcut o excursie la un cazino în mai. Cred că mi-au băgat ceva în băutură. Și în ultima vreme nici n-am avut prea mult de lucru. Nu prea mai e nimic. Am avut un rol într-o producție cu buget redus, dar regizorul era un dobitoc, ne-am certat și m-a dat afară. Iar după acel accident a trebuit să plătesc spitalizarea tipului și toate tratamentele, deși jur că nu avea absolut nimic. Am uitat să reînnoiesc asigurarea la mașină și, deși a fost doar o zgârietură, tipul a

amenințat că mă dă în judecată. Nadira avea nevoie de bani pentru școala copilului și...

– Nadira. De asta n-am mai auzit. Nu-mi spune! Sub 30?

– Nu!

– 35?

Gene clatină din cap.

– Bine, avea 34 de ani. Dar era un suflet bătrân. Eram o pereche fantastică!

Lila își lasă capul în palme.

– Ce vrei, Gene?

– Doar un loc în care să pot sta o săptămână. Poate două.

– O să repet întrebarea.

– Bine. O lună. Dă-mi o lună! Până atunci merg la niște audiții, le amintesc băieților de aici de ce sunt în stare, după care pot să-mi găsesc alt loc și...

Lila își ține în continuare capul în palme, suficient de mult ca Gene să nu termine ce începuse să spună.

– O să te ajut cu fetele. N-o să te încurc. Am nevoie doar de o șansă.

Îi simte privirea ațintită asupra ei. Ridică obosită capul.

– Chiar crezi că poți găsi de lucru aici?

– Știu că pot. Vineri am o întâlnire cu un impresar. Spune că sunt multe oportunități pentru cineva ca mine. Și, știi, după ce am avut rolul principal în *Escadronul Stelar*...

Fiecare celulă din trup o îndeamnă să spună nu. Bill o să fie furios. N-o să fie doar o lună. Nu e sigură că zice adevărul despre oportunitățile pe care pretinde că le are. Dar este un bătrân de 75 de ani, suficient de disperat cât să doarmă într-o magazie. Și e tatăl ei. Pe toți dracii!

Trage adânc aer în piept, apoi îl suflă cu zgomot.

– Deocamdată poți să rămâi, spune ea. Și o să vedem cum merge.

– Serios? Scumpo, ești cea mai tare! Nici n-o să știi că sunt aici...

Lila ridică o palmă, întrerupându-l:

– În casa mea nu se bea, nu se fumează iarbă. Dacă bănuiesc că faci vreunul din aceste două lucruri, te arunc în stradă pe loc, fără să-mi pese ce se alege de tine, pentru că am două fiice vulnerabile. Își amintește brusc cum a trebuit să o oprească pe Violet, care cânta veselă *Smack My Bitch Up* în drumul spre școală, și nu spune mai multe. Trebuie să te comporți impecabil în preajma lor. Și trebuie să fii drăguț cu Bill, care încă e îndurerat.

– Hei, nu e singurul care...

Lila ridică mâna.

– Cu adevărat drăguț. Au fost căsătoriți mult timp și e un om bun. Și va trebui să strângi canapeaua în fiecare dimineață ca să-mi pot folosi biroul și să ajuți la treburile casnice când nu-ți cauți de lucru. Astea sunt regulile mele.

– Le accept, zice el radiind.

Și o strânge într-o îmbrățișare puternică, înainte ca Lila să apuce să se ferească. Lila o acceptă cu rigiditate.

– Lila, spune el, ești un mare om!

„Sunt o mare idioată", își zice ea. Apoi coboară la parter cu inima grea, ca să-i spună lui Bill.

CAPITOLUL 11

Căsnicia, după cum am învățat în cincisprezece ani, este un șir nesfârșit de compromisuri, care se schimbă constant. Partenerul tău n-o să

se poarte întotdeauna așa cum îți dorești. Secretul este să privești imaginea de ansamblu și să te întrebi: cum mergem mai departe? „Noi", și nu „eu". Pentru că, atât timp cât vă vedeți ca un întreg, veți avea același scop: să fiți împreună și să fiți fericiți împreună. Asta este, în esență, cel mai important. Așa că mai contează dacă tu vrei să vă uitați la Nopți albe în Seattle *și el vrea să se uite la rugby? Contează că el vrea să încarce mașina de spălat vase într-un mod care pe tine te enervează? Va conta chiar atât de mult dacă unul din părinții lui o să vină să stea la voi o săptămână și o să fii nevoită să-ți muști limba și să faci pe plac unei persoane care nu ți-e tocmai simpatică? E ușor să te pomenești privind toate aceste lucruri ca pe o pantă alunecoasă: dacă cedez acum, o să cedez întotdeauna? Dacă ești într-o relație bazată pe respect reciproc, răspunsul este nu. Eu, una, am descoperit că elementul-cheie pentru a merge înainte este să mă întreb în astfel de momente: vreau să am dreptate? Sau vreau să fiu fericită?*

– Cred că îți bați joc de mine! spune ea.

– Vreau să fiu aproape de fete. Vreau să poată veni să mă vadă după școală, așa cum fac acum. Și singurul mod în care-mi pot permite o casă mai mare în zona asta este cu o ipotecă mai mare. Cum am spus, avocatul mi-a zis că în momentul de față vă dau mai mult decât am obligația legală să o fac.

– Cât ești de generos, Dan!

– Îmi pare rău, dar nu am încotro. Să sperăm că o să obții cât de curând un contract pentru o carte nouă și atunci o să-ți fie mai ușor. Între timp însă și eu trebuie să iau în calcul faptul că Marja va trebui să-și ia liber de la muncă după ce apare copilul.

– Super! Așadar, trebuie să sperăm că eu o să am mai mult de lucru, fiindcă Marja nu mai are chef să muncească!

– E gravidă, Lila. Nu stă degeaba. Haide, îți aduci aminte cât de greu a fost imediat după ce s-au născut fetele.

– Eu am lucrat, Dan. Eu am continuat să scriu, în caz că ai uitat. Am continuat să scriu când nu dormeam decât două ore pe noapte și aveam sutienul plin de frunze de varză. Am ales varianta de liber-profesionist ca să le pot face pe amândouă. Și acum, pentru că iubita ta nu vrea să muncească, mă așteaptă o scădere catastrofală a veniturilor? E mai mult decât ai spus prima oară, iar atunci a fost destul de rău.

– Îți dau atât cât îmi permit.

– Nu ne putem descurca dacă tai atât de mult din sumă.

– Atunci va trebui să vă luați o casă mai mică.

A spus-o. Chiar a spus-o. Urmează câteva clipe de tăcere în care amândoi asimilează faptul că da, a încălcat această linie.

Când vorbește din nou, vocea Lilei este de gheață:

– Bun, să văd dacă am înțeles clar: vrei ca eu și fiicele tale să vindem casa în care stăm și să cumpărăm o casă mai mică, pentru ca tu să-ți poți lua o casă mai mare pentru familia cea nouă.

– Oh, haide! Nu-mi răstălmăci cuvintele... începe el.

Dar Lila a închis deja telefonul.

Lila scrie încă 3 000 de cuvinte în acea după-amiază. Vin surprinzător de ușor.

Trebuie să spunem că primele două săptămâni cu Gene în casă nu sunt tocmai un succes răsunător. Doarme până târziu, se trezește ca un urs din hiber-

nare, se izbește de mobilă și lasă prosoape ude și pete de cafea în urma lui. Pare incapabil să-și poarte singur de grijă dincolo de igiena de bază – până și asta e o variabilă. Trăiește cu cafea, țigări, fursecuri și chipsuri. I-a explicat de trei ori cum funcționează mașina de spălat și de fiecare dată spune: *Da, da, scumpo, am înțeles,* apoi își fierbe tricourile până ce ajung la dimensiuni pentru copii sau reușește să rateze complet ciclul de stoarcere. O asigură în fiecare zi că își caută de lucru, dar atenția îi este ușor distrasă – un bufon bătrân în permanentă căutare de public. Se duce în grădină să-l distreze pe Jensen cu povești de la Hollywoodul de altădată sau așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă fetele ca să se uite la *Escadronul Stelar Zero* cu Violet cuibărită sub brațul lui. La începutul serii e agitat, se duce în fundul curții ca să fumeze – țigări doar din tutun, speră Lila – sau dispare la *Coroana și Rățoiul* de la colțul străzii principale, unde-și îneacă amarul cu câteva beri și se întoarce, de obicei târziu, la cină, gălăgios și cu o bună dispoziție exagerată, care-l face pe Bill, deja încordat, să strângă atât de tare din dinți, încât Lila se teme să nu-i prefacă în pulbere.

Lila e nervoasă că pleacă, nervoasă că reușește să găsească bani pentru bere când ei nu i-a oferit nimic pentru mâncare sau casă. Dar ușurarea că scapă de el preț de câteva ore este mai mare, așa că nu zice nimic și-i mai explică o dată că trebuie să recicleze cutiile de aluminiu, să strângă canapeaua ca să poată ajunge la birou și se roagă să-și pună cât mai repede viața în ordine.

Pentru că, și când canapeaua e strânsă, ceva din prezența lui tot rămâne în biroul Lilei – mirosul de after-shave, hainele aruncate peste tot – și o face să se simtă agitată. E ca și cum ar fi vizitată de o fanto-

mă din trecut. Așa că de multe ori lucrează într-una din camerele fetelor când ele nu sunt acasă.

– Bill cum face față? întreabă Eleanor.

Plouă torențial și s-au adăpostit sub un pâlc de copaci. Truant are o mutră pleoștită.

– Hm, nu prea bine.

Lila se gândește la gura lui Bill, mereu strânsă într-o linie dezaprobatoare, la felul în care iese dintr-o cameră în clipa în care intră Gene. La felul în care adeseori i se adresează ca unui intermediar, deși Gene îl poate auzi fără probleme: *Crezi că o să ia cina cu noi în seara asta? Dacă îi dau voie de la cârciumă?*

– Bill a avut-o pe mama ta doar pentru el timp de treizeci de ani. De ce e atât de furios pe Gene?

– Nici unul din ei nu poate să cedeze. Gene îl urăște pe Bill fiindcă își închipuie că, fără el, s-ar fi putut întoarce oricând la mama, la fel ca la toate celelalte iubite ale lui. Iar Bill i-a stricat ploile. Bill îl urăște pe Gene pentru că a rănit-o atât de mult, pentru că, presupun, el a fost cel care a trebuit să o ridice de jos. Și cu siguranță mama i-a spus cât de îngrozitor a fost Gene iar și iar de-a lungul anilor. Ea chiar a văzut cine era cu adevărat. Așa că presupun că Bill îl vede doar din această perspectivă.

Lila își dă jos gluga de pe cap și scutură excesul de apă.

– Uau! spune Eleanor. O să fie niște săptămâni lungi.

– Violet îl place. Măcar asta e... drăguț.

– Probabil o învață cum să ruleze un joint. Hei, ce s-a întâmplat cu arhitectul sexy? Ceva nou?

Au fost frustrant de puține mișcări în ceea ce-l privește pe arhitectul sexy. Gabriel Mallory trimite deseori o bonă să o ia pe fiica lui de la școală, o fată cu trăsături mediteraneene, de vreo 18, 19 ani, care pare să o cunoască bine pe Lennie, pentru că se iau

imediat de mână și pleacă pălăvrăgind. Alteori vine o femeie care, presupune Lila, trebuie să fie mama lui: o femeie iute, cu părul cărunt, îmbrăcată elegant, cu aerul hotărât și capabil al unei asistente-șefe. În cele două ocazii în care a venit el să ia fata de la școală, a salutat-o pe Lila, dar a ajuns prea aproape de momentul ieșirii ca să aibă timp să lege o conversație adevărată. Lila a început să se simtă caraghioasă că și-a imaginat vreodată că a simțit vreun interes din partea lui.

În orice caz, momentul luatului de la școală devine din ce în ce mai dificil pe măsură ce burta Marjei crește. Nu există decât un singur subiect de conversație între mămici când una dintre ele este vizibil gravidă și, de la locul ei din celălalt capăt al terenului de joacă, Lila le vede în fiecare zi atingându-i burta, aude conversațiile despre ecografii, le vede cum vin și-i dau hăinuțele de bebeluși rămase de la copiii lor, iar de fiecare dată simte ceva rece și mort înăuntrul ei.

În ultimele zile, Lila l-a rugat pe Bill, scuzându-se, să se ducă el după Violet. În schimb, se ascunde în partea casei situată cel mai departe de bătrâni furioși sau adolescente instabile emoțional și scrie, și scrie, dând încet contur celor trei capitole care o s-o scape de cel puțin una din multiplele probleme care au pus stăpânire pe viața ei.

Mesajul vine la 9.45 seara, în timp ce Lila stă în baie, cu căștile antifonice pe urechi, încercând să uite de cina la care Bill și Gene s-au certat din cauză că Bill i-a mutat cutiile lui Gene din hol în magazie. După spusele lui Gene, în cutii sunt costume din *Escadronul Stelar Zero* și alte obiecte de colecție extrem de valoroase, care, pentru Dumnezeu, n-ar trebui să fie lăsate într-un șopron de afară, plin de umezeală și de gândaci! După părerea lui Bill, pro-

babil lui Gene i s-au uscat mâinile, fiindcă nu vede alt motiv pentru care un bărbat în toată firea nu poate să se ducă în grădină și să-și ia lucrurile ca să le ducă în camera lui.

După spusele Lilei, toate astea sunt absolut epuizante și nu înțelege cum s-a pricopsit cu doi copii în plus față de cei pe care-i avea deja. După spusele lui Celie, ea nu mai este un copil afurisit, iar faptul că este tratată în mod constant ca și cum ar fi o face să urască simplul fapt că trebuie să trăiască în casa asta. După spusele lui Violet, nu mai este înghețată Ben&Jerry's. Dar sunt o cutie goală și o lingură în camera lui Gene. E posibil să fi fost primul moment în care sentimentele calde ale lui Violet față de noul ei bunic să se fi răcit o idee.

Hei, sper că nu te superi că ți-am luat numărul de pe grupul de WhatsApp al școlii. Dar nu te-am mai văzut pe la școală în ultima vreme și sper că e totul bine. Gabriel

Lila privește câteva clipe lungi mesajul, apoi se ridică în șezut în cadă și-l citește din nou.

Sunt bine, mulțumesc. Doar haosul obișnuit. Am avut foarte mult de lucru.

Parcă nu mai ai pauză când ești părinte singur, nu? Mă bucur să cunosc un camarad în tranșee.

Ha! Eu sunt sub foc constant. Sper că tu ești mai bine.

Mai bine când vorbesc cu tine, răspunde el și Lila simte cum i se înfioară pielea de plăcere.

Ei bine, idem.

Rezistă! vine răspunsul. *Poate că ne vedem mâine.*

Lila răspunde cu două emoticoane cu săruturi, apoi le șterge. Tot restul serii, se întreabă dacă ar fi trebuit să le lase.

CAPITOLUL 12

Celie

Celie se uită la ceafa Meenei de patruzeci și două de minute. Este înclinat permanent spre stânga; părul ei lung și castaniu abia se vede printre cele două rânduri de scaune din fața ei, unde se pare că se uită în telefonul Chinei. Din când în când, cele două chicotesc conspirativ și se întorc una spre cealaltă sau izbucnesc în râs. Fiecare răbufnire îi face stomacul lui Celie să se încordeze la gândul că fie râd la o glumă înțeleasă doar de ele două, fie, mai rău, că râd pe seama ei. Uneori, Ella și Suraya se ridică de pe scaunele lor și vin să vadă ce e așa de amuzant și încep să râdă și ele, până când domnul Hinchcliffe, ajuns la capătul răbdării după o zi întreagă de excursie, le strigă să se întoarcă la locurile lor și să nu se mai ridice în timp ce autocarul e în mișcare. A fost cel mai lung drum cu autocarul din viața lui Celie.

Vremea s-a răcit considerabil în ultimele săptămâni, dar, de când a rămas acasă în loc să vină să fumeze în parc în seara în care a sosit bunicul ei, atmosfera a devenit de-a dreptul glaciară. Nu mai e nici un semn pe grupul lor de prietene de pe WhatsApp. Ultimul comentariu a fost pe 3 martie: *Unde ne întâlnim?* De la Celie. Nu a primit niciodată răspuns.

Fetele au format un grup impenetrabil și nici nu o bagă în seamă, nici nu-i dau de înțeles că ceva ar fi

în neregulă. Celelalte îi zâmbesc tern, o salută, dar ochii lor sunt reci și goi. Celie habar nu are ce a făcut sau de ce se poartă așa cu ea. Se îmbracă așa cum trebuie, ascultă muzica la modă. Cu două luni în urmă, a încercat de două ori să-i trimită un mesaj în privat Meenei și să o întrebe dacă s-a întâmplat ceva, dacă gașca mai vorbea cu ea. Răspunsul a fost doar *Totul e cool*. Acum nu mai îndrăznește, presupune că și acesta va fi subiectul unor hohote de râs răutăcioase. În ochii grupului ei de prietene de aproape cinci ani, Celie a încetat pur și simplu să mai existe.

Stă cu ochii în telefon, prefăcându-se că se uită la ceva, dar fără să vadă nimic. Uneori, ochii i se umplu de lacrimi, dar se teme că o să le vadă cineva din autobuz, așa că le alungă clipind furioasă sau și le șterge pe furiș cu mâneca. În tot autocarul, numai ea stă singură. S-a plimbat singură prin toată grădina zoologică, la câțiva pași în spatele Meenei, Ellei și Surayei și al celorlalte, cu gulerul ridicat peste gură fiindcă nu voia să pară complet abandonată, deși era conștientă că toți colegii de clasă îi puteau vedea izolarea rușinoasă. Îi e greață când se trezește, la fel când se duce la culcare, știind că a fost respinsă, dar fără să-și dea seama ce anume a dus la această înstrăinare. De vreo două ori, pur și simplu a chiulit – pare mai ușor să nu se ducă la școală –, dar, de când a găsit-o mama fumând, profesorii au fost mai vigilenți, așa că nu mai are de ales și trebuie să-și facă apariția la fiecare oră, să stea singură în spatele clasei, temându-se să răspundă la vreo întrebare ca nu cumva să pară o tocilară, încercând să nu spună nimic ca să nu fie evident că tace de rușine.

– Doar că așa este, nu?

Alte hohote de râs dinspre locurile din fața ei. Se uită în telefon, deschide contul de Instagram și încearcă să se concentreze la cuvinte. A mâncat prânzul singură la zoo și s-a ascuns în toaletă în jumătate din timp ca să nu observe nimeni că nu are cu cine să stea, până când doamna Baker a venit după ea și a întrebat-o dacă e vreo problemă.

Nu, Miss. Nici o problemă.

La urma urmei, ce-ar fi putut să spună? Celelalte fete nu vorbesc cu mine? Sau, de fapt, vorbesc, dar e diferit. Ce școală ar adopta o regulă pentru asta? Au vorbit la școală despre *bullyingul online,* li s-a spus cât de crud, cât de oribil este. Dar aici nu e vorba despre așa ceva, nu? Aproape că își dorește ca una dintre ele să o lovească pentru a înțelege ce se petrece, să aibă o noțiune solidă cu care să lupte.

Și-o amintește pe Charlotte Gooding, o fată drăguță și de treabă, care fusese în grupul lor până în clasa a șaptea. Își amintește cum cineva observase că Charlotte scotea un sunet ciudat în timp ce mânca; un fel de *mmm-mmm* de care nu părea să fie conștientă. După ce au observat sunetul, nimeni nu a mai observat altceva la Charlotte. Celie își amintește privirile tăcute pe care le schimbau, râsul abia reținut ori de câte ori Charlotte se așeza cu ele la prânz. Felul în care acest sunet minor atrăsese atenția asupra altor lucruri îngrozitoare la Charlotte: își făcea întotdeauna fundă dublă la adidași, uneori avea urme la ochi, ca după somn (*se spăla măcar?),* culoarea stupidă de ojă cu care-și dădea pe unghii în zilele în care puteau veni îmbrăcate la școală așa cum voiau. În atmosfera încinsă a școlii, crimele lui Charlotte împotriva umanității fuseseră marcate una câte una, până când nu mai existase loc pentru ea la masa de prânz. Celie își amintește cum fusese împinsă la marginea grupului, cum nici unul dintre

cei care poate ar fi plăcut-o pe Charlotte nu-i mai spusese nimic, de teamă că și el ar fi putut fi stigmatizat. Își amintește cum Charlotte devenise treptat o fantomă, până când se mutase în cele din urmă la altă școală. Celie își amintește asta și i se chircesc degetele de la picioare de rușine și teamă. Pentru că își dă seama că e rândul ei acum. Cu siguranță a fost ceva, dar nimeni n-o să-i spună ce anume. Întreg trupul îi este încordat, are senzația că îi e analizată fiecare mișcare, se privește în fiecare oglindă într-o încercare disperată de a vedea ce anume a stigmatizat-o. Singurele momente în care se mai simte cât de cât normală sunt clipele când fumează marijuana, care o relaxează și o face să uite adevărul lucrurilor în desfășurare. Dar mama ei găsește mereu pretexte ca să intre tot timpul în camera ei și este destul de sigură că se uită după droguri când e plecată de acasă, așa că acum nu mai are nici opțiunea asta.

Nu are rost să-i spună mamei ce se întâmplă. I-ar zice doar să-și caute alte prietene – *nu sunt prietene adevărate dacă sunt rele cu tine, scumpo* – sau s-ar supăra și le-ar suna pe celelalte mame ca să le ceară să le spună fetelor lor să fie drăguțe cu Celie. Chestie care *cu siguranță* ar fi de mare ajutor! Sau, și mai rău, s-ar învinovăți, s-ar întrista și mai tare și ar începe iar să vorbească despre tata, despre divorț și despre bebelușul cel nou, iar totul ar fi numai despre ea.

Nu are rost să spună nimănui. Ar părea o idioată. La urma urmei, nu există nici o dovadă concretă. E ca și cum te-ai bate cu morile de vânt. Doar o absență, șoapte vagi și sentimentul permanent că ceva este foarte-foarte rău. Ăsta este zidul de care se izbește mereu. Nu e genul de fată căreia i se întâmplă așa ceva. Așadar, cum e posibil să i se fi întâmplat ei?

Celie își dă seama că se uită de prea mult timp în telefon. Simte un val brusc de greață. Se uită la ceas – mai au de mers douăzeci și cinci de minute până ca autocarul să ajungă înapoi la școală. Ridică privirea, dar toți se uită în telefon sau vorbesc între ei. Ea e singura cu un loc gol lângă ea. O cuprinde un val puternic de greață și simte brusc certitudinea lipicioasă că o să vomite. În mod normal, nu se uită la telefon în mașină, întotdeauna i se face rău. I se zbârlește părul și simte broboane de sudoare formându-i-se pe piele. Strânge din ochi, dorindu-și cu disperare ca senzația să treacă. „Te rog, nu aici! Te rog, nu acum!" Autocarul trece peste un dâmb și simte ceva scârbos și acru în spatele gâtului. „Oh, Doamne, o să se întâmple!" Deschide ochii uzi și așteaptă o clipă să i se focalizeze privirea: în fața ei este o pungă de hârtie. Se uită la ea o clipă, apoi ridică ochii. I-o întinde Martin O'Malley, băiatul palid și roșcovan, de care se luau în clasa a cincea. Îi întâlnește privirea și citește în ea compasiune și resemnare, ca și cum ar vrea să-i spună că știe prin ce trece și că trebuie să accepte situația. O lovește încă un val, de data asta de neoprit. Nimic nu mai poate fi oprit.

Smulge punga din mâna lui și vomită.

Celie e întinsă pe pat în clipa în care intră bunicul ei. Nu bate la ușă; Gene nu bate niciodată la ușă înainte să intre în vreo cameră. Doar îi strigă numele – ÎNCĂ îi spune Celia – ca s-o avertizeze, apoi intră direct, cu rânjetul ăla mare și cretin. Probabil l-a trimis mama să vadă ce-i cu ea.

– Bună, scumpo. Cum îți e?

– Bine.

Nu-i e bine. Ar vrea să moară. Martin a ferit-o de grup întorcându-se în scaun ca să le blocheze vederea celorlalți cât de mult a putut, dar nu poți ascunde

mirosul de vomă. Și, chiar dacă Martin închisese punga și-i întinsese un pachet de șervețele umede, începuse să se împrăștie un murmur prin autocar. *A vomitat cineva? Aoleu, simți cum miroase? ORIBIL!* Kevin Fisher scosese niște horcăieli zgomotoase și-i strigase domnului Hinchcliffe că o să verse și el din cauza mirosului, iar fetele începuseră să țipe și să-și facă vânt. Deși nimeni nu îi spusese nimic, Celie știe că povestea despre faptul că a vomitat și a împuțit tot autocarul o să fie subiectul principal de bârfă mâine-dimineață. Așteptase până când coborâseră toți din autocar înainte să coboare și ea, cu umerii plecați și ochii în lacrimi și dorindu-și să o înghită pământul. Martin ascunsese punga sub geacă și o aruncase apoi pe ascuns într-un tomberon public. Îi e recunoscătoare, dar, totuși, e vorba de *Martin!* Este atât de *ne-cool* încât o parte din Celie e îngrijorată că până și faptul că a stat aproape de ea i-a scăzut și mai mult standardul de popularitate.

– Mă întrebam dacă vrei să faci o plimbare cu bătrânul tău prieten Gene.

Nu-și zice niciodată *bunic.* Parcă ar crede că tricourile alea vechi și decolorate de rocker pe care le poartă în fiecare zi îi ascund adevărata vârstă.

– Vrei să-mi arăți cartierul? Mie mi se pare că toate străzile arată la fel. Nu văd decât pietre maro.

– Nu, mulțumesc.

Nu pleacă. Se așază pe marginea patului ei, fără să fie măcar invitat, și se uită prin camera ei, la postere și la fotografii. Chiar lângă pat, are un colaj mare cu poze cu ea și cu toate fetele, deși îi vine să plângă numai când se uită la el. Dar are impresia că a-l da jos ar însemna să admită că nu mai are nici un prieten.

– Drăguță cameră!

Se întoarce și se uită la ea, ca și cum comentariul ăsta ar cere un răspuns de vreun fel. Celie ridică din umeri.

– Când eram de vârsta ta...

„Oh, Doamne! De ce-și încep toți bătrânii frazele cu cuvintele astea – când eram eu de vârsta ta?"

– ... ți-au mâncat dinozaurii camera? îl întrerupe ea.

Gene clipește, apoi râde.

– Cam așa. Presupun că sunt un dinozaur pentru voi, copii. Voiam să spun că, atunci când eram de vârsta ta, aveam camera plină cu pozele actorilor mei preferați. Marlon Brando, Jimmy Dean, Steve McQueen – toți rebelii. Presupun că e mai drăguț să ai poze cu prietenele tale.

– Nu sunt prietenele mele.

Cuvintele ies înainte să le poată opri. Gene se uită la ea, apoi la poză.

– Par destul de... prietenoase.

– Ei bine, nu sunt. Nu *mai* sunt.

– V-ați certat?

– Pe bune, de ce trebuie să pui atâtea întrebări? Stai aici pentru că nu ai unde să te duci. Nu trebuie să te prefaci că-ți pasă. Este evident că puțin te interesează de oricare dintre noi.

O șochează cruzimea propriilor cuvinte. Dar Gene nu pare câtuși de puțin tulburat. Când ridică privirea, îl găsește încă uitându-se la poze.

– Mda, zice el, fără să-și dezlipească privirea, presupun că n-am făcut prea multe din punctul ăsta de vedere. Dar, hei, niciodată nu-i prea târziu, nu?

– Poate că ar trebui să vorbești cu mama despre asta.

– Vorbesc cu tine.

– Poate că eu nu vreau să vorbesc cu tine.

– Ești cam țâfnoasă, bag de seamă.

Celie îl privește chiorâș, dar Gene pare amuzat.

– E în regulă, puștoaico. Presupun că nici eu n-aș fi vrut, la vârsta ta, să mă ia un babalâc la întrebări. Hei, vrei să mergem la o cola? Babalâcul ăla de Bill pare să aibă doar ceai de plante și apă și simt nevoia de niște zahăr.

Celie aproape că pufnește în râs – îl face *babalâc* pe Bill, de parcă el ar fi vreun tinerel.

– Haide, scumpo! Mi-ar prinde bine o companie mai animată. Casa asta veche e mult prea tăcută și mohorâtă ca să ne pierdem tot timpul pe-aici.

Își aranjează tricoul la gât.

– În plus, trebuie să-mi fac plinul de chipsuri înainte să mănânc încă o salată afurisită.

Poate că gândul de a petrece încă o seară în camera ei, înconjurată de pozele vieții ei de altă dată, este de nesuportat în clipa de față. Poate că Gene este singura persoană care nu a încercat să-i ofere o soluție. Sau poate pentru că, într-adevăr, îi place foarte mult cola. Oricare ar fi motivul, Celie se lasă să alunece de pe pat – fără să zâmbească, nu e pregătită pentru asta – și coboară la parter în urma bătrânului.

Când privește în urmă, Celie vede acea seară ca pe un amalgam de imagini neclare; drumul cu metroul până în Soho, felul în care Gene (nu poate să-i spună *bunicul)* vorbește cu oamenii din vagon de parcă toți ar fi prietenii lui. Femeia în vârstă care îl privește intens, apoi spune: *Mă scuzați, nu sunteți omul ăla din Escadronul Stelar Zero?* Și felul în care Gene pare să crească pe loc douăzeci de centimetri și-i răspunde: *Căpitanul Troy Strang, prezent la datoria intergalactică, doamnă!* Apoi o salută milităreș-te, iar femeia se înroșește toată, îl prinde de braț și o roagă pe fiica ei să le facă o poză împreună, fără să-i pese măcar că toată lumea din metrou pare să se uite la ei.

Și Soho, unde a mai fost o singură dată, cu ani în urmă, când era copil, o îngrămădire de străzi murdare, ticsite de oameni ieșiți seara să bea, care se revarsă din cârciumi și aglomerează trotuarele, iar Celie trebuie în mod constant să coboare în stradă. Și Gene o trage ba într-o cafenea, ba într-o cârciumă și povestește întruna cum era pe vremuri acolo și despre vedetele cu care-și petrecea timpul – toți actori ale căror nume Celie nu le-a auzit niciodată. Apoi stă în fața unui sex-shop pentru homosexuali, înclinându-și capul într-o parte și spunând:

– Ai crede că, ținând cont de clima asta a voastră, cineva s-ar gândi să adauge un pulover sau ceva la echipamentul ăla de piele, nu?

Apoi o provoacă să intre.

– Pe bune, de ce? zice ea, roșie ca racul de jenă și de atâta râs, în timp ce bătrânul privește prin geamul de sticlă neagră de la ușă.

– De ce nu? Sunt sigur că ești curioasă, nu? Altfel, de ce ești aici?

Îl luase de braț, intrase și încercase să nu râdă de bărbatul plictisit și musculos, cu mustață de Freddie Mercury, din spatele tejghelei, care în mod evident își dăduse seama din clipa în care intraseră că nu erau cu adevărat clienți. Îi privise pe sub pleoapele lăsate, apoi mormăise în cele din urmă:

– Aveți nevoie de ajutor?

Fiecare cuvânt păruse să fie un oftat adânc. Și Gene răspunsese cu cel mai pronunțat accent american:

– Nu știu, prietene. Ai ceva care să fie mai potrivit pentru un bărbat matur?

Iar bărbatul cu mustață întrebase:

– Ai ceva anume în minte?

Gene se uitase la ea și spusese:

– Nu știu, o s-o întreb pe nepoata mea. Tu ce crezi că mi s-ar potrivi, scumpo?

Iar Celie crezuse că avea să facă pe ea, pentru că păstrase o mină cât se poate de serioasă și-și dusese un deget la gură ca și cum chiar s-ar fi gândit la asta. Așa că răspunsese:

– Nu... nu sunt sigură. Cred că ar trebui s-o întrebăm pe mama. Ea se pricepe mai bine la chestiile astea.

Apoi ieșiseră în soarele de toamnă, tăvălindu-se de râs și, când se uitase la Gene, îl văzuse zâmbindu-i încântat, ca și cum nicicând nu s-ar mai fi distrat atât de bine. Mâncaseră *pastel de nata* și băuseră la o cafenea o cafea revoltător de tare, care-i făcuse inima să-i bată mai repede, apoi se plimbaseră prin Orașul Chinezesc și se opriseră în fața unui salon de tatuaje, unde Gene îi spusese că își făcuse cândva al treilea tatuaj, pe care insistase să i-l arate, sub cămașă, și despre care spusese că fusese pentru bunica ei, căreia el îi spunea *Francie,* dar tipul nu auzise bine și scrisese în schimb *Fancy.* Acum era neclar și de un albastru-închis pe pielea palidă din partea superioară a brațului, sub mânecă, și cu siguranță nu arăta deloc bine.

– Posibil să fi băut ceva, mormăise Gene, privindu-l încruntat. Apoi adăugase: Ei, asta e viața, nu?

Și mâncaseră tăiței la un local vietnamez care avea o fereastră pentru servire tăiată în zid, Gene îi arătase toate teatrele în care lucrase și îi spusese ce mari vedete fuseseră niște dobitoci de care se îndrăgostise.

– Să nu te cuplezi niciodată cu un actor, scumpo, îi spusese. Ne îndrăgostim mult prea ușor.

O bucată de tăiței încă îi atârna într-un colț al gurii în timp ce-i împărtășise aceste perle de înțelepciune.

Apoi întoarcerea acasă, tot cu metroul, când alți doi oameni îl recunoscuseră și Gene stătuse iar la poză de parcă ar fi fost o mare vedetă. Apoi drumul pe jos până acasă și Gene cu degetul pe buze făcându-i semn să nu spună, dar Celie observase că era opt și un sfert și că rataseră cina. Mama făcuse o criză și urlase:

– Unde dracu' ați fost? Celie, de ce n-ai răspuns la telefon? Mă pregăteam să sun la poliție!

Și Celie își dăduse seama că nu se gândise nici măcar o clipă să se uite la telefon. Nici măcar o dată. Gene ridicase mâinile și le spunea tuturor să se liniștească – exact sfatul pe care să-l dai unor oameni când vrei să-i faci să-și iasă complet din minți. Truant mârâie, pe masă e un bol cu linte rece și brusc Celie este foarte-foarte fericită că a mâncat tăițeii. Și în acel moment mama observă tatuajul de pe interiorul brațului lui Celie.

– Te rog, nu-mi spune... începe ea, dar nu-și termină fraza. Parcă tot sângele i s-a scurs din cap. Oh, nu!

– Nu pot să cred! Dintre toate lucrurile iresponsabile... începe Bill.

– Dați vina pe mine, spune Gene cu voce blândă și calmă, iar ochii lui Violet, când vede brațul lui Celie, se fac mari cât cepele.

– Dar nu are nici 18 ani! urlă mama ei cu mâinile în păr. De ce mama dracului i-ai făcut un tatuaj fiicei mele?

– A durut?

Violet e lângă umărul ei și trasează urma cu degetul.

– Vino sus și o să-ți spun, zice Celie.

Și urcă în grabă la etaj, în șosete, lăsându-l pe Gene cu țipetele și hărmălaia de jos. Și acolo, după ce se închid în camera ei, Celie îi spune surioarei

mai mici ceea ce ea și Gene au hotărât să nu le spună celor doi de la parter: nu e un tatuaj adevărat; e făcut cu cerneală care iese la spălat, desenat de un artist care și-l amintise pe Gene după treizeci de ani și nu le luase nici un ban. Hotărâseră că ar fi fost mai amuzant să nu spună. Violet țipă fericită și începe să sară pe patul lui Celie.

– Vreau și eu unul! strigă ea, bătând cu picioarele în perete. Vreau și eu unul!

Este clar – își dă Celie seama când țipetele de la parter se potolesc și se transformă în reproșuri mormăite – că Gene a mărturisit adevărul; iar după ce Violet pleacă în camera ei, fără îndoială ca să se deseneze pe mână cu carioca, este pentru prima oară după săptămâni întregi când râde.

CAPITOLUL 13

Lila

De la: AnoushkaMellors@amagency.co.uk

Către: LilaKennedy@LilaKennedy.com

Ei, draga mea, cum merge? Cei de la Regent House au sunat din nou azi-dimineață, sunt disperați să primească trei capitole și un sinopsis.

ML

Anoushka xx

De la: LilaKennedy@LilaKennedy.com

Către: AnoushkaMellors@amagency.co.uk

Super. Aproape gata de trimis.

Lila x

Lila chiar a terminat primele trei capitole. Sunt cele mai sincere, mai curajoase și, după părerea ei, cele mai bune capitole pe care le-a scris vreodată. Și-a pus tot sufletul în ele: șocul, durerea, furia, sentimentele de rușine și vulnerabilitate care nu o mai părăsesc de când *Reconstruiește!* a apărut pe hârtie. E o provocare pentru ea să scrie tot mai sincer, să dezgolească strat după strat dureros, să scoată totul la iveală, chiar dacă asta va însemna propria umilire publică. E brutal, poate (își zice în momentele când este mai mulțumită) chiar sfâșietor. Este adevărul dur despre ce înseamnă să fii părăsită pentru altcineva, să-l vezi pe bărbatul pe care-l iubeai clădindu-și altă familie fără tine, dar sub ochii tăi. Fetele ei sunt deghizate în fața ochiului public, la fel ca înainte (le numește pur și simplu Copilul A și Copilul B), dar este crud de sinceră în ceea ce îi privește pe ea și pe Dan. Ținând cont de faptul că numele lui a apărut în mai multe publicații de scandal, împreună cu povestea lor (ar fi vrut ca paginile de literatură să fi fost la fel de interesante!), acum nu vede nici un rost în a-i ascunde identitatea. Pe Marja a numit-o pur și simplu Amanta. De ce nu? La urma urmei, asta este. A fost alegerea ei.

Și, la urma urmei, datorează ceva vreunuia din ei? Asta e șansa ei să-și recâștige controlul asupra propriei povești, să vorbească în numele tuturor femeilor care au fost părăsite, care încearcă să-și țină familia care le-a rămas pe linia de plutire în mijlocul unei serii de decizii și alegeri catastrofice, care nu au fost sub nici un chip ale lor.

Și-a recitit cuvintele iar și iar, le-a editat, le-a rafinat, le-a scos la imprimantă și le-a citit cu voce tare, imaginându-și cum le-ar fi citit altcineva, verificând cu grijă să nu conțină prea multă autocompătimire, sau ceva care să o facă să pară ranchiunoasă, sau

orice care să-i facă pe oameni să o respingă. Alte femei o să înțeleagă, își spune în timp ce în sfârșit atașează cele trei capitole unui e-mail și, cu un ușor fior, apasă *trimite.* Alte femei o să înțeleagă și o să se recunoască în personajul ei. Pentru ele face asta. Își spune asta atât de des, încât aproape că a ajuns să o creadă.

Entuziasmul euforic al Lilei este sporit de faptul că Gabriel Mallory i-a trimis mai multe mesaje în ultima săptămână. Uneori sunt doar întrebări legate de școală, alteori sunt mai personale. De câte ori aude sunetul telefonului care anunță intrarea unui mesaj, simte un impuls de adrenalină și încă unul când vede că apare numele lui.

> *Mi-a făcut plăcere să te văd azi. Arătai de-a dreptul* incantavole.

A căutat pe Google și *incantavole* înseamnă *încântătoare.*

Și Lilei nu-i trebuiseră decât două ore ca să se pregătească pentru drumul spre școală în acea zi.

> *Hei, Lennie vrea să știe dacă lui Violet i-ar plăcea să vină pe la noi într-o zi. Se pare că au scos niște râme din pământ împreună în pauza de prânz. Mi se pare o bază solidă pentru o prietenie.*

(Violet fusese enervant de reticentă: *Ce? Da' de ce? E cu un an mai mică decât mine!* Sau: *Mamă, nici măcar n-a fost o râmă vie!)*

Lila a mituit-o cu zece lire ca să accepte. Probabil o s-o mai coste zece ca să fie sigură că n-o să se ducă direct în altă cameră ca să se uite la televizor când și dacă o să meargă în vizită.

Și cel mai bun mesaj dintre toate:

Îmi pare rău că ai avut o zi proastă. Fostul tău este, evident, un idiot – dacă nu depășesc măsura spunând asta.

Dan sosise pe neașteptate la școală, la ora când ieșeau copiii, împreună cu Marja, cu o mână așezată posesiv pe spatele ei și cu o expresie plină de dragoste și de îngrijorare. Veneau de la o programare la spital, se zvonise prin curtea școlii. Era o zi de toamnă neobișnuit de caldă și Marja fusese îmbrăcată într-o rochie neagră subțire, tricotată, care-i scotea în evidență sânii plini și abdomenul vizibil rotunjit. E una dintre acele femei care par să aibă, în mod inexplicabil, un bronz auriu pe tot parcursul anului, iar rochia care-i alunecase de pe un umăr lăsase să se vadă pielea netedă, parcă sculptată. Dan înclinase stânjenit capul spre Lila când aceasta se îndreptase, cu pas grăbit și capul plecat, înspre locul în care stătea Gabriel.

– El este, nu? întrebase acesta, privindu-l pe Dan, iar Lila fusese atât de copleșită de furie, de tristețe și de umilință, încât nu fusese în stare să-i răspundă.

Ea și Gabriel stătuseră în tăcere unul lângă celălalt preț de șapte minute interminabile, până când în sfârșit ieșiseră copiii. Îi atinsese cotul, în semn de solidaritate, la plecare.

Nu o depășești. Și mulțumesc x, îi răspunsese.

Și brusc se simțise mult mai bine.

Uneori, se gândește să-l invite la o întâlnire. O întâlnire romantică. Eleanor zice că pare interesat, așa că de ce nu?

– Pentru Dumnezeu, dacă există un avantaj în a avea vârsta pe care ai ajuns să o ai este că poți să spui ce gândești! Îl placi, este evident că și el te pla-

ce, așa că invită-l! Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Haide, ești fată mare!

El ar putea să refuze, se gândește Lila. Ar putea să pară jenat și șocat, ca și cum nu ar fi încercat decât să fie drăguț, și să-i explice că îi mulțumește, că e flatat, dar că o femeie de 40 și ceva de ani cu două fete urâcioase pe care le crește singură nu prea intră în socotelile lui. Și atunci drumul până la școală ar deveni și mai chinuitor de neplăcut decât este deja.

În schimb, în clipa de față, poate să aștepte cu nerăbdare și entuziasm acea minusculă parte a zilei, să viseze în cadă la părul lui castaniu căzut peste ochi, la expresia rănită din ochii lui, pe care e sigură că ar putea să o schimbe, la mâinile lui lungi și sensibile de artist. Poate să închidă ochii și să se gândească la un milion de scenarii în care ea și Gabriel Mallory ajung împreună, în care traversează curtea școlii sprijinindu-se ușor de el, iar brațul lui este trecut lejer peste umerii ei, în timp ce Philippa, Marja și toate celelalte mame răutăcioase se uită la ei. Posibil în timp ce el îi șoptește cuvinte dulci în italiană. Nu, își spune, mai bine să păstreze o mică perspectivă din ceva încântător pentru sine decât să o testeze și să o piardă cu totul. Așa că nu spune nimic.

– Mă gândeam că aș putea să-mi aduc pianul aici, zice Bill, care o ajută să ducă gunoiul.

– Ce? întreabă Lila, ridicând sacul mare și urât mirositor și aruncându-l în tomberon.

Încă e bântuită de imaginea Marjei în starea ei fecundă, cu Dan ținându-și protector mâna pe mijlocul spatelui ei. Bill e la pubela de reciclare, unde a spălat și a uscat toate obiectele înainte să le pună cu grijă la locul lor.

– Vrei să-ți aduci pianul?

– Îmi lipsește să cânt la el. E foarte… reconfortant.

Lila se oprește și-și șterge fața cu dosul mânecii. Ar vrea să-i spună „Nu poți să cânți la tine acasă?" Dar Bill îi cere atât de puțin, îi oferă atât de mult și-i tolerează prezența lui Gene dacă nu cu grație, cel puțin cu un stoicism posac.

– Dar... unde am putea să-l punem?

În mod clar, Bill se gândește de ceva vreme la asta.

– Mă gândeam să scoatem bancheta din hol și să-l punem acolo. În felul ăsta, nu te-ar încurca în living. Ai putea să închizi ușa când cânt.

Lila simte cum i se strânge inima. Cu doi ani în urmă, a plâns când Dan și-a luat cele câteva haine, cărți și dispozitive electronice din casă. Deși nu a luat aproape nici o piesă de mobilier, spațiul unde fusese o fotografie sau golul rămas în bibliotecă și până și absența din garaj a bicicletei cu cadru din carbon de 4 000 de lire care o înfuriase întotdeauna făcuseră ca locuința să-i pară imposibil de goală. Acum, în mod ironic, aceeași casă pare că se umple de la o zi la alta – cu oameni, cu lucrurile lor. Nu există locșor care să nu fie aglomerat. Și – își dă seama cu o strângere de inimă pe care se rușinează să o recunoască – ar însemna că Bill s-a mutat definitiv la ea. Nimeni nu mută un pian dacă nu intenționează să rămână în acel loc pentru totdeauna. Și acum o să locuiască împreună cu un bătrân ușor depresiv până la sfârșitul vieții.

– Este în regulă, Bill, spune ea și speră că zâmbetul îi atinge ochii.

Pe parcursul următoarelor două zile, buna dispoziție a Lilei este înțepată iar și iar, ca niște baloane vesele de săpun de spinii unui cactus. Pianul sosește împins pe drum pe două platforme cu roți de Bill, Jensen și doi prieteni polonezi, care fumează țigări rulate și încuviințează cu tristețe din cap când văd

treptele până în hol. Pianul e așezat la locul lui după patruzeci de minute de transpirație și înjurături și, când sunt scoase platformele, aterizează pe podea cu un zgomot disonant și un aer oribil de finalitate.

În acea după-amiază, Jensen dă peste o placă de beton în timp ce încearcă să construiască noile straturi și, începând cu ora patru și jumătate, nu se mai aude decât pickhammerul, cu care încearcă să spargă placa. Zgomotul atrage două strigăte nervoase ale vecinilor, urmate de livrarea rapidă a ultimelor două sticle de vin din stocul pentru urgențe al Lilei.

Celie se întoarce de la școală supărată și nervoasă și traversează casa fără să stea de vorbă cu nimeni, cu chipul întunecat și înconjurat de un nor de păr, înainte de a trânti ușa dormitorului ei, din care refuză să iasă. Bill se așază pe canapeaua din living ca să urmărească știrile de la ora șase, după cum îi e obiceiul, dar se duc și Violet și Gene ca să scape de gălăgia din grădină și îl întrerup în mod constant cu videoclipuri de pe YouTube din diverse episoade din *Escadronul Stelar Zero,* însoțite de comentariile vocale ale lui Gene despre rolul comandantului, despre năzbâtiile pe care le făcea cu echipa și despre regizorul invitat care era – inevitabil – un dobitoc. La șase și douăzeci, Bill, care pare să fi obosit să concureze cu i-Padul, se retrage în hol, unde începe să interpreteze la pian *Strangers In The Night* și notele umplu întreaga casă datorită podelelor neizolate, acoperite cu gresie. Asta nu face decât să-l convingă pe Gene să dea mai tare volumul iPadului.

Și pe fundalul acestui vacarm de muzică de pian, serial SF de acum o mie de ani și pickhammer, sună Anoushka. Lila e în bucătărie, acoperindu-și urechea liberă cu o mână și încearcă să înțeleagă ce-i spune.

– … le place, dar spun că nu e tocmai ce am discutat…

– Ce? întreabă Lila tocmai când Truant, înnebunit de toate zgomotele din jur, se hotărăște să adauge hărmălăii lătratul lui maniacal.

– ... sex! Mai multă aventură...

– Ce? Scuză-mă, Anoushka, nu te aud prea bine!

-... escapade sexuale... exemple...

– Escapade sexuale?

– Tu... încă un capitol... ca să aibă o imagine...

– Hei, prietene! răsună bubuitul vocii lui Gene, când pianul lui Bill atinge un crescendo. Încercăm să ne uităm la un film!

– Și eu încerc să cânt la pian!

– Oh, asta făceai? Credeam că Truant omoară o pisică.

– Pe toți dracii, are cineva din casa asta amabilitatea să tacă preț de un minut, ca să pot și eu să vorbesc la nenorocitul ăsta de telefon? urlă Lila.

– Eu nu fac nimic! se aude de la etaj vocea înfundată a lui Celie.

– Știu, scumpo. Iartă-mă, Anoushka, poți să mai spui o dată?

Urmează câteva secunde de liniște, înainte ca Jensen, care are căști de protecție la urechi, să înceapă să dea iar cu bormașina. Lila privește cum întreg trupul îi vibrează odată cu aparatul și maxilarul îi e încleștat de efort.

– Vor un capitol cu sex. Momentan, nu ai scris nimic amuzant, totul e întunecat și apăsător. Vor doar un exemplu cu escapadele tale obraznice. La asta ai început să lucrezi?

– Sigur!

– Și când poți să-mi trimiți?

Lila se uită pe fereastră la Jensen.

– La sfârșitul săptămânii viitoare? răspunde, fără să aibă habar de ce a spus asta.

– Minunat! Apropo, sunt încântați de restul. Spun doar că vor să fie siguri că nu este exagerat de dra-

matic, înțelegi? Vrem și pasaje vesele și deocheate. Ca un fel de sutien cu pernuțe, dar literar.

– Sutien cu pernuțe, repetă Lila.

– Minunat! Sună atât de tare! Abia aștept să citesc. *Adieu,* draga mea!

Durează șapte secunde întregi înainte să reînceapă gălăgia. Pornește iPadul și genericul electronic din *Escadronul Stelar Zero* umple livingul, urmat de pianul hotărât al lui Bill, care acum folosește pedala ca să se audă mai tare. De la etaj, Celie hotărăște să-și aducă și ea contribuția cu o piesă deosebit de deprimantă a lui Phœbe Bridgers. Lila abia poate desluși cuvintele *Nu mi-e teamă să dispar* și *Pe panou scria că sfârșitul e aproape* înainte ca Truant să-și reia lătratul.

O doare capul.

Jensen oprește pickhammerul. Lila deschide ușa bucătăriei și iese în grădină.

Îi scrie lui Gabriel de pe verandă. Repede, înainte să aibă timp să se gândească.

Ai chef să ieșim să bem ceva într-o seară?

„Sunt o femeie matură, capabilă să cer ceea ce vreau“, își spune în clipa în care apasă butonul de trimitere. Întreg trupul îi e străbătut de adrenalină. „E doar o invitație la un pahar, nu cine știe ce chestie.“ Scoate un sughiț scurt de anticipare și rămâne așteptând, privind ecranul. Se uită la cer, apoi iar la telefon, căutând bifele care să-i arate că el a citit mesajul, dar nu apare nimic. Rămâne așa un minut, două minute, trei... Acum nu mai poate să-și ia privirea de la telefon. Apoi, dintr-odată, un gol cumplit începe să i se întindă în stomac. Bagă telefonul în buzunar și se duce în fundul grădinii să se așeze pe bancă.

– Bill zice că fostul tău soț chiar o să mai aibă un copil. Am crezut că glumești.

Jensen își strânge uneltele. Se așază obosit în capătul băncii și ia o gură mare de apă dintr-o sticlă, apoi își șterge fruntea cu antebrațul.

– Nu. Nu glumesc. Se pare că nivelul de umilire publică nu a fost suficient de mare.

Zâmbește amar.

„De ce am trimis mesajul? De ce? Ce a fost în capul meu?"

Se întreabă dacă ar putea să folosească experiențele lui Eleanor și să nu-i spună. Sigur, Eleanor o să citească până la urmă cartea, dar poate că reușește să le camufleze. O să treacă cel puțin un an înainte ca Eleanor să poată vedea ceva. Scoate telefonul din buzunar și-l pune lângă ea, cu fața în jos, cu un ușor sentiment de greață.

– Ești bine?

Se uită la el. Nimeni nu o întreabă asta, își dă seama. Nimeni nu o întreabă vreodată: *Ești bine?* Nici Bill, nici Gene, nici copiii ei, nici măcar Eleanor. Toată lumea îi spune ce ar trebui să facă, sau că totul o să fie bine, sau că ar trebui să nu mai fie chiar atât de nefericită, de morocănoasă, de furioasă, dar nimeni nu-i pune această simplă întrebare.

– Nu, spune ea. Sincer, nu prea sunt bine.

– Știi, când am avut o cădere nervoasă... începe el.

Ei îi ia câteva clipe să înțeleagă ce a auzit.

– Da. Acum cinci ani.

– Oh, Doamne! zice ea, ducându-și mâna la gură. Îmi pare atât de rău!

– Mie nu. Adică, sigur, nu e tocmai o distracție. Dar mi-a arătat cât de mult o luase razna viața mea. Așa că acum, când am răzbit și am trecut de cealaltă parte, încerc să o văd ca pe o experiență utilă. Își privește ghetele de lucru scorojite. În orice caz, în

timp ce aveam căderea nervoasă, un băiat cu care lucram mi-a trimis un citat din Rilke: „Mergi mai departe. Nici un sentiment nu e etern". Ceva de genul ăsta. Și mă gândesc mereu la asta când lucrurile merg prost. Nici un sentiment nu e etern. Momentele de rahat nu sunt pentru totdeauna. Chiar dacă așa ni se pare.

Ea îi zâmbește trist.

– Chiar că așa pare.

Îi simte privirea ațintită asupra ei.

– Zi grea?

– Mda. Și cel mai enervant este că n-am crezut că o să fie.

– Astea sunt cele mai rele.

Rămân în tăcere preț de câteva clipe. Grădina ei arată ca un câmp de luptă. Ceea ce era cândva o sălbăticie cât de cât plăcută de plante crescute alandala și o peluză netunsă este acum un amestec de tranșee, movile de pământ și beton.

– Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva de băut.

Își îndreaptă din nou atenția asupra lui. Și clatină din cap.

– Mda... nu prea e unul din viciile mele.

Jensen ridică o sprânceană.

– Nu, nu, nu sunt alcoolică sau ceva de genul ăsta. Doar că... știi cum este, tatăl meu biologic obișnuia să bea. Și încă bea. Și mama l-a urât din cauza asta. Și mi-a cam dat viața peste cap.

Din casă se aude interpretarea hotărâtă a lui Bill.

– Și se pare că mi-o dă în continuare. Așa că presupun că n-am înțeles niciodată ce-i atât de grozav la băutură.

– Nu te-ai îmbătat niciodată?

– De vreo două ori. Dar nu am... nu mi-a plăcut senzația... înțelegi, să pierd controlul.

„Și mă tem, adaugă în gând, că dacă m-aș apuca de băut în starea de spirit în care sunt acum, nu m-

aș mai opri niciodată."
– Înțeleg. Deși este cam greu să nu iei niciodată o pauză de la mintea ta.
– Fumez iarbă. Uneori. Când nu pot să dorm, spune ea, ca să nu pară chiar o mironosiță. Dar acum nu mai pot fiindcă am prins-o pe fiică-mea. Se pare că trebuie să fiu un bun exemplu.
– Ce gând înfricoșător! spune el, râzând.
Îl întreabă dacă are copii și Jensen clatină din cap.
– Soția ta nu a vrut să aibă? De fapt, uită că am întrebat! A fost o întrebare oribil de personală. Genul de întrebare pe care nu trebuie să o pui. Scuze!
– Soția mea?
Se uită la mâna lui. Verigheta a dispărut.
– Credeam... Mi s-a părut că porți verighetă.
Jensen își privește mâna ca și cum ar căuta indicii.
– Oh! Nu. Inelul ăla îl am de la tata. Mi-e cam larg, așa că îl scot când lucrez ca să nu-l pierd.
– Oh!
Descoperirea că Jensen este burlac și că ea a remarcat asta pare să-i reducă pe amândoi la tăcere preț de câteva clipe. Lila stă pe banca pe care Bill a făcut-o pentru mama ei și-și trece încet mâna peste braț, simțind mirosul lemnului de santal, toate orele de muncă și de iubire care au intrat în această piesă de mobilier. Își dă brusc seama că nu-și poate imagina pe nimeni făcând o astfel de bancă pentru ea și scutură din cap ca să alunge gândul.
– Ar trebui să mă duc înăuntru, zice ea, încercând să pară mai veselă decât se simte. Să mă întorc la treabă.
– O să mă opresc deocamdată cu pickhammerul. În orice caz, nu mai avem mult, spune el. În timp ce Lila își face loc prin șantierul din grădină, el îi strigă: Știi, o să fie frumos!

Se întoarce cu fața spre el, ducându-și mâna la ochi ca să-i ferească de soare.

– Grădina. O să iasă ceva frumos. Când nu-i răspunde în nici un fel, Jensen zâmbește larg și adaugă: Unele lucruri pur și simplu ies… frumos.

L-am invitat în oraș. Și nu mi-a răspuns.

Răspunsul lui Eleanor apare în câteva secunde.

De cât timp i-ai trimis mesajul?

Două ore.

Nu înseamnă nimic. Poate că e într-o ședință.

Nu și când îți place de cineva. Când îți place de cineva, răspunzi imediat.

Lila, n-ai mai fost la întâlniri de aproape douăzeci de ani. Lucrurile merg altfel acum.

Și trebuie să scriu despre escapade sexuale sălbatice în cartea mea. Pot să împrumut experiențele tale și să pretind că am fost eu?

Cu o condiție.

Care?

Mai întâi să faci și tu ceva în sensul ăsta.

Încerc! Tocmai ți-am spus că l-am invitat în oraș pe Arhitectul cel Sexy. Deci îmi dai voie?

Mult succes! Anunță-mă cum merge! Xx

Eleanor poate fi *foarte* enervantă uneori.

El, chiar trebuie să scriu capitolul ăsta urgent. Nu prea am timp să dezvolt o relație, nu crezi?

În ce secol trăiești??? Cine a zis ceva de vreo relație?

După discuția de la telefon, Anoushka i-a trimis un e-mail în care a inclus bucăți din răspunsul original de la Regent House.

Suntem foarte entuziasmați de acest proiect și ne place extraordinar de mult stilul Lilei, dar cu

toții am simțit că primele capitole sunt puțin prea apăsătoare. Sunt multă durere și trădare, iar tonul este puțin mai sumbru decât ne-am fi așteptat. Ne-ar plăcea ca această carte să înceapă, să zicem, cu una dintre escapadele ei mai nebunești, ca să știe cititorul că va fi o poveste despre revenire, despre o pasăre phoenix sexy care renaște din cenușă, înainte să intrăm în detalii legate de modul în care a ajuns acolo. În plus, cu toții ardem de nerăbdare să aflăm cât de distractivă poate fi viața de partea cealaltă – și știm că o mulțime de cititoare vor simți la fel! Așteptăm cu nerăbdare să citim și restul – cu cât mai sălbatic, cu atât mai bine!

Lila își mută privirea de la ecranul laptopului la telefon. Au trecut două ore și patruzeci și șase de minute de când i-a trimis mesajul lui Gabriel Mallory și el nu a răspuns. Poate chiar în aceste clipe își bate stresat capul, încercând să găsească un mod de a o refuza politicos. Singurul ei contact intim în ultimii trei ani a fost un test de secreții. Se simte dintr-odată copleșită de gândul că ideea asta de carte e sortită eșecului, că a promis ceva ce nu are cum să livreze. Va trebui să le spună. Va trebui să-i spună Anoushkăi adevărul. Ce mama naibii a fost în capul ei?

Nu. Se gândește la cuvintele lui Eleanor.

Mai există o cale.

CAPITOLUL 14

Chiar dacă este enervant să aibă un pian în holul de la intrare, Lila trebuie să admită că sunetul a două persoane interpretând în duet *Someone To Watch Over Me* are fără discuție un farmec aparte.

Deja stă la birou de douăzeci de minute și ascultă sunetul clapelor, râsul ușor gâfâit al lui Penelope Stockbridge – felul în care se scuză ori de câte ori râde, ca și cum ar trebui să te rușinezi de o asemenea emoție pură. Nu înțelege ce-i răspunde Bill, dar tonul e vesel și liniștitor. Lila nu s-a gândit nici o clipă că Bill ar putea avea altă relație după mama ei, dar observă de la distanță că, dacă ar fi cu Penelope Stockbridge, probabil nu ar deranja-o.

– Oh, am greșit mâna stângă. Îmi pare atât de rău!

– Te rog, nu te preocupa! Hai să încercăm iar, de la doisprezece!

Toate sunetele urcă pe scara centrală în casa asta. Poți auzi conversațiile și de la ultimul etaj, fiindcă toate cuvintele plutesc în sus așa că, atunci când se deschide ușa – chiar dacă Gene nu răcnește *Hei, m-am întors!* –, tot și-ar da seama că e el. Pare să facă de două ori mai mult zgomot decât un om normal, mersul lui e mai apăsat, iar ușa o trântește mai tare. Parcă ar fi hotărât să-și lase amprenta asupra oricărui mediu în care se găsește. Lila își simte inima o idee mai grea de fiecare dată când se întoarce.

– Hei! Pianul! Să vă acompaniez cu vocea? Am întâlnit-o o dată pe Ella Fitzgerald, să știți. Într-un bar din Los Feliz...

Gene insistă că se duce la audiții, dar Lila bănuiește că stă de fapt prin câte o cârciumă, fiindcă nu-l aude niciodată să repete ceva. Când îl întreabă cum merge treaba, îi răspunde că impresarul lui e sigur că o să apară ceva cât de curând. După care în mod inevitabil schimbă subiectul.

Iar când Gene este în casă, îi este întotdeauna imposibil să lucreze. Parcă prezența lui ar însemna că trebuie să fie mereu pregătită să audă o explozie, sau ceva spărgându-se, sau protestele neîncetate ale câinelui. Privește ecranul timp de cincisprezece

minute, apoi se ridică de pe scaun cu un oftat resemnat.

Tocmai coboară scara ca să-și mai facă un ceai, când muzica se oprește brusc. Aude vocea lui Bill:

– Alea sunt șosetele mele?

Vocea lui Gene e nevinovată și surprinsă.

– Hm... nu știu. Sunt?

– Porți șosetele mele!

– Oh, presupun că s-au încurcat la spălat.

– Știi că nu sunt ale tale. Tu porți din alea oribile, albe, de sport. Și ale tale sunt toate găurite. Astea sunt șosetele mele Flake, sută la sută lână.

– Ei, hai, prietene, nu te ambala!

Lila ajunge în hol și se oprește pe ultima treaptă. Penelope stă pe un scaun lângă Bill, cu mâna rămasă pe partitură, probabil pregătită să dea pagina. Gene e în geacă de piele și blugi, cu umerii trași și picioarele ușor depărtate, o poziție pe care o adoptă doar în fața lui Bill. Bill se ridică și împinge taburetul pe gresie, făcând roțile să scârțâie.

– Asta e prea de tot! Nu e posibil să iei pur și simplu șosetele altcuiva!

Gene îl ignoră și-și îndreaptă atenția asupra lui Penelope. Face o plecăciune teatrală și-i întinde mâna lui uriașă. Penelope, neștiind ce să facă, îi dă mâna ei micuță.

– Gene Kennedy. Se pare că bătrânul Bill, aici de față, nu are politețea de a ne face cunoștință. Încântat de cunoștință!

Penelope, așa cum fac toate femeile în fața forței zdrobitoare a șarmului lui Gene, clipește apăsat și-i zâmbește la rândul ei, fâstâcindu-se puțin. Gene îi ține o idee prea mult degetele într-ale lui și o tentă palidă de roz se întinde pe clavicula lui Penelope.

– Penelope Stockbridge, spune ea.

– Eu sunt tatăl Lilei.

Această veste o ia evident pe neașteptate și Penelope scoate un sunet plin de surprindere. Cu siguranță îl enervează pe Bill, care se așază înapoi la pian și zice supărat:

– Ne lași, te rog? Suntem în mijlocul unei lecții de pian.

– Tu te-ai oprit, prietene. Eu doar încerc să fiu politicos. Hei, Penelope, te uiți la televizor? S-ar putea să mă știi din...

– Nu-mi mai lua șosetele! Și dacă mai ai și alte șosete ascunse prin hruba aia pe care o numești cameră, ți-aș fi recunoscător dacă mi le-ai aduce.

– Sunt doar niște șosete. Bill, zău așa! N-am mai văzut pe nimeni să se enerveze în halul ăsta pentru niște șosete. Poftim, îți dau unul dintre tricourile mele cu Greateful Dead dacă te-am supărat atât de tare. Tu ce zici, Penelope, îl înmoaie un tricou? Apropo, a fost o plăcere. Ai o rochie foarte frumoasă. Sper să mai treci pe aici.

Penelope roșește și mai tare, atingându-și inconștient cu degetele baza gâtului. Bill stă împietrit pe taburetul pianului și o venă îi pulsează în tâmplă. Gene, care în mod clar a hotărât că a câștigat această bătălie, mai stă câteva clipe să jubileze, apoi o apucă spre bucătărie cu pas legănat.

– Oh, hei, Lila! Ai avut o zi bună, scumpo?

Orice interacțiune între cei doi tați ai ei, a observat Lila, s-a transformat în ultima vreme într-o luptă în care unul câștigă și celălalt pierde. Gene iese de obicei învingător – este un artist în arta manipulării și știe să întoarcă orice situație în favoarea lui; armele lui sunt farmecul natural și un simț visceral pentru slăbiciunile oricui. Lila nici măcar nu e sigură că știe ce face. Bill, care are probleme de comunicare și în cele mai bune situații, rămâne de cele mai multe ori spumegând de furie, deși de obicei are dreptate. Dar

compasiunea Lilei este limitată – fiindcă se simte de parcă ar trăi cu doi copii de grădiniță. Și, dacă-i confruntă, amândoi neagă că ar exista o problemă.

Eu n-am făcut nimic. Dacă Bill are vreo problemă, n-are nici o legătură cu mine.

Lila, îl las pe omul ăla (Bill rareori îi spune Gene) *să facă așa cum vrea. Încerc doar să-mi văd de ale mele.*

Amândoi se comportă o idee mai bine în prezența fetelor. Parcă ar fi amândoi într-o competiție nedeclarată pentru afecțiunea lor, prin urmare conștienți că nu trebuie să apară în conflict deschis în fața lor. Gene a câștigat-o în mod evident pe Violet cu episoadele din *Escadronul Stelar Zero,* la care se uită în fiecare seară, și a făcut ceva progrese cu Celie de când cu excursia în Soho. Dar Celie este destul de mare ca să știe ce a însemnat Bill pentru ele și este inoculată cu șaisprezece ani de dragoste din partea lui și a bunicii ei, așa că încă poate fi găsită stând cu el în ceea ce a mai rămas din grădina lor sau jucându-se cu Truant în preajma lui (nu vorbește prea mult) în timp ce Bill taie legumele pentru cină.

Un rezultat neașteptat al prezenței celor doi musafiri permanenți este faptul că Celie coboară la cină aproape în fiecare seară, în loc să pretindă că nu-i e foame și să rămână în camera ei. Parcă ciondăneala lor continuă este un fel de relaxare pentru ea, o ajută să mai uite de gândurile sumbre. Sau poate că pur și simplu creează o situație în care nu mai este ea în centrul atenției în așa fel încât, în loc s-o întrebe întruna pe Celie ce s-a întâmplat sau să încerce să se asigure că mănâncă, Lila este de obicei cufundată în discuții diplomatice care încearcă să stabilească dacă chipsurile de cartofi pot fi considerate legume sau dacă bustul Virginiei Woolf realizat de Bill chiar arată de pară cineva ar fi ciupit-o de fund în hipermarket.

– Chiar cânți extraordinar de bine, îi murmură Penelope lui Bill, lăsându-se pe spătarul scaunului ca să-l poată vedea când vorbește. Poziția degetelor e excelentă.

Laudele ei par să-i readucă buna dispoziție lui Bill.

– Ești foarte drăguță, spune el cu un zâmbet neașteptat și dulce. Trebuie să recunosc că îmi place disciplina de a exersa în fiecare zi.

– Aș vrea ca toți elevii mei să fie ca tine, zice ea, apoi roșește din nou.

Lila îi urmărește până când amândoi ridică privirea și o observă acolo, apoi mormăie ceva despre un ceai și dispare repede în bucătărie. „Toată lumea, se gândește, absolut toată lumea se îndepărtează de mine."

Și apoi își zice: „Asta trebuie să se schimbe".

CAPITOLUL 15

Avea părul negru și un ușor accent spaniol, iar când am intrat în bar și l-am văzut așezat la masă, am fost atât de emoționată, încât aproape că m-am răsucit pe călcâie și am ieșit. Apoi mi-a răsunat în minte vocea prietenei mele: „Haide, Lila, trebuie să ieși iar în lume! Ia-o ca pe un experiment!"

Ușor de zis, dar, când ai 42 de ani și ai fost într-o relație monogamă (cel puțin în ceea ce te privește) aproape întreaga ta viață adultă, nu e la fel de ușor de făcut. Am petrecut două ore pregătindu-mă; mi-am epilat picioarele care arătau de parcă ar fi fost ale unui Yeti, mi-am coafat părul și m-am machiat cu grijă. Am încercat șapte ținute diferite la care am renunțat pe rând, de

teamă să nu arăt prea cuminţică, prea severă, prea dornică sau prea puţin interesată. La urma urmei, au trecut optsprezece ani de când n-am mai fost la o întâlnire. Dar adevărata provocare nu era ce se petrecea la exterior, ci eu însămi: speriată să nu fiu judecată de un străin care să nu mă considere suficient de bună după ce încrederea mea de sine primise o lovitură atât de dură, temătoare că întâlnirea ar putea merge prost, că nu o să avem despre ce să vorbim. Eram în egală măsură îngrozită că o să-mi facă avansuri sau că n-o s-o facă.

Juan fusese plăcut în conversaţiile pe care le avusesem prin aplicaţia de dating. Era avocat. Divorţat – amiabil – de şase ani. Avusese două relaţii în această perioadă, una serioasă, cealaltă nu. Se descria drept un bărbat care caută „distracţie şi companie“ şi spusese glumind că fusese prima oară când introdusese cele mai banale detalii posibile într-o aplicaţie, pentru că, sincer, nu ştiuse ce să scrie.

– Lila, spuse el, ridicându-se să mă întâmpine, zâmbetul lui fiind atât de cald şi accentul atât de delicios, încât am simţit cum ceva se topeşte în mine.

De obicei nu beau, dar am comandat un pahar de vin ca să-mi calmez emoţiile. Apoi încă unul pentru că începusem să mă simt bine. Şi poate pentru că nu mâncasem sau poate că eram sub influenţa farmecului său şi a conversaţiei plăcute, când Juan mi-a sugerat să continuăm seara la el acasă, mi-am zis: „De ce nu?“ Părea un bărbat drăguţ – îmi arătase fotografii pe telefon cu copiii, câinele şi părinţii lui –, îmi dăduse cartea lui de vizită. Aveam senzaţia că îl cunoşteam deja. Şi, în timp ce ieşeam din bar şi mă conducea încet spre taxi, cu mâna aşezată pe mijlocul

spatelui meu, s-a întâmplat ceva; am simțit încărcătura electrică și căldura corpului lui lângă al meu. Mi-am dat seama că voiam să fiu mai aproape de bărbatul ăsta.

Din clipa în care am urcat în taxi, totul s-a schimbat. A început să mă sărute – tandru, apoi cu o ardoare tot mai intensă. În mod normal, aș fi fost ceva mai reținută într-un taxi, dar și eu voiam să mă sărute. Am lăsat laoparte grijile și temerile, am uitat de tot ce era în jurul meu, mai puțin de pielea lui, mâinile lui, gura lui. Săruturile lui au devenit mai adânci, vrând parcă să pedepsească. Mi-am simțit trupul lipit de bancheta din spate, impulsuri electrice…

Lila se oprește, cu mâinile pe tastatură. Se uită la cursorul care clipește.

– Oh, pentru Dumnezeu! mormăie ea.

Și apasă DELETE.

Puține lucruri legate de Michael sugerau cum avea să se termine seara. Privit din exterior, părea convențional. Lucra în IT. Era mai tânăr decât mine, tăcut și relaxat. Era înalt, cu acei umeri lați care trădează abonamentul la sală și avea o atitudine lejeră. Ne-am întâlnit la restaurantul italian de lângă casa mea și mi-am dat seama că vorbeam aproape numai eu, lucru care în mod normal m-ar fi deranjat. Dar Michael avea ceva în felul în care mă privea, cu o intensitate absolută, care mă făcea curioasă. Nu doar curioasă, ci chiar ușor excitată. Abia în timp ce ieșeam din restaurant s-a aplecat și mi-a murmurat la ureche: Ce părere ai despre BDSM[2]?

– Oh, Doamne! geme Lila. Acum mă dezgust pe mine însămi.

DELETE

L-am cunoscut pe Richard într-un club de noapte, unde petrecusem aproape întreaga seară dansând, lăsând ritmul pulsant să-mi alunge grijile. Dansasem până când transpirația făcuse ca rochia să mi se lipească de corp și-mi udase părul. M-a prins de încheietura mâinii când am ieșit de la toaletă și ceva din ardoarea privirii lui...

Jean-Claude era poet în Paris...

Vince era constructor, avea tot corpul acoperit de tatuaje, iar trunchiul lui musculos...

De trei zile Lila încearcă să inventeze escapade sexuale și absolut tot ce a scris sună oribil, ca o pornografie de cea mai joasă calitate. Uneori crede că, din cauză că nu experimentează aceste lucruri, îi este imposibil să-și imagineze ceva deopotrivă sexy și real. Alteori îl învinovățește pe Gabriel Mallory, care nu i-a răspuns la o simplă invitație și pe care l-a evitat rugându-l pe Bill să o ia pe Violet de la școală săptămâna asta.

Uneori se gândește că a trecut atât de mult timp de când n-a mai avut nici un fel de contact sexual, încât nu-și mai poate imagina exact ce presupune un astfel de moment.

Lila își pune capul pe tastatură și-l lasă să se odihnească acolo.

Vince era un constructor musculos, cu întreg trupul acoperit de tatuajeedffffffffhjjjkjkjkjkkkkkkkkkkkkklllllsdfffffffffhjhjkhjkhkjhjk.

– Asta e lista cu costumele care ne trebuie.

Lila și-a făcut în sfârșit curaj să vină după Violet și evident că Gabriel Mallory nu e acolo și evident că doamna Tugendhat este. Poartă o salopetă vișinie

cu imprimeuri și-i îndeasă Lilei o listă în mână. Arată ca o prezentatoare ușor răutăcioasă a unei emisiuni pentru copii.

– În mod ideal, le-am vrea până la începutul următorului modul, dar înțeleg că s-ar putea să nu fie posibil, ținând cont că sunt atât de multe. Dacă nu le puteți face pe toate, terminați-le măcar pe cele opt din rolurile principale.

Lila privește lista, fără să aibă habar despre ce anume vorbește doamna Tugendhat.

Peter Pan și băieții pierduți, scrie pe foaie. Și își amintește: rugămintea din urmă cu șase săptămâni să se ocupe de costume.

– Opt? repetă ea.

– E timp suficient. Spunem că acelea făcute acasă sunt cele mai bune, dar – coboară vocea și privește în spate – dacă o să căutați pe eBay, o să găsiți costume la mâna a doua la fel de bune. Mulți părinți scapă în felul ăsta de costumele rămase de la piesele școlare în care au jucat copiii lor. Dar nu ați aflat de la mine.

Se bate cu degetul peste nas și zâmbește conspirativ, apoi pleacă să abordeze alt părinte pe care-l are trecut cu cine știe ce sarcină pe listă.

Lila citește cu atâta intensitate lista în timp ce iese pe poarta școlii – *tunică și colanți verzi pentru Peter, o mustață mare, haină de pirat și cârlig pentru Căpitanul Hook* – încât se izbește direct de una dintre mămicile care-și așteaptă copiii.

Doar că nu este o mămică.

– Hei! spune Gabriel Mallory când Lila ridică privirea spre el și clipește șocată. Ce mai faci? Nu neam văzut de mult.

– Sunt bine, spune ea și dă să o împingă pe Violet pe lângă el.

– Ce-i asta?

Nu prea vrea să vorbească cu el, dar e greu să se miște când Violet s-a postat fix în fața ei și dintr-odată e prinsă într-o conversație animată cu Lennie. Nu poate s-o ia spre stânga, pentru că asta ar însemna să dea fix peste grupul de mămici și deja vede cu coada ochiului părul blond și lucios al Marjei.

– Oh, zice ea, fără să se uite la el. Doar ceva pentru piesa școlii.

– Piesa școlii, da. Are și Lennie un rol. Nu-mi mai amintesc ce a spus. Poate unul dintre băieții pierduți? În orice caz, este foarte încântată.

– Drăguț, spune ea, tot fără să se uite la el.

Simte furnicături pe toată pielea, din cap până-n tălpi. E prea greu să fie atât de aproape de el, prea umilitor. Continuă să se uite la pantofii lui sport.

– Trebuie să plecăm. O să... întârziem.

– Unde? întreabă Violet, trădătoarea.

– Hm, te scoate bunicul în oraș, spune ea repede.

– Bunicul Gene?

– Da.

– Unde?

Haina lui Gabriel este din in încrețit și pare scumpă. E prea aproape de ea, prea aproape de el.

Simte prezența Marjei în apropiere, simte mirosul parfumului fructat cu care se dă întotdeauna, ceva proaspăt, cu aromă de pepene galben. Lila este practic umplutura nedorită din cel mai prost sendviș din lume.

– Nu a spus, scumpo, mormăie ea.

– Mă duce să-mi fac un tatuaj?

– Hei...

Îi simte mâna pe braț și capul i se ridică parcă împins de un resort. Îi zâmbește. Chipul lui e blând, privirea e intensă.

– Îți sunt dator cu un mesaj.

– Oh, nu-ți face griji, zice ea, cu un zâmbet care nu e tocmai un zâmbet. Nici o problemă. Trebuie să

plec. Ne vedem!

Aproape că o împinge pe Violet pe lângă el, ignorând protestele fetei și întrebările ei repetate despre locul în care o s-o ducă bunicul Gene.

– Știi că nu-i place să-i spun bunicule. A zis să-i spunem Gene. I-am spus că e nume de fată și nici măcar nu i-a păsat.

Lila arde, abia înregistrând monologul lui Violet tot drumul până acasă. Fața lui senină, netulburată. Felul în care a privit-o cu o ușoară uluire, ca și cum nu ar fi făcut nimic rău când nu i-a răspuns. Toate mesajele dintre ei, conversațiile lor de la locul de joacă nu au însemnat în mod clar nimic. Când ajunge acasă, Bill este în grădină, discută cu Jensen și arată spre casă cu un aer supărat, într-un mod care sugerează că Gene iar a făcut ceva ce lui i se pare ofensator. Lila îi dă lui Violet doi biscuiți cu ciocolată din ascunzătoarea ei secretă din sertarul cu unelte și dă fuga sus, în camera ei.

Are patru e-mailuri noi. Unul de la dentist, care-i amintește că Violet are o programare pentru control săptămâna următoare, unul de la instalatorul de urgențe, în care-i amintește că ultima factură e încă neachitată, unul de la British Gas – o factură nouă; și ultimul e-mail e de la Anoushka.

Draga mea, când să le spun că o să primească noul capitol?

Lila privește peste umăr patul pe care Gene – în ciuda promisiunilor – tot nu l-a strâns. Prin fereastra deschisă, îl aude pe Bill spunând cu voce ridicată și în mod repetat:

– Intră fum de țigară în bucătărie.

Apoi vine răspunsul răstit al lui Gene:

– Sunt la jumătatea grădinii, pentru Dumnezeu!

Lila nu mai rezistă la încă o cină cu ăștia doi. Își privește din nou telefonul. Se gândește preț de-o

clipă.

Știi, ai spus că arăt ca și cum aș avea nevoie de ceva de băut, scrie.

CAPITOLUL 16

Pubul e în Hampstead, la jumătatea uneia dintre străduțele pietonale înguste care pornesc din strada principală, unde cărțile vechi se luptă pentru spațiu cu magazinașe de delicatese, care vând salate de vinete la cincisprezece lire caserola. Lila trebuie să se înghesuie pe lângă un bărbat uriaș, cu o expresie furioasă și doi pitbulli ca să intre, dar, odată ce reușește, se liniștește când vede că localul are un aspect reconfortant de neîngrijit, cu pereți întunecați și zgâriați și mese din lemn strâmbe, genul de loc pe care îl frecventa mereu înainte să aibă copii, dar în care rareori mai ajunsese de atunci. Jensen este deja acolo, cumva aranjat, îmbrăcat cu o cămașă albastră și blugi închiși la culoare, iar Lila se simte pentru un moment stânjenită că nu s-a deranjat să se machieze sau măcar să-și pieptene părul. Dar la ce bun? Are doar nevoie să iasă, să fie în compania cuiva. Departe de casă. Iar grădinarul ei a fost, la propriu, singurul bărbat disponibil.

Violet păruse ușor scandalizată când îi spusese că avea să iasă în oraș.

– Dar unde? De ce nu pot să vin și eu?

Lila evitase să răspundă, anunțase în fugă că avea să se descurce și fără ea și ieșise pe ușă înainte să apuce cineva să protesteze. Urcase strada în pantă preț de douăzeci de minute, cu o hotărâre încruntată, fără să se uite la telefonul ale cărui bâzâituri intermitente trădau asaltul de întrebări și protes-

te care urmaseră în mod inevitabil după plecarea ei. Nu, este o persoană adultă și are voie să facă așa cum vrea. Ocazional.

Jensen se întoarce, o vede și-i face semn spre o masă, unde haina lui veche de pânză e așezată pe spătarul unui scaun. Lila se așază și privește în jur, spre ceilalți clienți ai pubului, prinși în conversații animate, care au fost deja lubrifiați de mai multe pahare, sau care privesc tăcuți în halbele din fața lor. Trage în piept aerul stătut, încercând să-și potolească pulsul.

– Deci ce vrei?

Jensen apare la masă și-și pune paharul pe un suport pătrat.

– Oh! O cola dietetică, te rog!

Îi e recunoscătoare când nu comentează. La începutul relației lor, Dan îi spusese că era de admirat pentru că nu bea. Renunțase chiar și el o vreme, mai ales când fetele fuseseră mici. Se temea ca nu cumva vreuna din ele să pățească ceva și el să nu le poată duce la spital. Fusese un părinte surprinzător și exagerat de protector în acea perioadă. Dar, în ultimii ani ai căsniciei lor, Dan începuse iarăși să bea – doar chestii *curate,* cum ar fi vodcă și apă tonică dietetică, fiindcă petrecea tot mai mult din timpul liber pe bicicleta cu cadru de carbon și nu voia să se îngrașe –, iar de atunci păruse să vadă refuzul ei de a consuma alcool ca pe un reproș sau poate ca pe un semn al incapacității ei de a se bucura de viață. Îi oferea de băut în fața prietenilor comuni, deși știa că n-o să accepte, și își dădea ochii peste cap când refuza, ca și cum ar fi vrut să le arate cât de greu era să trăiască împreună cu ea. Se întreba acum dacă bea cu Marja, dacă-și încep seara cu o sticlă de vin scumpă și...

Jensen îi întinde o cola, zâmbind.

– Știi, m-ai luat prin surprindere când ai...
– Nu e o întâlnire, spune ea repede.
Jensen clipește.
– Bine.
– Iartă-mă, nu înseamnă că n-ai fi un bărbat foarte drăguț. Dar vreau să fie clar de la bun început. Eu doar... aveam nevoie să ies din casă.
Jensen stă pe gânduri preț de câteva clipe.
– Și... am fost singura persoană la care te-ai putut gândi?
– Nu. Am prieteni. Mulți prieteni.
Pare confuz.
– În mod normal, m-aș fi întâlnit cu prietena mea, Eleanor. Dar ea e la un sex-party în Richmond. Nu, în Rickmansworth. Într-un loc care începe cu R. Sau poate că se duce abia mâine...? Lila ia o gură de cola. Vreau să spun că am și alți prieteni. Dar, sincer, situația e atât de complicată de când a plecat Dan, încât toată lumea mă obosește. Toată lumea care ne-a cunoscut împreună, vreau să zic. M-am cam dat la fund. Trebuie să explic totul, să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Abia mă obișnuiesc cu ideea că și-a lăsat gravidă amanta tânără și flexibilă și nu mă simt în stare să le mai explic și asta. Și m-am săturat să văd oamenii clătinând din cap, înțelegi? M-am săturat de privirea aia înfiorătoare, încărcată de milă. Sau poate este doar ușurare că nu li s-a întâmplat lor. Iar tu știi deja. Am vrut doar să ies ca să mă relaxez puțin și să nu fie nevoie să... explic, zice ea. Se uită la cola dietetică din fața ei. Îmi pare rău, spune ea după câteva momente. Tocmai mi-am dat seama că habar nu am ce caut aici.
Jensen pare să se gândească o vreme.
– Ai fost la multe *ne-întâlniri?* zice el. Pentru că... s-ar putea să vrei să mai schimbi discursul de început.

– Am depășit măsura când am vorbit de sex-party?
– Nu, partea aia a fost tare. Mi-ar fi plăcut să aud mai multe detalii, dar vedem cum te ții după cola aia.
Pare complet nebulversat. Lila oftează adânc.
– Iartă-mă, n-am mai ieșit la o întâlnire sau *ne-întâlnire* din 2004.
– Și următoarea când e?
– Probabil în 2044.
– Pot să-ți povestesc despre ultima mea întâlnire, dacă te face să te simți mai bine.
– Nu prea. Nu dacă implică fiori delicioși, o masă fantastică și mult, foarte mult sex perfect.
– A implicat o pizza mult prea scumpă și o parteneră care a izbucnit în lacrimi și mi-a povestit totul despre fostul ei prieten. De care sigur, sigur, sigur nu mai este îndrăgostită.
Lila se strâmbă.
– Auci!
– Prima întâlnire cu cineva de pe o aplicație de dating și ultima. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ne potrivim când am văzut că trecuse *machiaj* la interese. Nu știu. Nu știu dacă sunt făcut pentru relații. Categoric nu din astea moderne. Am cam închis magazinul pe frontul ăsta.
Lila începe să râdă.
– Oh, Doamne! Este atât de... îngrozitor! Eleanor m-a pus să instalez o aplicație din asta anul trecut, dar mă simțeam ca și cum m-aș fi uitat la raionul de produse pe cale să expire dintr-un supermarket. Toți bărbații de vârsta mea arătau ca și cum ar fi fost cu mult trecuți de termen sau atât de șifonați încât nici o femeie nu i-ar fi ales decât dacă era în ultimul hal de disperată.
Râsul lui e brusc și puternic și toată lumea întoarce capul spre ei.
– Chiar așa, câți ani ai? o întreabă.

– 42. Tu?
– 39.
– Oh, o să-ți fie bine, spune Lila, lăsându-se pe spătarul scaunului. Poți să te uiți la femeile puțin trecute de 30 de ani. Ești considerat în floarea vârstei. „La fel ca Dan“, se gândește ea. Un bărbat tânăr, care arată bine... O să-ți găsești perechea imediat, chiar dacă nu o cauți. O femeie tânără și superbă.
O privește întrebător.
– De ce faci asta?
– Ce fac?
– Sunt doar cu trei ani mai tânăr decât tine. Poate chiar cu mai puțin. Și-mi vorbești ca o mătușă unui nepot.
– Nu știu.
Ia suportul de pahar de pe masă și-l răsucește între degete.
– Poate pentru că mă simt... bătrână.
– Nu, nu-i asta. Stă o clipă pe gânduri. Ai nevoie de distanțare.
– Ce?
– Simți nevoia să împingi oamenii înainte să apuce să se apropie. Sau să te porți ca și cum nu există posibilitatea să fie ceva între noi, ca să nu te simți vulnerabilă în vreun fel, mai ales dacă n-o să mă dau la tine.
Lila simte cum se zburlește.
– Ce vrea să însemne asta?
– Nu te judec. Văd doar dinamica. Probabil consecința anilor de terapie.
Lila strâmbă din nas.
– Nu mă analiza!
– Nu o fac. Doar observ.
– Poți să observi cât vrei. Nu înseamnă că ai dreptate.
– Așa este. El mai ia o gură de bere. Dar am dreptate.

Ea zâmbește.

– Uau! Poți fi foarte enervant.

– Așa-mi spune și sora mea. Dar așa ai făcut și când m-ai cunoscut, mai știi?

Lila își strânge brațele la piept.

– Ba nu! Nu am fost *deosebit de prietenoasă* cu acea ocazie pentru că am crezut că voiai să-mi furi mașina.

– Ai dat năvală afară în pijama și mi-ai spus verde-n față să mă car de acolo doar pentru că mă uitam la copacul tău. Care, apropo, e bolnav. Trebuie să-l tai.

Lila închide ochii.

– Putem să nu facem asta? Pot să am măcar o singură oră în care să nu trebuiască să rezolv ceva care o să mă coste bani? Dacă nu cumva te pregăteai să-mi spui că Gene locuiește și acolo.

Atmosfera s-a încărcat ușor între ei, iar Lila nu-și dă seama dacă e prietenoasă sau iritată. Dar cu siguranță nu e relaxantă. Posibil să simtă și Jensen asta, pentru că face o pauză de câteva clipe, apoi se apleacă în față și pune berea pe masă.

– Arăți foarte bine, apropo. Și ți-o spun ca la o *ne-întâlnire,* prietenește, lipsit de orice conotație sexuală și cu profund respect pentru vârsta ta înaintată.

Lila nu e chiar atât de supărată pe viață încât să nu recunoască o ramură de măslin când îi este întinsă.

– Ești foarte amabil. Dar nu te pricepi să minți. Nu m-am spălat pe cap de două zile și nici nu m-am machiat.

– După cum ți-am spus, machiajul nu se numără printre interesele mele. Ei, haide! Îmi pare rău că te-am analizat. Nu prea mă pricep să fac conversație, în caz că n-ai observat. Deși pot să încerc, dacă tu

crezi că ajută. Își îndreaptă spatele și privește în jur: Ce frumos e... decorul!

Lila îi urmărește privirea.

– Mie îmi plac puburile vechi, zice ea. Cele în care încă sunt pete de nicotină și în care se mai simte mirosul acru al rachiului de altădată. Îmi plac locurile în care poți vedea istoria.

Jensen încuviințează din cap.

– Nu știu dacă ai văzut cele două băi vechi din casa noastră, dar și alea îmi plac. Deși toată lumea mă bate la cap că trebuie să le demolăm și să le modernizăm. Nu sunt ceea ce se poartă acum, dar au personalitate. Nu-mi place ideea asta că trebuie să schimbăm mereu totul, să ținem pasul.

Jensen continuă să o privească.

– Oh, Doamne! N-o să analizezi și asta, nu?

Jensen clatină din cap.

– Nu. Deși sper că apreciezi efortul pe care-l fac ca să rezist. Nici mie nu-mi plac lucrurile noi. Când mi-am montat bucătăria în apartament, eu și sora mea am pierdut o oră ca să lovim dulapurile cu piciorul ca să nu pară noi.

– Vorbești serios?

– Aveau uși de lemn, dar cu un lac imaculat absolut oribil. Aveam nevoie să arate puțin uzate și zgâriate ca să mă simt acasă.

– Ha! Pe Dan îl scoteau din sărite toate zgârieturile și haosul din casa noastră. Aveam obiceiul să cumpăr scaune șubrede de la magazinul de vechituri sau fotografii vechi cu fețe care-mi plăceau, iar el pur și simplu nu putea să le suporte. Acum locuiește într-un paradis minimalist, cu aproximativ două piese de mobilier absolut perfecte în fiecare cameră.

– S-ar înțelege bine cu fosta mea logodnică. La ea totul trebuia să se asorteze. La un moment dat, aveam două canapele crem, o măsuță de cafea din

marmură crem și draperii crem. Simțeam că trebuie să mă duc să fac un duș înainte să intru în living.

– Ai fost logodit?

Nu voia să pară chiar atât de surprinsă. Doar că Jensen nu pare genul de bărbat care să se logodească, darămite să aibă canapele crem.

– Puțin timp. Nu prea a apreciat povestea cu căderea nervoasă. Apoi am plecat de la compania la care lucram și și-a dat seama că nu o să mai fac bani, așa că... din două lovituri, m-a scos din joc. El mai ia o gură de bere. Oh, și am uitat să spun că și-a tras-o cu un coleg.

– Oh, Doamne! Îmi pare rău!

– Mie nu. Eram total nepotriviți. Doar că s-a văzut abia după ce am dat de greu.

– Eu credeam că eu și Dan ne potrivim perfect.

Nici unul din ei nu spune nimic preț de un minut. Lila se uită la cola din pahar.

– Poți să iubești pe cineva și totuși să nu fiți compatibili, spune el.

– Sau poate că sunteți compatibili, dar... nu-l mai iubești pe cel de lângă tine?

Jensen stă câteva clipe pe gânduri.

– Și asta. Dar discuția se apropie periculos de mult de o analiză terapeutică. Mai vrei o cola?

Mai vorbesc patruzeci de minute înainte să vină apelul. Îi place să asculte, își dă seama că rar i se întâmplă să asculte pe altcineva vorbind despre viața lui. Este ciudat de odihnitor să asculți despre complicațiile și greșelile altcuiva. Îi povestește cum a lucrat la schimb valutar, despre lichiditate, volatilitate și acoperire, cum s-a logodit în cele din urmă, când s-a trezit într-o dimineață și a descoperit că iubita lui îi scrisese *Cere-mă sau adio!* cu rujul pe parbriz.

– Acum, când mă gândesc, poate că nu era chiar cel mai sănătos mod de a intra într-o căsnicie.

Urmaseră căderea nervoasă și o scurtă internare la dezintoxicare. Îi povestește totul cu tonul calm și detașat al cuiva care discută despre evenimente care i s-au întâmplat unui om pe care nu l-a cunoscut, de fapt, niciodată. Lila se întreabă dacă să-l îmboldească să-i spună mai multe – este ușor captivată de iubita vehementă cu rujul –, când sună telefonul. E Violet.

– Mamă, trebuie să vii aici!

Se uită la Jensen, cu o mână apăsată pe ureche, și-și dă ochii peste cap. Evident că n-o lasă să aibă două ore doar pentru ea. Evident că nu.

– Violet, am ieșit să beau ceva cu un prieten. Am dreptul să...

Vocea lui Violet e alarmată.

– Nu. Trebuie să vii. Bill a pus o fotografie cu el și cu bunica în ziua nunții lor în living și apoi Gene a pus și el o fotografie cu el și bunica din ziua nunții *lor*. Când a văzut-o, Bill a început să țipe și Gene a spus că i se pare că bunica arăta mai fericită în fotografia lui, apoi Bill l-a fugărit în grădină cu un cuțit de tocat, Gene a căzut peste bucățile de beton și acum zace întins pe jos și zice că nu poate să se mai ridice, iar Bill nu vrea să iasă din camera lui.

Lila privește în gol. Posibil să fi numărat până la zece sau până la 10 000; nu-și amintește. Trage adânc aer în piept.

– Bine, scumpo. Vin imediat!

Are senzația că i s-a îngăduit să deschidă o fereastră micuță înspre altă lume, doar ca apoi să-i fie trântită brusc în față. Posibil de cineva care scosese și limba. Când ridică privirea, Jensen se uită la ea cu gura strânsă într-o expresie de compasiune.

– Cred că m-am cam prins care-i treaba, spune el. Haide, te conduc înapoi!

CAPITOLUL 17

Doctorul tânăr de la triaj îl recunoaște numaidecât pe Gene.

– Vă știu! spune el, ridicând privirea din hârtii în micul separeu înconjurat de draperii.

Într-o mână are un sendviș, din care ia o mușcătură uriașă în timp ce se așază. Lila încearcă să nu se uite la picătura de maioneză care i-a rămas pe bărbie.

Gene se luminează la față, ca întotdeauna, și se ridică numaidecât în capul oaselor, ca să pară ceva mai înalt pe patul de spital din metal, și salută.

– *Căpitanul Troy Strang, prezent la datoria inter...* începe el.

– Nu... Doctorul mai ia o mușcătură și mestecă de câteva ori. Parcă era mușcătură de câine? Acum câteva săptămâni? Cum vă este?

Pentru că are o vârstă înaintată, Gene este luat relativ repede la control. Adică în aproximativ trei ore, ceea ce, remarcă Jensen, este un timp record pentru camera de gardă. Se pare că nu și-a rupt nimic, deși Gene trebuie să fie ajutat și susținut de Jensen ca să se miște, în timp ce se strâmbă lamentabil și tot scoate gemete de durere. Și-a sucit totuși glezna și va trebui să stea la pat și să aplice gheață timp de cel puțin o săptămână. Când este externat, cu o rețetă de analgezice pe care în mod evident Gene le găsește dezamăgitor de slabe, mulțumește personalului medical cu recunoștința ușor exagerată a cuiva care adoră să fie în centrul atenției și tot drumul de douăzeci de minute până acasă le laudă amabilitatea și se minunează întruna cât de grozav este să nu ai nevoie de asigurare pentru orice.

Lila nu participă la conversație, lăsând-o în seama lui Jensen și Gene, și folosește timpul ca să le scrie fetelor, să se asigure că și-au făcut temele, să le spună că totul e bine și, în sfârșit, fiindcă e târziu, să le roage să se ducă la culcare. Nici când nu scrie mesaje nu zice nimic, în mintea ei fiind un bâzâit furios, care acoperă toată conversația din jur.

Bill strânge în bucătărie. De când a sosit Gene, face întruna curat în bucătărie, cu hotărârea specifică unui câine care-și însemnează locul. Când Lila deschide ușa, Bill ridică ochii și o privește cu o expresie care exprimă pe jumătate jenă, pe jumătate ranchiună că Gene a reușit cumva să se întoarcă iar în casa lor. Cei doi bătrâni se măsoară din priviri, apoi Bill întoarce ostentativ capul.

– Carevasăzică, n-a murit, spune el în batjocură.

– Aproape că mi-ai rupt piciorul, nenorocitule!

– N-am făcut nimic. Nu te-ai fi împiedicat de grămada de moloz dacă nu ți-ai fi petrecut toată după-amiaza la cârciumă.

– Nu m-aș fi împiedicat dacă nu m-ai fi alergat cu un cuțit!

– Era doar o spatulă de metal! Lucru pe care l-ai fi știut dacă ai fi făcut și tu ceva în casa asta, nu doar să dai viețile oamenilor peste cap și să le furi șosetele.

– *Tăceți!* Lila își trântește cu zgomot geanta pe jos. Dintr-odată, s-a făcut liniște. Se uită la Bill, apoi la Gene, pe care Jensen îl ajută să se așeze pe un scaun. Când o să înceteze?

Cei trei bărbați se holbează la ea.

– Nebunia asta! Toată povestea asta e o nebunie. Amândoi vă îndreptați spre 80 de ani. Mama e la trei metri sub pământ. Nu v-ați mai văzut de zeci de ani. *Când o să încetați?*

– *Eu* nu mă apropii de 80 de ani, mormăie Gene.

Acum Lila țipă, nu se mai poate stăpâni:

– M-am săturat! Sincer vă spun, m-am săturat. Nu pot să locuiesc cu voi dacă vă comportați ca niște copii de grădiniță și vă purtați pică pentru ceva ce s-a întâmplat acum... Cât? Treizeci de ani? Trec printr-o perioadă de criză în viața mea, copiilor mei le e greu și nu mai suport nici măcar o singură zi în care să fac pe mediatorul între doi bătrâni caraghioși, care refuză să lase trecutul în urmă. Lila trage adânc aer în piept. Așa că uite cum o să facem: dacă vreți să rămâneți amândoi aici, în casa mea, va trebui să găsiți o cale de a conviețui pașnic. Iar dacă nu puteți, nu aveți decât să plecați amândoi, pentru că nu e cinstit să mă obligați pe mine, fata voastră, să fiu singurul adult din toată povestea și să hotărăsc eu cine să plece. Ați înțeles?

– Dar Lila... începe Bill.

– Nu. Nu mă interesează. Sunteți amândoi adulți, deși s-ar părea că ați uitat. Rezolvați-vă problemele sau găsiți-vă alt loc în care să stați! Oh, și, în timp ce negociați, vă puteți face utili fiind babysitteri, pentru că eu ies să beau ceva. Să *termin* de băut ceva, fiindcă am fost întreruptă într-un mod foarte nepoliticos. Jensen?

Jensen, care pare uluit, se uită la ceas și ridică din sprâncene.

– Hm, bine.

Înainte să mai spună cineva ceva, Lila își ia geanta, iese din casă și se îndreptă spre camioneta lui Jensen.

– Am putea încerca să ne întoarcem de unde am plecat, dar e ora închiderii. Jensen conduce cu o mână pe volan, cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Frumos spectacol, apropo! Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Bill *pus la punct.*

Lila abia dacă îl aude. Urechile încă îi țiuie după cât a țipat, iar mintea îi e asaltată de imaginea celor doi bărbați în vârstă rămași muți în fața ei. Dar în

cea mai mare parte se gândește. Ridică privirea și se uită în oglinda de deasupra scaunului. Începe să scotocească prin geantă după rimelul cel vechi. Găsește o recompensă pentru câini, un pix dintr-un hotel la care a stat în 2017 și un tampon care a evadat din ambalaj și acum e plin de scame. Se mulțumește să se șteargă pe sub ochi, sperând că nu arată prea îngrozitor.

Se uită la el.

– Ai alcool?

– Dacă am alcool?

– Acasă la tine.

– Probabil vreo două beri. Dar tu nu bei...

– Beau în seara asta, zice ea. Oprește la primul magazin!

A trecut atât de mult timp de când nu a mai băut, încât Lila nici măcar nu are idee ce să cumpere. Și nu e sigură că în buticul ăsta nonstop există ceva mai sofisticat decât gazul lichefiat pentru brichete. Se uită la rafturile din spatele tejghelei sub privirea atentă a vânzătorului, care are acea expresie precaută a cuiva care a învățat demult că până și femeile aparent cuminți, de 42 de ani, se pot arunca peste casă sau pot face pe ele lângă combina frigorifică. Îi aruncă un zâmbet liniștitor pentru a sugera că n-o să facă nici una, nici cealaltă, dar vânzătorul nu-i răspunde în același fel. Nu i-a plăcut niciodată vinul roșu și are senzația că de la bere o să se baloneze, așa că, în cele din urmă, arată spre o sticlă de jumătate de litru de vodcă, ia o apă tonică și i-o întinde individului.

– Tu ce vrei?

Jensen e în spatele ei. Cere două beri fără alcool.

– Mai târziu te conduc înapoi acasă, spune el, de parcă Lila ar fi uitat.

Până ce ajung pe Westling Street, a început să plouă torențial, iar în clipa în care trec pe lângă casa

lui Bill și a Francescăi, Lila își ferește privirea. Încă o afectează. Parcă o vede pe mama ei făcându-i cu mâna de pe verandă, ștergându-se ca întotdeauna pe blugi în timp ce se îndreaptă spre Lila pe alee, ca și cum ar fi fost veșnic prinsă în câte-o treabă. Nu a conștientizat sentimentul reconfortant pe care-l încerca în fiecare săptămână când intra în casa asta decât abia când mama ei n-a mai fost. Și apoi îl observă pe Jensen pipăindu-și haina. Când oprește ceva mai sus pe drum, și-a pipăit deja de două ori toate buzunarele și pare îngrijorat. Oprește motorul și-și bagă adânc mâinile în buzunare în timp ce, fără ștergătoare, parbrizul este încet acoperit de o peliculă de apă. Apoi se întinde spre torpedou, îl deschide, scormonește înăuntru și mormăie o înjurătură. Lila se uită la el.

– Cheile de la casă, spune el. Nu sunt în buzunar. M-am grăbit când m-ai sunat și am senzația cumplită... că le-am uitat.

– Nu ai un set de rezervă?

– Ba da... în casă.

Privește prin parbriz, ca și cum ar putea să intre cu puterea voinței.

– Și sora mea are un set, dar ea lucrează în tură de noapte, așa că o să le pot lua abia mâine. Îmi... îmi pare foarte rău.

Sentimentul care o izbește pe Lila este neașteptat de sumbru. Toate planurile ei au fost distruse. Din nou. Știe că e un mod copilăresc de a privi lumea, dar în clipa asta simte o furie care o face să vrea să bată din picioare.

Jensen se lasă pe spate, se gândește preț de câteva clipe, apoi se ridică brusc și începe iar să cotrobăie prin torpedou. Scoate o cheie pe un breloc de piele.

– Am putea merge acasă la Bill.

Se uită în palma lui, la cheia micuță, din alamă, decorată cu un heruvim.

– E cheia lui de rezervă. Mi-a dat-o după... Cred că îi place să știe că, la nevoie, poate să intre cineva.

Lila întoarce capul și privește în spate, la căsuța mamei ei și a lui Bill, care abia se vede în spatele unui gard viu îngrijit, în capătul străzii. Tăcută și pustie, cu ferestrele ca niște orbite goale pe o față fără expresie.

– Nu... Nu pot. Nu acolo. Vreau să spun... acolo a locuit mama. De când a murit, mereu am senzația că... Pur și simplu, nu pot. Îmi pare rău.

Jensen încuviințează din cap, nu insistă. Privește în gol în timp ce ploaia se aude răpăind pe acoperișul mașinii și amândoi par o vreme pierduți în gânduri. Lila simte sticla de vodcă nefiresc de grea în poala ei. Se gândește dacă să o deschidă pur și simplu și să ia un gât sau dacă asta o s-o facă să se simtă și mai prost. O femeie trecută de 40 de ani care bea direct din sticlă într-o mașină.

– Ai putea... să mă duci acasă?

– Atelierul lui Bill! zice Jensen brusc. Ține cheia de la atelier în bucătărie. Locul ăla a fost doar al lui, nu? Nu și al mamei tale. Ți s-ar mai părea ciudat?

Și Lila simte că a prins iar viață.

Lui Jensen îi ia vreo câteva minute să intre și apoi să descuie poarta laterală spre grădină. Lila sare din mașină, trântește portiera și fuge înăuntru, cu haina pe cap și cu sticlele băgate sub braț, călcând în bălți. Jensen aprinde lumina în timp ce se scutură de ploaie și banda de neon de deasupra lor prinde viață, luminând rafturi cu unelte, masa de lucru, menghinele și fierăstraiele. Mai multe fâșii de șmirghel gradat sunt aranjate pe un raft de pe perete, dușumeaua e acoperită de rumeguș și bucățele de lemn.

Pe marginea mesei e o coală de hârtie milimetrică, pe care sunt trecute niște cote și este desenată schița unei mese, lângă o ruletă și o rindea cu mânerul uzat. Judecând după cât de rigid este Bill acasă, spațiul lui de lucru este un talmeș-balmeș liniștitor de creativitate și dezordine. În fața mesei de lemn zgâriate este un taburet, iar o bancă de grădină abia terminată stă lângă ușă – probabil alt proiect pentru un vecin. De când s-a pensionat, Bill face în mod regulat piese la comandă. Lila a bănuit întotdeauna că le-ar face chiar dacă n-ar fi vorba de bani; pentru Bill munca are un efect calmant, e o stare de meditație. Nu-și amintește să fi existat o zi în care să nu fi făcut ceva. Chiar și în ziua când au înmormântat-o pe mama ei, a sculptat o pasăre în miniatură, pe care a pus-o pe sicriul Francescăi.

Jensen îi face semn spre bancă și trage taburetul ca să se așeze lângă ea.

– Ți-am luat o cană din bucătărie, spune el. Nu știam unde ține paharele.

– Stilat, spune ea și-și toarnă niște vodcă și apă tonică.

Neonul bâzâie înfundat deasupra lor, făcându-i pe amândoi să pară palizi și încercănați.

– Arăt la fel de îngrozitor ca tine? întreabă ea, ridicând privirea.

– Considerabil mai rău. Eu arăt mereu gata de poză.

Lila privește în jur.

– Oh, uite!

Într-un colț, sunt două lămpi de un verde-închis de parafină. Evident. Bill este pregătit pentru orice situație: pene de curent, criză de alimente, cutremur, bombardament atomic. Aprind lămpile și opresc neonul și dintr-odată micul atelier este odihnitor și ciudat de intim. „Bun“, își zice ea. Ia hotărâtă trei înghi-

țituri din vodcă, ignorând privirea surprinsă a lui Jensen. „Bun“, își zice. „Ți-arăt eu acum, Eleanor.“

Gustul și tăria alcoolului sunt atât de bine ascunse de apa tonică, încât Lila are nevoie de a doua cană înainte să-și dea seama dacă băutura are vreun efect. Jensen e lângă ea, pe scăunel, și bea din berea lui fără alcool. Ploaia se aude ca o tobă pe acoperișul plat al atelierului, iar Lila e într-un cocon de lemn, departe de stres, conflict și dramă. „De ce nu beau mai des?“, se întreabă și mai trage o dușcă. Nu e sigură că o să meargă până la capăt, dar este foarte plăcut să fie aici, în acest spațiu, cu un bărbat lângă care se simte confortabil, care vorbește despre o grădină îngrădită pe care a restaurat-o în Winchester.

– Deci, zice ea, ridicând cana, spune-mi ceva interesant despre tine!

– Ceva interesant? Ce, atât de tare te-a plictisit grădina mea?

– Căderea nervoasă. Spune-mi ce s-a întâmplat! Jensen pare din nou ușor speriat, așa că Lila adaugă: Doar dacă vrei, desigur. Nu vreau să fiu... băgăcioasă.

– Ești puțin.

– Fac conversație.

– Serios? *Povestește-mi despre cel mai traumatizant moment din viața ta?*

– Atunci povestește-mi despre altceva! Povestește-mi despre... femeia cu rujul! Fosta logodnică.

În timp ce vorbește Jensen, Lila îi privește felul în care umerii i se mișcă pe sub tricou, mâinile mari. Oare cum ar fi să le simtă pe pielea ei? Cum ar fi să facă sex cu un bărbat care să nu fie Dan? La începutul relației lor, petrecuseră zile întregi în pat, pătura era acoperită de pagini din ziare de duminică, cearșafurile erau pline de firimituri de pâine prăjită.

Făcuseră atât de mult sex în prima lună, încât se pricopsise cu o cistită și petrecuse două zile chircită și dând pe gât suc de merișoare. Apoi se gândește la ultimele șase luni petrecute împreună, la singurătatea pe care o simți când ești în pat cu cineva care nici măcar nu te vede, la tăvălugul de gânduri, la certurile nesfârșite pe care le porți în minte, la spatele rece care ți se întoarce noapte după noapte.

– Te plictisesc?

Își dă seama că Jensen se uită la ea. „Are o față plăcută“, se gândește ea. Poate că nu l-a privit așa cum trebuie până acum.

– Nu, spune ea. Nu. Mă... doar mă gândeam.

– În orice caz, au fost în mare multă băutură, multe droguri, multe seri la al căror final încercam cu disperare să-mi amintesc numele cuiva. Apoi am început relația cu Irina, care era foarte volatilă – nu știam niciodată de la ce o să explodeze. Însă o parte din mine își spunea: mai bine așa decât cu fetele al căror nume nu ți-l amintești. Așa că am rămas. Dar totul era un stres zi și noapte – era genul ăla căruia îi place să se certe până la cinci dimineața, știi? Te obișnuiești cu atmosfera dramatică.

„Are păr frumos“, se gândește ea. Și-ar putea trece degetele prin părul ăla.

Jensen oftează.

– Apoi, după ce ne-am logodit, lucrurile la muncă au devenit frenetice și trupul meu a început să cedeze bucată cu bucată. După care am aflat că se culcase cu un coleg, iar creierul meu... era ca o centrifugă de la o mașină de spălat – se învârtea iar, și iar, și iar. Nu puteam să dorm, am început să am atacuri de panică, mă simțeam mereu încordat. Dar am crezut că pot să trăiesc cu asta. Până când n-am mai putut.

– Ce s-a întâmplat? spune ea, trăgându-se în spate.

– Cineva m-a găsit în stare catatonică în toaleta bărbaților. Nu puteam să mă ridic. Nu puteam să vorbesc. M-am dus acasă și nu m-am putut opri din plâns. Am stat în pat trei săptămâni. Sincer să fiu, nici nu-mi amintesc. Se uită la ea, apoi își mută privirea, ca și cum partea asta îl face să se simtă stânjenit. Ai mei n-au reușit să înțeleagă. Dar a intervenit sora mea. După ce am ieșit de la dezintoxicare, m-a trimis la terapie, s-a mutat la mine timp de două luni și s-a zburlit ca un câine de luptă la oricine voia să mă cheme la vreo petrecere. Și unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit la terapie a fost cât de mult îmi detestam slujba. O uram. De câte ori mă gândeam să mă întorc, mi se făcea rău. Așa că – își îndreaptă spatele – am mers la niște cursuri și am început să fac ce fac acum.

Așteaptă ca ea să spună ceva, dar Lila nu știe ce să spună. Se simte brusc copleșită de sentimentul că îl vrea mai aproape.

– Și s-a dovedit că-mi prinde bine să-mi petrec toată ziua în grădină. Evident, nu fac prea mulți bani, dar…

– Vrei să stai pe bancă? îl întrerupe ea, dându-se mai încolo ca să-i facă loc.

O privește preț de un minut.

– Vrei să stau lângă tine?

– Tu nu vrei?

Încă îi citește chipul, ca și cum ar fi un puzzle pe care nu poate să-l rezolve. Nu zice nimic, dar se ridică fără nici un cuvânt și se mută pe bancă, lăsând câțiva centimetri între ei când se așază – o distanță de care să se poată folosi ca să nege alte intenții.

Lila își umple iar cana și bea lung.

– Cred că ne trebuie muzică, anunță ea.

Se ridică și se îndreaptă spre radioul cu tranzistori al lui Bill de pe masa de lucru. E posibil să se fi clăti-

nat puțin pe picioare, dar speră că Jensen n-a observat. Pornește aparatul și acesta trece direct pe Radio 3 – acorduri blânde de corzi clasice, într-o gamă minoră. Dintr-odată, atmosfera din cameră e încărcată.

– Este foarte…

– … plăcut? încearcă ea, cu speranță.

– *Plăcut* e un cuvânt îngrozitor. O prăjitură dintr-un supermarket e plăcută. Bunica ta e plăcută.

– Eu nu sunt nici prăjitură, nici bunică.

– Cu siguranță nu ești. Dar nu sunt sigur ce…

În acest moment se lansează spre el și-l sărută. Nu pentru că ar fi fost copleșită de dorință, ci mai degrabă pentru că și-a dat seama că nu știe ce să mai spună și se teme de ce i-ar putea ieși pe gură. În plus, nu a mai sărutat pe nimeni de trei ani și vrea foarte-foarte mult să vadă dacă încă poate.

Se pare că poate. Buzele lui Jensen sunt mai pline și mai moi decât ale lui Dan. Își dă seama, când le ating pe ale ei, că ea și Dan nu s-au mai sărutat cu adevărat de ani buni. Nu așa. Cumva, săruturile pasionale sunt primele care dispar dintr-o relație care se destramă, prima victimă a resentimentelor nerostite și a unei lipse de afecțiune necomplicată. Jensen miroase a săpun și a șampon – un șampon pe care-l recunoaște, dar al cărui nume nu și-l amintește – și are gust vag de bere. Îi simte limba și senzația este ușor șocantă, apoi e revelatoare, după care este pur și simplu… de vis. Uitase, chiar uitase cât e de plăcut. Se simte trasă spre el, iar capacitatea ei de gândire se spulberă în mii de bucățele, chiar în timp ce o voce firavă din mintea ei strigă ca o fetiță de 12 ani: „Sărut pe cineva! Chiar sărut din nou pe cineva!"

Jensen se îndepărtează după câteva clipe ce par să fi fost câțiva ani și clipește, țintuind-o cu privirea.

– Bun, a fost… neașteptat.

– Dar... plăcut?

– Nu. Simte deja cum începe să se înroșească de jenă și Jensen se grăbește să adauge: *Plăcut* e un cuvânt mult prea nepotrivit pentru a descrie ce s-a întâmplat adineauri.

Lila oftează ușurată.

– N-am mai sărutat pe nimeni de trei ani.

– Atunci pot să te asigur că încă te pricepi.

Simte zâmbetul întinzându-i-se pe față, caraghios și de neoprit.

– Serios?

Jensen se încruntă și pare să se gândească.

– De fapt, nu sunt sută la sută sigur. S-ar putea să fie nevoie să mai încerc o dată ca să verific.

De data asta, o trage blând spre el și o sărută. E un sărut plin de siguranță, infuzat de dorință. A uitat cât de delicios este să te simți dorită, iar senzația îi alungă orice urmă de disconfort rămăsese în ea și-și simte corpul devenind fluid, ca lava topită. Se sărută, iar mâinile lui sunt pe ea, în părul ei, îi cuprind fața, îi mângâie degetele și-i alunecă pe coapse. Se lasă pradă senzațiilor, celule demult adormite din corpul ei se aprind ca niște scântei, iar greutatea lui, plăcut de solidă, o țintuiește în timp ce se întinde pe spate pe bancă. „Pot să fac asta“, își spune în timp ce el îi sărută gâtul, făcând-o să tremure de plăcere. Mâinile ei îl trag spre ea... O încearcă o clipă de nesiguranță când își amintește ce chiloți a pus pe ea azi-dimineață – e foarte sigură că nu a fost nimic exotic, ci mai degrabă o pereche veche dintr-un set practic de bumbac –, apoi ajunge la concluzia că Jensen probabil nu e genul de bărbat care să-și bată prea mult capul cu lenjeria scumpă. Îi desface încet nasturii de la cămașă cu o mână, fără ca gura lui s-o părăsească pe a ei, iar când îi atinge sânul, se surprinde arcuindu-se spre mâna lui, pradă dorinței, către...

Brusc, Jensen se ridică în coate.

– Trebuie să te întreb: cât de beată ești?

Lila deschide ochii.

– Ce? Nu atât de beată.

– Nu sunt foarte sigur ce se petrece aici. Pentru că la începutul serii mi-ai explicat în termeni cât se poate de clari că asta nu e o întâlnire și...

Îl cuprinde cu mâna pe după gât și-l trage spre ea până când fețele lor sunt doar la câțiva centimetri depărtare. Vrea buzele lui înapoi peste ale ei.

Șoptește:

– Trebuie să purtăm discuția asta chiar acum?

– Hm, da?

– Nu e prea sexy.

– Nu-i sexy nici să te trezești a doua zi cu sentimentul că ai profitat de cineva. Îmi placi, Lila. Știu că ai trecut prin niște chestii grele și... nu vreau să fiu și eu una dintre ele.

– Cu siguranță n-o să fii!

Când Jensen tot nu pare convins, Lila întinde mâna și cotrobăie prin geantă după telefon. Apasă pe înregistrare vocală și spune în microfon, fără să-și ia ochii dintr-ai lui:

– Vorbește Lila Kennedy, sănătoasă la minte și ceva mai puțin la trup, și vrea să spună că sub nici o formă nu este victima presiunii lui Jensen... Se oprește brusc și se uită la el. Nu-ți știu numele de familie.

– Să-ți fie rușine! spune el. Ce fel de femeie ești?

– O femeie care încearcă să-ți calmeze mustrările de conștiință și să se bucure de o partidă excelentă de sex.

– Ei, cu asta ai pus presiune asupra momentului.

– Bine, o partidă mediocră. Doar o partidă. Hei, de ce faci lucrurile atât de dificile?

– Phillips. Numele meu e Phillips.

O sărută iar și râde în același timp, ceea ce e ciudat, dar plăcut, apoi râsul încetează și Lila se relaxează, după care simte ceva foarte-foarte diferit de relaxare, iar când el încetează să o sărute și începe să-și miște buzele în jos pe abdomenul ei, Lila lasă telefonul să-i cadă din mână și nu se mai gândește la nimic.

CAPITOLUL 18

Celie

Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat azi, înainte de școală. A făcut-o pe Celie să râdă, apoi a întristat-o, pentru că era exact genul de situație în care, înainte ca lucrurile să se strice între ele, ar fi sunat-o imediat pe Meena, i-ar fi spus și s-ar fi prăpădit de râs împreună.

Era în baie și încerca să acopere un coș foarte enervant, care refuza să dispară – zău așa, era ca unul dintre becurile alea intermitente de deasupra trecerilor de pietoni, îl simțea pur și simplu cum pulsa. Știa că toată lumea o să-l observe și că probabil o să fie subiectul de bârfă în acea zi – când o să vină vorba de ea, o să spună că-i mai creștea un cap sau că avea ciumă. Celie tocmai aplicase al doilea strat de fond de ten peste coș, sigilase totul cu pudră și se pregătea să-și aranjeze părul, dar Violet îi șterpelise peria cea bună – aia care-ți descâlcește cârlionții fără să-ți vină să urli și să simți că o să mori. Se pregătea să se ducă peste Violet și s-o amenințe că o omoară, când auzise ușa de la intrare închizându-se. Și tăcerea care urmase fusese cumva ciudată – și Truant nici măcar nu lătrase –, așa că

Celie coborâse câteva trepte ca să afle ce se întâmpla și o văzuse pe mama stând în ușă, uitându-se la ceva ce ea nu putea să vadă. Părul îi era încâlcit la spate, avea ceva în el – praf, rumeguș sau ceva –, era albă la față și purta aceleași haine în care plecase ieri în grabă, doar că erau mototolite, ca și cum ar fi dormit în ele.

Celie o privise preț de câteva minute, pentru că, sincer, presupusese că mama era în cealaltă baie și se spăla pe dinți, sau în grădină, unde strângea rahatul de câine ori ceva de genul ăsta. Nu o văzuse, ce-i drept, dar asta nu însemna nimic, fiindcă ar fi putut fi oriunde în casă. Și totuși, în timp ce stătea și o privea, Celie își dăduse seama că... mama fusese în altă parte în noaptea aia?

Apoi coborâse încă două trepte și se aplecase peste balustradă ca să vadă la ce se uita mama cu o expresie ușor uluită, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Și îl văzuse apoi pe Bill, îmbrăcat la cravată și cu pantofii lustruiți, cum era întotdeauna, chiar și la șapte și un sfert dimineața, ținând în mână o lingură de lemn pe care încă era niște terci. Și în picioare lângă el era Gene, într-un tricou Joni Mitchell și o pereche de boxeri foarte decolorați, ținând în mână un pachet de țigări. Se uitau amândoi la ea, iar în clipa în care mama deschisese gura să vorbească, se uitaseră unul la celălalt, apoi înapoi la ea și spuseseră – exact în același timp și pe exact același ton dezaprobator:

– Pe unde naiba ai umblat?

CAPITOLUL 19

Lila

– Hai că mor de râs! Câți ani ai?

Lila și Eleanor sunt în vestiarul de la sală. Tocmai au terminat un antrenament – de când a împlinit 40 de ani, Eleanor este obsedată de condiția ei fizică –, iar Lila simte transpirație în locuri în care nici măcar nu știa că poate să transpire (crede că e posibil să-i fi ieșit sudoare și prin pleoape), iar cele două pete mari de pe tricou o fac să arate ca un urs panda.

– 16, s-ar părea.

Încă îi e greu să respire.

– Și chiar te-au luat la rost?

Lila își freacă fața cu un prosop.

– Gene mi-a ținut o predică – a zis că nu e deloc isteț să dispar pur și simplu, că există tot felul de bărbați pe lumea asta, dar eu habar nu am, pentru că n-am mai ieșit și nici măcar nu mă uit la știri ca să aflu ce li se întâmplă femeilor care umblă singure noaptea pe străzi.

– Dar știau cu cine erai.

– Știau. Dar Bill a tot spus că ei nu au știut unde eram, pentru că au presupus că Jensen mă lăsase acasă, fiindcă nu era nimic romantic între noi și nu răspunsesem la telefon. Apoi, când am spus că, de fapt, am fost cu Jensen, Bill mi-a explicat, vorbindu-mi cam de sus, că ține foarte mult la relația cu Jensen și speră că n-o să complic situația. Apoi a *pufnit* – așa cum pufnește cineva care te judecă – și a adăugat că probabil nu era cea mai bună idee să mă culc cu un bărbat cu care am o relație de muncă.

Eleanor pufnește în râs.

– Ha! Te-a pus la punct.

– Și apoi Bill a spus că probabil nu era cel mai bun exemplu pe care să-l dau fetelor.

Lila îl privise lung, cu obrajii în flăcări.

„Am 42 de ani, spusese, îndreptându-și spatele. N-am mai ieșit la o întâlnire de douăzeci de ani. Am

fost mult prea ocupată să îndrept lucrurile, în timp ce tatăl fetelor e ocupat să lase gravidă o femeie mult mai tânără. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului încercând să le asigur copiilor mei un acoperiș deasupra capului și mâncare în farfurie. Și vouă la fel, că tot a venit vorba. Așa că să nu mă judecați – nici unul din voi!“

Cel puțin asta i-ar fi plăcut să le spună. În realitate, se pare că se întorsese la vârsta de 16 ani, rămăsese mută preț de câteva clipe, mormăise un „Mulțumesc pentru sfat!“ și, roșie până-n vârful urechilor, trecuse nervoasă pe lângă cei doi și urcase la etaj ca să facă un duș.

– Și acum întrebarea cea mai importantă: cum a fost?

Eleanor își scoate hainele cu nepăsarea cuiva care este, se pare, obișnuit să se dezbrace în fața străinilor. Se îndreaptă spre vestiar ca un model pe podiumul de prezentare.

Lila își privește prosopul.

– A fost... plăcut. Adică, sigur, nimic spectaculos, ca în *Cincizeci de Umbre,* așa cum ești tu obișnuită. Dar am râs mult. Iar sexul a fost mai mult... un bonus.

Nu-i poate explica în cuvinte lui Eleanor ce s-a întâmplat. Cum în cele din urmă Jensen refuzase să facă sex propriu-zis, îi făcuse chestia aia pe care Dan nu o mai făcuse de cincisprezece ani (îi spusese cândva că nu-i plăcea, că îl făcea să se simtă claustrofobic). Iar la început Lila se simțise extrem de rușinată și de expusă, o cuprinsese o ușoară senzație de panică, apoi Jensen fusese atât de bun, încât orice rușine îi trecuse, cel puțin până când își dăduse drumul – cu zgomot. Cu jenant de mult zgomot, deși nu putuse face nimic în legătură cu asta în acel moment. După aceea începuse iar să se simtă rușinată, dar Jensen o făcuse să râdă și păruse să

se simtă foarte confortabil cu trupul ei, cu sunetele ei, cu părul nu tocmai atent epilat și îi spusese că nu poate să meargă „până la capăt“ din prima seară, pentru că a) nici unul din ei nu avea prezervative și b) nu voia să îl considere un ușuratic – chestie care o făcuse să râdă din nou.

Se făcuse aproape ora trei când se opriseră din vorbit, deja prea târziu ca Lila să se mai poată întoarce acasă fără să trezească pe toată lumea. Dormiseră pe două perne de grădină și Jensen o învelise cu haina lui. Adormise aproape numaidecât, cu un braț peste talia ei și numai un sforăit înfundat se auzise din direcția lui. Ea abia dacă ațipise – întreg trupul îi vibra, aprins de senzația nefamiliară de a avea un bărbat aproape gol lângă ea. O zi întreagă după aceea, îi văzuse părul de culoarea nisipului între picioarele ei și de fiecare dată simțise fiori prin tot corpul.

Capul lui Eleanor apare peste marginea cabinei de duș.

– Și... ești OK? După atât timp cu Dan?

Tocmai asta o uimea – chiar era. I se părea ciudat să se simtă atât de confortabil cu un bărbat de care nu era îndrăgostită. Își dăduse seama după aceea că, în ultimii ani ai relației lor, Dan abordase partidele de sex în același fel în care aborda bicicleta cu cadru de carbon. După ce trecea de etapa preliminară, băga capul între umeri, întreg trupul i se încorda și îi dădea înainte până la final.

– A fost chiar foarte... plăcut.

– Plăcut?

– Vesel. Sex vesel. Nu pot să-ți descriu. Adică nu e genul meu din punct de vedere fizic și nu e interesat de o relație. Și știi tu, e un grădinar fără bani, ușor enervant. Dar pare omul perfect cu care să reînvăț mersul pe bicicletă.

După ce o lăsase acasă, îi spusese că trebuia să se ducă o vreme la părinții lui, în Yorkshire. „Foarte convenabil!“, mârâise ea, apoi Jensen își dăduse ochii peste cap și-i spusese că trebuia să se ducă să-i vadă, iar ea să-l întrebe pe Bill dacă nu-l credea, pentru că deja vorbiseră despre asta. Își ceruse scuze că o lăsa cu tot deranjul din grădină, dar așa era cu părinții. Da, Lila știa. Îi trimisese un mesaj a doua zi, în care-i spunea că se simțise foarte bine și că ar fi vrut să o vadă din nou, „și nu când sunt într-un șanț în grădina ta“, dar Lilei îi rămăsese în minte avertizarea lui Bill, că n-ar trebui să amestece afacerile cu plăcerile, așa că nu știuse cum să-i răspundă. Și acum trecuseră trei zile, timp în care faptul că nu răspunsese imediat, fiindcă nu știuse ce să spună, se transformase într-o situație mai grea și stânjenitoare.

– Ei bine – rânjetul lui Eleanor i se întinde pe toată fața –, aș zice că a fost o primă încercare foarte bună.

– Asta înseamnă că pot să folosesc escapadele tale sexuale pentru cartea mea?

Eleanor se spală pe cap și degetele îi sunt cufundate adânc în spuma de pe păr. Se oprește o clipă și face o grimasă.

– Sincer, Lils, aș prefera să nu o faci. M-am gândit și mi se pare cam ciudat. Chiar dacă o să spui că ai fost tu, cred că oamenii cu care m-am distrat s-ar putea să recunoască unele lucruri sau să înceapă să se poarte ciudat în preajma mea, iar atunci n-o să mai pot ieși cu ei. Mi se pare cam... nepotrivit.

Lila o privește cu acea dezamăgire pe care o încerci când nu ți se dă voie să faci ceva din motive perfect rezonabile și raționale.

– Bine, zice ea după o clipă, încercând să nu pară resemnată.

– Îmi pare rău, spune Eleanor.

– E în regulă. Găsesc eu o soluție.
– La urma urmei, ai propriile experiențe acum, nu?
– Presupun că da.
Lila scoate geanta din dulăpior, se uită la telefon, verifică dacă a primit vreun mesaj de la fete și rămâne blocată când vede ecranul.

Gabriel: *Hei, spune-mi când vrei să ieșim! Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să răspund – s-au îngrămădit lucrurile, știi cum e.*
Apropo, arătai raggiante *ieri, în fața școlii. x*

Ceva ciudat s-a întâmplat de la noaptea cu *ne-întâlnirea* cu Jensen. Nu se poate spune că relațiile sunt chiar cordiale, dar cei doi tați ai Lilei nu se mai ceartă în mod activ. Când Lila se întoarce după-amiaza cu Violet de la școală, Bill face eforturi să fie vesel și plăcut, le întreabă cum și-au petrecut ziua, gătește uneori mese mai puțin provocatoare și-i arată Lilei mici schimbări pe care le-a făcut prin casă – a montat o tablă de plută cu bilețele, ca fetele să știe ce să ia la școală în fiecare zi, și a cumpărat o încuietoare nouă pentru baia de la primul etaj, ca nimeni să nu mai intre peste ea (mai bine zis, ca Gene să nu mai intre peste Bill). Cu siguranță ușile nu se mai trântesc atât de des și nici Bill nu mai cântă la pian cu atitudinea aia pasiv-agresivă.
Între timp, Gene se trezește la o oră aproape normală (nouă și treizeci de minute), strânge frumos canapeaua, stă plecat mai toată ziua și are grijă să-l salute ceremonios pe Bill de îndată ce se întoarce:
– Hei, Bill! Cum ți-a mers azi?
– Absolut minunat, Gene. Ție? răspunde Bill.
Lila nu e deloc sigură că același schimb de amabilități are loc și când nu e ea în apropiere ca să-l audă. Dar, într-o seară, cei doi au spălat vasele împreună după cină și Bill nici măcar nu a comentat

când Gene a pus farfuriile în dulapul greșit, iar în seara următoare, în timpul cinei, au avut o scurtă discuție despre o scurgere într-una din băi, care nu a implicat pe nimeni altcineva de la masă și, chiar dacă aceste conversații minore se desfășoară oarecum cu dinții încleștați, cel puțin înseamnă că Lila nu mai trebuie să stea întreaga zi încordată, ca un expert în dezamorsarea bombelor care așteaptă o explozie.

Ceea ce e foarte bine. Pentru că Lila a petrecut trei zile închisă în camera care era cândva biroul ei, lucrând la capitolul de deschidere, cu care e deja în urmă și pe care i-a promis, i-a garantat Anoushkăi că o să-l aibă până vineri.

> *Cu doi ani în urmă, eram o femeie măritată, cu doi copii și aproape abstinentă, care nici măcar nu se uitase vreodată la alt bărbat. M-am căsătorit pe viață, familia era lumea mea și cred că îi judecam puțin pe cei care nu erau ca mine. Așadar, cum am ajuns pe podeaua unui atelier de tâmplărie la prima întâlnire cu un bărbat mai tânăr, cu rumeguș în păr, amețită de vodcă și cuprinsă de pasiunea celei mai fierbinți partide de sex din viața mea?*

L-a numit J. și nu a specificat cu ce se ocupă, gândindu-se că, în felul ăsta, putea fi oricine. Și evitase complet incidentul cu tatăl în vârstă care fusese dus mai înainte la spital, rezumându-se doar să spună că avusese *o zi proastă la birou*. Restul experienței însă a descris-o aproape ad litteram. Cum stătuseră la bar, povestindu-și unul celuilalt despre viețile lor, cum el își pierduse cheile, cum fusese hotărâtă să *se urce înapoi pe bicicletă,* momentul în care-și dăduse seama că nici măcar nu-i știa numele de familie, groaza, entuziasmul și încântarea de a se dez-

brăca din nou în fața altei ființe umane. Îi place procesul de a scrie despre toate astea, îi permite să retrăiască întreaga seară în detaliu, să-și amintească amănunte pe care le uitase (cum nasturele lui de la manșetă i se prinsese în păr, cum după aceea Jensen fugise în grădină, în ploaie, ca să facă pipi), pentru ca apoi să observe experiența de la distanță – povestea unei femei care-și recâștigă viața și sexualitatea. A mai ajustat detaliile – a amplificat emoțiile, pe el l-a făcut brunet și a oferit episodului un final concludent *(Ei bine – a spus prietena mea cea mai bună – pare să fi fost o primă încercare perfectă).* Dar nu a trebuit să schimbe nimic în legătură cu felul în care s-a simțit – ușurința neașteptată cu care se întâmplase totul, râsul, rumegușul, mirosul de parafină și răpăitul neîncetat al ploii pe acoperiș, felul în care, își dă seama acum, nu-și făcuse nici o clipă griji legate de felul în care arăta sau cum o vedea el.

> *Era un tip grozav, total diferit de genul meu, care mi-a arătat că, spre deosebire de felul cum stăteau lucrurile la 20 de ani, când sexul pentru mine era legat de diferite elemente exterioare – ce spusese sau făcuse iubitul meu mai înainte, dacă eram sau nu într-o relație, cât de beată eram sau cât de nesigură mă simțeam –, sexul la 40 de ani este ceva cu totul diferit. La 40 de ani sunt pe deplin stăpâna corpului meu, nu mă tem să cer ce vreau și mă simt confortabil cu ideea că, doar pentru că sexul cu un bărbat este extraordinar, nu înseamnă că trebuie să-mi petrec restul vieții cu el. Din contră chiar: pot trăi o experiență sexuală știind că nu vreau să-mi petrec restul vieții cu acel bărbat. A fost primul meu moment de eliberare și a meritat fiecare oră pe-*

trecută pe pernele de grădină noduroase și tot rumegușul din păr...

„Na, să-ți stea în gât, Dan!“ Scoate fragmentul la imprimantă ca să verifice greșelile de punctuație și de gramatică – cumva, sunt întotdeauna mai ușor de văzut pe o pagină tipărită –, apoi, când se asigură că nu există, atașează capitolul într-un e-mail, introduce adresa Anoushkăi și apasă SEND. Apoi închide laptopul, simțindu-se ciudat de satisfăcută. Este o femeie adultă și independentă, care scrie despre escapadele ei sexuale. Merge înainte, are grijă de familia ei, își recâștigă independența financiară. Nu a trebuit să inventeze nimic. Nici măcar faptul că Truant a făcut pipi pe scări (pentru că nimeni în afară de Lila nu-l scoate vreodată la plimbare) nu-i strică buna dispoziție.

Lila: *Sună bine! Când te-ai gândit să ieșim?*
Gabriel: *Sunt prins până peste cap săptămâna asta, dar ce-ai zice de joi seară? Lennie se duce la mama.*
Lila: *Joi e foarte bine.*

Ea și Gabriel își trimit din nou mesaje aproape în fiecare seară, cu comentarii despre poarta școlii sau impresii despre ce au mai făcut copiii lor.

Ce mai face cea mai frumoasă femeie din curtea școlii?

Face mereu comentarii despre felul în care arată, zice că îi stă bine cu părul aranjat într-un anumit fel sau că arată fantastic în blugi și folosește deseori cuvinte în italiană, al căror sens Lila trebuie să-l caute pe internet. Este atent la detalii pe care Dan nu le-ar fi observat niciodată la ea. Este amabil, atent și, evident, înțelege drama prin care trece în fiecare zi când trebuie să se afle în prezența Marjei.

Gabriel: *Știu că nu-i treaba mea, dar nu pot să pricep cum a putut Dan să o aleagă pe fata aia. Nu are nimic deosebit, nu în comparație cu tine.*

Îi place cum sună *fata aia,* ca și cum Marja ar fi o cantitate neglijabilă. Mesajele sunt imprevizibile și vin la tot felul de ore, uneori două sau trei pe oră, după care nu mai primește nici un răspuns. Lila își imaginează stresul prin care trebuie să treacă în fiecare zi – un tată rămas văduv care încearcă să echilibreze meseria de arhitect de prestigiu și nevoile emoționale ale fiicei lui.

Te simți foarte singur uneori, nu-i așa?, încearcă ea într-o seară, târziu, cât încă e în baie.

Răspunsul sosește douăzeci de minute mai târziu. Apa a început să se răcească.

Da. Știu că înțelegi. x

Pare să o vadă așa cum nu o mai vede nimeni altcineva; parcă ar avea un aliat secret, care nu vede decât ce e mai bun în ea. Când se întâlnesc, nu schimbă decât câteva cuvinte – desigur, nimeni nu vrea să fie în centrul atenției mămicilor din curtea școlii –, dar privirea lui e sugestivă și, de fiecare dată când primește un mesaj de la el, Lila se simte străbătută de un mic fior, apoi îl citește și îl recitește de mai multe ori, delectându-se în căldura privirii lui digitale.

Gabriel: *Azi, la muncă, am văzut o femeie care semăna cu tine. Aproape că mi-a părut rău că n-ai fost tu – am fi putut să mergem la o cafea.*

Lila: *Eu eram! Mă ascund în biroul tău sub o mulțime de deghizări. Așa sunt eu.*

Gabriel: *Ești foarte amuzantă. Unul dintre multele lucruri fermecătoare la tine,* bella. *În orice*

caz, nu arăta nici pe jumătate la fel de bine ca tine. x

Acum își scriu în fiecare zi și cu siguranță flirtează. Lila e ușor euforică pe drumul spre școală, simte perspectiva întâlnirii cu el ca pe un încălzitor de buzunar, o sursă secretă de căldură și confort. Când Philippa îi aruncă una din privirile ei compătimitoare, care pare să spună *Ne pare foarte rău pentru tine, dar e complet de înțeles de ce Dan a vrut să te părăsească pentru Marja,* o întâmpină cu un zâmbet tern și se duce să aștepte în colțul pe care a început să-l considere al lui Gabriel, chiar și în zilele când el nu e acolo. Adică, în mod enervant, în cele mai multe zile. Este atât de bine dispusă încât, când un șofer o claxonează să se grăbească în timp ce traversează pe trecerea de pietoni, se oprește și sare doar de trei ori cu picioarele larg desfăcute și mâinile deasupra capului, când ar fi avut tot dreptul să o facă de cel puțin zece ori.

– Și unde mergeți? întreabă Eleanor, care a venit la o cafea și ca să se laude cu tatuajul cel nou – se pare că e o pasăre phoenix care se ridică din cenușa osului ei de pe coapsă.

Lila ar vrea să întrebe dacă e un fel de manifest vizavi de osteoporoză, dar bănuiește că nu e asta ideea.

– Hm, încă nu știu sigur.

– Dar măcar a confirmat întâlnirea?

Asta e chestia. Gabriel a fost enervant de tăcut în ultimele 36 de ore. Ultima oară când ea a adus vorba de asta, el a spus că are foarte mult de lucru, dar că e sigur că o să ajungă. Iar Lila nu vrea să-l bată la cap. Bănuiește că oamenii din jurul lui sunt mult prea sofisticați ca să fie nevoiți să bată lumea la cap cu zile și ore de întâlnire.

– În mare, da. A sugerat seara de joi.

– Când a fost asta?
– Hm... Duminică?
Eleanor o privește fix.
– Nu te uita la mine în felul ăsta! Mi-a scris, iar el a fost cel care a sugerat să ne întâlnim.
– După ce tu îl invitaseși mai înainte să beți ceva.
– Păi, da, dar uitasem complet de asta. Ar fi putut s-o ignore cu totul. Dar el a fost cel care a spus: „Hei, hai să ieșim!"
Eleanor afișează expresia cuiva care nu vrea să spună ceea ce i-ar plăcea, de fapt, să spună.
– Sunt sigură că o să ia legătura cu mine până mâine, spune Lila hotărâtă.
Sunetul îndepărtat și fragmentat al muzicii de pian care le-a acompaniat pe fundal toată conversația se oprește și Lila aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și vocea lui Penelope Stockbridge luându-și la revedere. Câteva clipe mai târziu, Bill intră în bucătărie. O salută călduros pe Eleanor, iar când aceasta îi arată tatuajul de pe coapsă, spune:
– Vai de mine, chiar e... deosebit.
Apoi, după ce le oferă încă un ceai și este politicos refuzat, își face un Earl Grey și se așază la masa din bucătărie. Ține ziarul în față, dar are o expresie meditativă.
– E totul în regulă, Bill? întreabă Lila după ce schimbă o privire cu Eleanor.
– Da, spune el. Totul e bine, mulțumesc.
– E botos pentru că îi place de domnița cu pianul și nu știe ce să facă în legătură cu asta.
Apare Gene din grădină, legănând o cutie de cola în mână. Este o zi neobișnuit de caldă și poartă un tricou decolorat cu o poză a lui Bob Marley. Lila nici nu-și dăduse seama că e acasă.
– Nu-i asta, zice Bill, clătinând din cap.
– Ba da. O place, dar se simte prost din cauza mamei tale.

– O plac pe Penelope ca prietenă.

– Ei bine, n-ar trebui. E topită după tine, amice. Îți soarbe cuvintele din priviri. Te urmărește cum atingi clapele de parcă ar vrea să-i atingi...

– Oh, zău așa, Gene! Nu are toată lumea o minte murdară!

Gene rânjește, mulțumit de sine.

– Ce-i drept, vine des, observă Lila.

Penelope vine de două sau trei ori pe săptămână. Întotdeauna aparent doar ca să-l ajute pe Bill cu arpegiile. E un elev extraordinar de bun – o mare satisfacție pentru ea. Săptămâna asta a adus și paste la cuptor, o tavă de cornulețe și niște flori care pur și simplu îi invadaseră grădina. Oricum s-ar fi irosit. Nu era mare lucru, zău. Lilei i s-a părut absolut fermecător acel gest. Penelope e o prezență atât de atentă și de temătoare, atât de dornică să fie pe placul tuturor, încât e greu să-ți fie antipatică.

– Eu cred că e drăguț, Bill, spune ea. Nu cred că mama s-ar supăra dacă ar fi să o vezi... mai mult decât ca pe o prietenă.

Bill se uită în ziar cu fruntea încruntată, expresie care la el exprimă o traumă existențială profundă.

– E o doamnă foarte drăguță, spune el după un minut. Am senzația că a avut ghinion în viață. Și mă simt bine în compania ei. Dar, sincer, nu aș ști cum să... Nu știu.

– Amice! Nu complica lucrurile! Analizezi prea mult, zice Gene, scărpinându-se la subraț. Invit-o să rămână la cină într-o seară! O să-ți mănânce din palmă.

Expresia lui Bill sugerează că se întreabă dacă Gene va fi și el prezent la cina respectivă.

– Dacă într-adevăr te hotărăști s-o inviți la cină, am putea să ne ținem cu toții la distanță, nu-i așa, Gene? spune Lila. Să-i oferim lui Bill puțină intimitate?

– Oh! Oh, sigur. N-am vrea să te încurcăm.

Gene îl împunge viguros pe Bill cu cotul, iar Bill îndură politicos.

– Nu știu... spune Bill din nou.

– Amice, haide! Cine știe cât timp mai avem pe-aici? Trebuie să-ți trăiești viața cât mai poți. Hei, Francie ce-ar fi făcut? Ea a știut să trăiască, nu? A profitat la maximum de fiecare clipă.

Nu mai spun nimic preț de câteva clipe în care toți se gândesc la ea.

– Asta așa e, zice Bill și scoate un oftat tremurat.

– Nu e trădare. E ce și-ar fi dorit ea. Trebuie să mergem înainte. Nu înseamnă că ne gândim mai puțin la ea.

Lila se întreabă cum se explică faptul că Gene nu s-a obosit nici măcar să apară la înmormântarea mamei ei, dar e drăguț cu Bill, așa că îl lasă în pace.

– Ai dreptate, spune Bill, după ce stă câteva clipe pe gânduri. Poate o s-o întreb dacă vrea să ia cina cu mine.

– Așa, băiete! Și prietenul tău o să dispară. Să spui doar când.

Mai târziu, Lila s-a întrebat dacă nu cumva generozitatea lui Gene ar fi putut să aibă vreo legătură cu faptul că, dacă Bill s-ar fi mutat la altă femeie, era puțin probabil să mai păstreze camera din casa Lilei. Dar Eleanor cu siguranță ar fi catalogat asta drept o imagine incredibil de cinică a firii umane, chiar și pentru ea, așa că Lila dă încurajator din cap și nu comentează.

– Oh, apropo, scumpo, spune Gene. Ți-am reparat buda.

– Poftim?

– Toaleta, explică Bill. Din baia verde. Aia care se tot înfunda. Ne-am uitat la peretele exterior azi-dimineață și ne-am dat seama că persoana care a instalat-o nu a montat piciorul tubului de evacuare în un-

ghiul corect, unde se conectează la baie, de aceea se tot înfunda.

– Practic era orizontal, zice Gene.

– Categoric! Așa că eu și Gene am mers la magazin, am luat o bucată de țeavă nouă și am reatașat-o de țeava principală într-un unghi ușor schimbat. Sunt sigur că o să descoperi că s-a rezolvat problema. Cred că am făcut o treabă destul de bună.

– Voi ați reparat veceul?

Lila nu și-i poate imagina pe cei doi împreună în magazinul de accesorii pentru instalații sanitare. Darămite în stare să repare o toaletă.

– Cu siguranță! spune Bill. Acum apa se scurge perfect.

Lila rămâne fără cuvinte. Se uită la amândoi, la expresiile lor dulci și mândre și brusc se simte cuprinsă de o senzație nefamiliară. S-ar putea să fie afecțiune pură.

– Chiar și după ce ai mâncat o porție mare de curry, adaugă Gene.

– Oh! face Lila.

Rămân toți prinși de vraja momentului preț de câteva clipe. Apoi Lila clatină din cap.

– Ia stați puțin! Atunci pentru ce mama naibii m-a taxat afurisitul ăla de instalator cu trei sute de lire la fiecare câteva săptămâni? Doar ca să îndese un umeraș pe țeavă? O să-l omor!

CAPITOLUL 20

Celie

Truant nu se urcă niciodată în pat – e una din „chestiile" lui, cum e faptul că nu vrea niciodată să

fie scărpinat pe burtă, acceptă recompense doar de la mama și de la Celie și se poartă ca și cum oricine ar apărea la ușă a venit ca să-i omoare pe toți în somn. Însă acum s-a urcat în pat și Celie n-ar putea să-l iubească mai mult. Înțelege. Este pur și simplu singura ființă din lume care înțelege. În clipa în care Celie a intrat în camera ei și a dat în sfârșit drumul lacrimilor care se strânseseră în ea pe tot drumul spre casă, Truant a băgat nasul pe ușă, a rămas în prag preț de câteva momente, apoi a făcut un salt și s-a așezat lângă ea. Fără să o atingă, făcut covrig, ca să nu lase impresia că e acolo ca să o susțină, dar Celie știe că așa este. Pentru că Truant nu urcă niciodată în pat și Celie nu a fost atât de tristă niciodată în viața ei.

O să fie o petrecere foarte mare. Părinții Chinei sunt plecați, ea și Meena au trimis invitații pe Snapchat, iar Celie este pur și simplu singura persoană din clasa a unsprezecea care nu a primit una. Fetele care erau cândva cele mai bune prietene ale ei din întreaga lume au organizat o petrecere și pe ea nu au invitat-o. Până și Martin O'Malley vine. Martin O'-Malley și fata aia ciudată, Katya, care a venit abia în clasa a noua și despre care toată lumea spune că miroase a brânză. Și Celie a aflat despre petrecere doar pentru că Martin O'Malley a venit la ea în timp ce stătea la coadă la prânz și a întrebat-o dacă vine. O clipă, Celie simțise că pur și simplu nu mai avea aer – ca și cum cineva ar fi lovit-o cu putere în stomac –, apoi își revenise și spusese că nu, nu e sigură, nu s-a hotărât încă, dar era destul de sigură că toate emoțiile i se citiseră pe față, pentru că văzuse expresia aia oribilă de compătimire de pe chipul lui când se îndepărtase.

Întinde mâna și mângâie capul negru și moale al lui Truant. Pare puțin îngrijorat, ochii îi alunecă spre

ea, dar nu se mișcă. Apoi Celie își bagă fața în pernă, lângă el, și plânge cu lacrimi fierbinți și tăcute.

Nu știe exact când a venit Gene, dar își dă seama în clipa în care Truant scoate un mârâit lung, de avertisment. Când înalță capul, îl vede acolo, cu mâna ridată pe clanță și cu capul înclinat spre ea.

– Ce se întâmplă, *chica?*

Întoarce capul. Nu vrea să stea de vorbă cu Gene acum.

– Nimic.

– Te doare capul? Am niște Advil în...

– Nu.

O pauză.

– Ești supărată pe mama ta?

– Nu, nu sunt supărată pe mama.

Îi întoarce spatele și-și fixează ochii în perete, dorindu-și din tot sufletul să dispară. Dar vocea lui se aude:

– Ți-a venit ciclul?

Se ridică în șezut:

– Of, *pleacă!*

Gene face o grimasă.

– Mda, vezi tu, nu pot pur și simplu să plec și să las o domniță plângând. Nu mi se pare în regulă.

Rămâne câteva clipe în ușă, în timp ce ea își freacă furioasă ochii, dorindu-și să plece mai repede. Dar Gene face încă un pas spre ea. Mârâitul lui Truant se aude mai tare.

– Sigur nu ți-a venit ciclul?

– Te rog, pleacă!

Gene pleacă și Celie scoate un oftat de ușurare, dar el se întoarce peste câteva minute și de data asta deschide ușa fără să mai bată. Se pregătește să țipe la el, dar Gene îi aruncă ceva ce aterizează pe pat. Truant sare ca ars și dispare după draperie, scoțând lătraturi scurte de avertisment printre mârâituri.

Celie ridică pachetul, încercând să ignore zgomotul. *Brioșe cu unt de arahide Reese.*

– Ce-i asta?

– Încearcă!

E clar că nu o să plece până ce nu gustă. Desface ambalajul și ia o îmbucătură mică.

Simte gust de unt de arahide și ciocolată mult prea dulce. Nu e rea, dar nu prea-i e foame. Mai ia o îmbucătură și lasă brioșa să i se topească în gură. O s-o mănânce și o să-i mulțumească, o să-i spună că e extraordinară, ceea ce vrea Gene să audă de la oricine de pe lumea asta, și atunci o să plece.

Dar în loc să plece, el se așază neinvitat pe patul ei, deschide al doilea pachet, își aruncă o brioșă întreagă în gură și geme de plăcere. Vorbește cu gura plină:

– Am o rezervă în geamantan. Mâncarea asta hipocalorică pe care o face Bill e sănătoasă, presupun, dar omul are nevoie și de puțin zahăr în viața lui, înțelegi?

Celie încuviințează din cap și începe să ronțăie a doua brioșă. Mănâncă în tăcere preț de câteva clipe, ascultând cum protestele lui Truant se transformă treptat într-un mârâit monoton, ca să nu-l lase pe Gene să uite că e acolo, în spatele draperiei.

– Am plâns și eu puțin azi-dimineață, zice Gene în timp ce termină de mestecat.

Celie se întoarce ca să se uite la el.

– N-am obținut rolul. E o nebunie, sincer, fiindcă sunt sigur că l-aș fi jucat grozav. Una din dramele alea medicale... M-ar fi scos din groapă, înțelegi? M-ar fi adus din nou în joc. M-au rechemat, apoi, după ce m-au ținut cu sufletul la gură timp de trei zile, pe toți dracii, l-au ales pe celălalt! Nici măcar nu e-n stare să joace! Își mai aruncă o brioșă în gură și mestecă preț de câteva momente. Și *știu* că poartă meșă. Gene scoate un oftat lung. Apoi o înghionteș-

te. Haide! Ajută-mă să-l scot pe câinele ăsta prost la o plimbare ca să nu mă mai muște!

Celie se lasă înapoi pe pernă.

– Nu vreau să ies.

– Ah, haide, Celie! Dă-mi o mână de ajutor! Trebuie să câștig potaia asta de partea mea. Și știi că mă asaltează femeile de câte ori ies pe stradă. Nu pot să le țin la distanță decât dacă am o gagicuță frumoasă lângă mine.

– Nu poți să le mai spui femeilor *gagicuțe.*

– Domnișorici?

– Mai rău.

– Serios? O să mă mulțumesc atunci cu *bunăciune.*

Celie își dă ochii peste cap.

– Mă refer la mine, nu la tine. Haide! Termină-ți brioșa și să ieșim de-aici!

Parcul Heath e aglomerat la ora asta, potecile sunt acoperite de un covor de frunze ruginii și de rămurele aduse de vântul de toamnă, perechi cu cafele în mână se plimbă braț la braț și copiii ieșiți de la școală sar încântați.

Celie chiar nu are chef de conversație, dar Gene nu mai tace, așa că îl lasă să vorbească despre audiția ratată, despre faptul că îi lipsește vremea însorită din LA, despre o femeie care seamănă cu o fostă iubită de-a lui, care i-a tăiat vârfurile tuturor șosetelor și el s-a prins abia la o săptămână după ce a plecat. Celie se întreabă dacă asta înseamnă că purtase o singură pereche de șosete toată săptămâna sau dacă umblase desculț prin LA, dar nu se obosește să întrebe. Se tot gândește cât de oribil o să fie mâine la școală, cum toată lumea o să fie din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce o să se apropie weekendul și petrecerea și cum toți o să afle treptat că ea este singura neinvitată. E ca o boală,

își spune, să fii nepopulară. Poate că unii nici nu-și dau seama, dar apoi, când te văd izolată, se tem să nu-i afecteze și pe ei și se țin la distanță. Deja a mâncat singură la prânz de patru ori săptămâna trecută.

– Cred că s-ar putea să mă mut la altă școală, spune ea când clar devine imposibil să nu spună nimic. E un liceu ceva mai încolo, poate mă duc acolo.

– Da, pare în regulă. Dar de ce vrei să te muți de la școală?

Gene ține lesa și Truant vine în urma lor, cât se poate mai departe de Gene fără ca acesta să ajungă să-l tragă pur și simplu.

Celie ridică din umeri.

– S-ar putea să am rezultate mai bune la examene.

Gene o privește câteva clipe, apoi scoate un pachet din buzunar și bagă o țigară în gură. O aprinde și trage lung din ea, apoi suflă o dâră subțire de fum în aer.

– Nu-ți place școala la care mergi?

– E în regulă.

– Nimeni nu pleacă la vârsta asta decât dacă își urăște școala.

Celie lovește o piatră cu piciorul. Când vorbește, vocea îi e sugrumată, ca și cum un bolovan i s-ar fi înfipt în gât.

– Îmi plăcea într-o vreme.

Gene nu spune nimic. Merge mai departe, dar Celie îi simte privirea îndreptată asupra ei. Apoi începe iar să plângă. Din cauza Meenei, a petrecerii și a nodului de anxietate pe care-l simte tot timpul în stomac.

– Hei, zice el. Hei!

O ia în brațe și lui Celie nici măcar nu-i pasă dacă îi vede cineva. E mult prea mult.

– Haide! Spune-i prietenului tău Gene! Ce se petrece?

– N-o să-i spui mamei?

– Arăt eu a pârâcios?

Așa că îi spune. Cum se simte de parcă ar avea lepră pentru că nu mai vorbește nimeni cu ea, doar ăia pe care nimeni nu-i suportă, că Meena a fost prietena ei cea mai bună și îi știe toate secretele – inclusiv faptul că a făcut în pat până la opt ani, că a dormit o veșnicie cu mama după ce a plecat tata pentru că avea senzația că totul se prăbușește în jurul ei și dintr-odată îi era ciudat de frică de întuneric și că în noiembrie a ieșit în parc cu un băiat dintr-a douăsprezecea pentru că era amețită după ce fumase iarbă –, iar acum toată viața ei este ca o cutie pe care Meena o poartă după ea și în care îi lasă pe toți să se uite și să râdă de ea. Că îi este rău tot timpul, dar nu poate să vorbească cu mama, pentru că mama e mereu stresată, nefericită și cu mintea în altă parte, iar tatei nu-i mai pasă decât de Marja și de copilul ăsta nou pe care ea nu-l cunoaște. Și că se întreabă cum o să poată supraviețui încă doi ani dacă nu se schimbă ceva, pentru că în fiecare zi are senzația că se îndreaptă spre o zonă de război.

Iar când se oprește, Gene e lângă ea, o cuprinde cu brațul lui mare și bătrân, o trage spre el și fața i se lipește de tricoul lui care miroase puțin a bere și a țigări, dar nu într-un fel chiar neplăcut. O strânge în brațe, îi sărută creștetul și-și lasă o clipă fața în părul ei, iar ea îi simte brațul greu și solid în jurul ei.

– Ah, scumpa mea, zice el. Ne e greu.

– Nu știu cum să fac totul să înceteze. Pentru că nu știu ce am făcut.

Își șterge ochii rușinată, iar Gene o conduce la o bancă, pe care stau amândoi până când se poate opri din plâns.

Nu durează decât vreo zece minute. Acum nu se poate uita la el, doar stă cu umerii aplecați, cu coatele pe genunchi și sughițând ușor.

– Știi, nu mă pricep la prea multe. Însă mă pricep să joc teatru.

„Oh, Doamne!" își zice Celie. „Iar o poveste despre Gene pe scenă!"

Dar Gene continuă:

– Nu știu ce ai făcut. Nici măcar dacă ai făcut ceva. Dar știu că fetele astea – și sunt niște fete rele – o să te citească tot timpul. Fetele se pricep grozav la asta. Cu băieții știi cum e – noi aruncăm câțiva pumni unul în altul și gata, s-a rezolvat problema. Dar fetele sunt mai complexe. Și în momentul ăsta, tu arăți cam așa...

Se ridică și se postează în fața ei, cu umerii lăsați și capul plecat. Pare trist, învins.

– Nu arăt așa!

– Ba da. Limbajul trupului este specialitatea mea, scumpo. Cu asta mă ocup. Iar imaginea pe care o proiectezi tu acum este una de învinsă.

Se uită la el îngrozită. Își îndreaptă spatele.

Gene îi vorbește direct, cu o expresie neobișnuit de serioasă.

– Acum nu spun că felul în care te prezinți o să schimbe radical lucrurile, dar o să le schimbe o idee. În clipa de față, fetele astea știu că îți pasă de ceea ce-ți fac. Știu că suferi și asta le face să se simtă puternice. Le face să uite ce se întâmplă în propriile vieți. Pentru că, sincer, toate se simt mizerabil în sinea lor.

– De unde știi?

– Pentru că doar cei care suferă îi fac pe alții să sufere.

Îl privește lung.

– Celie, privește în jur, uită-te la oamenii care sunt fericiți, mulțumiți de viața lor – își văd liniștiți de ale lor, se simt bine. Nu-și propun să fie afurisiți cu alții. Își îndreaptă energia spre alte lucruri. Nici măcar nu le trece prin minte să rănească sau să umilească pe altcineva. Ba mai degrabă o să-i vezi încurajându-i pe ceilalți, fiind drăguți cu cei din jur. Așa că știi ce o să faci?

Celie clatină din cap.

– O să-ți pară rău de ele. De fetele astea proaste și triste, care nu au altă satisfacție în viață decât să facă pe altcineva să se simtă prost. El ridică o mână când Celie începe să protesteze. Dar n-o să le oferi nici un motiv să se simtă mai bine.

Celie se încruntă.

– O să schimbi felul în care te prezinți. Așa că, în loc de asta – face câțiva pași cu umerii plecați, cu o expresie tristă și privind într-o parte, ca și cum și-ar cere scuze pentru simplul fapt că se află acolo –, mâine o să apari arătând ca și cum te doare în c... Celie clipește, iar Gene se corectează: Scuze... O să arăți ca și cum puțin ți-ar păsa de ce cred sau ce fac fetele alea. O să intri hotărâtă, sigură pe tine, o să ții capul sus și o să schimbi energia din jurul tău. Așa.

Își umflă puțin pieptul și traversează cu pas hotărât peticul de iarbă din fața ei cu un zâmbet în colțul gurii, ca și cum totul ar fi ușor amuzant.

– Eu nu pot să fac asta.

Celie își dă laoparte părul care-i acoperă fața.

– Ba sigur că poți! Trebuie doar să exersezi. Hai, încearcă!

Celie se face mică și privește în jur, la oamenii care-și plimbă câinii în apropiere. E prea mult! Dar Gene s-a postat în fața ei.

– Hai, să te văd! Nu mă mișc de aici până ce nu încerci. Ridică-te!

Celie oftează. Chiar nu se dă bătut. Se ridică fără tragere de inimă de pe bancă.

– Spatele mai drept. Hai! Tot cocoșată ești.

Își îndreaptă puțin spatele și ridică bărbia.

– Asta e! Mai mult! Ai reușit! Acum mergi până la copacul ăla!

Celie începe să meargă, lungește pasul, își ține pieptul ridicat. Se simte ușor ridicolă, dar nu vrea ca Gene să țipe la ea în public, așa că face eforturi să-și țină spatele cât mai drept. De fapt, este puțin șocant să constate cât de diferit e ce face acum față de felul în care merge de obicei.

– Respiră! Haide! Felul în care respiri este extrem de important. Respiră adânc, din diafragmă. Ești puternică! Puternică! Ești într-o bulă pe care ele nu pot s-o străpungă. Acum hai, treci pe lângă mine! Și să văd puțină atitudine!

Chiar nu se dă bătut. Celie se întoarce, ridică bărbia și o ia înapoi spre el. Gene e animat și gesticulează spre ea.

– Sunt una dintre fetele alea, da? Ia uite-mă ce rea și îmbufnată sunt! El își dă părul pe spate și-și țuguiază buzele. Știi ce pun la cale, dar nu-ți pasă. Sunt sub nivelul tău, Celie. Sunt demnă de milă. Hai, fă un efort, scumpo, corpul tău o să înceapă s-o simtă! Apoi o s-o simți și tu. Haide!

Strigă și-și ține buzele țuguiate, iar Celie se simte jenată, dar îi vine să râdă în același timp. Încetinește când trece pe lângă el, înalță capul și-i adresează un zâmbet condescendent din colțul gurii.

– Da! Despre asta vorbesc! Celie cea șmecheră! Vreau s-o văd pe Celie cea șmecheră!

Celie râde. E atât de ridicol!

– Hai, încă o dată! Să fii și mai rea acum! Mâinile în șolduri. Nici măcar nu te obosești să vorbești cu mine. Abia dacă merit o clipă de atenție. Sunt o mizerie sub pantoful tău.

Celie se răsucește pe călcâie, trece pe lângă el în cealaltă direcție, apoi începe: o privire aruncată în treacăt, în sus și-n jos, apoi iar în sus și o umbră de batjocură în zâmbet.

– Oh, *da!* Haide, scumpo! Acum te-ai prins! Oh, da! Mai mult cu privirea asta. Oh, mor! Mă micșorez, mă micșorez. Uite, n-a mai rămas nimic! Gene se prăbușește, cade în genunchi, apoi la pământ. Sunt mort, spune el, întinzându-se pe spate pe iarbă. Sunt absolut mort. M-ai omorât.

Celie se oprește. Râde și se simte dintr-odată mai ușoară. E ciudat, dar funcționează. Nu știe cât de bine o să pună spectacolul în scenă luni, dar funcționează. Sau cel puțin e ceva – o armură, oricât de mică, pe care s-o ia cu ea în zona de război. Se gândește cum o să treacă pe lângă Meena și China și la șocul lor când o să vadă că nu-i pasă ce spun. Vizualizează bula care o protejează. O să se miște așa întreaga zi, privirile lor neprietenoase o să ricoșeze, șoaptele lor nu vor putea trece de scutul ei invizibil. Apoi își relaxează poziția și zâmbește larg, așteptându-l pe Gene să se ridice. Acesta se rostogolește într-o parte și se împinge în șezut pe iarbă. Își privește picioarele.

Celie așteaptă. În cele din urmă, ridică privirea spre ea și-i întinde o mână noduroasă, gâfâind ușor.

– Mda, va trebui să-mi dai o mână de ajutor, scumpo. Genunchii ăștia bătrâni nu mai sunt ce au fost odată.

CAPITOLUL 21

Lila cedează prima. Îi trimite un mesaj joi dimineață, după ce stă în cumpănă o oră întreagă. Gândul la exasperarea lui Eleanor – „De ce nu întrebi pur și simplu?“ – o determină, în cele din urmă, să ia telefonul.

Hei, mai e valabil pentru diseară?

Gabriel nu-i răspunde preț de două ore – probabil e în vreo ședință –, apoi, puțin după prânz, telefonul bâzâie.

Sigur. Bem ceva după ce termin treaba? Poți să vii în apropierea locului unde lucrez? Nu pot sta prea mult din cauza lui Lennie.

Ideea de a bea ceva după muncă e ușor dezamăgitoare, pentru că se presupune că totul se va termina destul de repede, dar viețile tuturor sunt complicate la vârsta asta, iar Lila o știe mai bine ca oricine. În plus, e hotărâtă să nu facă prea mare tam-tam din seara asta. Lucrează până la două; dacă navigatul aiurea pe internet poate fi numit lucru și da, se duce să se coafeze, dar de mult timp vrea să încerce salonul cel nou. Și dacă tot e acolo, e păcat să nu-și facă și manichiura, pentru că o manichiură frumoasă te face întotdeauna să te simți mai bine și-ți dă o perspectivă mai optimistă asupra vieții, în general. A citit asta într-o revistă. Își pune lenjeria cea bună fiindcă e important pentru o femeie să se simtă bine, chiar dacă nu o s-o vadă nimeni. Și stă mult să se pregătească din cauză că vremea e foarte schimbătoare în perioada asta și nu-i este foarte clar în ce fel de local o să se întâlnească (a căutat barul pe Google, dar nu i-a fost de prea mare ajutor – dacă o să stea afară?). Așa că faptul că stă practic toată

ziua să se pregătească nu e decât o coincidență. La fel cum e faptul că ajunge acolo cu douăzeci de minute mai devreme și trebuie să piardă vremea la un colț de stradă din Clerkenwell, la două blocuri distanță, ca să nu pară prea nerăbdătoare. În ziua de azi, nu știi niciodată cum o să meargă transportul public.

Gabriel ajunge zece minute mai târziu și intră în bar, cerându-și mii de scuze. O ședință s-a întins mai mult decât era preconizat, îi pare atât de rău, speră că ea nu așteaptă de prea mult timp. Barul – un pub care a fost evident renovat în stil minimalist, în care predomină lemnul, albul și mesele din marmură, iar scaunele sunt vechi și neasortate – se umple rapid cu angajați de birou, oameni care se luptă să prindă o masă, lăsându-și deoparte gențile și sacourile formale, rămășițele unei zile de muncă. Lila se ridică să accepte un sărut pe obraz și simte cum roșește.

– Nu! Nu, e în regulă. Abia am ajuns.

Ea își comandase o apă minerală, iar Gabriel își ia o bere, după ce o întreabă dacă ea mai vrea ceva. Poartă o cămașă moale, bleumarin-închis și blugi de culoare deschisă, iar Lila bănuiește că șifonierul lui e plin de astfel de haine: discrete, dar într-un fel care le spune cunoscătorilor că au costat o avere. Ea poartă un pulover negru cu decolteu în V și blugi negri – o ținută atât de neutră, încât s-ar potrivi oriunde. Gabriel îi zâmbește când se întoarce la masă și ia loc, apoi, preț de câteva clipe înfricoșătoare, Lila se întreabă dacă o să poată vorbi, dacă o să aibă despre ce să vorbească.

– Deci azi ai scăpat de mersul la școală? întreabă el și niște cute sexy i se formează în colțul ochilor.

– Tatăl meu vitreg o ia pe Violet de mai multe ori pe săptămână.

Are degete subțiri, ușor bronzate și o bătătură pe degetul mijlociu, probabil de la desenele arhitecturale.

– Și cu ocazia asta scap și eu de plăcerea de a da ochii cu amanta cea tânără și flexibilă. Roșește când își dă seama că nu ar trebui să se refere la Marja în felul ăsta. Așa-i zice tatăl meu vitreg, se grăbește să adauge, ridicând privirea spre el, dar Gabriel zâmbește – și e chiar foarte frumos când zâmbește.

– Ha! Are mare dreptate. E plăcut să ai pe cineva care să te ajute acasă. Mie mi se întâmplă de nenumărate ori să am senzația că îmi este imposibil să mă descurc. Lennie are atât de multe activități și lucruri de făcut după școală! Jumătate din ele au fost stabilite de mama ei înainte să se ducă și nu mă lasă sufletul să-i spun că nu poate să le facă.

Lila vrea tare mult să-l întrebe despre soția lui, dar are senzația că ar fi prea devreme, așa că spune:

– Oh, ce-i place lui Lennie să facă?

– Balet, dansuri moderne – deși, între noi fie vorba, e ca un pui de elefant care tropăie prin cameră. Zero talent, mititica de ea! Merge și la un curs de cusut în apropiere sâmbăta și ia lecții de călărie duminica. Am renunțat la cursul de chineză. Asta chiar mi s-a părut exagerat. La urma urmei, are doar șapte ani.

Vorbesc o vreme în termeni generali despre copii, activități și despre imposibilitatea de a găsi un echilibru între muncă și viața personală, iar Lila încearcă să se concentreze la ce spune, dar conștientizarea de a se afla aproape de el pare să-i trimită sistemul nervos într-un fel de spirală rapidă. Când ridică ochii din pahar, Gabriel o privește cu o expresie blândă.

– Știi, e plăcut să știu că o să fii la poarta școlii. Întotdeauna mă face să mă simt mai bine.

– Serios?

Nu-și poate ascunde plăcerea din voce.

– Da. Ultimul an a fost... foarte greu. Mă simt obligat să vin să o iau pe Lennie cât pot mai des ca să știe că sunt lângă ea, dar toată povestea cu mămicile de la școală mi se pare o idee cam prea bizară. N-aș ști despre ce să vorbesc cu jumătate dintre ele. Și știi cum e, când ești bărbat singur pe terenul de joacă devii... Cum să spun? Centrul atenției? Al curiozității?

Al dorinței, se gândește Lila. Centrul dorinței. Apoi își acoperă gura cu degetele ca să nu o spună cu voce tare.

– Știu ce zici, răspunde ea cu grijă.

– Sigur că da. Ai fost și tu acolo.

– Nu le suport, se surprinde spunând. Parcă ai fi judecat în fiecare zi de cei mai răi oameni. Înainte credeam că o fac pentru că lucram. Și multe dintre ele nu lucrează. Copiii sunt cariera lor. Și e în regulă. Fiecare are dreptul la propriile alegeri. Dar am simțit întotdeauna o dezaprobare nerostită pentru că nu reușeam să fac prăjituri în ziua târgului, să pregătesc uniforma potrivită sau să găsesc un costum Harry Potter pentru Ziua Mondială a Cărții. Și acum, când Dan a plecat la Marja, primesc o cu totul altă atenție.

Oh, Doamne, ce ochi frumoși are! Albaștri-verzi, pe care culoarea cămășii îi face dintr-odată să pară mai închiși și mai distincți. Are un mod de a se concentra intens asupra ei, ca și cum fiecare cuvânt care-i iese din gură ar fi extraordinar de important.

Ea nu poate decât să încuviințeze din cap.

– Știi că o să regrete într-o zi, nu? Cu siguranță știi asta.

Lilei îi vine greu să creadă că Dan o să regrete că a găsit-o pe femeia visurilor lui, cu pielea ei netedă de culoarea caramelului, cu alura exotică și abona-

mente la reviste de design interior. Dar încuviințează din cap, ca și cum ar fi deopotrivă surprinsă și resemnată în fața acestui bizar joc al sorții.

– Totuși, ești bine? întreabă el. Dacă nu e prea personal, vreau să spun. Ai depășit momentul?

I se pare o întrebare periculoasă. Se teme că ar putea deveni dintr-odată femeia de la întâlnirea lui Jensen, cea care a vorbit întruna despre fostul ei iubit.

Zâmbește larg și spune apăsat:

– Oh, Doamne, da! Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că nu ne potriveam. Începe să învârtă un cercel între degete. Sunt bine. Vreau să spun că a fost îngrozitor la momentul respectiv, dar până la urmă probabil că a fost mai bine așa.

– Și te vezi cu cineva?

Asta cu siguranță e o întrebare dificilă.

– Nu în momentul de față, zice ea după ce stă câteva clipe pe gânduri, ca și cum ar fi existat un șir întreg de pretendenți, la care s-a hotărât să renunțe deocamdată. Am încercat să mă concentrez asupra copiilor.

Gabriel dă din cap, în semn că înțelege.

– Tu?

Gabriel își coboară privirea și clatină din cap.

– La fel ca tine, mă concentrez mai mult asupra lui Lennie. De fapt, aș vrea să mă îngrop în munca mea și să nu mă mai gândesc la nimic, dar e un copil extraordinar și trebuie să mă asigur că depășește faza asta fără sechele. Cel puțin în măsura în care este posibil. El continuă să privească în jos. Presupun că o să aflu peste zece ani, când o să meargă la psiholog.

– Sunt sigură că e bine, spune Lila. În mod clar, ești un tată foarte bun.

Gabriel ridică o sprânceană și clatină din cap. Părul îi cade o secundă peste un ochi și îl dă laoparte.

– Nu știu dacă ea ar fi de acord cu tine. Sunt foarte sigur că ți-ar spune că are prea multe teme, prea multe băi de făcut, prea multe exerciții la vioară și prea puțin timp să se uite la televizor și că nu se duce suficient de des la McDonalds.

– În mod clar, ești deosebit de crud.

Ea zâmbește ca să-i dea de înțeles că glumește.

– Înfiorător. Dar o pun să doarmă în debaraua de sub scări numai când e foarte-foarte rea.

Nu e sută la sută sigură, dar crede că e posibil ca genunchiul lui să-l atingă pe-al ei pe sub masă. La început a crezut că e piciorul mesei, dar acum simte căldura emanând din el, iar când râde, se mișcă ușor. Când hotărăște că, da, este indiscutabil un genunchi și nu piciorul mesei, se simte paralizată de acest fapt, de ce ar putea să însemne. Abia dacă mai aude ce-i zice în continuare. Genunchiul ei a devenit radioactiv, îi trimite căldură în tot restul corpului. Este aproape de nesuportat.

– Lila?

– Mm?

Cu mare efort, își îndreaptă din nou atenția asupra conversației.

– Mai vrei ceva de băut? Ceva serios de data asta?

O scurtă dilemă. Nu vrea să lase impresia că e genul care strică atmosfera – își imaginează cum Dan și-ar fi dat ochii peste cap în momentul ăsta –, însă în același timp simte că are nevoie să rămână complet lucidă. Trebuie să fie cea mai bună versiune a ei cu putință. Dar, dacă Gabriel sugerează să bea amândoi ceva, asta ar putea să însemne…

– Hm… vodca tonic? Hei, una dublă! Zâmbește, ca și cum ar fi ceva obișnuit pentru ea. Tu ce bei?

Gabriel se ridică și bagă mâna în buzunar.

– Oh, eu nu beau nimic. Mai târziu, trebuie să o iau pe Lennie de la mama.

Apoi Lila își dă seama că nu s-a mai simțit niciodată atât de conștientă de trupul ei – zâmbetul ei, felul în care o vede el, modul în care i se mișcă mâinile pe masă. Încearcă să bea foarte încet – băutura e foarte tare – și să fie o companie plăcută, lejeră. Îi pune câteva întrebări serioase: cât timp a fost însurat (doisprezece ani), cum s-au cunoscut (printr-un prieten), dacă a vrut dintotdeauna să fie arhitect, dar abia la ultima întrebare vorbește liber. Răspunde la toate întrebările despre soția lui în cel mai succint mod cu putință și-și ferește privirea când vorbește. Lila crede că pierderea soției a fost o experiență profund traumatizantă, și nu doar pentru fiica lui. Pare mult mai relaxat când pune el întrebările: vrea să știe amănunte despre fete, cum e să ai în casă o adolescentă.

– Oh, Doamne! zice el sec. Se pare că va trebui s-o țin încuiată în debara timp de șase ani!

– Ți-e dor de ea? întreabă Lila înainte să se poată opri.

– De cine? Oh, de soția mea.

– Da.

Lila se simte stânjenită, ca și cum ar fi depășit o limită. Dar Gabriel îi susține privirea, suficient cât să o facă să se îmbujoreze ușor, și își lasă capul într-o parte preț de câteva secunde în timp ce se gândește.

– Îmi este dor de ea. Dar... El oftează. Tocmai ne despărțiserăm înainte să moară. Așa că e ceva mai complicat.

Lila nu știe ce să spună.

– A fost o femeie extraordinară. Totul la ea era plin de pasiune, foarte intens. Dar putea fi și epuizant.

– Mai știu pe cineva care a avut o relație de genul ăsta, spune Lila, gândindu-se brusc la Jensen. Spune că se obișnuise cu dramatismul.

– Așa e. Dar știi, oamenii de genul ăsta lasă și un gol uriaș. Era foarte vibrantă. Și o mamă fantastică.

– Îmi pare foarte rău!

– Nu e cazul. Cred că de atunci gustul meu în privința femeilor s-a schimbat. Cred că am început să prețuiesc femeile ceva mai calme.

Se uită fix la ea în timp ce zice asta. Genunchiul lui încă este lipit de al ei și asta-i dă curaj.

– Pot să te întreb de ce v-ați despărțit?

Pare ușor stânjenit.

– Era... surprinzător de nesigură. Vedea lucruri care nu existau, dacă înțelegi ce vreau să zic. Și în cele din urmă cred că... am obosit să o tot liniștesc, să o asigur că nu se întâmpla nimic.

– Oh, greu!

Ar vrea să spună cât de gelos fusese Dan, dar adevărul era că treceau uneori săptămâni întregi în care Lila nici măcar nu era sigură că soțul ei știa dacă mai era sau nu în casă.

– Apropo, cei de la școală nu știu despre Victoria. Aș aprecia dacă...

Lila ridică doar din umeri, într-un mod care sugerează că nu există secret pe care să nu-l poată ține, când sună telefonul lui. Gabriel privește numărul și se schimbă brusc la față. Se uită la Lila.

– Scuză-mă, spune. Trebuie să răspund. Se ridică în picioare în timp ce răspunde. Bună. Nu, nu e cu mine. Sunt în oraș.

Începe să-și facă drum prin labirintul de mese, întorcându-se o clipă să-i facă Lilei semnul universal pentru *Durează doar un minut.* De la masă, Lila îl urmărește cum iese pe trotuarul din fața barului, unde îl vede discutând aprins. Nu pare fericit. Îl privește cu coada ochiului cum pășește agitat prin fața localului. La un moment dat, trage adânc aer în piept, ca și cum ar încerca să se controleze. În sfârșit închide telefonul, așteaptă câteva clipe să se cal-

meze, apoi intră din nou în bar. Când se întoarce la masa lor, Lila privește în telefon, ca și cum și-ar citi e-mailurile fără să aibă habar ce se întâmplă, iar când ridică privirea, expresia ei este complet neutră.

– E totul în regulă?

– Îmi pare rău, va trebui să plec, spune el și Lila face eforturi să-și ascundă dezamăgirea.

Gabriel nu se mai așază.

Nu-i dă detalii.

Lila are nevoie de câteva clipe să înțeleagă, apoi se ridică și se întinde să-și ia geanta.

– Oh, nici o problemă. Și eu ar trebui să mă duc acasă.

O conduce până la stația de metrou. Devine brusc retras și tăcut. Străzile sunt încă pline de oameni care se întorc acasă de la muncă, traficul e aglomerat și Lila își dă seama că asta a fost tot, că a ajuns la finalul întâlnirii. O gură aglomerată de metrou, la opt fără un sfert, nu două trupuri lipite, întinse pe o canapea târziu în noapte. N-o să-i vadă lenjeria specială și acum o să aibă și spălat de mână în program. Se simte profund dezamăgită. Se oprește la intrarea în stația de metrou și se apropie de zid, ca fluxul de oameni să poată trece pe lângă ei.

– A fost plăcut, spune ea, fiindcă nu poate găsi altceva de zis.

Nici măcar nu e sigură că el o mai ascultă.

Gabriel o privește foarte intens, ca și cum abia ar fi văzut-o acolo.

– Lila, a fost minunat. Absolut minunat. Nu-ți dai seama cât ești de specială. Aș fi... Aș fi avut o zi complet altfel fără tine. Mi-a făcut mare plăcere că am putut petrece mai mult timp împreună. Ești singura persoană cu care simt că pot să vorbesc. Tu... tu pari să înțelegi cu adevărat prin ce trec.

Și apoi, sub ochii ei, îi ia mâna, îi ridică palma la buze și i-o sărută cu privirea fixată într-a ei. Intimita-

tea, sexualitatea evidentă a gestului fac să i se taie respirația. Vrea să spună ceva, dar imediat, cu o înclinare din cap, Gabriel se răsucește pe călcâie și dispare în grabă, în timp ce ea e trasă în mulțime, înspre stație, și întreg trupul îi vibrează asemenea unui clopot uriaș.

– Draga mea, sunt *încântați!* Ne pregătesc o ofertă și o să te sun imediat ce o avem. Dar, Dumnezeule, cât mi-a plăcut și mie! Absolut senzațional! Ce rânduri eliberatoare! Ești o adevărată inspirație.

Lila tocmai mergea spre casă dinspre stația de metrou când a sunat Anoushka. Este atât de cufundată în impresiile ultimelor două ore, încât îi ia câteva clipe ca să-și dea seama despre ce vorbește impresara ei.

– Oh! face ea și se oprește pe trotuar. Chiar le-a plăcut?

– Sex și aventuri exact atât cât trebuie. M-am simțit în pielea ta tot capitolul. Și ce bărbat de vis! Te rog, spune-mi că o să te mai vezi cu misteriosul J.

Lila nu vrea să se gândească la Jensen. Vrea să se gândească la Gabriel; la felul în care-i ieșeau încheieturile de sub mâneci, la șuvița de păr care-i cădea peste ochelari. Vrea să se gândească la presiunea fierbinte a buzelor lui pe palma ei. Încă le simte urma pe piele.

– Oh, nu. Nu cred. Ăăă... mă văd cu altcineva acum. Oarecum.

– Alt bărbat! exclamă ascuțit Anoushka. Deja! Oh, Lila, trăiești visul. E la fel de drăguț?

– Și mai drăguț. Practic, are tot ce vreau de la un bărbat.

Lila își poate auzi zâmbetul din voce.

– Cu siguranță emani feromoni. Ești fantezia tuturor femeilor de vârstă mijlocie!

Anoushka mereu e expansivă în exprimare, dar astăzi este și mai emfatică.

– Trebuie să-mi spui secretele tale. Rupert a fost înfiorător de anost anul ăsta. În fiecare seară, nu vrea să facă altceva decât să stea pe canapea și să se uite la emisiuni despre reparații prin casă. Am nevoie să mă rostogolesc într-un atelier și să-mi fac de cap cu un străin superb. Trebuie să incluzi și un ghid practic în manuscrisul tău.

– Și – o readuce Lila la subiectul original – cât crezi că o să ofere?

– Le-am spus că, dacă vor un precontract, trebuie să fie șase cifre solide. Și n-au dat înapoi. Așa că așteptăm să vedem ce se întâmplă. Dar am speranțe mari. Speranțe mari.

Anoushka închide și Lila străbate drumul până acasă în ceață. Abia după două străzi își dă seama că senzația nefamiliară care a cuprins-o este speranța.

În acea seară, după ce s-au culcat fetele (sau după ce s-a culcat Violet, Dumnezeu știe până la ce oră stă Celie trează în camera ei), se uită la un episod din *La Familia Esperanza.* Estella Esperanza este curtată de un bărbat mai tânăr, medicul superb care i-a tratat rana de glonț cu două episoade în urmă. Își exprimă cu patos dragostea și pare să înțeleagă conflictul adânc din sufletul ei. Dar Estella nu-l ia în serios, e mult prea afectată de amintirea soțului ei, de obsesia de a-l despărți de amanta mai tânără. Lila, care mănâncă un pachet de biscuiți în loc de cină, trage brusc aer în piept în clipa în care doctorul își ridică mâna Estellei la gură și se simte din nou inundată de senzația buzelor lui Gabriel pe palma ei, de certitudinea ciudată și erotică a gestului. Estella își trage mâna, furioasă și vulnerabilă, și zice ceva

aprins în spaniolă, tradus astfel: *Presupui prea multe! Nu mă atinge!*
Lila privește ecranul apoi se uită la telefon. Scrie:

Mi-a făcut mare plăcere să te văd azi. Aș vrea să ne mai întâlnim. x

Roșește numai când tastează cuvintele. Așteaptă câteva minute, dar Gabriel nu răspunde; nu sunt nici punctele care să sugereze că își compune cu grijă răspunsul – nimic. Mesajul ei dispare în spațiul cibernetic și rămâne plutind undeva în eter. „Nu analiza prea mult lucrurile", își spune, dându-și seama că deja începe să se simtă dezamăgită. E un bărbat ocupat. Și era clar că a avut o seară proastă. Se întreabă, în treacăt, dacă ar trebui să fie mai dramatică, o femeie greu de uitat dacă asta ar face ca bărbații să răspundă mai repede, dacă absența ei ar lăsa un gol în viața lor.
Apoi bâzâie telefonul.

Și eu, belissima. *Ne vedem cât de curând. x*

CAPITOLUL 22

Gene a primit două roluri. Primul este simplu, o reclamă la pastă de dinți; o zi de filmare, în care nu are mare lucru de făcut, mai mult își arată dantura impresionantă. Se pare că toți ceilalți artiști britanici în vârstă cu care a concurat aveau dinții ca niște scânduri de gard îngălbenite. O să mai joace și rolul unui afacerist în vârstă, venit în vizită din New York, într-o dramă de epocă bine finanțată, și până acum a petrecut o săptămână „în pielea personajului", mormăind ușor la masă și vociferând, plângându-se de șarlatanii îngrozitori de pe Wall Street. Cele două

replici pe care le are au necesitat nesfârșite repetiții și, din orice colț al casei, pot fi auzite în orice moment cuvintele alese cu grijă – *Dar, domnule Arbuthnot, când deții o linie de transport maritim, ești practic asigurat pe viață! Putem spune oare același lucru despre lista de acțiuni a lui Dow?* – și rostite într-o varietate infinită de interpretări, cu emfază pe *asigurat*, *viață* sau *acțiuni*. Violet poate de-acum să repete replicile cuvânt cu cuvânt și a început să le mormăie în șoaptă în timp ce se uită la televizor sau se spală pe dinți. În Truant pare să se fi declanșat ceva la o recitare exagerat de emfatică a celei de-a doua fraze și acum mârâie zgomotos ori de câte ori începe Gene să vorbească. Este o zi de filmare la conacul aristocratic din Oxfordshire și Gene rareori a fost atât de vesel.

– Plătesc bine, scumpo, îi spune Lilei. O să pot să-ți dau ceva bani de chirie. Și nu se știe niciodată, dacă fac impresie bună, e posibil să readucă personajul și în alte episoade.

Ar trebui să se bucure pentru el. Dar, în timp ce-i acceptă îmbrățișarea și urmărește încă o interpretare – schimbarea e aproape imperceptibilă –, se întreabă dacă o să poată vreodată să aibă față de el sentimentele pe care le ai pentru un tată. Nu poate niciodată să-l vadă pe Gene pur și simplu așa cum este, pentru că vede simultan cealaltă versiune a lui, care-l urmează ca o umbră. Golul din grupul restrâns de persoane adunate în jurul mormântului mamei ei, brațul părintesc care i-a lipsit pe după umeri când a avut mai mare nevoie de el.

A început să-l scoată el pe Truant la plimbare după-amiaza, ca Lila „să se poată concentra la treabă“. Bill spune, cu o oarecare surprindere, că e un gest drăguț, dar Lila nu se poate gândi decât că e un gest tipic pentru Gene: nu poate suporta să existe măcar o singură ființă care să nu-l iubească și, dacă

această ființă se întâmplă să fie un câine, atunci trebuie pur și simplu să-l farmece și să-l câștige și pe acesta.

Eleanor zice că ar trebui să fie mai îngăduitoare cu el – *Cel puțin încearcă, nu poți să ții supărarea la nesfârșit.* Se pare că la vârsta asta e foarte rău pentru ridurile dintre nas și buze. Dar tot se trezește cicălindu-l:

– *Când e următoarea audiție, Gene? Ai primit ceva vești despre ultima?* Și, de fapt, totul e doar o mască pentru ceea ce ar vrea cu adevărat să-l întrebe: *Când o să pleci iar?*

Stă la chiuvetă și-l privește pe Gene care, profitând de faptul că Jensen s-a întors la lucru, îi recită și acestuia replicile în grădină. Acum poartă un sacou de tweed de-al lui Bill (cel puțin l-a rugat să i-l împrumute) și o eșarfă la gât, iar Jensen stă în fața lui, cu mâinile pe coada unei furci de metal, în timp ce Gene patrulează în sus și-n jos, declamând într-o manieră care ar fi putut fi demnă de un om de stat dacă nu ar fi purtat doar o pereche de chiloți cu stele și dungi decolorați pe sub sacoul de tweed.

– *Dar, domnule Arbuthnot, când deții o linie de transport maritim, ești practic asigurat pe viață!*

Jensen ridică din sprâncene și încuviințează din cap într-o manieră încurajatoare. Pare să aibă o răbdare infinită cu bătrânii ăștia doi și excentricitățile lor.

Dar el nu locuiește cu ei în casă!

Lila se uită din nou la chiuvetă, apoi la telefon, verificând să vadă dacă nu a ratat vreun mesaj. Gabriel nu a sugerat altă întâlnire. Când Eleanor a întrebat-o dacă s-a mai întâmplat ceva după ce s-au despărțit, i-a răspuns simplu:

– *Da, mi-a trimis un mesaj,* afișând acel gen de zâmbet enigmatic care sugerează detalii ce nu pot fi făcute publice.

Eleanor nu a fost deloc dată peste cap de toată povestea cu sărutatul palmei, dar, ținând cont de faptul că gusturile lor sexuale sunt în mod clar total diferite în momentul de față, Lila nu-și face probleme în această privință.

Bill, între timp, se pregătește pentru cina cu Penelope Stockbridge. S-a răzgândit deja de trei ori în legătură cu meniul, hotărându-se în cele din urmă la biban cu salată de fenicul și lămâie verde, urmat de budincă din parfe de lămâie. Pentru asta a fost nevoie de trei drumuri la supermarket, pentru că Bill, în mod normal extrem de organizat, este atât de agitat de perspectiva întâlnirii, încât a uitat ingrediente importante, a încurcat tigăile și și-a pus de două ori la îndoială alegerea meniului.

– Amice, ai putea să comanzi și doi hamburgeri și tot nu i-ar păsa! Vrea doar o felie cât mai mare din plăcinta lui Bill, dacă înțelegi ce vreau să spun, îngână Gene laconic, înmuindu-și degetul în budincă, apoi sare ca ars când Bill îl plesnește cu prosopul.

– Nu știu dacă nu e prea simplu să mâncăm în bucătărie. E prea simplu? Oare sugerează lipsă de rafinament?

– Servește-o pe o tavă în dormitor, spune Gene, făcând lasciv cu ochiul, și în momentul ăla Lila trebuie să-l roage să-l scoată iar pe Truant la plimbare.

Tocmai se pregătește să plece, după ce i s-a amintit de două ori să pună niște pantaloni pe el, când Jensen apare în ușa din spate.

– Bună!

– Bună! spune ea.

Are mănuși de cauciuc pline de spumă de săpun și trebuie să-și ridice brațele ca să-și dea părul laoparte de pe față.

– Am vrut doar... să te salut așa cum se cuvine. Nu ești... foarte vorbăreață prin mesaje.

Lila se înfioară. Jensen i-a mai trimis două mesaje în cele zece zile cât a fost plecat, dar ea a fost atât de mistuită de gândurile legate de Gabriel, încât nu i-a răspuns deloc la al doilea și a trimis doar un *Sper că te simți bine cu ai tăi* la al treilea.

– Da, zice ea, stânjenită. Scuze! Nu prea mă pricep la mesaje.

Nu pare să-l deranjeze. Stă în pragul ușii spre grădină, cu ghetele pline de pământ, cu părul de culoarea nisipului dat într-o parte, ca al unui copilaș de trei ani care tocmai a fost trezit din somn.

– Nici o problemă. Mă întrebam doar... dacă ai vrea poate să mai ieșim într-o seară. Când ea nu-i răspunde imediat, adaugă repede: Nu mare lucru. Mi-a plăcut să stăm de vorbă. Am putea să mai ieșim la o cola dietetică.

– Sigur! spune ea pe un ton prea vesel. Dar... Hm, nu pot săptămâna asta. Am de lucru până peste cap. Și ăștia doi, înțelegi...

Jensen îi examinează chipul preț de câteva momente, apoi întoarce capul înapoi spre grădină.

– Bill pare să aibă emoții cu întâlnirea asta a lui.

– Da, chiar are.

Eleanor ar spune fără îndoială că ar trebui să iasă cu amândoi, să-și păstreze opțiunile deschise. Dar ceea ce simte ea pentru Gabriel este atât de intens, încât i se pare greșit să-i dea speranțe lui Jensen.

– Și ce faci în timp ce se desfășoară cina? Am auzit că ați fost cu toții alungați de la locație.

– Oh, o să mergem la o pizza.

Felul în care stă o face să se întrebe dacă nu cumva speră să fie invitat și el și urmează câteva secunde de tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Jensen își coboară privirea asupra ghetelor.

– Trebuie să mă întorc la treabă. Apoi ridică privirea, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva: Hei, nu uita de copacul ăla! Nu vreau să te încarc cu proble-

me, dar chiar trebuie să faci ceva în privința asta. Cred că e puțin mai înclinat decât când am plecat.

– Sigur, zice ea, așteptând ca el să plece.

Ar vrea să nu se simtă atât de ciudat. Zâmbește și se simte oribil. Nu e deloc un zâmbet adevărat.

Încă o pauză lungă, apoi Jensen încuviințează din cap și se întoarce în grădină.

Uneori, Lilei îi este atât de dor de mama ei, încât are senzația că ar putea deveni unul dintre acei oameni care stau lângă morminte și vorbesc cu morții. Dacă nu ar fi atâta umezeală afară și dacă nu i s-ar părea peste mână să se ducă până la cimitirul Golders Green, aceasta ar fi exact genul de zi în care s-ar așeza printre florile de plastic decolorate și dalele gravate din marmură și ar vorbi cu Francesca. „Cum să-i spun unui bărbat drăguț că nu mă interesează o relație cu el fără să-i rănesc sentimentele? Cum să știu dacă bărbatul care mă interesează este la rândul lui interesat? Cum să fac față la *toate astea* tot timpul?“ Francesca avea un fel de a te privi – intens și direct, din spatele ochelarilor rotunzi –, ca și cum ar fi absorbit întrebarea și ți-ar fi luat în calcul sentimentele, chiar dacă probabil nu erau sentimentele pe care ar fi trebuit să le ai. Iar răspunsurile ei erau întotdeauna înțelepte, pline de compasiune și nu lipsite de prea multe indicații: *Oh, draga mea, e foarte greu. Știu că o să găsești o soluție, dar, dacă vrei un sfat, ți-aș sugera...* Sau: *Ce-ți spune instinctul, Lila? Ești o persoană foarte deșteaptă. Cred că deja știi răspunsul.*

Lila putuse întotdeauna să vorbească cu Francesca despre orice. În adolescență, mama ei era singura care nu o judeca; discuta în schimb cu ea ca și cu un adult, tratând până și cele mai minore probleme ca și cum ar fi fost de cea mai mare importanță. O lua pe Lila la plimbare cu mașina, ca să nu stea di-

rect față în față cu ea (îi spusese mai târziu că citise undeva că trebuie să discuți cu adolescenții fără să-i privești direct în ochi – *Știi, la fel cum faci cu câinii)* și, deși nu-l condamna niciodată pe Gene în fața ei, era întotdeauna scrupulos de onestă în legătură cu propriile sentimente, recunoscând că se simțea furioasă, sau tristă, sau abandonată într-un fel care reușea să se păstreze pe acea linie delicată a adevărului, fără să-i dea însă Lilei senzația că era copleșită de emoții adulte, pe care încă nu le putea gestiona.

Existase o perioadă, când Lila avusese 15 sau 16 ani, în care până și prietenele ei îi cereau sfatul Francescăi, stăteau cu ea în bucătărie în timp ce mama ei le făcea ceai sau le împărțea brioșe făcute în casă, le spunea ce ar fi făcut ea, le explica cât de minunat se descurcau deja și le asigura că totul avea să fie bine. O vreme, Lila fusese chiar ușor deranjată că prietenele ei își doreau atât de mult să stea pe lângă mama ei. Dar, în anii mai complicați de căsnicie, putuse vorbi cu Francesca despre Dan fără să se teamă că mama ei, cum ar fi făcut atâtea alte soacre, o să-i treacă greșelile pe un răboj doar pentru a le folosi împotriva lui mai târziu, când, inevitabil, Lila nu avea să mai fie atât de supărată pe el. Întotdeauna își începea răspunsurile așa: *Știi bine că îl ador pe Dan și o să-l iubesc întotdeauna...* După care urmau afirmații atent construite, de genul: *Dar în cazul ăsta mă tem că e ușor nerezonabil. Sunt sigură că nu o face intenționat. De ce nu-l întrebi calm, fără supărare, cum s-ar simți dacă rolurile ar fi inversate?* Și nici nu se sfia, ocazional, să replice dacă situația o impunea: *Ei bine, n-au decât să se ducă dracului cu toții!* Fusese nu doar un aliat, ci și o persoană ale cărei sfaturi păruseră întotdeauna atât de bine ancorate în ceea ce era corect sau potrivit situației, încât Lila trăise cu impresia că avea în

permanență linie directă către o perspectivă rațională. Până când într-o zi, din cauza unui autobuz nr. 38 și a unei zile neobișnuit de ploioase, o pierduse.

Erau zile în care i se părea imposibil, absolut imposibil ca Francesca să nu mai fie acolo.

Dar Bill are o întâlnire cu altcineva și Lila trebuie să-și lămurească propriile probleme. Își scoate mănușile de cauciuc și urcă în camera ei ca să se pregătească.

Există tot felul de pizze, e de părere Gene. Sigur, toate sunt bune, dar, pentru o pizza *adevărată,* fetele trebuie să se ducă la restaurantul lui Antonio Gatti din LA.

– La urma urmei, băiatul ăsta se trage dintr-o familie cu tradiție în prepararea pizzei, tocmai din Sicilia. Tatăl lui a făcut pizza, bunicul lui a făcut pizza... Au o mulțime de fotografii alb-negru pe pereți cu bărbații din familie. Interiorul nu-ți zice nimic – ai putea să treci pe lângă local fără să-l observi. Nu e genul ăla pretențios. Dar face ceva cu blatul – e ușor ca un fulg, înțelegeți ce zic? Și mozzarella... Dumnezeule!

Gene vorbește deja de douăzeci de minute despre superioritatea pizzei americane, iar Lila se uită la fete și se minunează cât sunt de răbdătoare. Nu au voie cu telefoanele la masă – o regulă care se aplică și în restaurante –, dar Gene trăncănește deja de atât de mult timp, încât aproape că îi vine să le dea înapoi telefoanele numai ca să poată scăpa.

Gene pliază o felie în două și o bagă în gură.

– Trebuie să mărturisesc, îmi place salamul ăsta picant cu chili. Parcă te mușcă, nu? Tu ce ți-ai luat, Violet?

– Șuncă, spune Violet cu gura plină.

– Ce fel de șuncă?

– Șuncă-șuncă.

Lila o privește pe Celie mâncând, devorând în tăcere și cu determinare o pizza vegetariană, oprindu-se din când în când ca să-și dea părul după urechi. E bine să vadă că are poftă de mâncare.

– Cum ți-a mers azi, scumpo?

Gene vorbește cu ea.

Privirea lui Celie se îndreaptă spre Lila, apoi se întoarce la Gene.

– Cum a mers ce? întreabă Lila.

– Bine, răspunde Celie, tăind o felie de pizza folosind cuțitul și furculița.

– Dar le-ai omorât? Le-ai *distrus?*

Celie zâmbește ușor.

– Le-am distrus, spune ea.

Și Gene explodează la masă:

– Știam eu! Știam că poți s-o faci. Bate palma!

Își întinde palma mare peste masă și, spre surprinderea Lilei, Celie ridică mâna și i-o lovește cu zgomot.

– Nimic nu te mai oprește acum, scumpo! Trebuie să-l asculți pe bătrânul Gene. Am totul aici!

Se bate în tâmplă, lăsând o urmă de sos de roșii.

– Ce a făcut? Lila face eforturi să țină pasul. Stai puțin... ce ai distrus?

– Nimic, zice ea din vârful buzelor.

Lila se pregătește să protesteze, când sună telefonul.

– Tu de ce ai voie cu telefonul, începe Violet, dar Lila ridică o mână.

– Anoushka?

– Stai jos?

– Da?

– 170 000.

Lila clipește, are nevoie de un moment ca să înregistreze ceea ce tocmai a auzit.

– Vorbești serios?

– Foarte. Cred că pot să-i împing până la 185 000, dar…

– Nu! Nu! E fantastic! Dumnezeule, Anoushka, e o veste extraordinară!

– Păstrăm drepturile de autor, așa că ar trebui să ne iasă ceva și după traduceri. Mi-au trimis un plan de marketing foarte atrăgător și spun că o să fie una dintre publicațiile lor de top ten pentru anul viitor. Așa că eu zic că este o veste bună, draga mea.

Anoushka vorbește mai departe despre detaliile afacerii, îi povestește cum au mers negocierile și îi explică unde ar mai fi loc de manevră, dar Lila abia dacă ascultă. Se simte atât de ușurată, încât i s-au înmuiat încheieturile. Spune *da* unde i se pare că e cazul, dar totul în mintea ei s-a transformat într-un zumzăit nedefinit. Problemele ei financiare sunt rezolvate. O să-și poată păstra casa. Când în sfârșit închide telefonul, toți cei de la masă o privesc curioși.

– Am obținut o ofertă bună pentru cartea cea nouă. Lila radiază. Am scris patru capitole, iar agenta mea le-a trimis către o editură și mi-au făcut o ofertă foarte bună.

– Ca să vezi! Două vești bune!

Gene se întinde să o îmbrățișeze. Lila acceptă, deși cam țeapănă.

– Ar trebui să comandăm un pahar de șampanie.

– Nu au șampanie aici, spune Lila, care a observat că Gene a băut deja două beri.

– E o carte de ficțiune? întreabă Violet, înșirându-și resturile de pizza pe marginea farfuriei.

Lila își ia din nou cuțitul și furculița.

– Hm, nu. Este nonficțiune.

– Ce înseamnă asta?

– Este mai mult despre… chestii reale.

– Ce chestii reale? vrea să știe Celie.

– Hm, este despre... Hm...

Lila lasă jos cuțitul și furculița, ușor fâstâcită. Nu se așteptase ca fetele să manifeste vreun interes față de cartea ei. Abia dacă au fost conștiente de ultima carte pe care a publicat-o, din fericire.

– Este despre... viața la vârsta mea.

– Ce anume din viața la vârsta ta?

Violet își împinge farfuria înspre mijlocul mesei.

– Despre cum... Ei bine, despre felul în care trebuie să jonglăm cu multe lucruri și cum încercăm să găsim fericirea în alte moduri decât când eram tineri.

– E despre noi? întreabă Celie.

Ochii ei uriași și deschiși la culoare sunt acum fixați pe fața Lilei. Privirea îi e neclintită.

– Nu chiar. Nu menționez numele voastre.

– Atunci despre ce scrii? întreabă Violet. Mereu spui că eu și Celie suntem viața ta.

Lila pare să fi dat în bâlbâială. Ia o gură de apă.

– Este... mai mult despre... chestii de adulți. Doar, știți voi, toate chestiile cu care am de-a face în fiecare zi.

– Apar și eu în ea, scumpo? întreabă Gene vesel.

Pur și simplu nu poate să conceapă posibilitatea că s-ar putea să nu fi fost inclus în cea mai pozitivă lumină.

– Hm... posibil. Încă n-am ajuns până acolo.

– Trebuie să fie foarte clar că am făcut multe. Dacă merge bine, cartea asta mi-ar putea deschide niște uși. Poți să te uiți pe pagina mea de IMDB dacă ai nevoie de detalii. Poți să scrii și despre *Escadronul Stelar Zero?* E bine pentru toată lumea să-și amintească de asta.

– Și atunci despre ce ai scris? întreabă Celie, care încă nu și-a luat privirea de la ea. Ai spus că ai scris patru capitole.

– Să cerem nota? Lila se uită la ceas. Cu siguranță Bill și Penelope au terminat până acum felul prin-

cipal.

– Ai spus că putem să luăm înghețată! protestează Violet, strângându-și brațele la piept.

– Scumpo, e abia opt și jumătate. Dă-i bietului om o șansă!

Gene îi pune o mână pe braț.

– Îl știi pe Bill. Cu siguranță i-a trebuit tot timpul ăsta doar să se încălzească. Lasă-l măcar să apuce să bea vreo două pahare de vin cu ea.

Lila zâmbește stânjenită.

– Cum credeți că se descurcă? zice ea pe un ton vesel, încercând să schimbe subiectul. Credeți că Penelope poartă ceva ieșit din comun?

– Pantofii cu fluturi! spune Violet încântată. Și pălăria cu zebre!

Lila scoate un oftat discret și face semn să i se aducă meniul cu deserturi. Dar, când ridică privirea, constată că Celie încă se uită la ea.

Se întorc acasă mergând încet. Gene stă mai într-o parte și profită de plimbare ca să fumeze o țigară. În nod normal, Lila ar fi ușor iritată că fetele se ceartă aprins în spatele ei, însă în seara asta înregistrează replicile tăioase și insultele mormăite doar cu jumătate de ureche. Nu a luat niciodată în calcul posibilitatea ca fiica ei Celie să fie interesată de conținutul cărții ei. Ce s-ar întâmpla dacă ar citi-o? O să fie nevoie să poarte o discuție cu ea ca să o pregătească?

Încearcă să-și imagineze cum ar fi procedat mama ei. Francesca avea un fel de nonșalanță scandinavică când venea vorba de sex și nuditate. Se plimba complet goală prin casă căutând ceva cu care să se îmbrace; și pentru că așa făcuse dintotdeauna, Lilei nu i se păruse niciodată mare lucru. Când Lila – adolescentă – protestase într-o seară în legătură cu zgomotele care se auzeau din dormitorul mamei ei,

Francesca afișase o mutră nedumerită: „Dar, scumpo, sexul e minunat. Nu poți să fii inhibată doar pentru că cineva ar putea să te audă. La urma urmei, sunt sunete de fericire!"

Lila nu e convinsă că Celie ar fi tocmai bucuroasă să afle despre sunetele ei de fericire. Pentru început, Lila nu a fost niciodată genul de femeie care să umble goală prin casă. Era în regulă când Celie fusese bebeluș (deși probabil că s-ar fi putut lipsi de comentariile ei de la trei ani, când Celie se amuza de *burtica ei atârnată),* dar Dan nu fusese niciodată complet confortabil cu goliciunea în orice moment și, treptat, Lila asimilase și ea acel disconfort. Se trezeau, făceau duș, erau întotdeauna îmbrăcați când coborau. Nu făceau sex decât când erau siguri că ambele fete dormeau tun și adesea verificau de două ori înainte, doar ca să fie siguri. Oare Celie o să fie ca Francesca, relaxată în legătură cu sexualitatea ei? O să accepte ideea că mama ei are o viață erotică? Sau o să fie oripilată?

În clipa în care se apropie de ușa din față, e smulsă din gândurile ei de clinchetul râsului lui Penelope. Sunetul muzicii de pian alunecă spre ei. Lila se uită la ceas: nouă și patruzeci seara.

– Bravo, băiete! murmură Gene și rânjește când intră cu toții în casă.

Bill și Penelope Stockbridge sunt aplecați deasupra unui album cu fotografii și capetele aproape că li se ating. Lumina e difuză, două lumânări ard blând în mijlocul mesei, iar resturile cinei zac date laoparte. Farfuriile murdare, lucru neobișnuit pentru Bill, sunt puse una peste alta și așteaptă să fie spălate mai târziu. În aer se simte miros de mâncare bună și de vin. Penelope ridică brusc capul în clipa în care Lila intră în bucătărie, ca și cum ar fi fost pierdută în mica ei lume. Se uită la ceasul subțire de la mână, apoi din nou la Lila și gâtul i se colorează. Poartă o

rochie în stilul anilor '40, din mătase de un roșu-închis, și un pieptăn rafinat din ceva ce seamănă a fildeș îi ține părul șaten-închis prins într-un coc răsucit elaborat.

– Bună, spune Lila.

Penelope pare stânjenită.

– Oh, atât e de târziu? Vai de mine, nu mi-am dat seama!

Vocea lui Gene bubuie din spate:

– Hei, copii, nu opriți petrecerea din cauza mea! Oricum eu ies în grădină să fumez.

Lila își așază geanta pe o măsuță și-i oferă lui Penelope un zâmbet, speră ea, liniștitor.

– Eu mă duc să culc fetele. Te rog, nu te ridica!

– Nu trebuie să mă culce nimeni, zice Celie. Am 16 ani.

– Ba trebuie! spune Violet, uitându-se la Penelope. Altfel o să fii în plus.

O spune cu o plăcere ușor răutăcioasă.

Penelope roșește.

– Oh, chiar nu vreau să stau mai mult decât e cazul.

Îi aruncă o privire nesigură lui Bill.

– Ne uitam la poze cu mine în armată, zice acesta.

Vocea îi e veselă și pare deschis și relaxat, așa cum arăta cândva, cu ani în urmă. Lila îl privește și simte o ciudată strângere de inimă; nu știe dacă senzația trecătoare este provocată de gândul la mama ei, care ar fi trebuit să fie femeia care să stea acum la masă, sau de faptul că ea, Lila, nu are astfel de seri, în care să se scalde în adorația cuiva care să nu-și dorească altceva decât să fie cu ea.

– Bill era extraordinar de frumos în uniformă, nu crezi? Încă este, adaugă Penelope, apoi roșește iar.

Truant, furios că a fost lăsat acasă, țâșnește spre Lila și i se răsucește printre picioare, cu ochii ușor ieșiți din orbite și limba atârnată, iar Lila trebuie să

se prindă de blatul de bucătărie ca să nu o trântească pe jos. Când face asta, dărâmă o cutie care a fost adusă de curier și o carte de bucate lăsată deschisă. Zgomotul și zarva bruscă din bucătărie par să o deranjeze pe Penelope. Sau poate e doar faptul că atmosfera s-a schimbat, că bula fragilă de săpun s-a spart. Se ridică și-și netezește fusta.

– Trebuie să plec. E târziu și aveți cu toții multe de făcut.

– Oh, sincer, nu trebuie să... începe Bill, dar Penelope deja își ia haina, pe care o ține în față cu degetele ei subțiri și albe. Atunci, dă-mi voie să te conduc.

– Oh, stau la doar patru case distanță. Zău, nu e nevoie.

– Insist, spune Bill, trăgându-i scaunul ca să se ridice și ajutând-o să-și îmbrace haina.

Penelope strălucește. Le zâmbește tuturor.

– A fost încântător. Bill, mâncarea a fost excelentă. Ești un bucătar senzațional. Îți mulțumesc tare mult. Chiar m-am simțit minunat.

– Sentimentul este cu desăvârșire reciproc, spune Bill. Ești o companie încântătoare.

Și, printre ultimele mulțumiri ale lui Penelope, se îndreaptă spre ușă.

– O să se giugiulească? întreabă Violet fascinată, după ce ușa se închide în urma lor.

– Oh, Doamne! zice Celie. Bleah!

Se târăște în sus pe scări, în mod evident epuizată după ce a trebuit să petreacă atât de mult timp cu familia.

– Bill are dantură falsă? Va trebui să și-o scoată mai întâi? Violet își lipește nasul de fereastră ca să-i vadă trecând. O să-și bage limbile unul în gura celuilalt?

– Nu, Bill nu are dantură falsă și nu am idee cum sau măcar dacă intenționează să o sărute pe Pene-

lope. Asta e treaba lor! zice Lila, trăgând-o pe Violet de la fereastră și împingând-o spre hol. Acum du-te sus și spală-te pe dinți! Și să nu-i spui lui Bill că ai băut două pahare de cola. Nu m-ar ierta niciodată.

Gene reapare din grădină tocmai când se întoarce Bill, două minute mai târziu. Truant e la picioarele lui Gene și pare că așteaptă ceva. Lila bănuiește că iar i-a dat chipsuri cu aromă de brânză.

– Amice! Ce faci?

Bill închide ușa.

– Cum adică ce fac?

– Ai spus că o conduci acasă.

– Și exact asta am făcut.

Gene ridică îngrozit mâinile spre cer.

– Nu, nu, nu, nu, nu! Nu conduci la propriu o doamnă până la ușă, după care te întorci. Asta-i cea mai bună parte a serii. Partea pe care o aștepta. Ce ai făcut?

Bill pare ușor stânjenit. Se uită la Lila, apoi din nou la Gene.

– Am... Am condus-o până la ușă, i-am spus că m-am simțit minunat și m-am asigurat că a ajuns bine acasă.

Gene își lovește capul cu palma.

– Bill! Treci înapoi acolo! Cu puțin noroc, nici n-a apucat să se așeze.

– Chiar crezi că am dezamăgit-o? Bill se dezumflă tot. Nu am vrut să fac presupuneri...

– Bill, conița aia te place. Ți-a adus 169 de caserole de paste cu ton. Poartă tot felul de zorzoane sclipicioase în păr, în speranța că o să observi. Te ascultă cântând aceeași bucată muzicală zi după zi, pe toți dracii! Se luminează la față de fiecare dată când deschizi gura. Du-te înapoi, bate la ușă, spune-i că ai uitat ceva, prinde-o în brațe și sărut-o așa cum trebuie! Haide! Nu lăsa momentul să treacă!

– Chiar crezi...

– Nu te mai tot gândi! Du-te după ea!

Bill pare nesigur preț de câteva clipe, dar Gene deja îl împinge spre ușă și i-o deschide.

– Să nu te întorci mai devreme de douăzeci de minute! strigă el, împingându-l pe scări.

Și, cu o expresie ușor chinuită, Bill dispare.

– Și dacă ea nu vrea să fie sărutată? întreabă Lila în timp ce Gene închide ușa la loc.

Gene zâmbește larg, arătându-și dinții nefiresc de albi.

– Lila, poate că am dat-o în bară cu multe, dar în ceea ce privește femeile, sunt expert. Ascută ce-ți zic, peste douăzeci de minute, bătrânul Bill o să vină cu o figură poate ușor amețită, dar cu spatele drept, capul sus și extraordinar de mulțumit de sine. Pun și timerul din bucătărie dacă vrei.

Spre ușoara iritare a Lilei, se dovedește că a avut perfectă dreptate.

CAPITOLUL 23

Dan sună în timp ce Lila lucrează la capitolul cinci, din care a scris cam trei sferturi. A început să-i fie remarcabil de ușor să scrie de când a primit oferta. A revenit la ceea ce Instagramul numește *călătoria ei de vindecare.* A citit pe internet despre experiențele altor femei proaspăt divorțate ca să se inspire și acum vocabularul ei literar abundă în cuvinte și expresii de genul *limite, steag roșu* sau *conștientizare emoțională.* Cu puțin noroc, după ce o să termine cu aceste capitole bazate mai mult pe sentimente, o să aibă altă escapadă de budoar despre care să scrie. Sau, ca să folosească exprimarea de Instagram, o

să-și *îmbrățișeze feminitatea,* o să-și *afirme sexualitatea.*

Gabriel a început iar să-i trimită mesaje, de obicei seara. Tonul lui este afectuos, îi face complimente, e cam vag când vine vorba de planuri concrete, însă în clipa de față Lila se mulțumește să-i vadă numele pe telefon. A început să-i spună *Bella,* ca un nume de alint. La început, i-a trimis semne de întrebare, întrebându-se dacă nu cumva intenționase să trimită mesajul altcuiva. Dar Gabriel îi explicase că însemna *frumoasă* în italiană. A trăit în Italia când avea 20 de ani. Desigur. *Bună, Bella! Noapte bună, Belissima!* Lila se surprinde privindu-se pe furiș în oglinzile pe lângă care trece, întrebându-se ce oare vede el.

Dan, pe de altă parte, o salută întotdeauna ca și cum tocmai l-ar fi întrerupt din ceva.

– Lila.

– Scriam, spune ea rece, amintindu-și ce a citit despre limite. Aș aprecia dacă am putea discuta mai târziu.

– Nu durează mult. Voiam să te întreb dacă putem face schimb de weekenduri. Ai mei ar vrea tare mult să le vadă pe fete și nu pot ajunge în weekendul în care sunt la mine. Pot să le iau săptămâna asta?

– De ce nu pot veni în weekendul în care ai fetele? Nu-i ca și cum n-ar ști din timp.

Calendarul lor este într-o continuă schimbare, un document digital la care au acces amândoi, iar Lila simte cum i se zburlește pielea de fiecare dată când trebuie să-l consulte.

Se aud foșnete în fundal. Tonul lui Dan e distras, ca și cum ar face un milion de lucruri deodată, iar conversația cu ea este cel mai puțin important dintre ele. Această incapacitate de a o face măcar o dată să simtă că era centrul atenției lui e unul dintre lucrurile care o enervau când erau căsătoriți.

– Tata are turneu de golf și mama vrea să se ducă la coafor.

– Așa că vrei să-mi schimb eu toate planurile pentru ca mama ta să-și poată aranja părul?

Lila nu are nici un fel de plan, dar nu asta e ideea.

– Marja nu poate decât în weekendul ăsta. În weekendul următor Hugo are ceva aranjat cu taică-său. Vine tocmai din Olanda.

– Oh, deci despre Marja e vorba. Înțeleg.

Dan duce întreaga familie în nord, în vizită la părinții lui. O încântătoare excursie de familie. Ce drăguț! Lila simte cum calmul începe să o părăsească.

– Nu-i vorba doar despre Marja, Lils.

– Nu-mi spune Lils!

– De ce? De ce te porți așa?

– Pentru că *Lils* presupune o intimitate pe care noi nu o mai avem.

Dan oftează din nou. Vorbește cu ea ca și cum ar fi la capătul răbdărilor, ca și cum ar avea de-a face cu o nebună, cu o femeie irațională.

– Bine, Lila. Te rog, pot să iau fetele în weekendul ăsta? Și apoi pot să stea cu tine în weekendul viitor și în următorul.

Stă câteva clipe să se gândească cât de drăguță este dispusă să fie.

– Eu n-am nimic împotrivă. Dar va trebui s-o întrebi pe Celie. Are propriile planuri în ultima vreme.

– Indiferent ce vrea să facă, poate să facă și la mine.

– Nu zic că nu poate. Zic doar că s-ar putea să fie o idee bună să o întrebi. Este practic adult.

– Bine, o s-o întreb.

Urmează o pauză scurtă și Lila se pregătește să închidă telefonul.

– Oh, și mă mai întrebam dacă aș putea să trec săptămâna asta ca să iau câteva dintre lucrurile de bebeluș din garaj.

– Ce?

– Pătuțul și scaunul de mașină. Și cred că sunt și alte chestii prin cutii. O să am nevoie de ele în curând.

Lila este uluită de atitudinea lui relaxată, de superioritatea lui.

– Dar nu sunt ale tale.

– Sunt în aceeași măsură ale mele pe cât sunt ale tale.

– Dan, au fost lucrurile noastre de familie. Au fost ale copiilor noștri. Nu ai dreptul să vii pur și simplu și să le iei pentru o nouă familie. Asta e pur și simplu... Nu.

– Lila, ești ridicolă. La ce-ți mai trebuie ție?

Deschide gura să-i răspundă, dar cruzimea comentariului lui a lăsat-o fără aer.

– Nu, zice ea categoric. Nu poți să le iei.

– Lila, e absurd! O să mi se nască un copil în câteva luni. Nu am bani. Tu n-o să mai folosești niciodată lucrurile astea. Sau, chiar dacă o să mai ai nevoie de ele, spune el cu exagerată larghețe, n-o să se întâmple decât peste cel puțin un an. Așa că aș vrea să vin să iau lucrurile *noastre* de bebeluș.

– Nu mai sunt, spune ea repede.

– Poftim?

– Le-am aruncat. Când am făcut curățenie.

– Nu te cred.

– Nu-mi pasă.

– Lila, ești irațională și egoistă. Nu erau ale tale ca să ai dreptul să le arunci.

– Am avut o înțelegere, Dan. Am avut o înțelegere. Ai luat tot ce ai vrut când ai plecat. Mi-ai spus, cu fix aceste cuvinte, că iei *tot ce-ți trebuie,* de parcă mi-ai fi spus că noi eram o parte nedorită în această ecuație. Nu ai dreptul să te înființezi acum când îți cășună și să te servești cu ce ai chef.

– Nu mă *servesc*. Îți cer scaunul de mașină și pătuțul la a căror cumpărare am contribuit și eu – și care ție nu-ți trebuie – ca să am grijă de noul meu copil.

Lila strânge din dinți.

– Îmi pare rău, zice ea. Le-am dus la gunoi de mult timp.

Urmează o tăcere lungă și încărcată. O tăcere care-i spune că știe că minte, dar și că ea e conștientă de asta.

În cele din urmă, Dan spune:

– Ești absolut imposibilă.

Și închide telefonul.

Lila tocmai bagă scaunul de mașină și pătuțul în Mercedes, când vine Jensen. A cotrobăit prin garaj – în care încă sunt o mulțime de cutii rămase de când s-a mutat aici cu Dan, deși nu-și mai amintește ce este în ele – și trage acum afară ultima ladă uriașă cu jucării mari de plastic, pentru bebeluși, pe care o aruncă pe bancheta din spate când îl vede stând în poartă. A trebuit să lase acoperișul decapotabilei ca să încapă totul în mașină, iar acum arcada de plastic de care atârnă rățuște, o girafă imensă din cauciuc și suporturile de lemn ale pătuțului ies în afară ca din mașina unui clovn.

– Faci curățenie? întreabă el.

– Ceva de genul.

Rămâne și o privește cum adaugă o cădiță din plastic la grămadă.

– Te-am prins într-un moment prost. O să revin.

– Nu, nu, e în regulă. Ce este?

E conștientă că emană indispoziție. Telefonul lui Dan a umplut-o de nervi. Detestă faptul că sunt despărțiți de atâta vreme, dar el încă poate să o scoată din fire atât de ușor, să o facă să plângă de furie și neputință. Dar nu o să ia lucrușoarele fetițelor ei

pentru noul lui copil. Numai gândul că Marja ar putea să apară la locul de joacă cu scaunul ei de mașină detașabil – în care ar fi trebuit să fie al treilea copil al ei – îi dă senzația că o să-i explodeze capul.

– Sigur ești bine?

Lila oftează lung și-și scutură praful de pe blugi.

– Sunt bine. Se uită la el. Scuze!

– Am venit doar să-i aduc o factură lui Bill.

– Ce factură?

– Ultima tranșă pentru grădină.

Lila se încruntă.

– Bill a plătit pentru asta?

Jensen pare ușor stânjenit, ca și cum tocmai s-ar fi dat de gol cu ceva.

– Hm... da?

– Nu, spune Lila. Plătesc eu. E casa mea.

– Dar el...

– Dă-mi factura!

I-o întinde ezitând. Lila despăturește hârtia, citește suma și trage o strâmbătură înainte să-și aducă aminte că e în regulă. O să primească prima plată pentru noua carte în câteva săptămâni.

– Mă ocup eu după ce termin cu asta, zice ea, adresându-i un zâmbet care nu e zâmbet deloc.

Mâinile lui Jensen sunt băgate adânc în buzunare. Pare tulburat, ceea ce o face pe Lila să se simtă prost, însă în clipa aia trebuie să ajungă la groapa de gunoi. O mică parte din ea se teme că Dan ar putea fi pe drum înspre ea chiar în acel moment, convins că l-a mințit, și vrea să deschidă larg ușa garajului și să-i arate că nu, chiar nu e *de-a dreptul imposibilă,* fiindcă lucrurile chiar nu mai sunt acolo. *Na-ți-o pe-asta, Dan!*

Rămân așa preț de câteva clipe, apoi Jensen face un pas în spate și ridică o mână. Lila vede că mașina lui e parcată de cealaltă parte a străzii și încearcă

o senzație de căldură, amintindu-și cum au stat amândoi în întuneric, ea cu sticla de vodcă în brațe.

– Asta e tot, presupun... Ne vedem luni.

Jensen îi face un semn cu mâna, apoi se întoarce și se îndreaptă spre camionetă.

Lila se uită după el, apoi urcă în mașina ei, verifică dacă are geanta și telefonul și pornește motorul.

Un clic. Și nimic.

Trage de schimbător ca să se asigure că nu e băgat în viteză și deblochează volanul, apoi încearcă iar. Motorul pur și simplu refuză să pornească.

– Pe toți dracii!

Încearcă să calculeze cam cât timp a trecut de când a pornit Mercedesul, dacă a lăsat farurile pornite, dacă s-a terminat bateria. În mod clar, nu pleacă nicăieri. Mai încearcă o dată, deși știe dinainte ce o să se întâmple. Apoi lovește volanul cu pumnul și-și lasă încet capul pe el. De ce mama dracului a cumpărat o mașină veche, oricât ar fi ea de vintage, în loc să-și ia una modernă și de încredere, pe care ar fi dat de zece ori mai puțin? Auzise vocea mamei în minte când o văzuse: *Lila, scumpo! Ar trebui să iei hotărârea care te face fericită! Folosește întotdeauna lucrurile cele mai bune, lucrurile preferate în fiecare zi.*

– A murit bateria?

Nu știe de câte minute e acolo, cu ochii strâns închiși, dar, când îi deschide și ridică privirea, Jensen e la doar câțiva pași distanță.

Încuviințează din cap, simțindu-se ciudat de rușinată. Probabil a văzut întreaga scenă.

– Vrei să mă duc acasă și să aduc niște cabluri? Aș putea s-o pornesc.

Lila face niște calcule în minte, apoi strâmbă din nas.

– Nu cred că am timp.

Oftează.

– Jensen, pot să-ți cer o favoare?

Jensen așteaptă.

– Poți să mă duci până la groapa de gunoi?

– Te-am jignit cu ceva?

Descarcă împreună camioneta la groapa de gunoi, după ce în sfârșit au ajuns în capătul unei cozi lungi de mașini cu șoferi nervoși, pline ochi cu vechituri de prin poduri sau deșeuri de grădină, și se mișcă repede printre PLASTICE și RECICLABILE. Conținutul cutiilor pe care le-a înșfăcat pare să se împartă în mai multe categorii, iar Lila simte aproape fizic iritarea șoferilor din spatele ei în timp ce scormonește prin lucruri, încercând să-și dea seama ce unde se duce.

– Poftim?

Aruncă girafa uriașă de cauciuc în tomberonul de NERECICLABILE, simțind o ușoară strângere de inimă în clipa în care fața ei veselă și inocentă dispare. „Îmi pare rău", îi spune în gând.

– Am crezut că ne-am înțeles bine săptămâna trecută. Am stat de vorbă, a fost plăcut. Am senzația că, de când m-am întors, mă cam... eviți. Face o pauză în timp ce scoate piesele pătuțului din portbagajul camionetei. Chiar îl arunci? N-ar fi mai bine să-l punem la OBIECTE NEDORITE? Poate folosește cuiva.

– Oh, poate.

Jensen face o pauză până mută piesele pătuțului în altă parte, apoi se întoarce.

– Nu mă așteptam să avem o relație profundă pe baza a... ceea ce s-a întâmplat, dar ar fi drăguț să simt că suntem cel puțin prieteni.

– Sigur că suntem prieteni!

Expresia lui e sinceră și este atât de evident că se simte rănit, încât Lila cedează. Rămâne cu scaunul de mașină în mână. Senzația este straniu de familia-

ră. Mii de mici călătorii îi revin în minte, greutatea copilașului ei chircit ca un crevete trecut peste brațul care o doare.

– Îmi pare rău, spune ea. Ești... a fost o noapte grozavă. Și nu te-am evitat în mod intenționat. Dar lucrurile... au devenit ceva mai complicate și eu nu pot... nu pot...

Jensen o întrerupe, arătând spre scaunul de mașină.

– Ăsta cu siguranță trebuie dus la OBIECTE NEDORITE.

Lila se uită la scaun și face o grimasă.

– E foarte murdar. Nu-mi imaginez că ar vrea cineva să așeze un copil acolo.

Se văd petele de mâncare pe pernele tapițate și pe toată cureaua de vinil albastru.

– Sunt sigur că husa se poate spăla.

Se pregătește să i-l ia, când se apropie un bărbat cu o vestă fosforescentă.

– Nu acceptăm scaune de mașină, zice el. E posibil să fi fost implicate în accidente.

– Dar ăsta n-a fost, spune Lila.

– Așa spuneți dumneavoastră, răspunde bărbatul, lovindu-se cu degetul peste nas.

Lila îl privește intens preț de câteva clipe, apoi oftează și aruncă scaunul la NERECICLABILE. Îi simte pe ceilalți șoferi spumegând în spatele lor.

– Hei! Jensen ridică o mână. E în regulă. Nu aveam nici un fel de așteptări. Ai multe pe cap în clipa de față. Am vrut... presupun că am vrut să fiu sigur că totul e OK între noi.

– Suntem bine, spune ea, aruncând o cutie de jucării de plastic stricate, care cad cu zgomot în tomberon.

Și nu poate zice exact din ce cauză se simte mai vinovată.

O întreabă din nou când opresc în fața casei ei, douăzeci de minute mai târziu.

– Deci sigur suntem bine? Trebuie să-ți spun... Când nu mi-ai răspuns la mesaje, m-am temut că am mers prea departe în noaptea aia. M-am simțit... Sincer, chiar mi-am făcut griji în legătură cu asta.

Lila clatină ferm din cap.

– În nici un caz! Îți garantez. Ai uitat? M-am înregistrat și pe telefon ca să te absolv de orice responsabilitate.

– Totuși, erai cam beată.

– Da, dar în sensul bun. Nu atât de beată încât să fiu practic paralizată, incapabilă să spun nu.

Jensen își mișcă încet capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar cântări cuvintele ei.

– Ești absolut sigură? Nu te-ai simțit ciudat după aceea?

Poate să-i zâmbească. Nu vrea să-și facă griji.

– Jensen, chiar sunt bine. Nu mă simt câtuși de puțin ciudat. Doar că... Doar că se întâmplă multe în viața mea în momentul de față. Și parcă am fost de acord că nu e nimic între noi.

Licărul de surprindere care-i străbate fața o face să se întrebe dacă nu cumva Jensen crezuse totuși altceva.

– Bine, spune el, parcă adunându-se. Nu. Sigur.

Rămân așa o vreme. Apoi Lila întinde mâna spre ușă.

– Dacă ai vrea totuși să fie ceva, aș fi fericit să iau posibilitatea în considerație, spune el.

– O să țin minte.

– Nu pot să-ți garantez că aș face-o imediat. Sunt un om foarte ocupat. Dar cu siguranță aș trece-o pe lista mea foarte lungă de chestii de luat în calcul. Poate chiar în prima jumătate.

– Mulțumesc, zice ea. Mă simt extrem de flatată.

Și uite-așa, pur și simplu, totul e bine între ei. Lila îi mulțumește din nou că a dus-o cu mașina și coboară.

– O să-ți încarc bateria când vin luni! îi strigă el pe geam, cu un braț ridicat în semn de salut.

Apoi pleacă.

Bună, Bella! Sper că ai o zi bună. x

Nu-i rea, mulțumesc. Haosul obișnuit. Tu ce mai faci? x

Așa și-așa. Lui Lennie îi e mai greu săptămâna asta. Îi e dor de mama ei și nu-și amintește replicile pentru piesa de la școală, așa că asta fac acum seara. Dar în general suntem bine. x

Mă bucur să aud asta. Vrei să mai ieșim la un pahar? x

Cu mare plăcere, Bellissima. Mi-ai lipsit în curtea școlii. x

Nu-și poate da seama dacă Gabriel Mallory este dezorganizat, puțin confuz sau dacă pur și simplu încă este copleșit de durerea de a-și fi pierdut soția. Este fermecător și atent, dar este frustrant de greu să stabilească concret ceva cu el. Când în sfârșit au fixat o întâlnire, el a anulat-o în ultima clipă din cauza unei ședințe de lucru. Pe de altă parte, o sună cam o dată la două zile și de obicei stau de vorbă preț de o delicioasă jumătate de oră sau până când Lennie îl strigă de la etaj și trebuie să închidă. Conversațiile sunt încântătoare; îi vorbește despre ce s-a întâmplat la muncă, despre clienții dificili, despre emisiunile pe care le urmărește la televizor și, uneori, îi spune cum se simte. Are întotdeauna grijă să o întrebe și despre ea, ce mai face, ce se întâmplă în lumea ei. Are un umor sec, vocea blândă și intimă, îi spune că nimeni nu-l face să râdă atât de mult ca ea. Este absolut opusul lui Dan; când vorbește cu

ea, o face să simtă că nimic altceva pe lume nu e mai important. I se confesează când se simte tristă, când e frustrată din cauza fetelor sau furioasă în urma interacțiunilor cu fostul soț, iar Gabriel știe întotdeauna exact ce să-i spună ca să o facă să se simtă mai bine (De obicei, că Dan e un idiot, că o să regrete ce a făcut, că îi e mai bine fără el, că se descurcă admirabil.) Când închide telefonul, radiază și complimentele lui îi răsună în urechi.

Uneori se gândește la soția care i-a murit, la cât de îngrozitor trebuie să fie să pierzi un partener. Dacă ai fost rănit atât de profund, nu vrei să sari numaidecât în altă relație, nu? Vrei să fii precaut, să te miști cu grijă. Lila încearcă să fie înțelegătoare și nu insistă, nu-i cere explicații. O să iasă cum o să iasă, își spune. Și încearcă să nu se uite la telefon de douăzeci și nouă de ori într-o oră.

Într-o după-amiază din săptămâna precedentă, o sunase agitat și-i spusese că mama lui era blocată în cealaltă parte a Londrei și că bona nu putea să vină să o ia pe Lennie de la școală, apoi o întrebase dacă ar fi putut oare să-l ajute ea. Lila o luase pe Lennie cu o plăcere tăcută, observând cum cârdul de mămici remarcase cu priviri ascuțite atât copilul în plus, cât și al cui era. E foarte sigură că Lennie nu a mers niciodată acasă *la ele.* După ce ajunsese acasă și după ce fetele se instalaseră în fața televizorului, dăduse fuga sus să-și verifice machiajul și încercase să calculeze dacă aveau suficientă mâncare cât să-l invite să rămână la cină. Se învârtise de două ori prin living și bucătărie, încercând să le facă să pară puțin mai elegante, să arate mai puțin ca un amestec nebunesc între doi bătrâni diametral opuși și două fete. Îl închisese pe Truant în dormitorul ei, ca Gabriel să nu fie descurajat de un câine sașiu, care latră mereu. Dăduse cu odorizant de cameră prin toate colțurile, în speranța de a-și transfor-

ma casa într-un spațiu plăcut și primitor. Dar Gabriel apăruse la ușă la șase și un sfert, îi spusese distrat că trebuia să se grăbească fiindcă avea o întâlnire pe Zoom, iar după ce-i mulțumise cu patos – *Doamne, m-ai salvat! Îți mulțumesc foarte, foarte mult!* –, o sărutase pe obraz și o lăsase în ușă, în timp ce o luase la fugă pe stradă împreună cu fiica lui, fără măcar să-i facă cu mâna.

Gene are emoții în legătură cu filmarea de mâine, iar asta se manifestă printr-o nevoie aproape maniacă de a-și recita în mod repetat replicile, de a vorbi, de a glumi, de a se afla pur și simplu în fața unui public. Până și Truant s-a dus la culcare, epuizat de atâta atenție. Așa că Lila îl ia pe Gene cu ea când se duce s-o ia pe Violet de la școală. Motivația ei nu este întru totul altruistă; de la ultima conversație pe care a avut-o cu Dan, o neliniștește gândul că ar putea să apară acolo sau că Marja le-ar fi putut povesti celorlalte mămici ce s-a petrecut între ei. Locul de joacă din fața școlii poate deveni de-a dreptul glacial chiar și în cele mai bune condiții; nu strică să se ducă înarmată cu o altă persoană. În plus, Gene adoră un potențial public; îl simte cum își îndreaptă spatele de îndată ce zărește grupul de femei și cum le cercetează chipurile, ca să vadă dacă l-a recunoscut vreuna.

– Carevasăzică, aici vii în fiecare zi?

– Mda.

Lila surprinde în treacăt privirea Marjei în clipa în care trece pe lângă ea și ambele femei întorc repede capul. O mică parte din ea știe că e posibil să fi reacționat ușor copilărește și răutăcios când a aruncat lucrurile de bebeluș, dar altă parte din ea încă urlă tăcut că este nespus de nedrept să fie obligată să-i dea amantei soțului ei lucrușoarele pe care le-a cumpărat cu atâta drag pentru familia lor – asta își

spune Lila în clipa în care nu se simte tocmai confortabil în legătură cu ceea ce a făcut.

Gene, observă ea când se opresc în colțul lui Gabriel, deja a fost remarcat. A fost scutită de această experiență aproape întreaga viață, fiindcă a crescut pe alt continent decât cel pe care se afla tatăl ei, dar, de când Gene a venit să locuiască la ea, Lila a devenit conștientă de un fior care străbate o anume categorie de vârstă în clipa în care apare Gene – o reacție de surprindere, urmată de o încruntare sau un zâmbet și de un murmur *E tipul ăla din...* Privirile se ridică, sprâncenele se împreunează, pe chipuri se citește recunoașterea... Gene, pentru care asta e esența vieții, adoră întregul proces. Pare să simtă că orice zi în care n-a fost recunoscut e o zi pierdută. Durează fix trei minute până ce una dintre mămici se apropie; o femeie cu păr rar și șaten, al cărei nume Lila nu și-l amintește niciodată, mereu însoțită de un cărucior cu un copil mut, care suge din biberon, aproape ascuns sub gluga unei geci groase, matlasate.

– Bună, Lila, zice ea, uitându-se peste Lila. Hm, îmi cer scuze că vă întrerup, dar trebuie să întreb: sunteți cumva actorul din... Femeia se uită la Gene cu un zâmbet timid. Vreau să zic că semănați foarte bine cu...

Gene face un pas în față și o întrerupe.

– *Escadronul Stelar Zero.* Da, doamnă. *Căpitanul Troy Strang, prezent la datoria intergalactică!*

Execută un salut, apoi îi întinde o mână, iar când o cuprinde, femeia se luminează toată la față.

– Oh, Doamne! Chiar dumneavoastră sunteți! Mi-a plăcut tare mult serialul ăsta când eram mică. Mama era îndrăgostită de dumneavoastră.

Gene radiază.

– Ca să vezi! Transmiteți-i salutările mele!

– Oh, ați putea semna ceva pentru ea? Ar fi încântată!

Începe să scotocească în spatele căruciorului și în cele din urmă găsește un plic, pe care i-l întinde.

– Sincer, am avut și unul dintre calendarele cu dumneavoastră în bucătărie. Mama spunea că are câte un căpitan Strang pentru fiecare lună.

Gene, care se pare că, în ciuda vieții haotice, are întotdeauna la el un pix pentru autografe, mâzgălește un mesaj, o întreabă pe femeie cum o cheamă pe mama ei și se interesează politicos de starea ei de sănătate și cum o mai duce. În timp ce pozează pentru un selfie împreună – „Vai de mine, n-o să-i vină să creadă! Căpitanul Troy Strang în fața școlii noastre!“ , alte câteva mămici, care acum au prins curaj, încep să se apropie cu telefoanele sau cu bucăți de hârtie. Lila observă cu o ușoară iritare că Marja e printre ele. Are acum mersul tipic pentru femeile aflate într-un stadiu avansat de sarcină, cu pelvisul legănându-i-se ușor când se mișcă, susținându-se în mod inconștient cu o mână în timp ce se apropie.

– E Troy Strang! Căpitanul Troy! spune femeia.

Și dintr-odată Gene e în mijlocul grupului animat, iar Lila este împinsă încet spre margine, de unde-și privește tatăl semnând și pozând, vorbăreț și carismatic, cu zâmbetul întins pe toată fața.

– Nu, spune el. Nu există momentan nici un plan să se reia serialul. Dar ne ocupăm de asta! Și adaugă: Da, Lila e fiica mea. Nu știați? Ei, știți cum e, am fost mult timp plecat cu filmările... Suntem încântați că putem fi din nou împreună.

Lila abia se stăpânește să nu-și dea ochii peste cap.

– Și tu cine ești? întreabă el, pregătindu-și pixul în timp ce Philippa Graham scotocește prin geantă.

– Oh, nu găsesc hârtie. Semnați-i mai întâi Marjei, zice Philippa cu ochii în geantă.

Marja face un pas timid în față, întinzându-i un carnețel.

– Marja? spune Gene, încremenind brusc.

Se uită la Lila, căutând-o peste capetele din jurul lui.

– *Acea* Marja?

Tăcerea se lasă brusc în jur. Câteva mămici fac schimb de priviri.

Lila nu are ce să facă. Încuviințează din cap.

Gene o măsoară din priviri.

– Deci tu ești Marja. Ha! Presupun că v-ați încheiat socotelile dacă trebuie să vă vedeți aici în fiecare zi.

Zâmbetul i-a dispărut și o fixează pe Marja cu privirea, ca și cum ar evalua-o.

Lila și Marja schimbă o privire rapidă și stânjenită.

– Hm, nu tocmai, spune Lila după o clipă.

– Cum adică *nu tocmai?*

Două mămici încep să se îndepărteze, stânjenite.

– Nu... noi două nu am vorbit. De când Dan...

Lila simte cum i se aprind obrajii și nu poate zice de ce situația o face să se simtă inconfortabil. Se uită la ușa școlii, așteptând să iasă odată copiii. Vrea să se termine.

Gene se încruntă.

– Cum? Veniți amândouă aici în fiecare zi și nici una nu spune nimic?

– Gene, chiar nu e nevoie...

– De când te-a părăsit? Se întoarce spre Marja: Stai așa, vrei să spui că nici măcar nu ți-ai cerut vreodată scuze?

– Scuze? zice Marja cu vocea sugrumată.

– Că ai distrus o familie. Că te-ai culcat cu soțul fiicei mele. Chiar vii aici în fiecare zi și nu-i adresezi

nici un cuvânt fetei mele. Dumnezeule! Cât de englezoaice puteți să fiți?

– De fapt, spune Philippa, făcând un pas în față, Marja e daneză. Și nu datorează scuze nimănui. Lucrurile astea se mai întâmplă. Așa e viața.

Gene se răsucește pe călcâie și o privește uimit, nevenindu-i să creadă.

– Și tu cine dracului ești?

Philippa ridică bărbia și roșește.

– Sunt Philippa Graham.

– Și ce treabă ai tu cu toată povestea asta, Philippa Graham? Sau ești aici doar pentru că îți plac dramele?

Ochii Philippei să măresc.

– Ce lucru oribil ați spus! Eu... doar am grijă de prietena mea. Se uită la burta Marjei. Și de copilul ei nenăscut.

– Oh, face Gene și chipul i se îmbunează. Ce drăguț! Ai grijă de copilul nenăscut. Da, te gândești la copil.

Cu această confirmare a bunăvoinței sale, echilibrul Philippei este restabilit. Înclină afectată din cap. Gene zâmbește. Lila scoate un oftat ușor. Gene începe să scrie pe bucata de hârtie pe care i-a întins-o.

– Și ia spune, Philippa Graham, zice el, continuând să se uite la hârtie în timp ce scrie. Ai avut grijă și de copiii cu adevărat *implicați* în povestea asta, pe lângă cel nenăscut încă? De copiii lui Dan cu Lila? Cei a căror viață a fost dată peste cap? Cei care încă se chinuiesc să-și găsească un echilibru după tot ce s-a întâmplat cu familia lor? Spune!

Philippa cască gura.

– Am înțeles. Așa credeam și eu.

Îi împinge foaia în față.

– De ce nu te cari de-aici, cucoană, și nu ne lași pe noi să rezolvăm această chestiune *de familie?*

Urmează o scurtă tăcere. Philippa se uită la Lila, apoi la Marja. Toate celelalte mămici s-au îndepărtat și stau în grupuri mici împrăștiate pe terenul de joacă, murmurând, prefăcându-se că nu urmăresc ce se întâmplă.

– Ești bine, Marja? întreabă Philippa apăsat, atingând cotul Marjei.

– E în regulă, zice încet Marja.

Philippa mai așteaptă câteva clipe înainte să plece, ca și cum ar vrea să arate că nu e intimidată de bărbatul acesta, oricât ar fi el de căpitan intergalactic. Gene așteaptă până ce Philippa se îndepărtează trei, cinci metri, privind de mai multe ori peste umăr. Apoi se postează între cele două femei.

– Deci voi două nu vorbiți. N-ați vorbit niciodată. Și cum merge treaba asta pentru amândouă?

– Gene, spune Lila. Te rog, nu face asta! Sincer, nu am nevoie să te impl...

– Îmi pare rău, Lila.

Vocea cu accent pronunțat a Marjei o întrerupe. Lila se întoarce și o privește lung. Buzele Marjei sunt strânse într-o linie subțire. Pare extrem de stânjenită.

– Îmi pare rău. Sincer.

Pentru prima oară, Lila observă cât de obosită arată, cât e de palidă. Ar vrea să-i răspundă cumva, dar nu-i vine nimic în minte. Rămâne privind-o pe femeia aceasta care dintr-odată nu mai seamănă deloc cu adversara strălucitoare și calculată care a existat în mintea ei atât de mult timp. Marja coboară privirea în pământ.

– Și îmi pare foarte rău pentru copiii tăi.

Lila nu poate să vorbească. Privirile li se întâlnesc o clipă, iar Lila își spune: „Dumnezeule, chiar îi pare sincer rău!“

Apoi Gene își împreunează mâinile cu zgomot.

– Ei, vezi? N-a fost chiar atât de rău, nu? Oh, uite-o pe fetița mea! Violet, scumpo! Vi! Uite cine a venit să te ia! Prietenul tău, Gene!

Lila trebuie să plece în clipa aceea de la locul de joacă. E prea mult! Privirile celorlalte mămici, disconfortul ciudat pe care-l simte fiindcă Gene a făcut-o pe Marja să-și ceară scuze, partea absolut îngrozitoare a întregii situații. Este vag conștientă de celelalte mămici care trec pe lângă ea pe trotuar, aude frânturi de conversație despre *Escadronul Stelar Zero* și nu poate identifica sentimentul pe care-l încearcă: tristețe? Furie? Durere? Ușurare?

E întreruptă de Violet, care o trage de mânecă.

– Mamă! Încă nu ai făcut costumele! Doamna Tugendhat trebuie să vorbească cu tine.

– Oh, Doamne, Violet! Nu acum, scumpo.

– Ba acum! Zice că trebuia să le aduci săptămâna asta.

Lila ridică privirea și, de cealaltă parte a locului de joacă, îl vede pe Gene stând de vorbă cu doamna Tugendhat, care, se vede de la distanță, a fost mare fan al *Escadronului Stelar Zero.* Își ține mâna dolofană apăsată pe piept, iar Lila detectează genul de expresie animată pe care o au unii oameni când sunt copleșiți de faptul că stau de vorbă față în față cu o celebritate. Gene zâmbește, cu umerii trași în spate, cu geaca lui veche de piele ieșind în evidență printre gecile de fâș și pardesiurile viu colorate.

– Mamă!

Vocea lui Violet trădează o urgență.

– Repetițiile cu costume încep peste două săptămâni. Trebuie să fim siguri că totul se potrivește.

– Știu, iubito. Știu. Îți promit că o să rezolv!

Violet încă o trage de mânecă, dar, când ridică privirea, Gene pozează alături de doamna Tugendhat în timp ce o mămică le face o fotografie, apoi, după ce-i sărută curtenitor mâna, îi dă drumul. Profesoara

se întoarce spre școală cu gâtul înroșit tot de plăcere și se pare că a uitat de costume. Gene vine lângă Lila și Violet, care-l așteaptă, înclinând capul spre alte câteva mămici rătăcite, care roșesc și zâmbesc când trece pe lângă ele.

– Ești bine, scumpo?

În fața porții, scoate o țigară dintr-un pachet și o aprinde.

– Foarte bine, spune Lila.

De fapt, vrea să ajungă acasă și să se întindă.

– Drăguță doamnă! O să-mi aducă niște suvenire pe care le are prin pod. Se pare că soțul ei are o sticlă de spumă de baie cu *Escadronul Stelar Zero* originală. Știai că au făcut sticle după noi patru prin 1980? Eu, Vuleva, Vardoth Distrugătorul și locotenentul McKinnon. Ale mele s-au terminat într-o săptămână, dacă-mi amintesc bine.

– Minunat, zice Lila.

– Hei, ar trebui să mă uit pe unul din site-urile alea de licitații. Am o sumedenie de chestii pe peste tot. Cred că e posibil ca Jane să mai aibă o cutie pe la ea prin casă. Pun pariu că aș scoate o avere dacă le-aș vinde.

Nimeni nu mai spune nimic și sunt la jumătatea drumului spre casă, când Gene o înghiontește.

– Hei, vrei să știi ce am scris pe hârtia pe care mi-a dat-o Philippa aia?

Lila ridică din umeri.

– I-ai dat un autograf?

– Am scris: *Dragă Philippa, am spulberat demoni spațiali radioactivi care erau mai drăguți decât tine. Semnat: amicul tău, Gene.*

Încă râde înfundat, încântat de isprava lui când ajung pe strada lor.

CAPITOLUL 24

Gene i-a povestit lui Bill de două ori în timpul cinei altercația pe care a avut-o cu Philippa Graham și, deși Lila știe că Bill probabil nu este de acord – pentru el, nu există nimic mai rău decât să te implici în dramele emoționale ale altora –, nu se poate stăpâni să nu râdă.

– Ce-i drept, pare absolut îngrozitoare, spune el. Bravo ție!

– Nu-i așa? Îmi pare rău că nu i-am văzut fața când a citit ce i-am scris.

Cei doi bătrâni încep iar să râdă.

Bill râde mai mult în ultima vreme. Fluieră în timp ce pregătește micul-dejun și uneori, de la biroul ei de la etaj, Lila îl aude acompaniind cu vocea lui de bariton corurile clasice. Nu mai e o umbră. E ca și cum ar fi luat o vacanță de la sine însuși și și-a revenit. Poate că e unul dintre acei bărbați care funcționează mai bine când au o femeie în viața lor. Poate că așa sunt mai toți bărbații la vârsta asta.

Penelope Stockbridge vine acum pe la ei aproape în fiecare zi, fie ca să cânte la pian, fie ca să li se alăture la cină. După spusele lui Violet, care urmărește cu maximă conștiinciozitate aceste lucruri, alegerile vestimentare ale lui Penelope au inclus până acum: o pereche de pantofi de bal din satin, de culoare roz, o beretă verde-închis cu paiete, un pulover cu o pisică tricotată în față și o pereche de cercei în formă de elefănței roz, din sticlă, care i-au fost promiși lui Violet când o să i se dea, în sfârșit, voie să-și facă găuri în urechi (*în sfârșit* pronunțându-se foarte emfatic). Lilei de altă dată poate că nu i-ar fi convenit să vadă cum în casa ei se stabilește încă o persoană aflată la vârsta pensionării, dar, sincer, nu o deranjează. Penelope nu ia nimic de bun, ca și cum i s-ar cuveni, e mereu dornică să ajute și exclude simpla posibilitate de a sta mai mult decât e ca-

zul. Uneori îi aduce Lilei flori din grădina ei, pe care i le oferă cu o nepăsare exagerată.

– Oh, nu-i nimic. Am atât de multe! Pur și simplu se revarsă peste răzoare în perioada asta din an. M-am gândit că poate o să te înveselească. Pe mine florile naturale mă învigorează întotdeauna, pe tine nu?

I-a dat lui Violet două lecții gratuite de pian, cu o atitudine gravă și serioasă, dar plină de laude entuziaste când Violet nimerește ceva cum trebuie.

– Oh, cred că ai un talent înnăscut, Violet. O să-mi spui dacă vrei să lucrezi mai mult, nu-i așa? Cred că ai putea fi absolut minunată.

Lila se întreabă dacă nu cumva e doar un subterfugiu al lui Penelope, ca să mai aibă un pretext să vină pe la ei, dar adevărul e că probabil nu are nevoie de alt motiv în afară de Bill. Ies în mod regulat la plimbare împreună (fără Truant, energia lui e mult prea haotică pentru ei), se opresc în cafenele, dezbat știrile, admiră felul în care evoluează grădina sub îngrijirea lui Jensen. Pe parcursul câtorva săptămâni, Penelope a devenit un element fix în familia lor extinsă, neconvențională. Lila încearcă să nu rateze caserolele de paste cu ton.

Cu două zile în urmă, în timp ce-l urmărea pe Jensen plantând niște tufe în grădină, Bill se întorsese spre ea și spusese:

– Ești sigură că mama ta nu s-ar supăra? Că mă văd atât de mult cu Penelope?

Și Lila își trecuse brațul printr-al lui și spusese că nu, cu siguranță, nu. Că mama ei, mai mult decât oricine altcineva, înțelegea cât de important era să trăiești cât poți de fericit.

– Și tu, draga mea? Pe tine nu te deranjează? Trebuie să fie puțin ciudat pentru tine. Dar, înțelegi, vreau să fie foarte clar că nu m-aș fi uitat niciodată

la altă femeie dacă ea... Francesca a fost totul pentru mine...

Vocea i se pierduse. Lila îl asigurase că da, știa asta. Și nu, situația nu o deranja câtuși de puțin. Pentru că o armonie ciudată se așternuse în casa ei dezordonată și pestriță și, după toate cele petrecute în ultimii ani, ea, mai mult decât oricine, știa că trebuia să accepte și să se bucure de aceste momente când apăreau.

Lila evită cât mai mult cu putință poarta școlii în această perioadă. Gabriel este prins cu un proiect important la muncă și lucrează până târziu și, ținând cont de faptul că șansele de a-l vedea la școală sunt aproape inexistente și sub influența terorii inspirate de Philippa Graham, l-a însărcinat pe Gene să se ducă după Violet, lucru pe care acesta este mai mult decât încântat să-l facă. Lui Gene pare să-i facă plăcere să aibă o sarcină zilnică și lui Violet îi place să aibă un bunic celebru acum, când toți colegii ei au aflat de la părinții lor cine este. Iar Lila îi suspectează pe amândoi că recurg la abateri dulci pe drumul spre casă. Dar ea câștigă mai mult timp în care să stea la birou și să scrie fără întrerupere.

– Ți-am furat cheile.

Jensen apare în ușa biroului ei, în care bate de două ori ca să-și anunțe prezența. Lila, care este pierdută în gânduri, încercând să stabilească dacă epilarea este într-adevăr un act politic, atât timp cât este efectuată doar înainte de vacanță, se întoarce pe scaun, surprinsă.

– Ce?

– Ți-am furat cheile de la mașină. Ai avut dreptate în legătură cu bateria. Rânjește și i le întinde în palma deschisă. Ți-am încărcat bateria de la camioneta mea. Acum trebuie s-o scoți la o tură.

– Oh! Dar sunt în mijlocul...

– Bill zice că ai scris toată după-amiaza. Ai nevoie și de pauze. Haide! Douăzeci de minute.

Lila e brusc conștientă de haosul din micul ei birou: cutiile încă nedespachetate aliniate lângă perete, cearșafurile mototolite în mijlocul canapelei lui Gene, imprimanta pe care stau două căni goale de cafea, faptul că e posibil să mai aibă bluza de pijama pe sub cea de trening. Și de data asta Jensen nu e îmbrăcat în haine de grădinărit, ci poartă un pulover bleumarin cu un tricou albastru-deschis pe dedesubt – ceea ce înseamnă, își dă Lila seama, că trebuie să fi făcut drumul special pentru ea.

– E... foarte drăguț din partea ta.

– Sunt un bărbat foarte drăguț.

Îi dă cheile în clipa în care ies în stradă. Lila descuie Mercedesul și observă că Jensen urcă pe scaunul pasagerului.

– Doar ca să mă asigur că totul merge bine, spune el, când o vede privindu-l.

Lila se așază la volan, verifică oglinzile și răsucește cheia, iar motorul, cuminte, pornește din prima. Dar vocea lui Jensen o întrerupe:

– *Ce faci?*

– Cum adică ce fac? Pornesc mașina.

– Nu, nu, nu...

– Știu cum să-mi pornesc mașina, Jensen! se rățoiește Lila la el. Zău așa, n-o să-mi spui acum și cum să conduc, nu?

– Nu! Ce faci cu acoperișul ridicat?

Lila îi urmărește privirea.

– Haide! Trebuie să pliezi acoperișul. E practic lege când ai o decapotabilă.

E o zi rece, dar nu plouă și cerul are acel azur intens care anunță o noapte geroasă. Își închid gecile până la guler și, clătinând din cap la așa o nebunie, Lila pornește căldura la maximum. Apoi iese pe șosea, ascultând motorul cum toarce cuminte, încer-

când să nu se simtă ca o idioată, pe de-o parte pentru că s-a răstit la el, pe de altă parte pentru că e genul ăla de caraghioasă cu ifose care merge cu acoperișul pliat când e frig afară.

– Nu te văd niciodată plecând cu mașina, observă Jensen, în timp ce se îndreaptă spre strada principală. Își trece mâna peste bordul din lemn de nuc. E păcat.

Lila, care s-a mai dezumflat, trebuie să ridice vocea ca să acopere zgomotul motorului V8.

– Cred că am cumpărat-o pentru mama mea. Ca un fel de tribut, vreau să spun. Ea ar fi făcut ceva de genul ăsta, ar fi cumpărat o mașină nepotrivită pentru a fi folosită în fiecare zi. Face un gest cu mâna arătând spre mașină, apoi strâmbă din nas. În plus, nu știu dacă sunt chiar genul de persoană care să meargă cu acoperișul pliat. Când Jensen nu spune nimic, adaugă: Este... nepractic, nu? Este într-adevăr superb, dar nu prea e folositor. Și, ținând cont cum e vremea în Anglia, nu poate fi utilizat decât vreo două luni pe an.

– Dar nu e ăsta rolul unei astfel de mașini. Cobori acoperișul, dai căldura la maximum și profiți din plin de fiecare clipă de bucurie.

– Și simți cum îți îngheață capul în timp ce-ți fierb picioarele. Nu prea cred.

– Lila, privești mașina asta dintr-o perspectivă complet greșită. Mercedesul ăsta nu e doar o mașină. Este o injecție de serotonină. Trebuie să urci la volan, să pornești motorul și pur și simplu să te simți bine. Să-ți lași simțurile libere și să trăiești totul: căldura, frigul, lumina, întunericul, zgomotul. Chiar dacă numai de câteva ori pe săptămână. Lasă acoperișul, dă muzica la maximum și o să te simți ca într-o minivacanță.

Lila îl privește chiorâș.

– Îți place tare mult să-mi spui ce să fac, nu-i așa?

– Doar când e cazul.

Degetele lui se întind spre casetofon.

– Hai! Dă-l mai tare! Hai s-o facem! Să trăim experiența care să ne schimbe starea de spirit.

Lila se simte ușor stânjenită cu muzica din anii '80 bubuind la semafor – e sigură că lumea se uită la ei. Dar lui Jensen nu pare să-i pese, dă din cap pe ritmul muzicii, zâmbește încântat și bate în portiera mașinii cu degetele lui mari, ba chiar dă volumul și mai tare la piesele lui preferate. După câțiva kilometri, când devine clar că nu o să se oprească, Lila hotărăște pur și simplu să nu se mai gândească la ce cred niște străini despre ea și să încerce să facă la fel ca el și să se bucure de acest – ce-i drept foarte plăcut – asalt asupra simțurilor ei.

– De ce-ai spus asta?

Lila tocmai încetinește ca să lase altă mașină să iasă în trafic, când Jensen micșorează volumul.

– Ce anume?

– Că nu ești genul de persoană care să meargă cu acoperișul pliat. Ce-ai vrut să zici cu asta?

Lila oprește la o trecere de pietoni. Un băiețel aruncă fără nici o sfială o privire încărcată de jind înspre Mercedes în clipa în care trece prin fața lor, tras blând de mână de mama lui, care vorbește la telefon.

Lila ridică din umeri și, dintr-odată, nu vrea să se uite la el.

– Păi, viața mea nu e tocmai o decapotabilă, nu? Viața mea înseamnă... Nu știu, drumuri la școală, toane de adolescent, bătrâni țâfnoși, toalete înfundate și de ce nu mai avem pungi pentru rahatul de câine. Ea lovește volanul cu degetele. Mașina asta e potrivită pentru cineva care pleacă la Paris dintr-un impuls, care poartă pantaloni de in și are o colecție de poșete fără firimituri pe fund. Ridică din umeri,

simțindu-se brusc ciudat de melancolică. Cred... Cred că am cumpărat mașina asta pentru viața la care visam, nu pentru cea pe care o am de fapt.

Tăcerea lui este neobișnuit de lungă. Pentru Jensen, în orice caz.

– Ești fără doar și poate genul de persoană care să meargă cu acoperișul lăsat, remarcă el în cele din urmă. Doar că în clipa de față treci printr-o perioadă mai grea și nu-ți dai seama. Întoarce capul spre ea fix în clipa în care Lila își face, în sfârșit, curaj să se uite la el – și expresia lui este aproape copleșitor de blândă. Viața ta o să fie ca o decapotabilă înainte să-ți dai seama, Lila. O să ajungi acolo cât de curând.

Spre groaza ei și fără nici un motiv evident, Lila simte cum o ustură ochii. Încearcă să-și alunge lacrimile cu un râset.

– Nu fi drăguț cu mine, pentru Dumnezeu! Își șterge furioasă ochii. Ah! Cred că-mi plăcea mai mult când îmi spuneai cum să conduc.

– Hm, n-aș mai fi fost drăguț dacă aș fi știut că ai *firimituri* în geantă, răspunde el. De fapt, nici n-aș mai fi acceptat să vin cu tine. O privește cu coada ochiului. Haide, ai ieșit din zona cu limită de viteză. Apasă puțin accelerația! Ce fel de șofer ești?

Și pornesc apoi pe străzile șerpuite care înconjoară parcul Heath, iar Lila simte mașina mârâind sub ea, insistența cu care trage cuplul, volanul cald sub mâini. Jensen dă muzica mai tare și începe să cânte *I'm Every Woman,* fals și fără nici cea mai mică jenă, și Lila se surprinde cântând și ea, începând să simtă, ușor-ușor, la ce se referă: aerul rece care-i lovește obrajii, expunerea la lumea din jurul lor, muzica asurzitoare care-i bubuie în urechi, părul care-i flutură pe lângă față – toate astea îi limpezesc mintea, îi împrăștie gândurile care i se învârtesc în cap

ca prinse într-o buclă. Și apoi cântă cât poate de tare, fără să-i pese cine o vede, râde de versurile pe care Jensen le inventează, extaziată de frumusețea acestei mașini ridicol de nepractice.

Senzația de euforie durează o oră bună după ce se întorc acasă, cu obrajii și urechile arzându-le, după ce au parcat mașina și Jensen a plecat spre următoarea lucrare, nu înainte să o asigure că nu are pentru ce să-i mulțumească.

Îi ia încă o oră până să se întrebe dacă nu cumva senzația a avut vreo legătură cu Jensen.

Reclama lui Gene trebuie să se difuzeze joi seară. El se preface neinteresat – *Hei, e doar o reclamă. Nu-i tocmai un rol într-o piesă de Arthur Miller* ,– dar Lila bănuiește că nu există om în cartierul lor care să nu știe că Gene o să vândă pasta de dinți cu efect de înălbire *Puternic, dar delicat* la ora opt și un sfert în această seară. Când a intrat în magazinul de la colț de dimineață ca să cumpere suc de portocale, tânărul turc din spatele tejghelei, care nu i-a remarcat niciodată până atunci prezența, deși Lila intră în magazinul ăsta cel puțin de patru ori pe săptămână de când s-a mutat în cartier, i-a dat restul și a spus:

– Oh, în seara asta e reclama lui Gene, nu? Mama zice că o să se uite.

Gene i-a invitat pe toți la o pizza înainte de difuzare – *Fac cinste!* –, dar Bill s-a oferit cu amabilitate să gătească el. Face pui prăjit în stil american, cu turte de mălai și sos salsa, în cinstea lui Gene. Vine și Penelope, și Eleanor și se pare că a fost invitat și Jensen. Există un program atent întocmit, în care mai întâi mănâncă și apoi au timp să spele vasele și să se așeze toți în fața televizorului, *cu ciocolată de casă cu fistic,* gata să-l urmărească pe Gene.

Lila ascultă doar pe jumătate. Gabriel a invitat-o la cină în seara următoare și mintea ei este un ames-

tec de entuziasm, emoție și agitație. Pentru că o cină nu e o băutură scurtă după serviciu. O cină e ceva serios; este o invitație la el acasă. Este o lume încărcată de posibilități. O cină înseamnă un pas mai departe.

Unul dintre aspectele care Lilei îi plac cel mai mult la noua ei viață este mirosul de mâncare gătită care o întâmpină când intră în casă. În primele luni după ce a părăsit-o Dan, abia dacă se mai ridica să gătească. Fusese atât de devastată de durere și de șoc, încât sarcini simple precum curățenia sau gătitul i se păruseră peste puterile ei. Se hrăniseră cu pâine prăjită, mâncare comandată sau, dacă se simțea cât de cât în control, cu paste amestecate cu un borcan de sos pesto peste care arunca uneori o mână de mazăre când își făcea griji pentru sănătatea fetelor. Sosirea lui Bill adusese ordine și mese gătite în casa lor, dar mirosul de pește la abur și salată nu fusese tocmai, ei bine, *îmbietor*. De la apariția lui Penelope – și poate de la *antanta cordială* cu Gene –, gătitul lui Bill pare să se fi relaxat o idee și mesele sunt acum mai puțin rigide din punct de vedere nutritiv și mai plăcute. Conțin în mod frecvent carbohidrați și piele de pui crocantă, chiar și toppinguri de brânză, așa că bucătăria Lilei este adesea sursa unor arome delicioase, care-i declanșează numaidecât o senzație de foame, ca un răspuns pavlovian. Și fetele întreabă *Ce avem la cină?* cu un sincer entuziasm, nu cu groaza ascunsă cu care o făceau înainte.

Toată lumea așteaptă cu nerăbdare puiul prăjit.

Pe lângă asta și întâlnirea pe care urmează să o aibă cu Gabriel, încă un element care se adaugă la starea generală de mulțumire a Lilei este faptul că grădina e aproape terminată. Suprafața care de atâta amar de vreme i-a chinuit privirea, părând că n-o

să mai scape niciodată de mormanele de pământ, de dale și buruieni, s-a transformat treptat, apoi brusc în ceva elegant și frumos. Când se mutaseră în casa asta, fundul grădinii fusese o suprafață sălbatică acoperită de tufe și, se pare, bucăți de beton împrăștiate alandala și pe jumătate îngropate în pământ, gardurile fuseseră acoperite de iederă sălbatică și elementul central fusese o magazie, căreia îi lipsea o bucată din acoperișul de bitum și care adăpostea o colonie de păianjeni atât de mare, încât pe Lila o bătea din când în când gândul să le ceară chirie.

Acum elementul central este banca din lemn de stejar făcută de Bill, încadrată de o salcie mică într-o parte și un arțar japonez de cealaltă, cu un eleșteu mic și pătrat alături. Tufe de liliac și de lavandă pentru albine se întind de-o parte și de cealaltă, două răzoare ridicate găzduiesc o varietate de ierburi aromatice și o alee șerpuitoare din piatră de York reciclată traversează spațiul dintre ele. Un zid de cărămidă roșie, cu suprafața netezită de secole în care a suferit intemperiile vremii, a fost scos la iveală de eforturile neostenite ale lui Jensen, iar apa susură dintr-o fântână montată în zid. Nu e gata încă, dar deja este ridicol de liniștitoare. Este primul lucru care-i atrage privirea Lilei când se uită pe fereastră și de fiecare dată o încearcă sentimentul că a primit genul de grădină pe care numai alții îl au.

– Ți-am pus niște bulbi mov de allium uriaș, zice Jensen. A apărut lângă ea în timp ce-și admira grădina. Are pământ sub unghii și, după ce și le privește, își îndeasă degetele în buzunare. O să apară prin mai-iunie și o să se împrăștie peste tot. Și în felul ăsta grădina n-o să pară prea ordonată. Mi s-a părut că seamănă cu mama ta – puțin haos și distracție în mijlocul ordinii.

Pe neașteptate, Lila simte un nod în gât.

– Foarte drăguț, spune ea. I-ar fi plăcut asta.

– Și doar câțiva bulbi de primăvară – lalele, narcise și altele asemenea. Mama ta era mereu veselă, nu? Iar eu consider că niciodată nu ai prea multe lucruri care să te înveselească după iarnă.

Își privește rezultatul muncii cu o satisfacție tăcută și rămân câteva clipe unul lângă celălalt, urmărind agitația care se întrezărește prin ușile franțuzești.

– Ai spus că o să fie frumos, zice ea, întorcându-se spre el.

Jensen își trece mâna peste cap.

– Eu am mereu dreptate. Ți-am spus asta.

– Da, și acum ai stricat totul.

Jensen râde.

– Știi ceva? Mă duc să mă pregătesc pentru puiul ăla. Mor de foame.

O iau amândoi înspre casă.

– Dar tu ești bine, nu? întreabă Jensen. Gene îmi spune că ai o ofertă pentru o carte nouă.

Lila zâmbește.

– Da. Da, sunt bine. Încă nu am ajuns la decapotabilă, dar lucrurile par... să se așeze. Tu?

– Bine. Liniște. Îmi place.

– Liniștea e bună, zice ea emfatic. Îmi place foarte mult liniștea. *Fără alarme, fără surprize,* nu așa spuneau cei de la Radiohead?

– Cred că ăla era un cântec despre sinucidere. Dar înțeleg ideea.

Lila se oprește o clipă, vrea să spună ceva, apoi se răzgândește.

– Voiai să spui că sunt foarte enervant, nu-i așa? zice Jensen.

– Da, spune Lila. Exact asta.

Puiul prăjit este senzațional. Gene o spune cel puțin de patru ori, de două ori chiar în timp ce e cu

gura plină, dar sentimentul este exprimat cu atâta sinceritate, încât pe Bill nu par să-l deranjeze bucățelele de mâncare scuipate în direcția lui. În loc să așeze porții individuale pe farfurii, Bill a umplut un platou cu bucățelele de carne tăvălite prin pesmet, pe care l-a pus în mijlocul mesei din bucătărie, și mâinile se îndreaptă frecvent spre el pentru a se servi, ceea ce face ca atmosfera să fie mai relaxată decât la o cină obișnuită. Și turtele de mălai au mare succes, mai ales la Violet, care le mănâncă direct cu mâna și are buzele mânjite de grăsime și de salsa, și până și salata verde pe care Bill a așezat-o alături (se pare că e greu să scapi de vechile metehne) este rapid devorată. Sticle de bere și de băuturi acidulate sunt împrăștiate pe masă și în surdină se aude muzică de jazz. Lila își privește vizitatorii care s-au adunat în jurul mesei cândva tăcute; Bill și Penelope, unul lângă celălalt într-un capăt, discutând animat despre o piesă pe care s-au hotărât să o încerce; Gene povestindu-i lui Violet despre evenimentele de pe platou și despre conacul la care filmează și că regizorul este un dobitoc – adică o persoană nu tocmai drăguță – și Violet ascultându-l uneori; Eleanor și Jensen, care par să se înțeleagă foarte bine, discutând despre un excepțional bar în stil grotă din Camden Town, la care se pare că mergeau amândoi într-o vreme. Celie, care a fost ceva mai veselă în ultima vreme, îi dă pe furiș bucățele de pui lui Truant pe sub masă, amestecându-se din când în când în discuție ca să o contrazică pe Violet. Este o scenă plină de viață, de căldură și de culoare, iar Lila se simte cuprinsă de un ciudat val de emoție, ca și cum abia acum și-ar îngădui să admită cât de departe au ajuns cu toții.

– Nu e o familie tradițională, a spus Eleanor ceva mai devreme, când Lila i-a mărturisit că totul a deve-

nit mult mai ușor. Dar asta nu înseamnă că nu e o familie.

– Și cât timp crezi că îți mai trebuie până ce termini totul, Jensen? întreabă Bill de pe cealaltă parte a mesei.

– Mai aștept doar luminile de exterior. Doar două, de o parte și de cealaltă a băncii, zice Jensen. Și încă vreo două plante. Și apoi cam e gata.

– Ai făcut o treabă minunată, spune Bill. Minunată!

– Arată foarte frumos, spune și Penelope. Și se grăbește să adauge, de teamă să nu fi întrecut măsura: Vreau să spun că, din afară, mie mi se pare că arată foarte frumos.

– Și Penelope are o grădină foarte frumoasă, zice Bill. Trebuie să vii să te uiți la ea, Jensen, când ai o clipă liberă. Este extraordinar de pricepută.

Penelope se înroșește de plăcere. Poartă un pandantiv cu un tub de pastă de dinți în miniatură, *în cinstea ocaziei.* Se pare că l-a lucrat cu o zi înainte, din lut vopsit, așa, doar de distracție, și i-a promis lui Violet că o să-i arate și ei cum se face un pandantiv. Lila este ușor îngrijorată în legătură cu ce va alege Violet să facă, dar presupune că până la urmă Penelope tot va trebui să se obișnuiască cu familia ei – și asta presupune bănci de caca și versuri deocheate din cântece rap.

Se așază în fața televizorului cu zece minute înainte de ora la care trebuie să se difuzeze reclama. Un platou cu fursecuri calde este dat din mână-n mână de la o canapea la alta, paharele sunt umplute la loc și toată lumea discută veselă, acoperind comentariile de la televizor. Violet stă pe jos, fiindcă nu e loc pe canapea pentru toată lumea, și Truant, care nu e mulțumit cu mulțimea de oameni prezentă în acest moment în casa lui, îi privește pe toți suspicios din spatele perdelei. Lila s-a trezit așezată pe canapea lângă Jensen, chestie care o face să nu se sim-

tă tocmai în largul ei, dar Eleanor, care a băut mai multe pahare de vin, este plină de entuziasm și strigă din când în când *Îl vrem pe Gene! Îl vrem pe Gene!,* atrăgând atenția tuturor, inclusiv a lui Jensen, așa că Lila reușește să-și păstreze, în mare, sentimentul de liniște și pace.

Și apoi, întrerupând un documentar despre reptilele din Australia, iată-l că apare pe ecran: tatăl ei, îmbrăcat în mod ciudat într-o cămașă albă, elegantă, cu părul frumos aranjat, privindu-și îngrijorat dinții în oglindă.

– Nu e niciodată prea târziu să arăți ceva mai strălucitor, spune o voce feminină, iar Gene, după ce s-a spălat pe dinți, zâmbește pe ecran – rânjetul lui afurisit – și întreaga încăpere explodează.

– Bravo, Gene!

Eleanor, care e într-o formă de zile mari, se întinde și bate palma cu el, fetele sar și ele, Bill spune *Foarte bine, foarte bine, Gene,* Truant începe să latre, toți aplaudă și, preț de câteva momente fericite, Lila, așezată pe canapea, asimilează cu adevărat ce a spus Eleanor și se gândește că, da, poate că asta e o familie.

CAPITOLUL 25

Cina cu Gabriel trebuie să aibă loc vineri-seară. De câte ori se gândește la asta, Lila se simte străbătută de un fior de anticipare. În ultimele două zile, s-a dus la salonul de lângă ea și s-a epilat peste tot și și-a făcut manichiura. Și-a uscat părul cu peria, iar acum îi cade pe umeri în valuri strălucitoare și și-a cumpărat lenjerie nouă, după ce a ajuns la concluzia că tot ce avea în sertar era fie prea vechi, fie lăsa

goluri în locuri nepotrivite (mulțumesc, dietă după divorț!). Poartă o rochie de mătase neagră, fără decolteu, dar cu fusta ușor crăpată, care atrage întotdeauna complimente și care speră să o facă să pară sofisticată și relaxată în același timp, așa, în stil parizian. Citește mesajele motivaționale de pe Instagram, ca să-și amintească o dată în plus că e puternică, dezirabilă, o supraviețuitoare, că experiențele prin care a trecut au transformat-o într-o persoană de neoprit. Nu pierde decât vreo patruzeci de minute deprimată de pielea care i s-a lăsat sub bărbie.

Gabriel a fost foarte clar în privința orei, așa că Lila are grijă să fie gata la șapte. Adresa lui e la mică distanță și o să se ducă pe jos până acolo dacă nu plouă. Îi face bine să se miște când e agitată.

Îi trimite un mesaj la șase patruzeci și cinci:

Plec spre tine.

Îi răspunde imediat:

O mică problemă la muncă. Poți să vii ceva mai târziu? Să zicem, pe la nouă? Vreau să o culc pe Lennie înainte să ajungi.

Lila avusese impresia că Lennie o să doarmă la mama lui.

Nu am nici o problemă cu Lennie. Mă cunoaște.

Da, dar o să se entuziasmeze prea tare și n-o să mai vrea să se culce. E mai bine să fie adormită. x

E scris pe tonul indiscutabil al unui părinte care-și cunoaște copilul. Lila recitește mesajul de două ori, apoi oftează și coboară la parter, unde Bill tocmai servește cina. Sunt doar el, Gene și fetele în seara asta și mănâncă spaghete bolognese, care îi fac

poftă Lilei. Adoră spaghetele bolognese și n-a mâncat mai nimic toată ziua.

– Ești foarte drăguță, scumpo, zice Gene, care tocmai se așază la masă. Ieși undeva?

– Da. Doar să beau ceva cu un prieten.

– Ce prieten? vrea să știe Violet.

Lila se pregătește să-i spună adevărul, însă ceva o oprește.

– Cineva de la școală, spune ea.

– O seară cu fetele, ha? zice Gene.

– Știi, credeam că o să mai ieși cu Jensen la un moment dat, spune Bill ceva cam apăsat.

– Jensen este doar un prieten, răspunde Lila cu hotărâre.

Celie pufnește în paste.

– Ce e?

– Un prieten la care mai dormi uneori.

– Ai dormit la Jensen? sare Violet și ochii stau să-i iasă din cap. La Jensen, grădinarul nostru?

– S-a întâmplat acum foarte mult timp și da, am... dormit la el.

– A fost o petrecere în pijamale?

– Ceva de genul ăsta.

Celie pufnește iar.

– Hm, dacă o să stai până târziu cu *prietenul* ăsta, zice Bill, ridicând o sprânceană, ar fi bine dacă ai putea să ne anunți. Ca să nu ne facem griji. Din nou.

– O să-ți trimit un mesaj, spune Lila.

– Pe mine nu m-ai lăsa să fac asta, zice Celie.

– Eu am cu 26 de ani mai mulți decât tine, i-o întoarce Lila. Și sunt conducătoarea acestui regat.

– Vrei să mănânci mai întâi? Gene arată spre bolul de paste. Bill a făcut foarte multe.

Doamne, miroase delicios!

– Cred că avem planuri să mâncăm. Dar mulțumesc.

Se duce la un bar, pentru că nu știe ce să facă în cele nouăzeci de minute în care mai are de așteptat și e prea agitată ca să stea acasă. Se așază în colț, la o masă mică, și trage de o cola dietetică în timp ce privește în telefon fără să vadă nimic. Își simte bătăile inimii pulsându-i în urechi. Când își termină cola, comandă un gin tonic. Trebuie să se calmeze. „E doar o cină“, își repetă întruna. „Nu e cazul să intri în panică pentru atâta lucru“. În timp ce bea din gin, un bărbat se apropie de ea – 40 și ceva de ani, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu croială strâmtă, în genul celor purtate de oamenii de afaceri. Lila ridică privirea și bărbatul se uită fix la ea cu o expresie ușor întrebătoare.

„Oh, Doamne!“, își zice Lila. „De ce este imposibil pentru o femeie să stea pur și simplu și să existe de una singură?“ E din cauza rochiei, se gândește. Lasă impresia că încearcă să atragă atenție sexuală.

– Stau foarte bine singură, mulțumesc, se surprinde spunând în clipa în care bărbatul se oprește în fața ei, pe un ton ceva mai tăios decât intenționase.

– De fapt, voiam să vă întreb dacă vă trebuie scaunul ăsta.

Își comandă încă un gin tonic ca să alunge senzația vagă de umilire în urma acestui incident și a faptului că bărbatul de afaceri și prietenii lui s-au strâns acum într-un grup mare și gălăgios la masa de alături, făcând-o să pară solitară și ridicolă. Apoi, la nouă fără zece, pe măsură ce nivelul de decibeli din bar crește tot mai mult și toată lumea ridică vocea o idee, își ia poșeta și, ușor nesigură pe picioare, se îndreaptă spre casa lui Gabriel.

Îi deschide ușa după ce sună de două ori, ușor agitat.

– Îmi pare foarte rău, spune el, ridicând un deget. Vorbesc la telefon. Durează două minute.

Dispare sus pe scări în fugă și Lila rămâne în hol, fără să știe unde anume vrea să-l aștepte.

Rămâne înlemnită și aude ușa de la etaj închizându-se. „Ce-ar face mama?“, se întreabă după câteva clipe, apoi, îmbărbătată de lejeritatea cu care își imaginează că ar trata Francesca situația, își scoate haina și se duce în bucătărie.

Este, aproape comic, o bucătărie tipică pentru un arhitect: spatele casei este un cub de sticlă, în centrul căruia se află o masă ovală de marmură, pe care Lila a văzut-o în mai multe reviste, deși nu-și mai amintește numele designerului. Nu vede nimic gătit, dar se gândește că e posibil ca mâncarea să fie în frigider, așteptând până ajunge ea. Îi este atât de foame, încât se teme să nu leșine.

Privește camera, care este imaculată, ordonată și organizată cu mult gust, pereții având culoarea tencuielii nefinisate, mobila de bucătărie fiind de un albastru cobalt îndrăzneț. Un candelabru uriaș, în stil modernist, atârnă în mijlocul tavanului și pe suprafețele de lucru din granit de culoare deschisă nu este nimic – e doar o carafă foarte mare din ceramică, nimic din debandada pe care o găsești în mod normal într-o bucătărie. Partea laterală a dulapului de bucătărie suspendat, ascuns vederii în clipa în care intri, este singura zonă unde minimalismul pierde teritoriu – este plină de desene ale lui Lennie și de scrisori de la școală; tot aici este o tablă de plută. Lila privește fotografiile de aici; nu sunt dezordonate și haioase, precum cele pe care le are ea acasă, ci câteva imagini frumos realizate, de atmosferă, cu Lennie, și câteva cu grupuri mari de oameni aflați evident în vacanță într-un loc cald și exotic. Nu există fotografii cu fosta lui soție. Un tablou mare și abs-

tract atârnă pe un perete și scaunele sunt din piele și crom, cu o vagă tentă est-europeană. Dintr-odată, e foarte bucuroasă că și-a pus rochia de mătase neagră – cele mai multe dintre hainele ei ar fi arătat total nepotrivit în această cameră.

Gabriel intră frecându-și fața, ca și cum ar încerca să alunge urmele lăsate de telefon, tocmai când Lila se gândea să iasă în grădină.

– Îmi pare atât de rău, spune el, întâmpinând-o cu un sărut pe obraz. Am avut o săptămână de coșmar la muncă. Și Len se supără când întârzii, așa că am știut că o să-mi ia mai mult să o culc. Îmi pare foarte rău. Să-ți aduc ceva de băut.

Deschide un dulap și scoate la iveală o colecție ascunsă de vinuri, din care alege o sticlă care pare foarte scumpă.

– E bine roșu?

– Da, zice ea fără să se gândească.

Chiar și ușor dezordonat, este superb, ochii îi sunt de un albastru intens și poartă o cămașă gri-deschis, cu un logo mic japonez pe mânecă. Emană un miros vag de after-shave, ceva de anason și foarte scump.

– Te rog, ia loc, spune el, făcându-i semn spre masă. Arăți minunat! Mă tem că n-am avut timp să gătesc, așa că mă gândeam să comandăm ceva.

Lila face rapid un calcul în minte. La ora asta vineri seară, o să aibă noroc dacă o să primească ceva mai devreme de zece fără un sfert. Dar ce poate să facă? Zâmbește, sperând că o să scoată măcar o pungă de chipsuri, iar Gabriel toarnă vin în două pahare, înainte să acceseze o aplicație de pe telefon.

– Gata! spune el și Lila ia o gură mare de vin, pentru că brusc nu știe ce să spună.

– Ai o bucătărie foarte frumoasă, zice ea în sfârșit, după ce-și revine.

Gabriel privește în jur, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

– Da, nu e rea, nu? E singurul lucru pe care l-am făcut înainte să ne mutăm. Mi-ar fi plăcut ceva mai ambițios. Ia o gură de vin, închide ochii o clipă ca și cum l-ar savura, apoi spune: Dar știi cum e, cea mai mare parte a vieții e un compromis, nu? Și tu ce mai faci? Cum merge cu scrisul?

– Păi, zice ea, merge chiar bine în clipa de față.

– Despre ce scrii?

– Hm... ezită ea. E o continuare a altei cărți pe care am scris-o mai demult, despre cum să reconstruiești o căsnicie care a început să ruginească.

– Ah!

Pare stânjenit și Lila spune:

– Da. Știu.

– Ei bine, mi se pare un act de curaj. Nu mă surprinde câtuși de puțin – tu fiind, desigur, neînfricată. Dar eu nu cred că aș putea să scriu despre chestii personale.

– Oh, nu te incluzi pe tine propriu-zis, se grăbește ea să-l lămurească. Nu când e vorba de ceva important. Povestea pe care o scriu eu este în mare parte doar o versiune. Trebuie să, hm, să exagerezi puțin dacă vrei să-i mulțumești pe editori.

– Sunt convins. Dar nu prea e lumea mea. Tatăl meu a publicat la un moment dat o carte. Dar era despre arhitectura Greciei Antice. Cu totul altceva. O lectură foarte plictisitoare, sincer să fiu, deși, evident, toată familia a trebuit să cumpere un exemplar.

– Eu le oblig pe fete să-mi cumpere cărțile cu banii lor de buzunar.

Gabriel râde și Lila începe să se relaxeze.

– Ai vrut întotdeauna să scrii?

– Nu am avut niciodată intenția asta, sincer, spre deosebire de jumătate din populația lumii. Am scris o dată în glumă un articol despre căsnicia mea pe

vremea când lucram în marketing și un impresar m-a abordat cu propunerea de a extinde articolul într-o carte. A urmat o licitație și au ajuns să se vândă câteva sute de mii de exemplare, apoi a stat vreo două luni pe primele poziții din topul celor mai bine vândute publicații.

Încearcă să vorbească nonșalant, ca și cum n-ar încerca să-l impresioneze. Ca și cum ar fi evident pe picior de egalitate cu premiul lui în arhitectură și candelabrul lui de designer.

– Și cum este restul familiei tale? Ai frați sau surori?

– Doi frați. Suntem înfiorător de competitivi. Zâmbește larg. Fratele meu cel mare e avocat și cel mic este doctor. Suntem practic un clișeu de familie de clasă mijlocie.

– Și visul absolut al unei mame.

– Oh, Doamne! N-aș merge până acolo. Tu?

– Doar eu. O mamă, doi tați. Cred că mi-ar fi plăcut niște frați cu care să împart povara asta.

– Ei bine, e plăcut pentru fetele tale. Să aibă doi bunici în viața lor, vreau să spun.

– Îi mai vezi pe părinții soției... Victoriei?

Expresia i se întunecă.

– E complicat. I-au luat partea când ne-am despărțit și relația e un pic cam încordată. Dar o văd pe Lennie. Stă două săptămâni la ei în timpul verii.

– Îmi pare rău că a trebuit să ai și problema asta.

– Ești foarte drăguță. A fost... nu tocmai o situație ideală.

Se ridică și toarnă iar vin în pahare, ca și cum ar vrea să schimbe subiectul.

Lila ar vrea să-l întrebe mai multe despre asta. Ar vrea să-l întrebe cum a murit Victoria. Dacă a mai ieșit cu vreo femeie de atunci. Și ar vrea să-l întrebe încă vreo 8 000 de milioane de alte lucruri. Dar și-a

dat seama că este cam beată. Se uită la al doilea pahar, care, în mod inexplicabil, pare să fie gol. Bănuiește că Gabriel este destul de mult în urma ei și trebuie să-și amintească să nu mai vorbească atât de mult. Are senzația că e posibil să fie prea entuziasmată când vorbește cu el. Și uneori se surprinde privindu-l cu un rânjet tâmp.

Își spune să se relaxeze. Are o întâlnire la cină cu Gabriel Mallory. De ce să nu se destindă și să nu se simtă bine?

Nu e complet sigură la ce oră sosește mâncarea. Își dă seama că Gabriel scoate farfurii și tacâmuri și se așază la masă – pe care o simte inconfortabil de rece sub brațele goale. La un moment dat, a pus muzică tradițională cubaneză, a redus luminile și mănâncă ceva cu porumb prăjit și frigărui de carne, iar Lila crede că deja îi e atât de foame, încât ar putea să înfulece și recipientele în care a venit mâncarea. Îl ascultă vorbind, privește lumina reflectându-i-se în păr, îi vede zâmbetul blând și ușor ezitant și, deși a băut și a mâncat, nu se poate relaxa, pentru că o întrebare îi pulsează tot timpul undeva în spatele capului. Deși creierul ei, amețit de băutură, o tot apucă în direcții neașteptate.

– Tulip! spune ea brusc.

Gabriel pare speriat.

– Masa ta. E o masă Tulip.

– Da, zice el, dând din cap. Eero Saarinen. Un model din 1955.

– Știam eu!

Lovește masa cu ceva prea mult entuziasm și mâna lui țâșnește ca să salveze unul dintre pahare.

În sfârșit, strânge masa. E la fel ca Bill, își spune Lila. Nu poate lăsa dezordine. E posibil să o fi spus cu voce tare. Stă și privește, cu paharul în mână, lăsându-se purtată de muzică și de ambianță. În bu-

cătăria asta frumoasă, în rochia de mătase neagră, se simte ca o femeie dintr-un film. Se simte cea mai bună versiune a ei...

– Mergem să stăm în camera cealaltă? o întreabă după ce termină, oferindu-i mâna. E caldă și puternică, iar degetele lui se închid peste ale ei ca și cum acolo le-ar fi fost menit să fie. E ceva mai confortabil.

Livingul este mai mic decât s-ar fi așteptat: o canapea curbată mare, dintr-o stofă turcoaz, și un televizor enorm. Nici urmă de jucării sau dezordine. Doar un bufet care nu pare să aibă uși, un fotoliu în formă de clopot și o măsuță de cafea lungă și joasă, făcută dintr-un fel de marmură. Două lămpi de podea înclinate luminează diverse locuri în jurul camerei și un covor persan foarte vechi acoperă dușumeaua din lemn de stejar deschis la culoare. O pătură bleumarin care pare să fie din cașmir este împăturită pe un braț al canapelei. Muzica cubaneză pare să se fi mutat și ea în camera asta. Lila ia loc pe canapea și Gabriel se așază lângă ea.

– Nici nu se vede că ai avea copii, spune ea, privind în jur.

Are grijă să zâmbească admirativ când o spune, ca să nu sune ca o critică.

– Ah, da. E punctul meu slab. Trebuie să știu că există un loc în casă în care să pot să vin seara și să mă relaxez. Are o cameră de joacă de cealaltă parte a holului – dacă te face să te simți mai bine, acolo arată mai rău ca după război.

– S-ar putea să arunc o privire mai târziu, zice ea. Ca să mă asigur că nu ești perfect.

– Perfect? repetă el, ridicând o sprânceană.

Se întoarce spre ea, cu un genunchi ridicat pe pernele de pe canapea și un braț întins pe spătar. Mâna lui îi atinge umărul.

– Eh, cel puțin în sfera domestică.

– Cred că aici e loc doar pentru o singură persoană perfectă, spune el încet. Și rolul ăsta este în mod evident deja luat.

Ea clipește încet spre el.

– Ești absolut minunată, Lila, spune el. Îi ia mâna într-a lui, i-o întoarce și-i mângâie palma cu degetul mare, într-un fel în care face respirația să i se oprească. La asta m-am gândit din clipa în care te-am văzut pe terenul de joacă. Înfrunți toate greutățile pe care viața ți le aruncă în drum cu atâta grație și atât calm – ai un aer absolut special.

– Special?

Gabriel ridică din umeri, ca și cum ar fi evident.

– Ești atât de grijulie, atât de bună! Și, evident, extrem de frumoasă. Și ești mereu acolo, ca să vorbești cu mine de câte ori mă simt deprimat. Sincer, nu te merit. Eu sunt – nu știu – parcă sunt tot timpul împrăștiat în zeci de locuri. Sper că nu te superi că-ți spun toate astea.

– Câtuși de puțin. Dar mă flatezi mult prea mult.

Se uită la ea și zâmbetul aproape că i-a dispărut. Ochii lui privesc într-ai ei cât se poate de serios.

– Chiar nu. Au fost doi ani foarte grei pentru mine și, cred că ți-am spus, simplul fapt că am putut să vorbesc cu tine, sau să te văd, ei bine, mi-a ușurat foarte mult situația. Mi-e foarte greu să fiu deschis cu oamenii. Dar, chiar dacă nu pot să te văd atât de mult pe cât aș vrea, știu că ești acolo. Pot să simt legătura noastră. Tu mă faci să cred că pot s-o scot la liman. Tu... tu ești nemaipomenită!

În timp ce-l privește pierdută, Gabriel îi ia ușor paharul din mână și-l pune pe măsuța de cafea. Încă îi ține mâna în cealaltă, apoi i-o ridică la buze și i-o sărută. Lila simte vibrația acelui sărut în fiecare celulă a corpului, ca o ploaie de meteoriți înăuntrul ei. Apoi se apleacă spre ea și, privind-o intens în ochi și

așteptând doar o fracțiune de secundă înainte, o sărută.

După aceea, Lila își dorește să nu fi băut atât de mult, pentru că totul se petrece ca într-un vis din acel moment. Este conștientă de săruturile lui care devin din ce în ce mai pătimașe, de muzica în surdină, de senzația canapelei din denim pe pielea ei goală. Își amintește cum i-a desfăcut nasturii rochiei, cum i-a spus că e frumoasă iar și iar, cu fiecare părticică a corpului pe care i-a dezgolit-o. Apoi își amintește ceva mai urgent și un instinct animalic preluând treptat controlul, degetele lor întrepătrunse, săruturile adânci și fierbinți, punctul în care rațiunea a părut să-l părăsească și instinctul a pus stăpânire pe el. Avea nevoie de ea. Avusese pur și simplu nevoie să fie în ea. Forța dorinței lui era ca un drog.

Nu știe exact cât timp au stat după aceea întinși pe canapea. Se simte calmă, satisfăcută, ca și cum ar fi trecut o furtună și acum poate să se relaxeze. Mâna ei e pe spatele lui, îi simte pielea acoperită de un strat subțire de transpirație și e încă peste ea, cu trunchiul poziționat între picioarele ei, cu părul moale revărsat peste clavicula ei. Îi simte pielea peste a ei, mirosul vag înțepător și lemnos al șamponului – un miros pe care te-ai aștepta să-l găsești într-o sticlă de Hermes. Este surprinzător de slab, mușchii îi sunt clar definiți pe sub piele. Nu vrea să se mai miște niciodată. Ar putea să stea așa la nesfârșit, cu mâinile lui pe trupul ei, țintuită sub greutatea lui. Crede că o să se încolăcească peste el toată noaptea, ca fiecare parte din trupul ei să ia contact cu al lui. Deja își dorește să o facă din nou; nu e sigură că o să-l poată lăsa în pace.

Gabriel ridică încet capul și-l înclină într-o parte ca să o vadă.

– Ești bine?

Zâmbește – un zâmbet leneș și langouros.

– Mai mult decât bine.

– Iartă-mă dacă am fost... puțin grăbit! Cred că m-am lăsat dus de val.

– Sincer, a fost minunat.

– Tu ești minunată.

Mai rămân așa câteva clipe, apoi el începe să se miște, sprijinindu-se pe cotul stâng și ridicându-și greutatea de pe ea. Pare ușor amețit și, fără ochelari, arată parcă și mai vulnerabil – ochii lui par ușor pierduți, așa cum li se întâmplă de obicei celor care poartă ochelari.

– Ți-e destul de cald?

– Dacă stai peste mine, da, zice ea, cu un zâmbet provocator.

Gabriel se uită la ceas.

– Dumnezeule! E unu fără un sfert.

Lila vrea să facă un comentariu despre cât de repede zboară timpul, dar i se pare prea siropos. Așa că doar trage pătura de lână de pe brațul canapelei peste ei.

– Deci... zice ea. Probabil ar trebui să dormim puțin?

Expresia lui se schimbă. Aruncă o privire spre marginea camerei, apoi se uită la ea cu o mină ușor vinovată.

– De fapt, Lila, ar fi în regulă dacă nu am dormi?

– Vrei s-o facem *din nou?*

– Vreau să spun că... Nu cred că ar fi bine ca Lennie să te găsească aici când se trezește. Nu ne cunoaștem chiar atât de bine și nu vreau să-și facă o impresie greșită. Consider doar că în faza asta ar fi de preferat...

Nu termină fraza.

– Vrei... vrei să plec acasă?

Are nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă că da, exact asta vrea.

– Dacă nu te superi. Doar deocamdată. Lennie... a trecut prin atât de multe și nu vreau să o amețesc în momentul ăsta. I-a fost foarte greu, știi? Se uită la ea, apoi îi pune o mână pe umăr. Îmi pare foarte rău că îți cer asta.

Lila rămâne nemișcată preț de câteva clipe, apoi se ridică și se întinde după rochie. Își dă seama că e întoarsă pe dos și începe să tragă de material, încercând s-o întoarcă pe față.

– Nu, nu, spune ea. E în regulă.

– În orice alt moment, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să rămânem împreună toată noaptea.

– E în regulă. Înțeleg.

O așteaptă să se îmbrace, să-și scoată chiloții dintr-o adâncitură dintre pernele canapelei și Lila se simte dintr-odată jenată în timp ce-și pune sutienul. Are nevoie de câteva încercări ca să așeze totul la locul lui și-și dorește ca Gabriel să nu fi fost acolo, uitându-se la ea.

O conduce la ușă. Poate că îi observă expresia, pentru că se oprește în hol și o ia în brațe.

– Ești minunată, îi spune. Absolut minunată!

Lila întoarce capul și Gabriel îi trage încet fața spre el și o sărută, cu ochi blânzi și serioși.

– Hei, spune el, când simte o ușoară reținere în răspunsul ei. Hei!

Nu știe cum să se simtă. Nu se aștepta să se termine așa seara. Apoi o sărută mai apăsat, o lipește de el și nu-i dă drumul până ce nu cedează și nu-l sărută la rândul ei.

– Ești bine?

– Sunt bine, zice ea și-i zâmbește ușor reținut.

O ajută să-și pună haina apoi îi ridică reverul de ambele părți ale feței și o privește adânc în ochi.

– Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă! Vreau să știu că ești în siguranță. Ea a făcut deja câțiva pași

pe trotuar când o strigă șoptit: Hei, Lila?

– Da?

– Probabil ar fi mai bine să nu spunem nimic la școală deocamdată. Știi cum sunt cei de acolo.

Ea știe mai bine decât oricine cum sunt cei de acolo.

– Rămâne între noi doi, îl asigură.

– Între noi doi, spune și el.

Îi suflă un sărut și rămâne în ușă, privind-o cum se îndepărtează.

CAPITOLUL 26

Celie

Gene are o întâlnire cu impresarul lui și ia același autobuz precum Celie, așa că stau împreună, așezați la etaj. Celie o să coboare prima și o să meargă pe jos restul drumului până la școală, iar Gene o să meargă până în West End. Cu siguranță Gene nu e obișnuit să fie treaz atât de devreme și cască întruna și se freacă la ochi, dar vorbește la fel de mult ca întotdeauna, iar vocea lui puternică, de american bubuie în jur, așa că Celie trebuie să-l atenționeze în mod constant să vorbească mai încet. Britanicilor le place liniștea în transportul în comun la orele dimineții, cu excepția psihopaților care ascultă muzică fără căști sau poartă conversații pe Face Time.

– Și? Ce-ai ales?

– Animație.

– Foarte bine. Țara asta e prea rece ca să-ți petreci nouă luni din an afară.

– Cred că e posibil să fiu singura din clasa mea care s-a înscris la cursul ăsta.

Gene a tot bătut-o la cap că trebuie să găsească ceva care să-i facă plăcere.

– Viața o să te lovească, scumpo. E o afurisită foarte dură. Așa că trebuie să-ți găsești un loc în mintea ta în care să te poți pierde într-un mod bun. Altfel, totul înseamnă doar băutură, droguri și femei de proastă calitate.

Celie e sigură că pe ea n-o s-o ducă la pierzanie femeile de proastă calitate, dar înțelege ce vrea să spună.

– Sincer, dacă aș fi pus mai mult suflet și mai multă muncă în interpretarea mea, aș fi putut primi un Oscar, spune Gene. Studiourile făceau coadă la ușa mea. Ar fi trebuit să mă țin de cursuri, să exersez, dar m-am lăsat dus de val. Celebritatea mi s-a urcat la cap o vreme. Presupun că m-a abătut de la drum. Se scarpină în creștet. Într-o mulțime de feluri.

– Vorbești de faptul că le-ai părăsit pe bunica și pe mama?

E pentru prima oară când vocea îi coboară câțiva decibeli. Preț de câteva clipe, Gene pare că nu se simte în largul lui.

– Presupun. Mamei tale îi e greu să mă ierte.

– I-ai spus că îți pare rău?

O privește de parcă ar fi un concept radical.

– Nu chiar atât de clar.

– Mama zice că i-ai cerut Marjei să-și ceară scuze.

– Sigur, dar asta e... diferit.

– I-ai spus Marjei că, dacă a destrămat o familie și e nevoită să o vadă pe mama în fiecare zi, atunci ar trebui să-și ceară scuze. În ce mod e diferit?

Gene scoate o țigară din buzunar, apoi își amintește că nu are voie să fumeze în autobuz, așa că o pune la loc. Se foiește pe scaun.

– E complicat.

– Nu chiar. Tu ești cel care a făcut-o de rahat, tu ar trebui să-ți ceri scuze.

– Celie, nu vorbi urât în fața bunicului tău!

Urmează o scurtă tăcere.

– Bunic, ha? spune Celie speculativ.

– Prietenul tău Gene! Oftează. Poate că ai dreptate. Dar e destul de greu să deschid cutia asta, să știi. Mama ta poate fi uneori...

– Înfricoșătoare?

– Da.

– Totuși, ar trebui să încerci! Nu-i chiar atât de rea pe cât pare. Celie se gândește la mama ei. Cred că își închipuie că o să pleci iar. Crede că toată lumea o s-o părăsească. Îl privește lung. O să pleci iar?

Gene stă pe gânduri preț de câteva clipe, apoi coboară privirea și clatină din cap.

– Știi, cred că îmi place să stau cu familia mea. Și, hei, cine o să-ți rezolve problemele, dacă nu bătrânul tău prieten Gene? Cine o să te mai ducă să-ți faci tatuaje false și cine o să-ți mai spună să stai dreaptă? Cine o să se asigure că micuța Violet prinde din când în când câte o gogoașă? Cine o să aibă grijă ca Bill să-și joace bine cartea cu pianista lui? Ridică mândru capul și privește în jur. Cine o să le mai dea femeilor din nord-vestul Londrei un subiect despre care să vorbească?

Câteva femei se uită la el, apoi întorc repede capul. Gene o trage spre el și îi sărută creștetul. Miroase a pastă de dinți și a piele veche.

– Ești ridicol! spune Celie, dar nu-l îndepărtează.

Pe Celie nu o mai doare stomacul înainte de școală. Durerea a dispărut aproape numaidecât în prima zi în care a putut să treacă pe lângă fete folosind *Scutul Invizibil al lui Gene,* cum îi zice ea. Le găsise pe toate adunate la poarta școlii, fumând, deși, teoretic vorbind, erau de partea greșită a porții pentru

asta. Când privirea Meenei alunecase spre ea, în loc să se facă mică, Celie i-o susținuse, ridicase bărbia cu o umbră de zâmbet și mersese mai departe. Le simțise pe toate uitându-se la ea tot drumul spre laboratorul de biologie, dar, în loc să se simtă, ca înainte, strivită de greutatea privirii lor, în loc să-și simtă capul vâjâindu-i, gândindu-se la ce spuneau oare despre ea, își trăsese în jur scutul invizibilității și murmurase: *Oh, sunteți penibile, toate!* Apoi și-l imaginase pe Gene rostogolindu-se pe iarbă și strigând: *Sunt mort! M-ai omorât!* De fiecare dată când o făcuse după aceea, îi fusese din ce în ce mai ușor, până când acum, trei săptămâni mai târziu, abia dacă le mai observă. Da, încă este cam singură, dar a început să mănânce cu fetele de la muzică, fete care sunt cam tocilare, dar par mereu bucuroase să o vadă și-și mută scaunele ca și Celie să se poată așeza cu ele la masă.

Ele nu vorbesc despre celelalte fete. Deloc. Și Celie își dă seama că nouăzeci la sută din subiectele de conversație ale grupului Meenei erau despre cine ce făcea, cine era idiot, cine se îmbrăca prost sau cine se făcea de râs cu ceva. Parcă toți ceilalți ar fi fost esența existenței lor. Harriet și Soraya vorbesc despre muzică, sau despre filme pe care le-au văzut, sau despre ce vor să mai scrie (amândouă sunt muziciene și Soraya își compune piesele). Soraya le-a pus o dată să asculte un cântec pe care-l înregistrase pe telefon și, deși nu era chiar senzațional – vocea Sorayei e cam subțire și cântecul era despre pisici –, ce o izbise pe Celie fusese încrederea pe care Soraya o avusese în ea: încredere că Celie n-o să râdă, că o să asculte cu atenție. Sorayei i se pare firesc că tot ce face merită încercat și că va fi primit cu aceeași atitudine. Dacă i-ar fi arătat înregistrarea Meenei, Meena s-ar fi tăvălit pe jos de râs și le-ar fi

spus tuturor celor care ar fi ascultat că era lamentabil.

Celie își dă seama că îi place să vorbească mai degrabă despre lucruri decât despre oameni. E convinsă că, atunci când o să plece de la masă, Soraya și Harriet n-o să spună lucruri urâte despre ea. Deși tot întoarce de două ori capul când iese din sala de mese ca să fie sigură.

Clubul de Animație se întâlnește în departamentul de arte, care de obicei se compune din două containere lipite unul de celălalt, la patru după-amiaza. Celie are grijă să ajungă în ultima clipă, fiindcă i se pare ciudat să aștepte afară împreună cu ceilalți când nu cunoaște pe nimeni, iar când intră, găsește o masă în spate, într-un colț, de unde poate vedea pe toată lumea fără să fie însă văzută prea ușor de ceilalți. Privește în jur, încercând să vadă dacă recunoaște pe cineva – sunt în cea mai mare parte băieți cu doi ani mai mari, dar nu genul care să facă pe nebunii la ore sau să-și fure ghiozdanele ca să le arunce în coșul de gunoi. Aceștia sunt băieții din umbră, băieții care sunt mai potoliți, care se țin deoparte. Mai sunt două fete, dintre care una e cu un an mai mare. Înclină capul spre Celie – cel mai clar salut pe care poți să-l primești de la elevii din clase mai mari. Apoi, cu un rând în față, îl recunoaște pe Martin, cu părul lui roșu, care strălucește. Întoarce capul și-i face discret cu mâna, ca atunci când nu te aștepți să ți se răspundă, dar simți că trebuie să faci ceva. Celie îi zâmbește reținut – i s-ar părea răutăcios să n-o facă – și încearcă să nu analizeze ce înseamnă faptul că a ajuns să participe la cursuri extracurriculare împreună cu cineva ca Martin.

– O să începem cu storyboardurile, planșele de planificare vizuală. Nu vă faceți griji dacă desenele

nu vă ies prea grozav în momentul ăsta – ce ne interesează, de fapt, este cum construim povestea. În funcție de ce fel de animație vreți să faceți, 2D sau 3D, putem folosi mai târziu un software care să vă ajute să creați imaginile.

Domnul Pugh e genul de profesor care-ți zice să-l strigi Kev și stă pe colțurile băncilor îmbrăcat în blugi și adidași. Celie bănuiește că e genul de profesor pe care copiii îl consideră prieten. E câte unul în fiecare școală.

– Martin. Tu ai făcut storyboarduri rândul trecut, nu? Ai din întâmplare vreunul în mapă?

Celie îl compătimește. E groaznic să fii primul chemat să arate ce a făcut. Dar Martin nu pare să aibă vreo problemă. Deschide mapa și scoate din ea o coală mare A3. Domnul Pugh se duce la banca lui și o ridică în așa fel încât să o vadă toată lumea.

Creierul lui Celie are nevoie de câteva secunde ca să înregistreze că Martin a făcut lucrarea asta și că e chiar bună. Sunt probabil douăsprezece pătrate cu desene, dintre care o parte au fost puternic umbrite. Nu poate vedea foarte clar de unde stă, dar pare să reprezinte pe cineva care are un coșmar și care răzbește spre lumina zilei. Se văd niște monștri care se întind spre ramă, o față îngrozită, un ursuleț de pluș uriaș și, în cele din urmă, chipul îngrijorat al unei femei, care, crede Celie, ar putea fi mama lui. Domnul Pugh explică felul în care Martin și-a împărțit povestea în scene-cheie, atribuind fiecăreia câte o imagine.

– Ne vom limita la animație simplă la nivelul ăsta până ce vă faceți mâna, dar asta înseamnă că poveștile pe care o să le creați ar trebui să fie scurte. Coșmarul lui Martin, după cum puteți vedea, se potrivește perfect.

Cineva întreabă ceva despre software și diferența dintre 2D și 3D, dar Celie nu e atentă. Se uită la mapa lui Martin, care pare să conțină multe storyboarduri. Vede imagini pe jumătate ascunse, unele în culori, unele alb-negru. Martin le ordonează, le așază cu grijă înapoi în mapă și, când își dă seama că îl privește, se întoarce spre ea și-i zâmbește scurt, neutru. Nu e genul de zâmbet pe care-l schițezi când te simți puțin jenat de ceva, ci pur și simplu e acel zâmbet pe care-l ai când ești foarte mulțumit de ceea ce faci și nu simți nevoia să te justifici în fața nimănui.

Să-ți creezi povestea este mai greu decât pare. Celie nu prea știe ce fel de poveste vrea să spună. Totul în viața ei în ultimii doi ani a fost depresiv; nu poate transpune într-o animație divorțul părinților ei, sau momentul în care bunica a fost lovită de autobuz, sau când Marja a rămas gravidă, sau când Meena și fetele au început s-o ignore, sau cum s-a simțit când a fumat iarbă în parc. Se gândește la supereroi și la animale din desene animate – chestii obișnuite –, dar pur și simplu nu pare prea interesant. Toți ceilalți par să fi găsit deja o poveste; vede cum cei din jur își trasează pătratele și îi aude înjurând încet când nu le ies desenele. Se apleacă peste planșă, încercând să lase impresia că știe ce face, dar începe să se simtă inconfortabil și expusă și se gândește că poate n-ar trebui să fie aici.

– Ești bine?

Martin trece pe lângă ea și se oprește în dreptul planșei ei. Vede că nu e nimic desenat în pătrate.

Celie face o mutră nepăsătoare și încearcă să pară neafectată.

– Încercam să găsesc idei.

Martin se uită la mâzgălelile pe care le-a făcut pe margini.

– Nu prea mă omor după supereroi și nu știu ce altceva să desenez.

Martin încuviințează din cap, ca și cum ar fi ceva complet firesc. Are un aer ciudat de autoritar în clubul ăsta. Parcă ar fi altă persoană.

– Tu... Ție de unde-ți vin ideile?

– Hm...

Privește în altă parte în timp ce vorbește și Celie se întreabă dacă nu cumva e mai timid decât lasă să se vadă.

– Sincer? În primul an când am venit aici, am făcut o animație despre bullying. A fost o varză, dar domnul Pugh a spus că animația a fost bună. Apoi anul trecut am făcut niște chestii ceva mai suprarealiste – vise, coșmaruri, obiecte care prind viață, chestii de genul ăsta. Adică jumătate din timp nici eu nu știu ce vreau să fac, așa că iau câte o idee mică și încerc să o cresc. Martin roșește ușor. Dacă are vreun sens.

– Totuși, eu nu am nici o idee.

Nu vrea să facă o animație despre bullying.

– Încerc să-mi aduc aminte ce sfaturi ne-a dat anul trecut. Își privește vârfurile pantofilor preț de un minut. Ah, da. Ce te-a făcut ultima dată să râzi?

Celie se gândește la Gene în reclama pentru pasta de dinți de la televizor, își amintește cum s-a strâmbat în toate felurile, ca să le arate ce fețe l-a pus regizorul să facă în timpul filmărilor – *Acum arată-mi un zâmbet satisfăcut! Acum un zâmbet sexy! Un zâmbet nesigur! Zâmbet încrezător! Zâmbetul care seduce camera!* Apoi își amintește scena din magazinul pentru gay. Și cum Gene și Bill s-au certat ca doi babalâci caraghioși și s-au lovit cu prosoapele, de parcă ar fi vrut să le păcălească pe ea și Violet că era doar o glumă.

– Bunicii mei, spune ea. Care se urăsc. Sau, mai bine zis, se urau.

Martin zâmbește.

– Da. Doi bătrâni care se ceartă. Amuzant.

Entuziasmul lui Celie dispare.

– Doar că nu știu să desenez bătrâni.

– Stai puțin!

Martin o ia înapoi printre mese și se ghemuiește lângă o bibliotecă. Se întoarce cu o carte imensă, cu colțurile răsucite, pe care scrie *Cum să desenezi personaje.*

– Copiază din asta, zice Martin, frunzărind paginile. Chiar dacă nu sunt exact ceea ce vrei, o să-ți dea niște idei. E o carte bună, te învață pas cu pas.

Înăuntru sunt instrucțiuni despre cum să desenezi un ou pe care să-l transformi într-o față, cum să desenezi emoții, cum să faci un personaj să îmbătrânească. Martin îi dă cartea, ezită, apoi înclină scurt din cap și se întoarce la masa lui.

– Mulțumesc, spune Celie probabil o idee prea târziu, nefiind sigură că Martin o mai aude.

– Cum a fost la Clubul de Animație, scumpo? o întreabă Gene când ajunge acasă.

E în living, întins pe toată canapeaua, se uită la știri și mănâncă chipsuri din pungă, ceea ce înseamnă că Bill e plecat. Truant e lângă el și îl privește fix, așteptând încordat să-i pice vreo firimitură.

– Bine, răspunde Celie.

Are o mapă sub braț, plină de desene cu doi bătrâni care se ceartă și se bat. Unul are dinți albi și strălucitori și meșă, iar adversarul lui are un băț și e îmbrăcat la costum și cravată. Celie a creat o poveste în care cei doi se ceartă ca să urce primul în autobuz. În timp ce se bat, le dărâmă pe rând pe toate bătrânelele care așteaptă în stație, apoi pe toți pasagerii din autobuz, inclusiv mame cu cărucioare și, într-un final, chiar și pe șofer. După care scot abonamentele de autobuz pentru pensionari și se plâng că

sunt persoane vulnerabile. Martin a izbucnit în râs când i-a arătat, iar Celie nici măcar nu crede că a făcut-o doar din amabilitate.

– Și? Ce ai desenat? întreabă Gene. Ceva ce poți să-i arăți și bătrânului tău prieten?

– Nu încă, bunicule, spune ea și zâmbește în timp ce urcă scările.

CAPITOLUL 27

Lila

– Ah! Doamnă Kennedy! Speram să pot vorbi cu dumneata.

Doamna Tugendhat traversează terenul de joacă. Poartă o tunică lungă, cu mâneci drapate și, cu atitudinea ei importantă, lasă impresia unei corăbii cu vele turcoaz, care navighează pe apele calme, chiar dacă vântul îi umflă părul în jurul capului asemenea unui nor rebel.

– Bună ziua, doamnă Tugendhat, zice Lila, încercând să nu se strâmbe.

A venit devreme pentru că a sperat să-l prindă pe Gabriel și acum privește peste umăr ca să vadă dacă el a ajuns.

– În legătură cu costumele. Speram să fi văzut ceva până acum. Se apropie repetiția generală.

Ridică ambele sprâncene în timp ce spune aceste cuvinte, ca și cum ar fi o glumă extraordinar de amuzantă între ele două.

Pe toți dracii, costumele! Lila știe că ar fi trebuit să stea o seară pe eBay și să caute ceva, dar nu știe cum se face că a uitat pur și simplu de fiecare dată.

– Sunt aproape gata?

– Da, da, spuse Lila, sigură pe ea.

– Ți-am trimis măsurile. Ai primit e-mailul, da? Doamne, cât de mari sunt copiii din ziua de azi! Știi, când am intrat eu în învățământ, erau toți niște mogâldețe. Mogâldețe!

Arată cu mâna ei dolofană spre pământ, pentru a indica înălțimea unui copil care n-ar fi putut avea mai mult de trei ani.

– Poți să-mi spui când crezi că le termini?

Uneori, Lila are senzația că este o frază care se repetă în permanență în viața ei, asemenea unui cor din piesele antice: *Când crezi că mai termini niște capitole? Când crezi că termini costumele? Când crezi că se termină cu zgomotul din grădină?*

– O să vă anunț, spune Lila, știind deja, deși nu e mândră de asta, că probabil gândul la costume o să-i dispară complet din minte înainte să ajungă acasă.

Pentru că mintea Lilei a fost, în ultima săptămână, în proporție de nouăzeci și opt la sută plină de gânduri legate de Gabriel. I-a trimis o mulțime de mesaje a doua zi – *A fost o seară minunată. N-am mai putut să dorm. Ești atât de frumoasă, Bella* –, dar a făcut frustrant de puțin efort să o mai vadă. Lila presupusese că gata, asta fusese, de-acum erau împreună. Puseseră pietrele de temelie pentru o relație frumoasă, iar seara petrecută împreună fusese următorul pas spre o etapă care să implice mai multe cine, sau nopți petrecute unul la celălalt, sau chiar să fie prezentați familiilor.

Cu două zile în urmă, cedase și-i scrisese din baie:

E totul bine cu noi? Ești foarte tăcut. x

Primise răspunsul o oră mai târziu:

Sigur că da, Bella. Iartă-mă, am avut o săptămână infernală la muncă. x

Se liniștise pe moment și la fel a doua zi, când îi trimisese un mesaj de dimineață:

Bună dimineața, Bellissima. M-am trezit cu gândul la tine și la seara trecută.

Dar de atunci, nimic.

Lila știe că ar trebui să-l sune pur și simplu sau chiar să-i trimită un mesaj și să-i spună că nu îi pică bine lipsa asta de comunicare. Dar ceva din ea se teme să nu pară prea *sufocantă,* cum zic fetele. Nu vrea să pară că s-a agățat de Gabriel doar pentru că s-a culcat cu el. La urma urmei, are 42 de ani. Gândurile i se învârtesc și-i vuiesc în cap, oscilând între un mod de acțiune și altul. Nu a mai fost la întâlniri de aproape douăzeci de ani. Se simte ca un astronaut care aterizează pe Lună și trebuie să se orienteze într-un peisaj complet nou. Cum mai merge acum toată povestea asta? În mod normal, ar discuta cu Eleanor, dar are neplăcuta senzație că știe deja ce i-ar zice prietena ei și nu e ceva pozitiv. I-ar spune să pună cărțile pe masă, să fie directă, să spună ce vrea. Sau i-ar spune că Gabriel este un dobitoc și că ar trebui să-i întoarcă spatele și să nu se mai gândească la el. Dar Eleanor nu-l înțelege complet pe Gabriel; nu înțelege prin ce a trecut. Ea nu a fost acolo în acea seară delicios de intimă, nu a văzut niciodată cât de dulce este cu ea, nu a simțit niciodată acel nivel de conexiune care există între ei. A început să evite telefoanele lui Eleanor sau să-i răspundă cu mesaje de genul: *Scuze! E nebunie aici! Xxx.* Și are încă un motiv să se simtă prost.

Mama lui Gabriel tocmai a apărut, traversează în grabă terenul, cu cheile de la mașină în mână. Lila o privește, întrebându-se dacă Gabriel i-a spus ceva despre ea. Trebuie să fie apropiați, nu? Oare cu ea se sfătuiește? Femeia îi întâlnește în treacăt privirea

în timp ce trece grăbită pe lângă ea, cu Lennie de mână. Lila îi zâmbește și mama lui Gabriel zâmbește la rândul ei, dar e acel gen de zâmbet vag pe care-l schițezi când nu recunoști o persoană, dar te simți obligat să răspunzi în același fel. Lila oftează și întinde mâna spre Violet, care-i trântește țâfnoasă ghiozdanul, apoi se pregătește pentru încă o seară lungă și agitată.

Estella Esperanza s-a culcat cu doctorul tânăr și frumos. Dar nu îi este îngăduit decât jumătate de episod de plăcere înainte să descopere că doctorul a fost, de fapt, angajat de Rodrigo ca să o seducă, pentru ca în felul ăsta să poată divorța de ea pe motiv de infidelitate, ceea ce-i permite să-și păstreze cea mai mare parte din avere (Lila nu prea știe cum funcționează procedurile de divorț în America de Sud, dar i se pare cam nedrept). De data asta, Estella nu mai este zdruncinată de trădarea unui bărbat. A trecut prin prea multe în ultimele două sezoane pentru asta. Orice femeie care a supraviețuit trădării conjugale, a fost la un pas de înec (a căzut dintr-o șalupă în timp ce-l urmărea pe Rodrigo), aproape că și-a pierdut un copil și a fost ținta unei tentative de asasinat, vizată de un ucigaș plătit costumat într-o omidă gigantică, nu mai poate fi zdruncinată când descoperă că un bărbat atât de tânăr încât abia dacă i-au dat tuleiele în barbă a avut motive ascunse când s-a prefăcut îndrăgostit de ea. Când află de la o soră medicală că, de fapt, nici nu este doctor, ci doar se dă drept unul, îl așteaptă să vină în separeul pentru tratamente, îi zice dulce că are o problemă la gleznă, îl așteaptă să se aplece ca s-o examineze, apoi îl lovește puternic în față cu piciorul încălțat într-o pereche de pantofi cu toc cui, marca Yves Saint Laurent. În timp ce tânărul impostor se chircește pe podea, gemând și acoperindu-și fața cu mâinile, Es-

tella se lasă să alunece de pe targa de examinare, pășește delicat peste el, îi șuieră: *Data viitoare,* pen-dejo, *ai grijă pe cine încerci să păcălești!,* apoi trece elegant pe lângă draperie și traversează cu capul sus zona de recepție a spitalului.

Lila privește genericul de final până ce se termină, apoi, ușor obosită, stinge lumina și se culcă.

Eleanor apare la ușa ei a doua zi de dimineață, la două minute după ce Bill pleacă la el la atelier. Lila, care tocmai se ducea în biroul ei de la etaj cu o cană de ceai, tresare în clipa în care deschide ușa.

– De ce mă eviți?

Eleanor trece pe lângă ea și intră în bucătărie în timp ce-și scoate pardesiul.

– Nu te evit.

– Ai ratat patru plimbări cu câinele și nu-mi răspunzi la telefon. Mă eviți.

Lila vine după ea în bucătărie și pune ceainicul pe foc. Își acoperă fața cu mâinile.

– Ah! Am făcut o prostie și știu că o să-mi spui că-i o prostie, iar asta o să mă facă să mă simt și mai prost decât când am făcut prostia.

– Ce?

– Nu sunt în stare să te ascult punându-mă la punct în clipa asta, El.

– Nu am venit să te pun la punct. Am nevoie să vorbesc cu tine.

– Oh!

Lila își lasă mâinile să cadă.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

A fost atât de prinsă în propria viață, încât nici măcar nu i-a trecut prin minte că prietena ei ar putea avea nevoie de ajutor. Printr-un acord nerostit, conversația e pusă în așteptare până când se face a doua cană de ceai, ușa e închisă și amândouă stau la masă, cu o cutie de biscuiți între ele.

– Nu știu ce fac cu viața mea.

Lila așteaptă. La urma urmei, această afirmație ar putea acoperi un număr vast de potențiale categorii. Eleanor face o grimasă.

– Chestia cu petrecerile sexuale! Am fost la un eveniment, nu m-am mai simțit la fel de euforică, era cam unsprezece noaptea, mă aflam într-o cameră aglomerată, mă uitam la doi care se puseseră pe treabă și ceva în toată povestea asta m-a făcut să mă simt foarte deprimată.

– Și?

– Și pur și simplu mi-am dorit brusc să fiu la mine acasă, cu o cană de ceai și lângă cineva cu care să discut despre ce este la televizor.

– Pe bune?

– Nu regret ce-am făcut. În primul rând, a părut o aventură, ca și cum aș fi recuperat timpul pierdut. Dar asta era o petrecere BDSM în vestul Londrei, pereții erau tapetați cu polietilenă, muzica era îngrozitoare, parcă dintr-odată distracția a dispărut și totul mi s-a părut... scârbos. M-am uitat la toți ochii sticloși și fundurile păroase și m-am simțit... Bleah! A fost ca atunci când cineva aprinde lumina din tavan la sfârșitul petrecerii și brusc toți nebunii minunați cu care ai dansat toată noaptea se dovedesc a fi doar niște idioți ușor transpirați, cu rimelul scurs pe față.

Lila rezistă impulsului de a-i mărturisi lui Eleanor că ea și-a imaginat fix în acest fel fiecare petrecere pe care i-a descris-o.

– Ce ai făcut?

– Am șters-o franțuzește și am chemat un Uber. Jamie și Nicoletta m-au sunat de două ori de atunci, dar cred că... pur și simplu nu-mi mai place. Zău, e ca și cum s-ar fi apăsat butonul de oprire. Nu face fața asta, Lila! Crezi că am nevoie de terapie hormonală?

– Nu, cred că ai nevoie de o cană de ceai și de un bărbat drăguț cu care să te uiți la televizor.

Eleanor oftează zgomotos.

– Oh, slavă Domnului! Am crezut că acum, când ai început să ai propriile aventuri sexuale, o să-mi spui că mi-am ieșit din formă și că am nevoie de niște hormoni în plus… sau ceva de genul ăsta.

– Două. Am avut două. Și nici nu sunt sigură că au fost aventuri sexuale.

Oftează amândouă și sorb din ceai.

– M-am culcat cu arhitectul.

– Dar asta e fantastic!

– Și de atunci e cam rece cu mine.

– Cum adică?

Lila îi povestește că nu-i mai trimite mesaje și îi face promisiuni vagi pe care nu le respectă. Îi împărtășește secretul ei cel mai întunecat – că se teme că a uitat cum să facă sex, că nu mai e la curent cu ultimele mișcări sau că a făcut ceva plictisitor ori respingător și l-a determinat pe Gabriel să bată în retragere. A stat aproape o jumătate de oră examinându-și barba într-o oglindă cu lupa, căutând fire de păr.

– Nu fi proastă! N-ai făcut nimic. E unul din ăia care te duc cu zăhărelul.

– Adică?

– Am citit despre genul ăsta pe internet. Îți dau doar atât cât să te țină agățată, dar nu suficient cât să sugereze cu adevărat o relație.

Lila clatină din cap.

– Nu-i așa. Nu e genul ăsta de bărbat.

Eleanor își scoate telefonul și tastează ceva. Apoi începe să citească:

– *E când fierbinte, când rece.*

– Bine, poate.

– *Folosește un nume de alint generic.*

– Mm. Îmi spune *Bella.* Asta nu e chiar generic.

Eleanor o privește chiorâș.

– Dă de înțeles că vrea o relație, cu expresii precum: „Ești exact genul meu" sau „Ești prea bună pentru mine", dar nu face nimic concret.

Lila începe să simtă un gol în stomac.

– Evită să-ți dea prea multe întâlniri. Mereu ai senzația că ceva nu-i tocmai cum trebuie.

Lilei îi e ușor greață.

– Mi-e un pic cam greu să-l înțeleg. Oh, Doamne! Chiar crezi că așa este?

– Îți prezintă o poveste tristă, ca să te implici emoțional.

Lila lasă cafeaua jos.

– Soția lui chiar a murit. Asta e o poveste tristă?

Cad de acord că asta poate fi interpretată în mai multe feluri.

– Îți cere fotografii.

– Fotografii sexy? Nu. Nu face asta.

Se simte pentru câteva clipe copleșită de ușurare.

– Scrie aici că e posibil să nu fie conștient de ce face. Și poate că Gabriel e sincer. Dar, dacă ai bifat câteva aspecte, probabil n-ar strica să te mai gândești.

Lila se gândește la conversațiile pe care le-a avut cu Gabriel. La discuțiile lungi, care au durat aproape toată noaptea. La faptul că ea e singurul părinte din școală care a luat-o pe Lennie acasă. La felul în care o privește. La felul în care înțelege situația ei.

– Nu știu. E posibil să fie așa în parte, dar cu siguranță e mai mult decât atât. N-aș vrea să-i pun o etichetă proastă doar pentru că a avut o săptămână grea la muncă.

– Atunci n-o face. Dar nici nu te agita în halul ăsta! Haide, Lila! Trebuie doar să porți o discuție directă cu el. Ai 42 de ani.

– Știam că aici o să ajungem.

– Și de-asta mă iubești.

Rămân așa o vreme, întinzând pe rând mâna după biscuiții din cutie.

– La naiba, El, îți aduci aminte când aveam 16 ani și credeam că treburile astea o să fie rezolvate până acum? Credeam că o să știm totul până la 30 de ani.

Lila mușcă dintr-un fursec cu bucățele de ciocolată un pic cam moale.

– Am o teamă cumplită că o să avem o discuție relativ pe aceeași temă și la 85 de ani.

– Și-a lăsat dantura pe noptiera mea. Crezi că asta înseamnă că mă place?

– Zâmbește întruna altei femei de la azil.

– Sunt sigură că i-am văzut căruciorul electric parcat în fața clubului de dans.

– Nu mai poate s-o ridice decât cu paisprezece pastile de Viagra și un catarg. Asta înseamnă că nu mai sunt suficient de atrăgătoare?

Încep să chicotească și, fără să-și dea seama, se pun pe o criză de râs. Lila nu s-a simțit atât de bine toată săptămâna.

Jensen sosește la prânz, tocmai când Lila a luat o pauză de la editarea primelor trei capitole. Face asta când scrie, se întoarce la ce a lucrat mai devreme și ajustează, lustruiește, înlocuiește cuvintele dacă-i vin în minte unele mai bune. Este partea care-i place cel mai mult.

Apare în dreptul ușilor de sticlă și-i face cu mâna în timp ce Lila e în bucătărie și prepară un ceai, așa că i se pare nepoliticos să nu-i ofere și lui. Se așază afară, în grădină, ca să-l bea. Jensen e îmbrăcat în haine de *ne-grădinărit* și e surprinzător de elegant într-un pulover de cașmir bleumarin și blugi de culoare închisă. Se duce să discute despre o lucrare la marginea Londrei.

– E mult de muncă. Probabil va trebui să mai iau pe cineva cu mine ca să termin totul. Dar este o casă veche foarte frumoasă și proprietarii vor să restaureze grădina în stilul georgian original, așa că mi-a făcut plăcere să mă documentez ca să-mi fac o idee despre ce aș putea să le sugerez.

Are la el o mapă cu desene și îi arată și ei câteva – diagrame frumoase, precise, cu garduri vii și poteci geometrice.

Grădina ei e acum terminată, ultimele plante au fost băgate în pământ și udate, iar în ultima săptămână Lila a stat aici în fiecare seară, cu Truant la picioare, bucurându-se de spațiu și de senzația de liniște. E ca și cum casa ei ar fi primit o cameră în plus, un loc în care se poate simți total diferit; un loc fără o istorie complicată. În mod ciudat, Jensen și Bill au avut dreptate – când stă pe banca pe care a făcut-o Bill, chiar se gândește la mama ei. Dar este un sentiment plăcut, e mai degrabă o amintire caldă decât un gol dureros. Francesca ar fi adorat locul acesta. Ar fi folosit cuvinte de genul *superb* sau *divin* și ar fi murmurat: *Uită-te numai cum alunecă lumina printre plante, Lila! Simți cum te leagănă cântecul păsărilor?*

– Chiar ai făcut o treabă minunată, spune ea, întrerupând tăcerea.

Și Jensen se fâstâcește, așa cum fac oamenii care nu știu să primească un compliment.

– Mă bucur că așa crezi, zice el, apoi scurmă pietrișul cu vârful pantofului. A fost ceva personal.

Îi zâmbește vag și momentul e o idee stânjenitor, dar ochii lui sunt blânzi. Lila simte o ușoară strângere de inimă în prezența lui. Fața lui lată și deschisă nu ascunde secrete.

– Ei bine, zice ea, nu înseamnă că nu mai poți să treci pe aici doar pentru că ți-ai terminat treaba.

– Da? Și cum să fac: să bat la fereastra ta la ore nepotrivite și să-ți cer un ceai?

– Categoric! Dar trebuie să execuți și un dans în jurul iazului dacă vrei și biscuiți.

– O să încep să lucrez la coregrafie.

Lila se gândește cât de deschis a putut să discute cu Jensen despre noaptea pe care au petrecut-o împreună. Cum totul fusese amuzant și direct – din partea lui cel puțin –, cum în prezența lui nu se simțise neliniștită sau nesigură de ea. Această conștientizare – cu implicațiile ei – o face să se simtă ușor stânjenită, iar când Truant țâșnește brusc peste peluză spre bucătărie, aproape că se bucură de întrerupere.

– Mă duc să văd de ce latră, spune ea, ridicându-se.

– Sigur. Oh! De fapt, am venit să te întreb dacă ai putea să-mi faci o copie după factura pe care ți-am dat-o acum două săptămâni. Se pare că programul meu de contabilitate a luat-o razna și trebuie să o văd pe ultima ca să pot calcula cât mai e de plată.

Truant e în casă acum și se pare că se îndreaptă spre ușa de la intrare.

– Sigur, spune ea, nu foarte atentă. Cred că e sus, pe birou, lângă imprimantă. Aștepți câteva clipe? Strigă ea ca să se facă auzită, în timp ce aleargă spre casă.

– Nu-ți face griji, zice el, din spate. Îmi amintesc unde e imprimanta. O iau eu.

E o livrare. Pentru vecini. Lila rezistă impulsului de a arăta pur și simplu cu degetul spre numărul de pe ușa ei, evident la două cifre distanță față de cel din adresa de pe pachet, și trebuie să îndure un scurt discurs din partea bărbatului în vestă – cât de greu îi muncește compania de curierat, nu le dă pauze între livrări, motiv pentru care lucrurile ajung la adrese greșite, în timp ce Truant mârâie și se zbate la pi-

cioarele ei, încercând să treacă prin spațiul îngust al ușii. Apoi curierul se gândește că s-ar putea să aibă totuși ceva pentru ea și se duce la duba parcată peste drum, de unde se întoarce la pas lejer cu un colet pentru Bill. Lila bănuiește că e încă un set de partituri. Bill a tot comandat muzică pentru pian ca să aibă piese noi de exersat cu Penelope.

Când în sfârșit închide ușa, alungă câinele și pune pachetul pe masa din hol, îi țiuie urechile. Și poate de aceea nu înregistrează tăcerea preț de câteva minute. Se duce în bucătărie și se uită în grădină, dar Jensen a plecat. Lila crede că a ieșit pe poarta din grădină în timp ce ea era prinsă la ușă și se duce să ia cănile de ceai. Și-a lăsat dosarul cu desene pe masă. Îl ia și îl duce în casă, hotărând că probabil ar trebui să-l sune și să-i spună. N-ar fi bine să apară la lucrarea cea nouă fără planuri. Tocmai se pregătește să-i formeze numărul, când aude pași pe scară. Ridică privirea și îl vede pe Jensen în hol. E negru la față și ține în mână niște pagini. O străpunge cu privirea.

– *Aventura mea sexy cu J – sau cum, după douăzeci de ani, m-am urcat iar pe bicicletă.* Ce mama dracului e asta?

Își dă seama ce ține în mână și o ia amețeala.

Urmează o scurtă tăcere.

– Jensen, pot să-ți explic. Nu e tocmai ce…

– *A spus în glumă că are o burtică pufoasă. Ce-i drept, nu e tocmai sculptat ca un zeu din mitologia greacă, dar corpul lui are o familiaritate prietenoasă.* Familiaritate prietenoasă. Ha! Drăguț!

– Nu ești chiar tu… se bâlbâie Lila.

– *Mi-a spus că s-a logodit după ce prietena lui i-a scris „Cere-mă sau ia-ți adio!" pe parbriz.* Se uită la ea. Nu? Atunci cine este? *Ne-am tăvălit pe podeaua atelierului până ce ne-am umplut de rumeguș…*

Lila are senzația că tot trupul i s-a transformat în gheață.

– Deci m-ai folosit doar ca... material?

Clatină mută din cap.

– Dar asta *este* pentru cartea ta, nu? Cea despre felul în care-ți reconstruiești viața? Ăsta e un capitol din cartea ta.

Nu spune nimic. Nu poate să se miște. Parcă toți mușchii i s-au lichefiat. Jensen bate cu degetul în paginile luate din imprimantă.

– Ți-am spus tot. Ți-am spus prin ce am trecut. Și tu ai luat noaptea pe care am petrecut-o împreună și ai... ai vomitat-o în ceva ce intenționezi să vinzi?

– Pot... Pot să schimb detaliile. Pot...

– Cine dracului ești, Lila?

O privește cu o expresie pe care nu a mai văzut-o la el. Seamănă inconfortabil de mult cu repulsia.

– Mi-ai spus că nu vrei o relație pentru că viața ta e prea complicată în momentul ăsta. Am crezut că ai avut nevoie de mine. Am înțeles. M-am gândit să stau deoparte, să aștept să se ducă norii și să vedem ce se întâmplă apoi. Știi, chiar am crezut că ești o persoană foarte drăguță. Doar o persoană drăguță și sinceră, cu multe pe cap. Pune foile pe masa din hol și clatină din cap cu o expresie uluită. S-ar părea că încă nu mă pricep deloc la oameni. Se duce la ușă și se oprește în prag. Se întoarce și trage aer în piept, ca și cum ar încerca să se controleze. Știi ceva? Irina a fost o prietenă absolut îngrozitoare. Dar cel puțin nu a pretins niciodată că ar fi altceva.

Îi mai aruncă o ultimă privire usturătoare și iese pe ușă.

CAPITOLUL 28

Lila nu se aștepta să fie atât de afectată de reacția lui Jensen; de această nouă versiune a lui, care o găsește respingătoare, care vede în ea o persoană pe care nu o mai recunoaște. Nu și-a dat seama câtă plăcere îi făcea să aibă în preajmă prezența lui blajină decât abia după ce n-a mai fost. Acum îi este imposibil să mai lucreze la carte. Până și grădina pare întinată – o mustrare verde, imaculată. De fiecare dată când se așază, îi aude vocea: *Cine ești, Lila?*

Totul a devenit imposibil de limpede. Oare cum a putut să creadă că poate să scrie în felul ăsta despre viața ei, fără să se gândească la impactul asupra celor din jur? Își amintește întrebarea pe care i-a pus-o Celie la pizzerie, îngrijorarea pe care a simțit-o când s-a întrebat cum o să reacționeze fetele la povestirile ei. Nu a luat nici măcar o clipă în calcul sentimentele lui Jensen. Eleanor, în timpul plimbării cu câinele, o privește cu genul ăla de expresie care sugerează că reacția lui nu e deloc surprinzătoare, chestie care nu o face pe Lila să se simtă mai bine.

– Cred că va trebui să stai de vorbă cu editura, spune Eleanor când Lila îi povestește ziua îngrozitoare pe care a avut-o.

– Fără incursiunile sexy, o să anuleze contractul. Și atunci n-o să am nici un ban.

– Dar de capitolul ăla va trebui să scapi orice-ar fi. Îți dai seama că n-ai cum să-l mai publici. Nu după asta.

Lila își lasă capul în mâini.

– Pe toți dracii, El! Crezi că sunt o persoană oribilă?

– Nu. Cred că ești o persoană care a trecut printr-o perioadă grea și poate că s-a îndepărtat puțin de realitate. Eleanor se oprește și-i pune o mână pe braț. Deși, m-am întrebat, Lils, cum o să te simți când o să fie publicate chestiile alea. Când scrii des-

pre viața ta sexuală, ești... expusă. Și nu știu dacă te afli într-un moment potrivit – sau dacă ești măcar persoana potrivită – ca să faci față unei astfel de situații. Chiar vrei să fii genul ăsta de persoană? Să-ți expui viața intimă pentru bani? A fost altceva când ai scris că încercai să-ți salvezi căsnicia – îmi dau seama că așa ceva are valoare. Dar când scrii despre viața ta sexuală, asta nu încurajează până la urmă un fel de voyeurism? Te deschizi spre tot felul de prejudecăți.

– Spune femeia care și-a petrecut ultimul an și jumătate...

– Știu, știu. Dar petrecerile la care m-am dus eu m-au afectat doar pe mine. Și nimeni nu știa cine eram. Nu e ceva care o să mă urmărească o viață întreagă.

Lila nu mai poate să vorbească. Așa că vorbește Eleanor, cum fac prietenii buni când înțeleg adâncimea gropii în care te-ai afundat. Eleanor s-a apucat de cursuri de salsa. Se duce într-un loc din Waterloo plin de bărbați în vârstă îmbrăcați în costume exotice, care nu-și doresc nimic mai mult decât să o învârtească pe ringul de dans. A început să-și plătească și masaje săptămânale, ca să rămână, zice ea, în contact cu trupul ei.

– Doar maseuze de vârstă mijlocie. Și foarte puternice, care să nu se teamă să-și folosească și coatele. Sincer, mă simt minunat după aceea și mă costă mult mai puțin decât petrecerile sexuale, dacă e să iei în calcul tot echipamentul și pudra de talc. Ar trebui să încerci și tu.

– Nu-mi permit, zice Lila.

Una dintre regulile de aur ale Francescăi, pe care o aplica întotdeauna, era ca, atunci când te simți cuprins de disperare, să te miști. *Fă ceva, draga mea! Fă o plimbare sau golește-ți șifonierul sau sapă ceva*

în grădină! Orice te face să uiți de gânduri și să te concentrezi asupra trupului.

Lila se uită la monitor de o oră și patruzeci și cinci de minute. Și nu a reușit decât să se cufunde din ce în ce mai adânc în melancolie. Când nu e melancolică, e agitată, iar creierul ei refuză să stea pe loc suficient cât să se poată concentra asupra lucrului. De fiecare dată când citește ce a scris, e copleșită de rușine și aude vocile furioase ale celor care vor citi.

Cine ești, Lila?

S-a făcut brusc frig, ca și cum iarna ar fi venit peste noapte, iar grădina i se pare rece și neprimitoare înainte să scadă temperatura, așa că se hotărăște să-și organizeze casa. Gene a venit cu trei cutii mari de carton de la Jane și, fiindcă așa e el, le-a lăsat pur și simplu în holul de la intrare. *Fiindcă nu am loc în camera mea.* Faptul că în mod clar nu e loc nici în holul de la intrare pare să nu aibă importanță. La fel cum pare foarte firesc să numească acum biroul Lilei *camera mea.* Cu toate cutiile lui Gene și cu exodul nesfârșit de lucruri pe care Bill le aduce întruna de la el, Lila are senzația că locuința ei a început să semene cu unul dintre acele magazine ușor excentrice de curiozități, în care poți vedea un cap de elan așezat pe o oală de noapte și unde rafturile sunt pline de cărți pe care nimeni nu o să le citească vreodată.

O să facă loc în pod. Cutiile lui Gene pot sta acolo. În felul ăsta o să facă măcar puțin loc în hol și o să aibă senzația că a realizat ceva. În timp ce coboară, trece pe lângă Bill, care urcă. Tocmai s-a tuns și arată ciudat, vulnerabil. Are un ziar la subraț și în mâna dreaptă o tavă cu două cești de ceai. Penelope e în spatele lui. Lila se întreabă în treacăt dacă vor să-și bea ceaiul în pat.

– Oh, Lila, l-am văzut pe Jensen ieri.

Lila simte cum i se strânge stomacul când îi aude numele.

– S-a purtat foarte ciudat. Ba chiar mi-a cam retezat-o din scurt, sincer să fiu.

– Poate că l-ai prins într-un moment prost, spune Penelope. În mod normal, este atât de prietenos!

– Da, poate că a fost un moment prost.

Bill stă câteva clipe pe gânduri.

– Oh, mi-a spus să-ți amintesc de copacul din față.

Lilei i se strânge inima la gândul că Jensen ar putea fi neprietenos. Pur și simplu nu e în firea lucrurilor; ca și cum cascadele ar începe să curgă în sus și pisicile să latre asemenea câinilor. Și e numai vina ei.

– O să fac puțină ordine în pod, spune ea, încercând să schimbe subiectul.

– Oh, bună idee! Vin și eu să te ajut după ce terminăm ceaiul. Se întoarce spre Penelope. Tu oricum plecai în curând, nu-i așa, draga mea?

Draga mea. Ceva în Lila se strânge când aude aceste cuvinte rostite cu atâta lejeritate și nu-și dă seama dacă durerea pe care o simte e din cauza absenței mamei ei sau din pricina acestei dovezi de iubire de care se pare că ea, una, nu poate să aibă parte.

– Da. Cameron Williams are mâine un examen de nivel patru și trebuie să exersăm citirea partiturilor. Dar v-aș putea ajuta o vreme, dacă v-ar fi de folos.

– Ești foarte drăguță, dar nu trebuie. Cameron cred că are mai multă nevoie de tine.

Încă murmură ca doi porumbei despre game și despre arpegii în timp ce Lila trage scara care duce în pod și dispare deasupra lor.

Lila stă pe podeaua prăfuită și privește în jurul ei, în aerul prea nemișcat, urmărind particulele de praf cum se așază în lumina difuză, și se întreabă dacă

nu cumva a fost o idee foarte proastă. La urma urmei, podurile au un fel aparte de a-ți stârni melancolia. Poate din cauza lucrurilor care stau de atâta timp pline de praf, neglijate, neiubite. Poate din cauza atâtor dovezi a unei vieți de familie care nu mai există. Lila privește sumedenia de cutii din jur – vechea colecție de CD-uri a lui Dan, pe care nu a mai luat-o cu el, măsuța de cafea pe care a adus-o din casa părinților lui când s-au mutat prima oară împreună, sacii cu hăinuțele fetelor de când erau mici, pline de nevoi și de afecțiune. Sunt și alte cutii aici: trei pe care scrie *Francesca* și pe care le-a adus Bill după moartea mamei ei, pline lucruri pe care, a spus, nu mai suporta să le vadă în jurul lui, dar pe care nici nu se îndura să le arunce.

Apoi Lila se gândește la cutiile lui Gene, care zac în hol, și-și amintește că are nevoie să facă totuși ceva care să-i dea senzația că deține cât de cât controlul asupra vieții ei. Cel mai ușor o să-i fie să se ocupe de lucrurile lui Dan. Trage cutiile cu CD-uri, începe să se uite prin ele, apoi, copleșită de amintirea melodiilor pe care le ascultaseră împreună la începutul relației lor, schimbă tactica și începe pur și simplu să dea cutiile jos din pod, fără să se mai uite în ele. O să-i trimită un mesaj când o să termine ca să-l întrebe dacă le mai vrea și, dacă nu, o să le ducă pur și simplu pe toate la un magazin caritabil. Și cu asta o să scape deja de două cutii. Iar Marja n-are decât să ia *Greatest Hits* de la U2 sau albumul *Smiths,* albume pe care a trebuit întotdeauna să pretindă că îi plăceau.

E în pod de aproape o oră când vine Bill. Capul lui grizonant apare prin trapă și-i întinde o cană de ceai, pe care Lila o acceptă recunoscătoare.

– Vai de mine! zice el, privind în jur. Ce de lucruri!

Ca și cum nu i-ar fi umplut casa cu ale lui, își zice Lila în gând, dar îi mulțumește pentru ceai și trece

mai departe, la cutia cu decorațiuni de Crăciun. În cutia asta sunt globuri pe care le-a cumpărat Francesca și decorațiuni din argilă pictate neîndemânatic, făcute de fete la școală, pe care nu s-a îndurat niciodată să le arunce. Lila trebuie să facă un efort să nu se gândească prea mult la aceste Crăciunuri, pe care nu o să le mai aibă niciodată. Le sortează, dă laoparte tot ce e prea stricat pentru a mai fi folosit și aruncă o sacoșă de gunoi plină cu beteală ruptă și globuri sparte în holul de sub pod, simțind o vagă senzație de satisfacție că a mai eliberat un spațiu, oricât de micuț.

Bill e lângă ea și, în tăcere, ia la mână o cutie cu fotografii vechi. Îi atrage din când în când atenția, ca să-i arate câte o fotografie cu ea de când era mică sau cu toți trei în vacanța din Scoția, pe vremea când Lila era copil și Francesca radia – ea radia întotdeauna –, aflată în acea etapă când părul începea să i se transforme din blond în cărunt. Râde înfundat uneori, arătându-i câteva dintre coafurile mai rebele pe care Lila le încercase în adolescență și oftează ușor când dă de fotografii cu el și Francesca în luna de miere, în Italia.

– Cred că ar trebui să o înrămez pe asta, spune el din când în când.

Fac o pauză la prânz și Bill o ajută să care o parte din cutii la mașină. În portbagaj nu încap decât două cutii și trei pungi, dar Lila hotărăște să continue curățenia din pod. Nu suportă ideea de a se așeza în fața laptopului, cu toate deciziile imposibile pe care le implică acest lucru.

Fetele sunt la Dan în seara asta, ceea ce înseamnă că, teoretic, poate face tot ce vrea, însă o parte din ea își dorește să fie cu ea – atunci conversația lor și miliardele lor de nevoi și pretenții ar mai distrage-o de la tumultul din mintea ei.

Eliberează aproape o latură întreagă a podului – scaune vechi de răchită pe care acceptă, în sfârșit, că n-o să le recondiționeze niciodată, covoare tocite pe care a crezut că s-ar putea să le mai folosească într-o zi, aparatură electronică stricată sau obiecte cumpărate din impuls (cele mai multe ale lui Dan) și cutii peste cutii pline cu jucării de plastic, despre a căror existență uitase cu desăvârșire. Se uită la jucării întrebându-se dacă ar trebui să le ducă la groapa de gunoi ca să nu ajungă cumva la Dan, dar pare mult prea complicat în clipa de față – altă problemă pe capul ei –, așa că se mulțumește să le împingă în partea mai joasă de sub acoperiș. În timp ce mută aceste cutii, dau peste căsuța de păpuși, iar Lila și Bill scot la unison un *Ah!* și se uită unul la celălalt cu nostalgie.

– Uitasem că e aici, spune Lila încet, trăgând-o mai în față ca să o vadă mai bine.

Bill se așază pe un taburet de plastic de la Ikea.

– Oh, cât mi-a plăcut să o fac! zice el, aplecându-se ca să-și treacă mâna peste streșinile acoperite de praf. Ai fost atât de încântată când ți-am dat-o.

– Chiar am fost.

Lila o deschide, scoțând la iveală cele cinci camere dinăuntru. Văd scările micuțe, pe care Bill a lipit bucățele de covor roșu. Și cada sprijinită pe picioare în formă de gheare. Piesele de mobilier și accesoriile au fost îngrămădite în cutii de plastic, pe care le deschid amândoi și exclamă entuziasmați, minunându-se de perfecțiunea fiecărui obiect, de detaliile rafinate, de cât de mic este totul.

– Multe dintre ele sunt comandate de mama tocmai din Germania, spune Bill, examinând un set de farfurii. Era hotărâtă să ia ce e mai bun. S-a distrat grozav aranjând totul pentru tine.

– Cred că este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Se îmbrățișează scurt, amândoi ușor stânjeniți, și Lila își pune capul pe umărul lui, simțindu-se recunoscătoare că există măcar un bărbat în viața ei care o consideră o ființă umană acceptabilă.

Lila tocmai apasă un întrerupător și exclamă încântată în clipa în care lumina se aprinde în căsuță, când capul lui Gene apare în gura podului.

– Hei, hei! Dați o petrecere?

Pare în toane foarte bune. A fost la o audiție în dimineața asta și Lila bănuiește că a mers bine. Când nu e așa, Gene se retrage, de obicei, în camera lui preț de câteva ore, ca să urmărească filmări cu el în tinerețe și să-și oblojească orgoliul rănit.

– Eliberăm niște spațiu, spune Lila. Și am găsit căsuța mea de păpuși.

– Vai, ce frumusețe! exclamă Gene.

– Bill mi-a făcut-o, zice Lila. Când am împlinit opt ani.

Îi ia câteva clipe să înregistreze schimbarea subtilă de atmosferă. Încă exclamă entuziasmată când se aprinde lumina, testând-o în fiecare încăpere ca să vadă dacă mai merge, când își dă seama că expresia cu care Gene privește căsuța nu este una de admirație.

– Felicitări, Bill, spune el sec.

Și urmează câteva clipe încărcate de tăcere.

– Violet n-a vrut s-o țină în camera ei? întreabă Bill, care nu pare să fi băgat de seamă.

Lila face o grimasă.

– Lui Violet niciodată nu i-au plăcut prea mult păpușile.

Păpușile pe care Violet le moștenise de la Celie sfârșiseră mai toate cu tunsori punk sau membre amputate. Când Violet nu păruse prea încântată de ideea de a avea o căsuță de păpuși, Lila nu insista-

se. Nu voia ca această bijuterie să sfârșească precum atelierul lui Barbie.

– Păi, la urma urmei, e doar o căsuță de păpuși. Nu se dă în vânt toată lumea după așa ceva, murmură Gene.

Se uită într-una din cutiile lui.

– Nu vrea toată lumea să se joace de-a casa.

– De fapt, mulți copii se joacă de-a casa, spune Bill, mutând un vraf de albume de familie. Lilei îi plăcea tare mult când era mică.

– Sigur, dar îi plăceau și alte lucruri. E în regulă să lași copiii să facă și lucruri mai aventuroase.

– E în regulă. Dar nu oricine își dorește aventuri. Cred că Lila s-a bucurat foarte mult de căsuța ei în timp ce a crescut.

– Ce-ar fi să lăsăm căsuța și să ne ocupăm și de alte cutii? zice tăios Lila.

Se ridică în picioare, ușor aplecată de spate ca să aibă loc sub grinzi, și se îndreaptă spre niște cutii de lângă bazinul de apă. Trage una spre ea, dă laoparte capacul și instantaneu simte cum ceva se rupe înăuntrul ei. E una dintre cutiile Francescăi. Privește scrisul de mână familiar, vede cutia de bijuterii a mamei ei și nu-și poate înăbuși un suspin.

– Sunt lucrurile mamei, spune ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Urmează o scurtă tăcere. Bill vine în spatele ei.

– Vrem să facem asta acum? întreabă ea, întorcându-se ca să se uite la el.

Bill îi pune blând o mână pe braț.

– Cred că ar trebui. A trecut destul timp.

– Eu o să mă uit prin cutiile pe care le-a adus Jane, spune Gene din cealaltă parte a podului. Am o grămadă de obiecte de colecție la care vreau să mă uit. Impresarul meu a spus că se organizează o convenție a fanilor în curând și că se gândește să includă *Escadronul Stelar Zero.*

Lila nu e sigură dacă o zice doar din diplomație sau dacă e cu adevărat interesat de vechile lui prostii cu *Escadronul Stelar,* dar e recunoscătoare.

Ea și Bill petrec douăzeci de minute în liniște, sortând prin prima cutie. Găsesc diplome și foi matricole pe care Francesca le-a păstrat de când a fost elevă și altele păstrate din timpul copilăriei Lilei. Găsesc pașapoarte vechi și carnete de cecuri expirate, bijuterii pentru costume și eșarfe demult demodate. Încearcă să fie nemiloasă, își spune că n-ar trebui să păstreze decât lucrurile pe care s-ar bucura să le aibă sau să le arate. Se gândește cum ar proceda Francesca. *Oh, Lila, scumpo, sunt doar obiecte! Păstrează câteva mai frumoase și încearcă să te concentrezi asupra viitorului.*

Se opresc când ajung la scrisori. E una pe care Lila i-a scris-o din tabără, în care-i spune, cu scris rotund, de copil, cât de dor îi este de ea – și ochii Lilei de azi se umplu de lacrimi. Sunt mai multe scrisori de dragoste de la Bill, legate cu o panglică de catifea de culoare închisă, pe care Bill le strânge câteva clipe la piept, apoi le așază cu grijă lângă el. Apoi ajung la fundul cutiei, la scrisori pe care Francesca le-a trimis propriilor părinți sau unor prieteni demult uitați, câtorva iubiți din adolescență cărora le mărturisea dragostea de la distanță. Lila găsește o scrisoare de la cea mai veche prietenă a Francescăi, Dorothy, și începe să citească despre călătoria mamei ei în Dublin.

– Oamenii nu mai scriu scrisori, dar ar trebui. Sunt minunate! Parcă aud vocea mamei, spune ea, trecându-și privirea peste text. Oh, ce drăguț! Povestește cum mama i-a cumpărat lui Celie o rochiță de acolo. Cred că încă o am pe undeva. Era albă cu pătrățele albastre. Violet n-a vrut s-o poarte.

Bill se întoarce spre ea ca să vadă ce citește. Se încruntă.

– Ești sigură că a scris Dublin? Mi-a spus că a fost o singură dată în Irlanda, în copilărie. Cu siguranță nu s-a mai dus acolo.

Ia scrisoarea din mâna Lilei și o examinează.

– Din ce dată e?

Lila vede data înaintea lui. Cu zece ani în urmă.

– De ce scrie că Francesca a fost la Dublin? Noi nu ne-am dus niciodată acolo.

– E din 2006?

Sunt sigură că a fost minunat în Dublin. Evident că Gene ți-a dat întâlnire la The Temple Bar, normal! Îmi imaginez ce vâlvă a făcut în clipa în care a intrat...

Lila încearcă să-i smulgă scrisoarea din mână, dar a citit și Bill. Se uită la literele scrise de mână, apoi ridică privirea spre Gene.

– Francesca a fost în Dublin... cu tine?

– Hm, păi... A... Pot să iau eu asta?

Gene se apropie și întinde mâna.

Atmosfera din pod devine încărcată. Parcă tot aerul ar fi fost supt de un vacuum misterios. Gene se uită pe rând la cei doi.

– Aveam o filmare acolo. Lila a venit... să stea câteva zile cu mine. Când nimeni nu zice nimic, Gene își masează ceafa. A fost o excursie scurtă. Hei, prietene, ne cunoșteam de mult timp...

Bill îl privește lung pe Gene, înțelegând ce înseamnă cuvintele lui fâstâcite, atitudinea lui nefiresc de stânjenită. Gene se uită la Bill, apoi la Lila.

– Nu a însemnat nimic, spune el în cele din urmă.

– Pentru tine! Nu a însemnat nimic pentru tine! A însemnat totul pentru mine!

– A fost doar o dată...

– Oh, în cazul ăsta, e în ordine.

– A fost... Gene scoate un sunet ca și cum și-ar drege vocea. Eram amândoi ușor deprimați. Eram cu Jane pe atunci, iar lucrurile erau complicate.

Chestia cu menopauza... Nu își putea controla emoțiile, exagera totul. Iar mama ta, ei bine, ea...

– Ea ce?

– Oh, nu e nevoie să intrăm în amănunte!

Bill este complet rigid.

– Ba este absolut nevoie să intrăm în amănunte.

Gene face o grimasă. Oftează.

– Cred că Francesca era doar o idee... plictisită.

– *Plictisită?*

– Hei, îmi pare rău, a fost doar o... legătură mai veche, știi? Nu ne-am putut abține. Cum spuneam, ne cunoșteam de mult. E greu să reziști în situații din astea.

Bill respiră greu. Stă nemișcat, cu privirea fixată pe o rază de pe podea. Arată precum cineva care tocmai a încasat un pumn dur în stomac și încearcă să-și dea seama care dintre organele interne nu-i mai funcționează. Apoi înghite în sec și se îndreaptă tăcut și brusc spre ușa podului. Printre protestele Lilei și ale lui Gene, începe să coboare scara de metal.

– Bill!

Lila vrea să se ducă după el, dar Bill ridică o mână.

– Bill, unde te duci?

– Am nevoie de spațiu, spune Bill cu voce joasă și sugrumată.

Nu-i mai vede decât creștetul când aproape că a ajuns jos.

– Mă duc acasă.

Lila îl urmărește coborând cu grijă scările, cu o mână pe balustradă. Câteva momente mai târziu, aude ușa de la intrare închizându-se.

Casa e cufundată în tăcere. Capul Lilei se învârtește. Se uită la Gene. Acesta ridică mâinile.

– De unde să știu eu că o să scrie o scrisoare despre asta?

– Dintre toate femeile din lume cu care puteai să te culci, a trebuit să o iei pe mama? A trebuit să distrugi singurul lucru care-i rămăsese lui Bill de la ea?

Îi tremură vocea. Dintr-odată, Lila erupe. Parcă treizeci și cinci de ani de durere, frustrare și pierdere explodează. Vrea să arunce cu cutia plină de scrisori în el. Vrea să-l arunce pe Gene din pod.

– Distrugi totul! Dumnezeule! Te bagi pur și simplu în viețile oamenilor fără să te gândești o clipă la felul în care o să-i afecteze asta.

– Scumpo, eu...

– Puteai s-o lași în pace! Nu făcuseși deja destul rău? Îl iubea pe Bill! Și tu n-ai putut suporta, nu? Ai profitat de singura șansă pe care ai avut-o ca să distrugi și asta. Dumnezeule, ești un monstru!

– Lila, scumpo...

– Ieși! strigă ea. Ar fi trebuit să știu că o să distrugi și asta. Doar așa faci tu, nu? Dai buzna, seduci, te plictisești și distrugi fericirea tuturor. Ești... ești ca un fel de boală. Pleacă! Du-te! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Și Lila coboară tremurând scara și fuge, plângând, în baia ei.

CAPITOLUL 29

În următoarele zile, Lila nu-și poate alunga din minte imaginea lui Bill negru la față, felul în care brusc păruse parcă gol pe dinăuntru, ca și cum piatra de temelie care îl susținea se surpase brusc, făcându-l să se prăbușească. Îi simte durerea și șocul de parcă ar fi ale ei. Și sunt ale ei, pentru că o vede întruna pe mama ei suindu-se în secret în avion și ducându-se să facă sex cu singurul bărbat din lume

pe care a jurat că nu vrea să-l mai vadă niciodată. Francesca, despre care Lila avusese întotdeauna convingerea că deține secretele înțelepciunii desăvârșite în buclele ei cărunte și vesele, făcuse cea mai proastă alegere pe care și-o putea imagina, iar acum Lila are senzația că propria busolă morală a dispărut odată cu a lui Bill.

Gene a plecat. Auzise mișcare prin casă, pași apăsați pe scări, câteva cuvinte murmurate câinelui, dar plângea mult prea tare ca să-i acorde mai multă atenție. Coborâse din pod după o oră și-și găsise biroul eliberat, canapeaua strânsă, cearșafurile împăturite și pernele așezate frumos într-o parte. Privise spațiul în care fusese tatăl ei și nu simțise absolut nimic, poate doar un regret înciudat că fusese atât de proastă încât să-l primească iar în viața ei. Când văzuse biletul pe care scrisese *Îmi pare rău,* îl mototolise în pumn și-l aruncase în coșul de gunoi.

Bill nu-i mai răspunsese la telefon și îi trimisese doar un mesaj scurt, după al patrulea apel.

Draga mea, știu că ai intenții bune, dar, crede-mă, acum trebuie să fiu singur.

Însă a doua zi, după o noapte de somn agitat și întrerupt, se dusese acasă la el. Draperiile fuseseră trase și așteptase zece minute până când Bill răspunsese la ușă. Când o deschisese, Lila rămăsese șocată de felul în care arăta – mai rău decât când murise Francesca –, fiind brusc mai cărunt și mai fragil. Căsuța era învăluită într-o atmosferă rece și goală, ca și cum prezența lui nu mai era suficientă ca să o transforme într-un cămin.

– Te rog, vino acasă! spusese ea, punându-și mâna peste a lui în timp ce beau un ceai. A plecat.

– Nu pot, draga mea. Trebuie să stau o vreme singur, să diger chestia asta. O să vin să-mi iau lucruri-

le când o să fiu pregătit.

Venise în schimb Penelope, a doua zi, să-i ia medicamentele. Avea ochii sticloși, încărcați de tristețe, ca și cum ea ar fi fost cea ale cărei amintiri fuseseră distruse.

– E atât de trist, spusese simplu, în timp ce-i lua punga de pastile din dulapul de medicamente. Mă simt... neajutorată.

Îi strânsese încheietura Lilei cu mâna ei subțire și o privise fără nici un cuvânt preț de câteva momente, înainte să plece.

Două zile mai târziu, Bill venise cu un geamantan gol și își luase o parte din lucrurile și obiectele personale. Sunase la ușă, ca și cum ar fi fost un musafir, și fusese scrupulos de politicos. Lila se simțise ca și cum ea ar fi fost cumva vinovată, chiar în timp ce îl asigurase că Gene plecase, că locul lui era acolo, că aveau nevoie de el.

– Mama chiar te-a iubit, să știi, îi spusese, așezată pe pat în timp ce el își împacheta cu grijă lucrurile, împăturind fiecare cămașă cu o precizie militară. Indiferent de hotărârile stupide pe care le-a luat, trebuie să știi asta.

Bill scosese un oftat lung și se așezase lângă ea, pe pat.

– Știu. Tocmai de-asta mi-e imposibil să înțeleg. Știa că e ridicol. Știa că o înșelase în repetate rânduri în timp ce fuseseră împreună. Am vorbit despre el de nenumărate ori, despre faptul că nu se putea baza pe el, despre cât de furioasă era pe el... Pur și simplu nu pot să înțeleg cum s-a lăsat iar păcălită. Apoi Bill tăcuse, cufundat în gânduri. Știi, am simțit că ceva nu era în regulă. Mi-am amintit, după ce m-am uitat la dată. A existat o perioadă în care a fost mai distantă. Nu-mi puteam da seama exact ce era cu ea. M-am gândit că, dacă o las în pace, o să-i treacă. Mi-a spus că se duce să stea cu Dorothy, în

Nottingham, câteva zile. Nu m-am gândit nici o clipă...

Nu termină fraza.

– Așa că ai lăsat-o în pace.

– Știi, eu... nu prea mă descurc când vine vorba de emoții. Am crezut că era doar o fază pe care avea nevoie să o depășească. Nu mi-am dat seama că era vorba... *de el.*

Vocea i se încordează când se referă la Gene. Nu-i poate rosti numele.

– Îmi pare atât de rău, Bill! Dar noi tot te iubim. Am vrea tare mult să vii acasă.

– Cred că acolo e casa mea, spusese el încet.

Și cuvintele o străpunseseră ca un pumnal. O oră și jumătate mai târziu, observase că el lăsase portretul Francescăi.

Vineri, se duce din nou la Bill. Se hotărăște să intre în supermarketul din capătul străzii ca să-i ia niște flori, ca un gest de împăcare, deși nu e ceva ce ține cu adevărat de ea. Se plimbă pe culoare, gândindu-se, apoi le alege pe cele mai frumoase pe care le găsește și care nu sunt crini – de la moartea mamei ei, crinii îi amintesc de înmormântări: niște lujeri înalți, de un roșu aprins. Cercetează gălețile încercând să aleagă cel mai frumos buchet cu putință, apoi, din impuls, mai ia unul, ca și cum ar putea să-i arate, prin simpla cantitate de flori, cât de mult înseamnă pentru ea. Când ridică privirea, vede o femeie lângă ea, care se uită la flori ca și cum ar încerca să se hotărască pe care să le ia. Chiar în clipa în care înregistrează această scenă, Lila vede că lângă femeie este Jensen, îmbrăcat în echipamentul de lucru. Lila își îndreaptă brusc spatele și roșește, ca și cum ar fi fost prinsă făcând ceva rău.

– Bună, zice ea, simțindu-și dintr-odată gura uscată.

– Bună, Lila, spune el, dar nu zâmbește.

– Oh, *tu* ești Lila!

Vede cum femeia o reevaluează, ca și cum ar vedea-o dintr-o perspectivă nouă. Are părul roșu-deschis aranjat într-un bob șic și poartă un tricou polo negru și blugi albi. Are aerul unei femei care știe exact cine este și nu se teme câtuși de puțin de părerea celorlalți.

Lila îi aruncă o privire lui Jensen, care are în mână un coș mic de cumpărături: vin roșu, salată și un pui, cam ce ar cumpăra cineva care pregătește o cină pentru doi.

– Ce mai faci? întreabă ea ezitant, încercând să ignore privirea femeii.

– Bine, răspunde el, dar chipul îi e lipsit de orice expresie.

Nu se poate abține.

– Îmi pare atât de rău, Jensen, răbufnește ea.

– Da, spune femeia calm, înainte ca Jensen să poată răspunde. Ar trebui. Hai să mergem acasă!

Sub privirile Lilei, femeia îl ia de cot pe Jensen și amândoi se întorc cu spatele și se îndepărtează.

Fetele au fost deosebit de țâfnoase în timpul cinei, s-au tot certat din cauza unui ursuleț de pluș care lipsește și de care nici una dintre ele nu-și amintea înainte ca Lila să-l coboare din pod. Nu sunt impresionate de tentativa ei de a găti cina (pui la tavă, pe care l-a scos din cuptor cu douăzeci de minute mai târziu decât ar fi trebuit) și devin furioase când le zice că Dan vrea să le aibă la el joi săptămâna asta (el are un eveniment la muncă și se pare că Marja nu e în stare să se descurce singură cu trei copii). Le-a spus fetelor că Bill o să stea câteva zile la el acasă și că Gene a plecat la niște filmări. E prea complicat să le explice adevărul. Când Celie dispare la etaj, în camera ei – trântind ușa, într-un gest tipic

de adolescentă – și Violet se așază în fața iPadului, Lila nu are energia necesară de a încerca să le convingă să mai stea. Curăță în bucătărie, încercând să se concentreze asupra unei emisiuni insipide de la radio, îl plimbă pe Truant pe stradă, apoi, în sfârșit, după ce Violet s-a băgat în pat, își umple cada și se scufundă recunoscătoare în apa fierbinte. Și apoi, când nu mai suportă tăcerea, îl sună pe Gabriel.

– Hei, Bella! răspunde el numaidecât.

Pare vesel, ca și cum s-ar bucura să o audă.

– Ce mai faci?

Ar vrea să-i răspundă la fel de vesel, dar e prea greu pentru ea.

– De fapt... Trec printr-o perioadă proastă. Și m-am gândit că ar fi plăcut să aud o voce prietenoasă.

– Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Îi povestește despre pod și despre scrisoarea pe care au găsit-o, iar Gabriel o ascultă cu atenție, apoi oftează adânc.

– Oh, e urât.

– Nu știu ce să fac.

– Nu știu, sincer, dacă poți să faci ceva în momentul ăsta. S-ar putea să fie nevoie să-l lași pur și simplu pe tatăl tău vitreg să spumege puțin. Sunt sigur că o să se întoarcă atunci când o să fie pregătit.

– Crezi?

Ea nu e atât de sigură. Bill nici măcar n-a mai trecut pe la ele de când și-a luat bagajele.

– E o chestiune de mândrie. A fost rănit în orgoliu. Oricât de bătrân ar fi, asta doare. Mai ales când lovitura a venit de la tatăl tău biologic.

Lila nu e convinsă că așa e. Durerea lui Bill pare mult mai adâncă. Nu e doar orgoliu: a văzut cum structura de rezistență a vieții lui s-a prăbușit sub ochii ei. Dar e atât de plăcut să stea de vorbă cu Gabriel, încât nu-l contrazice.

– Și tu ce mai faci?

Îi povestește cât de ocupat e la muncă – au venit două proiecte gigantice, un centru de odihnă și relaxare și o casă pentru un multimilionar, care se răzgândește zilnic în chestiuni majore. Lucrează de acasă în seara asta, din biroul lui din fundul grădinii. Vocea lui e veselă, ușor detașată. Este, își spune Lila cu o senzație neplăcută, o conversație pe care ar putea să o aibă cu un coleg de la muncă.

– Lennie ce mai face? întreabă ea.

– E bine. Foarte entuziasmată de piesa cu Peter Pan. Deși se întoarce epuizată de la repetiții.

Vorbesc o vreme despre școală și despre piesele în care au jucat și ei (Gabriel a fost de trei ori Robin Hood, Lila a fost un ceainic într-un colaj de poezioare pentru copii mici) și despre emisiunile TV la care s-au uitat, apoi apa începe să se răcească, așa că Lila se apleacă și dă drumul la robinet.

– Ce faci? întreabă el după câteva clipe.

– Oh, am dat drumul la robinet. Se răcise apa. Sunt în cadă.

– Ești în cadă.

Vocea lui are o notă contemplativă, ca și cum ar analiza perspectiva. O face să râdă.

– E spațiul meu sigur.

– Nu știu dacă eu i-aș spune un spațiu sigur. Nu dacă aș fi acolo, în orice caz.

Un fior îi străbate corpul.

– Oh, de ce? Ești periculos în baie? glumește ea.

– Sunt periculos în orice loc în care ești tu goală.

– Asta e sigur.

Își amintește dintr-odată de livingul lui, de mâinile și picioarele lor încălecate, de urgența momentului.

– Ai spus că o să mai facem asta, zice ea lejer, flirtând – tonul lui a făcut-o ușor nesăbuită.

– O s-o facem. Dar cred că, până atunci, ar trebui să-mi dai mai multe detalii despre ce faci în baie.

Se pregătește să glumească, dar ceva din vocea lui o oprește.

– Hm, mă gândesc la tine, clar. Și... Înghite în sec. Mă gândesc la tine.

– Și ce faci când te gândești la mine?

A coborât vocea și asta o amețește ușor.

– Chiar vrei să știi?

– Da.

– Vrei să avem conversația *asta?*

– Oh, categoric vreau să avem conversația asta.

Lila nu a avut niciodată conversația *asta*. A încercat o singură dată, cu Dan, dar el a fost mai întâi descumpănit și a spus că nu suna ca ea, apoi, când a încercat iar, a făcut o glumă proastă și a spus că suna ca o actriță ieftină de filme porno, iar Lila s-a supărat atât de tare, încât n-a mai încercat niciodată.

– Asta-i ceva nou, spune ea, precaută.

– Îmi plac lucrurile noi.

Așa că Lila are conversația asta. Îi spune, cu voce joasă, ce face. Sau cel puțin ce face femeia care se pretinde a fi, ținând cont că Lila stă, de fapt, în apă călâie, sperând din tot sufletul că nici una din fetele ei nu trage cu urechea la ușa băii. Este încurajată de atenția lui totală, de vocea lui coborâtă, de răspunsurile lui tot mai scurte, și-și lasă imaginația să zboare. Când îi spune și el ce face, se simte amețită de putere. Se pare că e mai ușor decât credea. Trebuie pur și simplu să uiți de orice altceva, să te scuturi de inhibiții, cuvânt cu cuvânt, să închizi ochii și să te lași condusă de acest sine imaginar, mult mai sălbatic și dezinhibat decât tine. Conversația se dovedește a fi extrem de eficientă și are un final sonor și foarte satisfăcător.

Lila stă întinsă în baie, complet nemișcată, ascultându-l cum respiră.

– Ești bine? întreabă ea după un minut.

– Sunt... foarte bine, zice el. A fost... neașteptat. Dar fantastic. Mulțumesc.

Mulțumesc pare un răspuns nepotrivit, dar Lila hotărăște că e întotdeauna bine să fii politicos. Încă e euforică, nu-i vine să creadă că a reușit să producă un astfel de răspuns cu doar câteva cuvinte rostite într-un telefon. E șocată de cât de intimă a fost întreaga experiență, de încrederea pe care o implică. „Tocmai am făcut asta“, repetă întruna o voce din mintea ei. „Tocmai am făcut chestia aia.“

– Tu ai reușit? întreabă el.

– Da, minte ea.

Și Gabriel scoate un *hm* care ar putea reprezenta satisfacție sau poate doar faptul că îi pune la îndoială cuvintele.

– Și când o să ne vedem? întreabă ea după o pauză.

– Curând. Lasă-mă să scap de săptămâna asta de coșmar și o să facem ceva drăguț împreună!

– Sună bine, spune ea. Nu-mi strică ceva frumos la care să mă gândesc.

Apoi, dintr-odată, Violet deschide ușa băii și rămâne acolo, în pijamaua turcoaz, încruntată.

– Mamă, am nevoie să fac treaba mare și Celie e în baia cealaltă, cu o mască idioată pe față, și nu vrea să iasă.

– Trebuie să închid, spune Lila grăbită, apoi încearcă să-și schimbe expresia îmbujorată și ușor visătoare în ceva care să semene cât de cât cu preocupare maternă.

CAPITOLUL 30

Interludiul neașteptat de la telefon cu Gabriel face ca următoarele zile să fie suportabile. Sincer, chiar avea nevoie, pentru că încă simte absența lui Bill din casă ca pe o rană deschisă. Și fetele încep să pună întrebări despre absența lui Gene. Lila face eforturi să depășească fiecare zi, găsind motive să nu se așeze la birou – face curat, iese la plimbare, îl scoate pe Truant sau o însoțește pe Eleanor la sală.

Eleanor e veselă, se pare că lunile precedente au fost deja șterse din mintea ei. S-a înscris pe o platformă de dating pentru vedete de mâna a doua – se pare că meseria ei de make-up artist a ajutat-o să treacă selecția – și, de câte ori se întâlnește cu Lila, este plină de povești despre foști actori de seriale care i-au trimis mesaje în privat sau cântăreți de pop de prin anii '90 pe care nu i-a recunoscut.

– Cam jumătate din ei sunt influenceri sau DJ de prin Ibiza despre care n-am auzit niciodată, dar e plăcut să vezi că stârnești interes.

Lila îi povestește episodul din baie și Eleanor e încântată.

– Este fantastic! Atât timp cât nu intenționezi să scrii despre asta.

– Categoric, nu o să scriu despre asta, zice Lila.

Încă nu știe ce o să-i spună Anoushkăi. Contractul trebuie să sosească în orice zi și Lila trebuie să-i spună că nu poate să scrie cartea așa cum au planificat. A luat în considerare sute de alternative pe care să le sugereze editurii, dar nici măcar ea nu e prea încântată de ele.

Viața merge mai departe după divorț – o călătorie încărcată de emoții.

Cum să-ți găsești fericirea interioară reorganizându-ți dulapul de sub scări.

Ce discut dimineața cu câinele, după ce copiii au plecat fără să-mi adreseze nici un cuvânt.

Îl sună pe Bill în fiecare zi, însă acesta nu vrea să mai discute nimic legat de mama ei și conversațiile devin greoaie după ce epuizează subiectele legate de fete și de meniul pentru cină. Noaptea, Lila se ceartă în mintea ei cu Francesca: „Cum ai putut să-l rănești pe Bill în felul ăsta? Cum ai putut să-l alegi pe Gene?" Mama din amintirile ei pare să fi dispărut și să fi fost înlocuită de o femeie pe care Lila nu o cunoaște, iar asta e ca și cum ar fi pierdut-o a doua oară.

Lila se duce să o ia pe Violet de la școală cu căști în urechi. Pare să aibă nevoie să audă în mod continuu cuvinte care să-i acopere gândurile, așa cum s-a întâmplat imediat după ce a părăsit-o Dan. Nu pare să conteze ce anume ascultă atât timp cât îi alungă vocile din propria minte.

Locul de joacă este ciudat de gol când ajunge. Îi ia câteva minute ca să-și dea seama. O altă mămică, pe care o recunoaște din vedere, iese pe ușa școlii și, când trece pe lângă Lila, îi zâmbește vag.

– Și tu, ha?

Lila se încruntă și își scoate căștile din urechi.

– Poftim?

– Ai uitat că e repetiție în seara asta? La fel ca mine?

Repetiția! Cu toată nebunia din viața ei, Lila nu a deschis nici un e-mail de la școală săptămâna asta. Dar își amintește vag că trebuia să fie o repetiție la un moment dat.

– E azi?

– Mai durează o oră.

– Oh, pentru Dumnezeu!

Lila se uită la ceas. Face douăzeci de minute până acasă și alte douăzeci înapoi. Acesta este vacuumul temporal maternal, sunt orele nesfârșite pierdute așteptând, ferestrele de timp care nu sunt niciodată

suficient de mari pentru a putea face ceva util. Oftează.

– Da, și eu. Blestemul mamelor care și muncesc. Nu reușesc niciodată să țin pasul cu e-mailurile.

Femeia are păr blond, tuns într-un bob ciufulit, și genul de haine care indică o viață profesională, cel puțin part-time.

– Cred că mă duc să beau o cafea. Nu are nici un rost să mă duc până acasă doar ca să am de unde să mă întorc, spune ea. Apoi se uită la Lila. Poți să vii cu mine, dacă vrei.

Oferta e ezitantă, dar aparent sinceră. Lila s-a ținut întotdeauna oarecum la distanță de celelalte mămici, dar e destul de sigură că aceasta nu face parte din gloata bârfitoare. A mai văzut-o singură, pândind de la o oarecare distanță, la fel ca Lila. Și are o față plăcută și prietenoasă.

– Sigur, spune ea, dintr-odată recunoscătoare că nu trebuie să rămână singură cu gândurile ei. Ar fi minunat.

Cafeneaua este aproape goală la ora asta; se închide la cinci și înăuntru sunt doar două persoane, cu laptopuri în față, fiecare în câte un colț, care se prefac că nu-i observă pe angajații care mătură asiduu pe lângă scaune. Pe femeie o cheamă Jessie, fiul ei e în clasa a șasea și are un magazin de materiale pentru arte plastice la trei kilometri distanță. Își crește singură copilul și și-a cumpărat un apartament acum doi ani. Când se așază la masă cu cănile de cafea și câte o felie de prăjitură de lămâie, se uită la Lila și spune:

– Trebuie s-o zic. Nu prea cunosc lumea de la școală, dar am auzit ce ți s-a întâmplat și doar voiam să-ți spun… că îmi pare rău. Trebuie să-ți fi fost foarte greu să treci prin asta în fiecare zi.

Nu există nici o notă de prefăcătorie în vocea ei. Nu încearcă în mod subtil să afle mai multe de la ea, nu o judecă. Privirea ei este clară, sinceră și plină de empatie.

Lila încearcă să-i răspundă la fel de deschis.

– Mda, n-a fost tocmai grozav.

– Fostul meu soț a dispărut când Hal încă era bebeluș. Se pare că nu era făcut să fie tată. Își dă ochii peste cap. Ne ajută totuși cu bani, așa că măcar face ceva.

Vorbesc o vreme despre cât de epuizant este să faci totul singură, despre teama că poate greșesc, că, în timp, copiii lor vor fi afectați de faptul că nu au o prezență paternă în viața lor. Despre plăcerea de a nu fi nevoită să te consulți cu nimeni când iei o hotărâre sau de a nu găsi pantaloni abandonați pe podeaua din baie. Lila se întâlnește atât de puțin cu alte femei în afară de Eleanor, încât a uitat cât de plăcută poate fi o astfel de conversație lejeră, în care-ți împărtășești cu umor eșecurile și frustrările, care te face să-ți dai seama că nu ești singură. Aplecându-se spre ea, ca și cum ar vrea să se ascundă de restul încăperii, Jessie îi zice Lilei că, din când în când, inventează câte o întâlnire de afaceri într-un loc îndepărtat doar ca să-și convingă părinții să-l ia pe Hal la ei și să câștige o noapte liberă.

– Serios? Și ce faci cu ea? întreabă Lila, fermecată de sinceritatea și de zâmbetul viclean al lui Jessie.

– De cele mai multe ori, mă prăbușesc pur și simplu și rămân așa. Am o mulțime de idei mărețe – o să petrec o noapte în oraș sau o să mă delectez cu o seară întreagă de răsfățuri. Dar sincer, de cele mai multe ori, mă trântesc cu nasul în pernă și deja sforăi la ora nouă.

– Nu ai nici un... prieten bărbat? Scuză-mă, sună foarte aiurea.

Jessie râde ironic.

– Ar fi cineva, dar e complicat. Cel puțin, e complicat pentru mine. Nu mi-e niciodată clar. Tu?

Lila se gândește puțin.

– Există cineva, dar suntem la început. O luăm încet, pas cu pas.

Când o spune așa, aproape că poate să creadă că e cumva planul ei acest ritm inegal, ca și cum ea l-ar fi orchestrat. Își dă seama brusc că ar putea să o placă pe Jessie; simte o vagă ușurare la gândul că în drumurile viitoare la școală o să zărească și o față prietenoasă. Îi face mare plăcere această incursiune neașteptată în viața normală – doar câteva cuvinte banale schimbate într-o conversație lejeră cu o persoană care gândește la fel.

– Doamne, dar m-am săturat atât de tare de acest pas cu pas! Tu nu? Crezi că există vreun bărbat pe lume care să spună pur și simplu: *Hei, îmi placi. Hai să facem asta?* Țin minte că, atunci când eram tânără, chiar credeam sincer că așa merg lucrurile. Îți place de cineva, lui îi place de tine și gata! Începeți să vă întâlniți. Parcă genul ăsta de bărbat a dispărut pur și simplu de pe fața pământului.

– Fostul meu soț era genul ăsta, spune Lila, amestecând în ceai. Până când a plecat cu alta, evident.

Lila refuză să se gândească la Jensen.

– Bărbații sunt atât de dificili, nu-i așa? Tipul ăsta cu care mă văd... Ridică privirea, dintr-odată stânjenită. Iartă-mă, este prea mult?

– Câtuși de puțin! zice Lila.

S-ar putea chiar să-i facă bine să audă altă femeie povestind despre viața ei amoroasă complicată.

– Mă văd cu el de ceva vreme. Dar încep să cred că îi este frică de angajamente.

– De ce?

– Nu știu exact cum să definesc relația noastră. Ieșim din când în când, e foarte drăguț, sexul e super. Dar nu-mi dă senzația că facem vreun progres. Nu prea te poți baza pe el, e foarte vag când sugerez să organizăm o întâlnire pentru joacă între copii sau chiar să începem să ne vedem ceva mai regulat.

Lila simte o strângere de inimă în clipa în care recunoaște situația.

– Cât de des îl vezi?

– Vorbim mult. Dar de văzut, îl văd cam o dată pe săptămână. Adică în mod serios, la o întâlnire.

– Te duce cu zăhărelul, spune hotărât Lila.

Simte o satisfacție ciudată în faptul că a reușit să recunoască fenomenul.

Jessie se încruntă.

– Mi-a explicat o prietenă, continuă Lila. Există un gen de bărbat care te ține atârnată, oferindu-ți mereu firimituri – mesaje, telefoane, câte o întâlnire din când în când –, dar pentru care nu ești niciodată o prioritate. Așa e?

– Mă duce cu zăhărelul?

Jessie face o grimasă.

– Nu știu. E mai drăguț decât atât.

– Eleanor mi-a citit o listă întreagă. Cu siguranță există genul ăsta de oameni.

Lila se simte brusc inundată de solidaritate feminină.

– Acum sunt atât de multe chestii care nu existau când eram noi tinere. Am senzația că îmi trebuie un manual ca să învăț la ce trebuie să fiu atentă.

Jessie mănâncă o bucată de prăjitură. E frumușică, fiind genul care nu are nevoie de machiaj – piele netedă și pistruiată, gene lungi, de un maro-deschis. Lila bănuiește că are maximum 35 de ani.

– Ah! Nu vreau să mă gândesc că ar fi vreun Don Juan. Chiar îmi place. Asta mă enervează. Dă deo-

parte restul prăjiturii. Iartă-mă, n-ar trebui să te plictisesc cu asta.

– Nu, spune Lila plină de zel. E important să vorbim despre astfel de lucruri. Femeile trebuie să se susțină reciproc, nu? Și tu pari foarte drăguță. Și ești superbă, evident. Sunt sigură că există o mulțime de alți bărbați care să fie mai direcți. Nu-l lăsa să te facă să-ți pierzi timpul!

Jessile clatină din cap.

– Nu. Chiar e drăguț. Nu cred că... nu cred că o face intenționat. E doar... este...

Oftează și, dintr-odată, pare ușor sfioasă.

– E posibil să-l fi văzut.

– Poftim?

– Are un copil la noi la școală.

O greutate ca de gheață se prăbușește în stomacul Lilei. Parcă trupul ei știe dinainte ce o să spună Jessie.

– E tatăl lui Lennie. O fetiță subțirică, poartă ochelari. El e arhitect. Gabriel.

Lila nu mai e sigură ce face fața ei din acel moment. E vag conștientă că încuviințează din cap și repetă pe un ton neutru:

– Gabriel.

Jessie vorbește repede acum, cuvintele ieșind din ea ca într-o spovedanie.

– Am început să vorbim într-o cafenea, anul trecut. Soția lui a murit, știai? Nu sunt sigură că știu prea mulți amănuntul ăsta. Și la începutul anului și-a mutat fata la școala noastră. Și e foarte drăguț. Serios, când suntem împreună, e minunat. De-asta e totul atât de confuz.

În Lila pornește un adevărat taifun. Totul pare să se învârtească într-un vortex uriaș. Vocea lui Jessie se aude mai tare, apoi mai încet, ca și cum nu ar mai fi decât pe jumătate acolo, acoperită de un sunet ca de tunet. Îi aude cuvintele – *Sexul e fantastic.*

Avem o conexiune extraordinară! Nu vreau să-l forțez, a trecut prin atâtea... Nu vrea ca lumea să bârfească despre noi –, dar asta nu înseamnă că nu știe ce să spună, mai degrabă are senzația că buzele i s-au lipit, ca și cum cuvintele ar fi un concept abstract, iar ea nu mai este în stare să le formeze.

– Ești bine?

Se concentrează. Jessie o privește cu atenție.

– Hm, mă doare capul. M-a apucat brusc. Mi se mai întâmplă.

Își freacă fruntea.

– Oh, Doamne! Te-ai albit toată. Vrei o pastilă? Să-ți aduc niște apă.

Jessie caută prin geantă. Lila încearcă să calculeze cât de repede poate să plece. Fiecare fibră din trupul ei vrea să se repeadă la ușă.

– Știi, cred că am nevoie de aer. O să... o să mă întorc la școală.

– Nu te duce singură! Trebuie să fii cu cineva dacă nu te simți bine.

Jessie începe să-și adune lucrurile.

– Nu. Nu, sunt bine. Termină-ți ceaiul! Lila ridică o mână. Ești foarte drăguță. Eu... Îmi pare foarte rău. A fost... Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă.

Înainte ca Jessie să apuce să se ridice, își ia geanta și-și face drum printre mesele goale, ieșind în stradă, în lumina puternică a după-amiezii. Abia dacă îi aude vocea lui Jessie – *Poate ne vedem mâine!* – când ușa se închide în spatele ei.

CAPITOLUL 31

Celie

Ceva se întâmplă acasă la tata. Marja stă foarte mult timp pe canapea sau se ascunde în dormitor când Celie și Violet sunt acolo. Înainte, gătea mereu ceva special în serile în care veneau ele – cratițe întregi de mâncare asiatică sau boluri uriașe cu paste și salate, toate aranjate pe măsuța lor din bucătărie, urmate de înghețată sofisticată la desert, ca și cum ar fi încercat să se folosească de momentul cinei ca să-i facă să se simtă o familie. Acum însă le zice doar să-și aleagă ceva din meniul de livrări la domiciliu, albă la față și parcă cerându-și scuze, apoi se retrage. Când e în living, ea și tata vorbesc aproape mereu în șoaptă. Celie s-a întrebat o vreme dacă era din cauza ei; și-a petrecut ultimele optsprezece luni dându-i de înțeles Marjei, printr-un milion de moduri subtile, că, deși e obligată să fie acolo, n-o să-i considere niciodată pe ea și pe Hugo *familia* ei. Marja vrea ca toată lumea să uite ce a făcut, cum l-a furat pe tata de la mama, și să se poarte ca și cum ar fi o familie minunată de pe Instagram. Are un ton fals prietenos când vorbește cu Celie, îi oferă mostre de produse cosmetice și tot felul de lucruri pe care le-a cumpărat, dar pe care se pare că nu poate să le mai folosească. Dar Celie face eforturi să nu-i vorbească niciodată altfel decât monosilabic și are grijă ca, imediat ce tata o lasă să se ridice de la masă, să se ducă în camera pe care o împarte cu Violet și să stea pe telefon. Este enervant, pentru că Hugo vrea mereu ca Violet și Celie să se joace cu el, iar tata spune mereu: *Hai, fetelor, stați și cu el jumătate de oră!* Dar cine vrea să se joace cu un băiat de șase ani? Dacă voia o bonă, Marja trebuia să-și angajeze una.

A văzut-o pe Marja transformându-se dintr-o femeie atletică, cu umerii enervant de definiți și cu colanți Lululemon într-o balenă mare și grasă, iar Celie se

întreabă uneori dacă tatei îi pare rău că a lăsat-o pe mama pentru ea acum, când s-a schimbat, dacă asta o să-l îndepărteze de Marja, dar tata pare la fel de fermecat, se învârtește mereu în jurul ei, o întreabă dacă e bine, îi strânge mâna când crede că Celie nu se uită. E revoltător felul în care sunt atât de drăgăstoși unul cu celălalt în fața ei, ca și cum ea ar trebui să pretindă că nu se întâmplă. Acum însă Marja e aproape tot timpul sus, iar Celie se întreabă dacă încăpățânarea ei de a nu-i arăta Marjei nici o fărâmă de afecțiune a avut în sfârșit efect. Ce-i drept, se simte oarecum ciudat, ținând cont de faptul că o să vină un copil. Și nici măcar nu e sigură că mama l-ar mai vrea pe tata înapoi după tot acest timp. Nu vrea să apară și alte complicații în viața ei. Pentru că lucrurile sunt foarte ciudate acasă – Bill încă stă la el, Gene e plecat la filmări și casa e goală și foarte tăcută. Și mama e preocupată, face băi lungi și iese mereu să plimbe câinele, cu căștile pe urechi. Și are expresia aia, cu colțurile gurii lăsate în jos, fără să-și dea seama că-i face buzele să-i pară subțiri. Și dacă vrei ceva, trebuie să o întrebi de două ori, pentru că nu ascultă cu adevărat. Celie s-a uitat o dată în telefonul ei – parolele mamei sunt penibile, mereu sunt Celie1, Violet1 sau ceva de genul ăsta –, dar nu a găsit mare lucru prin mesajele ei, doar câteva în care îl roagă pe Bill să se întoarcă acasă. La început, Celie a crezut că poate s-au certat, dar mama îi tot spune că îl iubește, iar el îi repetă că are nevoie de spațiu. Celie a întrebat-o pe Violet dacă l-a supărat cu ceva pe Bill – și-a amintit când Violet a folosit hârtia lui specială, cu monogramă ca să deseneze extratereștri –, dar Violet zice că n-a făcut nimic. Așa că ea și sora ei își petrec viața trecând de la o atmosferă ciudată la alta.

A vorbit cu Martin despre asta, când s-au dus împreună la autobuz după ce au fost la Clubul de Ani-

mație săptămâna trecută. El a făcut un storyboard întreg despre un nou frățior, pe care și l-a imaginat ca pe un monstru gigantic care-i mănâncă părinții, până la ultima fereastră în care l-a înfățișat ca pe un nou-născut micuț, care semăna cu un viermișor. A explicat grupului că povestea se baza pe sentimentele lui, pe ce simțise când mama lui rămăsese însărcinată cu tatăl lui vitreg.

– Îți place fratele tău? îl întrebase ea. Fratele tău vitreg, vreau să zic.

– Mi-e frate pe jumătate, spusese el. Da, e în regulă. E un șmecher mic. Martin se uitase la ea. Nu eram sigur că o să-l plac, fiindcă la început tatăl meu vitreg mi s-a părut un idiot. Dar e ciudat. Când m-am dus prima oară la spital să-l văd, a fost... nu știu. O chestie mică. Și nu am avut niciodată un frate, așa că presupun că a fost... plăcut? Poate fi foarte enervant uneori și intră în camera mea când nu are voie. Dar da, îmi plece să-l am în preajmă.

– Eu cred că o să-l urăsc pe copilul lui taică-meu, spusese Celie, așezându-se pe unul dintre scaunele din stația de autobuz, care sunt montate înclinat și ai mereu impresia că aluneci de pe ele. Am senzația că totul e numai din vina lui.

– Cum așa?

– Păi, dacă n-ar fi apărut copilul, poate că tata s-ar fi întors la mama până la urmă. Și acum... gata!

Martin se gândise preț de câteva clipe.

– Nu știu. Mătușa mea s-a întors la unchiul meu, deși a făcut un copil cu altcineva. Uneori, când doi oameni se iubesc foarte mult, găsesc o cale.

Celie încearcă să se gândească dacă mama și tatăl ei se iubeau foarte mult. Nu și-i amintește să se fi îmbrățișat prea mult în ultimii ani în care au fost o familie, nici măcar să-și fi zâmbit prea mult. Mama

lucra mereu, tata era mereu plecat și își vorbeau cam tăios, mai puțin când erau în vacanță.

– Cred că încă sunt supărată pe tata și pe Marja. Așa că probabil o să fiu supărată și pe copilul lor, spusese ea.

– Ar trebui să vorbești cu tatăl tău.

Doar că Celie nu are genul de tată cu care să poți sta de vorbă. O singură dată îi spusese că nu-i plăcea să vină la el acasă și el îi răspunsese că nu o să se simtă mereu așa, iar când ea îi răspunsese că *ba da, n-o să-i placă niciodată,* se enervase și-i spusese că era *dificilă în mod intenționat.* Și că, atunci când o să fie mai mare, o să afle că viața e complicată, că lucrurile nu merg întotdeauna așa cum vrei și trebuie să te adaptezi. Nu se obosise să-i mai spună ceva după asta. Și Marja încercase să vorbească cu ea o dată, înainte să rămână gravidă. Se așezase lângă ea în timp ce își mânca micul-dejun și-i spusese că înțelegea că probabil avea sentimente complicate legate de noua situație și că n-o să încerce să-i ia locul mamei ei. Celie aproape că pufnise în râs. „N-ai putea nici măcar să începi să-i iei locul mamei", voise să-i spună. În schimb, se lăsase să alunece fără nici un cuvânt de pe taburetul înalt și-și luase bolul de cereale sus, în camera ei. Nu vorbește cu fetele de la școală despre părinții ei. Ai Sorayei și ai lui Harriet încă sunt împreună și are senzația că nu ar înțelege cu adevărat. Ar fi vorbit cu Gene, dar el nu se mai obosește nici măcar să trimită mesaje de când are de lucru. Nici măcar nu știe în ce țară filmează. Bill îi trimite din când în când câte un mesaj foarte politicos, în care-i spune că speră că e bine, că își face temele și că o să se vadă cât de curând, dar e ca și cum ar primi un mesaj de la un profesor – ciudat de protocolar – și nu știe nicio-

dată cum să-i răspundă altfel decât să-i trimită niște pupici. Bill nu înțelege nici măcar emoticoanele.

Celie se duce pe jos la casa tatălui ei, târându-și picioarele și cu ochii în telefon. Mama probabil a dus-o pe Violet acolo direct de la școală – de obicei, oprește în stradă și așteaptă în mașină până ce vede că Violet a intrat. Celie, fiindcă e mai mare, a primit o cheie de la casă, dar oricum sună de fiecare dată la ușă, ca să le dea de înțeles că nu consideră locul ăsta casa ei. Stă pe verandă, întrebându-se dacă mama și-a amintit să-i împacheteze trusa de toaletă și să i-o lase când a adus-o pe Violet. Weekendul trecut a uitat, iar tata a trebuit să o ducă până acasă la ele ca să o ia, chestie care l-a deranjat foarte tare, deși n-a trebuit nici măcar să coboare din mașină. Se pare că nu-i place să o lase singură pe Marja, deși mai sunt câteva luni până se naște copilul.

Nimeni nu răspunde la ușă. Celie sună din nou, lăsându-și degetul pe sonerie până ce numără la cinci, deși știe că asta o să-l enerveze pe tata. Tot nu răspunde nimeni. În cele din urmă, scoate din geantă cheia pe care i-a dat-o și-și descuie singură.

Casa Marjei este întotdeauna imaculat de ordonată, dar astăzi prin living sunt împrăștiate jucăriile lui Hugo, o farfurie cu firimituri, o carte deschisă, o pernă pe jos. Celie rămâne în ușă și privește în jur. Se duce în bucătărie – radioul încă e pornit și vede pe masă un mesaj scris în grabă.

A trebuit să o duc pe Marja la spital. Sun-o pe mama să vină să te ia!
Tata x

Nici măcar *Îmi pare rău.* Doar *Sun-o pe mama să vină să te ia!*

Celie privește biletul, simțindu-se iritată de nepăsarea tatălui ei, dar și vag ușurată că va putea să se ducă acasă în seara asta. Pune biletul înapoi pe masă și se așază câteva momente la insula din bucătărie. Apoi se ridică, deschide dulapul unde sunt gustările și-și ia o ciocolată scumpă, neagră și cu alune, despre care știe că se vinde cu două lire la magazinul din colț. Lasă ambalajul pe blatul din bucătărie și urcă la etaj. În casa Marjei, trebuie să-ți lași pantofii la ușă; are podea din lemn de culoare deschisă și covoare crem, dar Celie rămâne încălțată, frecându-și cu nădejde tălpile de fiecare treaptă, în speranța că a mai rămas ceva mizerie pe ele.

În dormitorul Marjei, totul e pus la punct: toate hainele sunt frumos împăturite sau atârnate în spatele ușilor închise ale șifonierului încastrat, care nu au nici măcar mânere. Trebuie să le apeși într-un loc anume ca să le deschizi. Patul e făcut frumos, cu două pernuțe ton în ton așezate pe fiecare pernă mare și una din acele pături care nu sunt pături întinsă la picioarele patului. Celie deschide șifonierul și se uită la hainele Marjei, care sunt aproape toate crem, negre sau albe. Este, sincer, cel mai plictisitor șifonier pe care l-a văzut vreodată. Deschide sertarele, pregătită să fie oripilată de lenjeria sexy, dar toți chiloții Marjei sunt simpli, gri sau negri, cu un singur set de chiloți și sutien din mătase, cu ceva dantelă. Marja nu are multe lucruri, nu ca mama, dar are produse de îngrijire și parfumuri scumpe.

O casetă plină cu machiaje este așezată cu grijă, alături de o oglindă cu lupă, pe o măsuță de toaletă din fața ferestrei. Celie se așază și începe să deschidă diferitele tuburi, ca să încerce culorile. Își conturează ochii cu rimelul Chantecaille al Marjei, apoi folosește paleta de umbre de la Chanel. Pielea Marjei este mai închisă la culoare ca a ei, așa că fondul

de ten nu i se potrivește, dar folosește un blush și un anticearcăn, apoi își examinează cu atenție fața în oglinda cu lupă, căutând coșuri sau pori deschiși.

După ce termină cu fața, miroase parfumurile. Sunt opt sticle diferite și le încearcă pe toate pe încheietură, până când mirosurile se amestecă și nu mai poate să le deosebească. Testează crema de mâini pe dosul palmei, frecând-o cu degetul arătător până ce intră în piele. Ia apoi crema hidratantă, extrem de scumpă, și o miroase. Are un parfum floral. Privește tubul o vreme, apoi se ridică și se duce în baia adiacentă. Stoarce tubul și un vierme de cremă albă iese șerpuind din gaură, apoi face același lucru de două ori, până când tubul e aproape gol. Pune dopul la loc și trece la parfumuri, deșurubează capacele care se desfac și varsă lichidul prețios, de culoare aurie, în chiuvetă. Umple apoi sticlele cu apă. Face același lucru cu demachiantul de lux al Marjei, apoi cu serul pentru riduri. În cele din urmă, clătește urmele din chiuvetă și pune cu grijă sticlele înapoi pe măsuța de toaletă. Mai privește o dată în jur, apoi în sfârșit coboară la parter și o sună pe mama.

– Nu pot să înțeleg de ce tatăl tău nu e în stare să-i programeze vizitele la medic în zilele în care sunteți la mine. Lila clatină din cap în timp ce o duce pe Celie acasă. Mie mi-a trimis mesaj doar cu zece minute înainte să o iau pe Violet de la școală.

– Nu mă deranjează, spune Celie.

Lila îi aruncă o privire și expresia i se înmoaie.

– Îmi pare rău. N-ar trebui să mă plâng de tata în fața ta. Și nici pe mine nu mă deranjează, zice ea.

Îi întinde o mână. La urma urmei, stați o noapte în plus cu mine. Hei, ce-ai zice să comandăm ceva în seara asta? O pizza mare și nesănătoasă, cu extra mozzarella și orice fel de topping vreți.

De când a plecat Bill, mâncarea gătită de mama este atât de îngrozitoare, încât Celie se grăbește să spună *da* cu mai mult entuziasm decât ar fi vrut să arate. Dar mama nu pare să observe. Nu s-a mai machiat de o săptămână. Părul îi e prins într-o coadă la spate, are cearcăne pronunțate sub ochi și e a treia oară când poartă același pulover săptămâna asta. O vreme, mama arătase iar ca înainte, însă acum arată ca un om bolnav, care abia s-a dat jos din pat ca să răspundă la ușă.

– Când se întoarce Gene? întreabă Celie.

Mama își păstrează privirea fixată asupra drumului.

– Nu sunt sigură, spune ea. E... e... Cred că filmarea asta o să-l mai țină departe o vreme.

Celie își privește genunchii. Simte amestecul de miros de parfum de pe mâini și i se face ușor greață. Crede că ar fi putut să discute cu Gene despre ce a făcut. Nu prea există altcineva căruia să-i poată spună fără să facă o scenă.

– Dar sigur o să se întoarcă?

Mama face fața aia tipică situațiilor când știe ceva, dar nu vrea să spună.

– Nu știu, scumpo. O să vorbesc cu el la un moment dat și o să vedem cum facem.

Mama o roagă pe Celie să o ia pe Violet a doua zi de la școală. Se pare că are o întâlnire importantă și, deși Celie se văicărește și spune că școala lui Violet e în cealaltă direcție și că va trebui să aștepte o veșnicie din cauza repetițiilor, mama insistă că ea nu se poate duce. Se poartă foarte ciudat. Nu a mâncat mai mult de o felie de pizza la cină și și-a dat seama că a vorbit toată noaptea la telefon cu Eleanor, pentru că a auzit-o mormăind chestii de genul *Știu. Știu. Dar pur și simplu nu știu ce să-i spun!* când a trecut pe lângă ușa închisă a dormitorului ei.

– Celie, foarte rar te rog să faci ceva. Dar azi am nevoie să o iei pe sora ta de la școală. Bill o s-o ia mâine, dar el nu poate să ajungă azi, iar tu termini la timp orele ca să te duci după ea.

Ce egoiști sunt părinții!

Celie ajunge la locul de joacă la cinci fără un sfert, cu cincisprezece minute mai devreme față de ora la care termină Violet, și mănâncă un pachet de chipsuri cu sare și oțet, pe care l-a cumpărat pe drum. Ar fi trebuit să cumpere unul și pentru Violet, dar, cum n-a făcut-o, trebuie să le mănânce repede și să arunce punga înainte ca sora ei să o vadă – altfel n-o să mai tacă toată seara și o să-i spună întruna cât e de rea. Celie s-a simțit vinovată toată ziua pentru treaba cu parfumurile. Nu își dă seama ce a apucat-o cu o zi în urmă și o parte din ea a așteptat ca tata s-o sune și s-o întrebe ce mama dracului a fost în capul ei, să-i spună că e o persoană detestabilă. Dar tata nu a spus absolut nimic. Gândul la ce a făcut a apăsat-o din ce în ce mai puternic întreaga zi, pulsându-i undeva în spatele capului, gata parcă să explodeze. În timp ce așteaptă, îi scrie un mesaj lui Martin – vârfurile degetelor înroșindu-i-se de frig.

Am făcut o chestie ciudată acasă la taică-meu.

Îi povestește despre parfumuri și despre creme. Urmează o scurtă pauză, apar cele trei puncte, iar Celie crede că o să-i spună că e un monstru sau că nu vrea să mai vorbească niciodată cu ea. Poate că o să facă la fel ca Mina și ca fetele și o s-o ignore și el. Punctele rămân acolo atât de mult timp, încât Celie ajunge să regrete că i-a spus.

Apoi apare mesajul lui Martin:

Când mama s-a cuplat cu tatăl meu vitreg, am umblat în sertarul ei, i-am luat toate anticoncepționalele și le-am aruncat pe fereastră, în grădi-

na vecinilor. Cred că mi-am închipuit că în felul ăsta o să-i opresc și n-o să mai facă nimic. În schimb, m-am ales cu un frățior. Ha-ha!

P.S. Dar nu am mai văzut nici un pui de vulpe anul ăsta, deci cine știe ce s-a întâmplat?

O face să râdă și se simte mai puțin ciudat, dar, peste câteva momente, sentimentul de anxietate revine, ca un nod mare în stomacul ei, ca și cum s-ar aștepta să se întâmple iar ceva îngrozitor.

E aproape cinci când se deschid ușile școlii primare și copiii încep să se reverse afară din clădire, trăgând ghiozdane după ei sau strângând câte o foaie în mână. Locul de joacă s-a umplut între timp de părinți, iar Celie își ține capul plecat, gluga trasă și ochii în telefon, ca să nu fie nevoită să vorbească cu cineva care să o știe de pe vremea când venea aici și care să comenteze cât de mult a crescut ori să spună alte tâmpenii de-astea de adulți. Așa că nu-și dă seama din prima clipă că Violet, când se apropie, nu este singură. Lângă ea, ținând-o de mână și cu un zâmbet larg pe toată fața, este Gene, care schimbă câteva cuvinte cu doamna Tugendhat. Profesoara își apasă o mână pe piept ca și cum ar încerca să-și țină inima să nu sară de acolo. Vorbesc preț de câteva clipe, iar Gene încuviințează viguros din cap, apoi își pune mâna pe brațul doamnei Tugendhat și, când în sfârșit pleacă, aceasta își atinge brațul, fără să pară măcar că e conștientă de gestul pe care-l face.

– Hei, puștoaico! zice Gene, trăgând-o pe Celie spre el ca s-o îmbrățișeze.

Mereu face așa, ca și cum nici măcar n-ar observa dacă vrei sau nu să fii îmbrățișat.

– Credeam că ești plecat la filmări.

Face o grimasă ciudată preț de câteva clipe. Apoi zâmbetul revine.

– Sunt! Dar am terminat ceva mai devreme și îmi era dor de voi, așa că m-am gândit să trec pe aici și să vă conduc până acasă. Nu pot să stau mult, trebuie să mă întorc la lucru, dar voiam să vă văd mutrițele astea turtite.

Și, deși este groaznic de enervant și poartă tricoul ăla cretin cu Greateful Dead care-l face să pară un hipiot bătrân, Celie simte ceva înăuntrul ei prăbușindu-se de ușurare.

CAPITOLUL 32

Lila

– Și? Ce ai de gând să-i spui?

Eleanor și Lila sunt la lansarea unei noi game de produse de machiaj. Lui Eleanor i se trimit suficiente mostre gratuite cât să-și poată deschide propriul butic și Lila e mereu bucuroasă să primească ceva gratis, mai ales că habar nu are ce mai este acum la modă. Se află într-o încăpere în stil georgian, cu ferestre care se întind din tavan până în podea, iar câteva persoane care sunt, evident, modele în afara serviciului împart pahare de șampanie și aperitive minuscule, cele mai multe imposibil de recunoscut. La marginea încăperii, oamenii stau în fața unor oglinzi luminate, încercând testerele gratuite pe fundalul unei muzici ambientale. Eleanor combină trei nuanțe diferite de fond de ten pe obrajii Lilei, oprindu-se și încruntându-se în timp ce Lila privește cu jind după porțiile micuțe de pește cu cartofi prăjiți în conuri de hârtie care trec prin fața lor, însă nu suficient de aproape ca să poată ajunge la ele.

A petrecut o săptămână întreagă încercând să se hotărască ce să-i spună lui Gabriel Mallory când o să-l vadă. I-a ignorat mesajele – în ultimele două îi sugera să iasă la cină, iar într-unul îi spunea *dolcezza* – și a inventat un termen-limită la carte ca să evite să se ducă la școală după Violet. S-a simțit îngrozitor timp de două zile, apoi s-a trezit cu mintea limpede, doar cu o furie arzând mocnit în ea. E furioasă pe el, pe duplicitatea lui și e furioasă pe ea însăși pentru că nu și-a dat seama de jocul lui.

– Nu știu. M-am gândit puțin la asta (de fapt, numai la asta se gândește în fiecare clipă în care e trează) și cred că vreau să-l întreb ce și-a imaginat că face. Cum mama naibii a putut să creadă că eu și Jessie n-o să ne întâlnim până la urmă și n-o să vorbim una cu cealaltă?

– Și Jessie e doar una despre care știi.

S-a gândit și Lila la asta. Se tot gândește la ce a spus Gabriel despre fosta lui soție, că „vedea lucruri care nu erau acolo“, la faptul că părinții Victoriei nu mai vor să stea de vorbă cu el. Așteaptă ca Eleanor să ia un tampon de bumbac, pe care i-l trece cu atenție pe sub ochi.

– Mă gândeam să-i scriu o scrisoare. Să-i spun cât de oribil m-a făcut să mă simt și cum am presupus că eram amândoi prea maturi pentru rahaturi de genul ăsta.

– Vorbești precum cineva care nu a intrat niciodată pe un site de dating.

– E chiar așa de rău? exclamă Lila, clipind îngrozită spre Eleanor.

– E o adevărată junglă. Dacă jungla ar fi populată de personaje duplicitare, ferchezuite și toxice. S-ar putea să fie de preferat jungla autentică. Oh, nu! Nu nuanța asta! Arăți ca Maria Antoaneta.

– Crezi că o scrisoare e o idee proastă?

Eleanor ia un ruj, îi scoate capacul, apoi îl testează pe dosul palmei.

– Problema este că îl tratezi ca pe o persoană care a) o să se obosească să-ți citească scrisoarea și b) o să se gândească la ce a făcut. Tot ce mi-ai povestit sugerează că nu e genul nici într-un caz, nici în celălalt. Închide gura!

Lila așteaptă ca Eleanor să o dea cu ruj.

– Așa că scapă basma curată?

– Nu. În primul rând, pentru că o să-i spui și acestei Jessie. Oh, da, ăsta arată mai bine!

Se trage în spate și dă aprobator din cap.

Asta e partea grea. Lila vrea să-i spună lui Jessie, pe care a plăcut-o din prima clipă. În mod clar, nu are nici o vină în toată povestea asta. Simte un fel de responsabilitate de soră mai mare față de această femeie – și ea e tot mamă singură, și ea e dusă de nas. Dar dacă Jessie n-o s-o creadă? Dacă o s-o considere pe Lila vinovată? Pentru că, în mod evident, se întâlnea cu Gabriel dinaintea ei. Dacă povestea asta o să creeze încă o dramă pe terenul de joacă din fața școlii? Gândul că toată lumea ar putea afla de această ultimă umilire – că femei precum Philippa Graham sau Marja o să vadă că a fost trădată de încă un bărbat – este prea greu de suportat.

Eleanor îi întoarce scaunul, ca Lila să se poată vedea în oglindă. Arată chiar bine, observă Lila, de undeva, de departe.

– Pur și simplu... nu știu dacă pot.

– De ce? E o nuanță foarte discretă.

– Nu asta! Să-i spun lui Jessie.

Eleanor își dă ochii peste cap.

– Și așa se perpetuează patriarhatul.

– Oh! Acum sunt responsabilă pentru oprimarea tuturor femeilor?

– Dacă nu-i spui, ești responsabilă pentru două dintre ele.

– Ah! Cum ajungem să fim noi responsabile pentru ce lasă în urmă niște bărbați care se poartă ca niște nenorociți?

Eleanor nu spune nimic.

– Ce?

– Nu sunt sigură că ești *complet* lipsită de vină în situația de față.

– I-am cerut scuze lui Jensen.

Eleanor ridică din umeri.

– Mie, personal, mi s-au părut niște scuze superficiale.

– Crezi că ar fi trebuit să spun mai mult?

– Hm... *Da?*

Lila se gândește la asta în timp ce se întorc spre stația de metrou. Asta a fost partea cea mai rea – și probabil motivul pentru care nu s-a simțit atât de distrusă de sfârșitul poveștii cu Gabriel pe cât s-ar fi așteptat. A fost atât de obsedată de cioara de pe gard, în persoana lui Gabriel Mallory, încât nu s-a mai gândit deloc la vrabia din mână, la bărbatul mult mai bun ale cărui sentimente le-a călcat în picioare. De câte ori și-l amintește citind capitolul ăla scos la imprimantă, de câte ori revede șocul de pe chipul lui, simte o rușine atât de profundă, încât îi coboară aproape până în tălpi. E o senzație oribilă, care o îngheață, ca un frig care-ți intră în oase în cea mai cumplită zi de iarnă.

– Nu cred că o să stea de vorbă cu mine.

– Atunci trimite-i un mesaj lung, în care îi explici cât de idioată ai fost, asumă-ți întreaga responsabilitate pentru tot ce-ai făcut și spune-i că speri că într-o bună zi o să te ierte, mai ales că n-o să mai publici cartea. Se întoarce să se uite la Lila și se oprește o clipă. Ai anulat contractul, nu?

Lila face o grimasă.

– Oh, Lila! Pentru Dumnezeu!

Problema e că Lila nu știe cum s-o facă. Știe că trebuie să anuleze cartea. Contractul a ajuns în cutia ei poștală, urmat câteva zile mai târziu de un reminder digital care-i amintea vesel să nu uite să-l semneze. Îl deschisese, se uitase la suma cu atât de multe zerouri și-i venise să plângă. Nu are nici o altă cale de a câștiga bani – nu câți bani îi trebuie ca să întrețină pe toată lumea. A luat în calcul mii de alternative, dar toate ideile care-i vin îi par nepotrivite până și ei. Dan i-a redus pensia alimentară, economiile ei au ajuns atât de jos încât abia dacă-i mai ajung de benzină și nu are idee din ce vor putea să trăiască ea și fetele. I-a trimis săptămâna trecută un cec lui Jensen pentru ultima tranșă de plată la grădină. El nu i-a răspuns ca să-i confirme că l-a primit și Lila n-a fost surprinsă. Dar au fost ultimii bani pe care i-a încasat din drepturi de autor și nu s-a simțit în stare să-i ceară lui Bill, ținând cont că el nici nu mai vrea să locuiască împreună cu ele.

Nu are încotro, își spune. Va trebui să vândă casa. Și cumva acest gând se combină cu furia rece a ultimelor două luni, iar Lila reușește în sfârșit să găsească energia de a face ceva.

– Bună. Mă întrebam ce mai faci.

Lila a găsit numărul lui Jessie pe grupul de WhatsApp al școlii. S-a arătat interesată să vină la magazinul ei și să cumpere materiale pentru lucrări artistice. E o minciună, dar suna mai bine decât „Aș vrea să vin și să-ți smulg inima din piept cu mâinile goale". A ajuns cu patruzeci de minute mai devreme de ora la care trebuie să se ducă să o ia pe Violet și acum stă în magazinul micuț, stivuit până-n tavan cu tuburi de vopsea, coli A3 și materiale pentru arte și meșteșuguri și respiră aerul în care se simte un ușor miros de terebentină.

– Mult mai bine, mulțumesc, spune ea, încercând să ignore nodul din stomac.
– Te-ai albit toată în cafenea. Ți se întâmplă des?
Jessie poartă un șorț de modă veche, bleumarin. Părul îi este ridicat cu agrafe, are un aer proaspăt și e foarte drăguță. Lila o privește cu coada ochiului în timp ce servește o clientă: o femeie în vârstă, care numără banii pentru două suluri de lână cu degetele chircite, afectate de artrită. Îi e ușor să-și imagineze cât de atrăgătoare i s-a părut lui Gabriel. Misterul este de ce a mai vrut pe altcineva în același timp.
– Vrei un ceai? Pot să dau o fugă în spate și să fac cât timp nu am clienți.
Lila refuză.
– De fapt, zice ea, trebuie să discut ceva cu tine.
Se pare că Jessie este suficient de perspicace cât să detecteze schimbarea din tonul ei. O privește îngrijorată pe Lila preț de câteva clipe, apoi iese din spatele tejghelei.
– Ce e? întreabă ea, direct.
– E foarte jenant.
– Spune!
Zâmbetul lui Jessie a dispărut.
– Durerea de cap care m-a lovit când... când neam cunoscut. N-a fost o durere de cap. A fost...
Lila înghite în sec.
– A fost doar o reacție în urma șocului în clipa în care ai menționat numele lui Gabriel Mallory. Pentru că...
Este oribil ce se petrece pe chipul lui Jessie. Parcă știe deja și toată fața ei o imploră pe Lila, fără cuvinte, să nu o spună.
– Eu... M-am văzut și eu cu el. Credeam că sunt doar eu.
Preț de câteva clipe, totul pare să împietrească în magazin.
– Gabriel... Gabriel s-a întâlnit *cu tine?*

Tot sângele i s-a scurs din obraji. Preț de o clipă, Lila se întreabă dacă așa a arătat oare și ea când Jessie i-a spus același lucru. Totuși, bănuiește că ea n-a fost la fel de fotogenică.

– În ce sens te-ai *văzut* cu el?

– Am făcut sex. Și vorbeam aproape în fiecare seară.

Gura lui Jessie se cască.

– De când?

– De vreo două sau trei luni. Iar chestia cu sexul s-a întâmplat... în ultima lună.

Amândouă tresar în clipa în care se aude clopoțelul de la ușă. Se întorc la unison și intră un bărbat în cămașă în pătrățele și pantaloni de culoarea somonului, ținând în mână o listă. O privește cu ochi mijiți, apoi se uită la ele.

– Îmi trebuie niște *goașe.* Așa se pronunță?

El le zice *goașe.*

Urmează o tăcere scurtă.

– *Guașe,* spune Jessie, amorțită. Sunt aici.

Îl conduce pe bărbat până într-un colț al magazinului, unde toate vopselurile sunt expuse în tuburi mici și albe.

– Să nu vă duceți până acolo, acelea sunt acuarele.

Se întoarce la Lila. Încă are o expresie rigidă, de șoc.

– Dar ce a...

– Care e diferența? bubuie vocea bărbatului din cealaltă parte a magazinului, uitându-se la tuburi.

– Poftim?

– Între guașe și acuarele. Se pot amesteca? Sunt pentru soția mea. Eu nu mă pricep. Dacă mă gândesc bine, nu se pricepe nici ea. Încearcă să-și găsească un hobby pentru sănătatea mintală. I-am spus că ar fi mai ieftin un Valium, dar se pare că medicul ei este de altă părere. Ha-ha!

E încântat de propria glumă. Jessie clatină încet din cap.

– Hm... Guașele se aseamănă cu acuarelele, dar sunt mai puțin opace. Au un procent ridicat de cretă, spune ea, ca și cum ar recita cuvintele.

– Sunt mai ieftine?

– Ce?

– Care sunt mai ieftine?

– Depinde.

Jessie se întoarce brusc spre Lila, cu o expresie uluită.

– Ești *sigură?*

– Că m-am culcat cu el? Hm, da.

– Care? repetă bărbatul.

Pierzându-și răbdarea, Jessie își îndreaptă din nou atenția spre el.

– Depinde de marcă. Prețurile sunt afișate la raft.

Stă împietrită în loc, cu mâinile atârnându-i pe lângă ea, aparent încă încercând să digere vestea pe care i-a dat-o Lila.

– Îmi pare atât de rău, zice Lila. Evident, dacă aș fi știut că are pe altcineva, nu m-aș fi apropiat de el.

– Nu a spus nimic despre mine?

– Nici un cuvânt.

Și asta pare să o rănească pe Jessie mai mult decât orice altceva. Lila nu se poate abține. Ezită o clipă, apoi spune:

– Trebuie să te întreb ceva. Îți spunea într-un anumit fel? Altfel decât pe nume.

Bărbatul face doi pași înapoi spre ele.

– Puteți să-mi spuneți unde găsesc ocru ars?

Jessie strânge din ochi.

– Este un galben mai portocaliu, spune ea, arătând cu mâna spre un raft din spate. Toate au etichete.

Apoi revine la Lila.

– Îmi spunea *Carina.* Înseamnă *drăguță.* Era un alint între noi.

– Mie-mi spunea *Bella.* Era alintul meu.

– *Bella,* repetă Jessie.

– Și cadmiu?

– *Pe raft!* spune Jessie, mai tare de data asta. Apoi, adresându-i-se Lilei: Dar nu înțeleg. Mă văd cu el de aproape un an.

– Îți jur că nu a spus nici un cuvânt! Am crezut… Am crezut că încă nu a trecut peste moartea soției lui.

– Și eu la fel.

– Mă scuzați că vă întrerup conversația, dar trebuie să găsesc culorile astea.

– S-a culcat cu noi amândouă în același timp?

– Așa se pare.

– Ah!

Chipul lui Jessie e o mască de durere.

– A trebuit… A trebuit să-ți spun. Evident, eu nu vreau să-l mai văd niciodată, așa că tu hotărăști ce vrei să faci, dar n-am putut să te las să mergi mai departe fără să știi cu cine ai de-a face.

– Dumnezeule! A ales *două mame de la aceeași școală?*

Vocea lui Jessie se ridică o octavă, pe măsură ce înțelege întreaga situație.

– Albastru-închis?

Bărbatul apare lângă ele. Jessie se întoarce ca și cum abia atunci l-ar vedea pentru prima oară. Îi privește intens fața lată, ca o floare, apoi îi smulge lista din mână. Se duce cu pași apăsați la etajeră și, aproape fără să se uite, scoate de pe raft douăsprezece culori diferite, atrăgând un *Asta-i culmea!* din partea bărbatului. Se întoarce la casă, le introduce, apoi întinde mâna.

– 59,45.

– 59 de lire? O grămadă de bani pentru niște vopsele.

Scoate portofelul cu inima îndoită.

– Gândiți-vă că e o investiție în sănătatea mintală a soției dumneavoastră. Și, credeți-mă, dacă o faceți fericită atât de ușor, sunteți un bărbat norocos, zice Jessie, dar nu zâmbește.

Bărbatul pare ușor îngrijorat. Îi întinde cardul de credit, acceptă punga oferită și pleacă. Lila și Jess rămân în tăcere în magazinul micuț, urmărindu-l cum se îndepărtează cu pas iute și privind peste umăr.

– Pe toți dracii! spune Jessie, prăbușindu-se și arătând de parcă ar vrea să plângă.

– Știu.

– El știe că știi?

– Nu încă. Dar o să afle.

– La naiba! Nu pot să plec de la magazin.

Jessie își apasă palmele pe față. Umerii ei se scutură o singură dată și suspinul pare să-i zgâlțâie tot corpul. Lila o compătimește sincer.

Apoi Jessie își coboară mâinile și-și șterge repede ochii.

– Ah, ah... Ridică privirea și chipul i se dizolvă într-o expresie de dezamăgire. Știi ce e cel mai rău? Eram bine înainte să-l întâlnesc. Îmi trăiam viața; mă trezeam fericită aproape în fiecare zi, doar eu, copilul, magazinul... Eram bine. Și el m-a dărâmat de pe raftul ăsta. Mă făcea să mă simt în al nouălea cer preț de cinci minute, apoi să mă întreb tot timpul dacă sunt suficient de bună, parcă eram goală când nu eram cu el. Viața mea era ca un roller-coaster – fericită, tristă, nesigură, în al nouălea cer. Se uită la Lila și clatină din cap. Acum mă simt ca o idioată... Și pentru ce?

O să scrie o scrisoare, își spune Lila. Ba nu, două scrisori. O s-o ia pe Violet, o să se ducă acasă și o să-i scrie lui Jensen – o să-și ceară scuze într-un mod mult mai detaliat și mult mai sincer. Apoi o să-i scrie lui Gabriel, o să-i spună că știe și o să-i atragă atenția că a rănit două femei bune, care-l plăceau sincer și care nu meritau așa ceva. O să-i scrie o scrisoare ca să nu fie nevoită să poarte discuția asta în public, sub privirile Philippei Graham, ale Marjei și ale celorlalte, apoi n-o să-l mai bage niciodată în seamă, în nici un fel. Dar o să știe ce a făcut, pentru că Lila n-o să ezite să i le enumere pe toate: durerea ei, durerea lui Jessie, modul oribil și prefăcut în care s-a purtat și prin care le-a scăzut stima de sine.

Merge pe jos cele douăzeci și trei de minute până la școală, calculând în minte ce o să-i spună, alegând cuvintele potrivite, în așa fel încât să-l facă să-și analizeze comportamentul, să și-l pună la îndoială, să se pună la îndoială pe sine însuși – așa cum au făcut ele. O să fie ca Estella Esperanza – discretă, concentrată, letală. O să acționeze fără ca altcineva din jur să-și dea seama că s-a întâmplat ceva. Încă încearcă să găsească cele mai bune cuvinte prin care să-și exprime dezamăgirea, când deodată se oprește brusc în clipa în care trece pe lângă Lebăda și Rața, localul de lângă farmacie, care are câteva mese afară pe trotuar. E înnorat și, în perioada asta a anului, doar câteva mese sunt ocupate. Însă cea din capăt îi atrage atenția Lilei. Pentru că acolo, așezat lângă o femeie și cu mâna întinsă lejer pe masă în fața lui, este Gabriel Mallory.

Ceva înăuntrul ei împietrește, parcă o face să prindă rădăcini. Îi privește o clipă pe cei doi râzând împreună. Femeia are 30 și ceva de ani, păr negru și cârlionțat și un pulover negru, pe gât. Îl privește cu ochi mari, adoratori, întinde mâna și-i atinge ușor

brațul, ca și cum nu ar suporta să fie atât de aproape de el fără un contact fizic. Gabriel se uită la ceas și zice ceva, apoi arată în direcția școlii. Iar felul în care arată femeia în timp ce el vorbește îi frânge inima Lilei – zâmbetul înțelegător, durerea din ochii ei că trebuie să se despartă. Lila traversează și se duce la masa lor.

– Bună, Gabriel, spune ea veselă.

Abia dacă tresare un mușchi pe chipul lui. Arată ca și cum ar fi bucuros că o vede, așa cum te bucuri, poate, să saluți un vecin. Se ridică pe jumătate din scaun și-i pune o mână pe braț. Poartă puloverul albastru din cașmir care Lilei îi place în mod deosebit.

– Lila! Ce plăcere să te văd!

– Te duci să o iei pe Lennie de la școală?

– Da. Tocmai terminam ceva de băut. Am reușit să termin treaba mai devreme, așa că m-am gândit să-i fac o surpriză.

Femeia se uită lung la Lila, cu acel zâmbet pe care-l afișezi când nu ți-e clar ce relație este între tine și persoana pentru care ai făcut o fixație.

– Fiica Lilei merge la aceeași școală cu Lennie, explică Gabriel, întorcându-se pe jumătate spre însoțitoarea lui.

Lila analizează preț de câteva clipe felul în care tocmai a descris-o.

– Da, eu sunt Lila. Mă bucur să te cunosc, spune ea întinzând o mână pe care femeia i-o acceptă. Iar tu trebuie să fii... *Divina?*

Zâmbetul femeii pălește.

– Poftim?

– Hm. Stai să ghicesc! Poate *Superbosa?* Există cuvântul ăsta? Poate că e doar o versiune. Frumoasă? Sexy?

Privirea femeii alunecă spre Gabriel, apoi revine la Lila. Zâmbetul lui Gabriel dispare.

– Oh, iartă-mă! Lila clatină din cap ca și cum ar fi făcut o prostie. Doar că, pentru Gabriel, eu sunt *Bella.* Și recent am cunoscut întâmplător altă prietenă specială a lui Gabriel, pe *Carina* – asta înseamnă *drăguță,* apropo. Am stat puțin de vorbă, am schimbat impresii, iar acum suntem curioase să aflăm cine mai face parte din clubul nostru exclusivist. Poate nu chiar atât de *exclusivist* pe cât crezuse fiecare dintre noi. Dar, hei, vă las să vă terminați băutura! Face veselă cu mâna și începe să se îndepărteze, apoi se oprește brusc și se răsucește pe călcâie, cu un deget ridicat. Coboară vocea și adaugă în șoaptă: Oh! Și dacă ai trecut de faza cu mesajele intermitente, poate că n-ar strica să-ți faci niște teste. Lui Gabriel nu-i plac deloc prezervativele. Pa!

Se pare că Lila nu are chef să scrie două scrisori. La urma urmei, și efortul emoțional pe care-l poate depune o femeie are o limită.

CAPITOLUL 33

Jensen,

Am început scrisoarea asta de opt ori și încă nu sunt sigură că o să-mi iasă așa cum aș vrea. Așa că o să spun pur și simplu: îmi pare rău. Am făcut o eroare de judecată colosală, am pierdut din vedere cine eram și nu am avut nici cea mai mică intenție să te rănesc prin ce am făcut, dar te-am rănit, iar ăsta e un regret cu care va trebui să trăiesc. Înțeleg că ai mers mai departe – sper, sincer, că ești fericit –, dar cel puțin vreau să știi că nu o să public ce am scris despre tine. Nimic. Anulez toată cartea. Și îmi pare rău că modul frivol în care am descris acea noapte, care a

fost, de fapt, minunată, ți-a provocat durere. Tu ai fost atât de bun cu mine și cu familia mea, iar eu te-am răsplătit în cel mai urât mod cu putință.

O să te rog un singur lucru: indiferent ce crezi despre mine, te rog, nu lăsa asta să-ți afecteze relația cu Bill. El nu a avut nici o legătură, trece printr-o perioadă grea și i-ar prinde bine un prieten. Mai exact, i-ar prinde bine să te aibă pe tine lângă el.

Încă o dată, îmi pare atât de rău!

Lila x

Lilei i-a luat toată ziua să scrie scrisoarea asta. A stat la birou, privindu-și stiloul, aranjând și rearanjând cuvintele, și tot nu sună așa cum ar vrea. Are senzația că lumea e plină de oameni care se trădează unul pe celălalt sau care-și greșesc unul celuilalt, iar când în sfârșit așterne cuvintele pe hârtie, o face doar pentru că vrea să simtă că nu e și ea unul dintre acei oameni. Că ea măcar poate să-și admită greșelile și comportamentul îndoielnic și să-și ceară scuze. Încearcă să nu se gândească la celălalt motiv: că e bântuită de felul în care Jensen s-a uitat la ea, că îi simte lipsa în orice moment. Că i s-a strâns inima în clipa în care noua lui prietenă i-a cuprins posesiv brațul și l-a luat de lângă ea. Se simte precum cea mai proastă persoană din univers, dar nu pentru că Gabriel a păcălit-o, ci pentru că a fost prea proastă să vadă ce era chiar în fața ei: acest om bun, amuzant, cinstit, care o privea ca și cum ar fi fost senzațională, care a atins-o ca și cum ar fi venerat-o. Își amintește cum i-a fost absolut imposibil să nu fie ea însăși când era cu el. Cum a făcut-o să râdă. Sentimentul puternic înrădăcinat că totul era în ordine când el era acolo. Ce a fost în capul ei?

Vântul s-a întețit în timpul zilei, iar Lila se îndreaptă spre cutia poștală cu rafalele suflându-i în față.

Ploaia pare să cadă într-un unghi ciudat, aproape orizontal, iar Lila lasă capul în jos, cu senzația că vremea este cumva în ton cu starea ei de spirit. Acum, când nu mai e obsedată de infatuarea ei stupidă, a rămas doar cu gândul că i-a făcut ceva îngrozitor unui om bun și că a pierdut o șansă reală.

I-a citit scrisoarea lui Eleanor înainte să o trimită, iar Eleanor a murmurat *Bine, bine,* așa cum face un profesor satisfăcut de lucrarea unui elev. Dar un gând tot nu-i dă pace: de ce ar crede Jensen cuvintele ei, când tot prin cuvinte l-a rănit deja atât de puternic? Lui Gabriel i-a fost ușor să-i ofere cuvintele pe care a crezut că le vrea, dar au fost cuvinte goale în cel mai bun caz, înșelătoare în cel mai rău. Și acesta este adevăratul motiv pentru care i-a trebuit atât de mult timp să scrie o simplă scrisoare: nici ea nu mai e sigură că are încredere în cuvinte – sunt periculoase, au puterea să se inflameze. Tot ce contează cu adevărat este cum te face cineva să te simți, iar ea l-a făcut pe Jensen să se simtă oribil.

Dan i-a trimis un mesaj cu o seară în urmă, în care i-a spus că Marja a fost internată și că n-o să poată lua fetele în zilele următoare. Era un text sec, fără detalii. Lila a oftat în sinea ei, dându-și seama că era doar alt semn că prima lui familie avea să fie de acum înainte pe locul secund. O să le spună fetelor că este foarte ocupat la muncă; nu are rost să știe și ele cât de mult au scăzut ca prioritate pentru tatăl lor. O să le apere de asta cât de mult o să poată.

Pune scrisoarea în cutia poștală și se întoarce spre casă, cu Truant lipit de călcâiele ei. Nu-i place ploaia și-i aruncă priviri jalnice de la celălalt capăt al lesei.

– Știu, dragule, îi murmură ea, ridicându-și gulerul. Nici mie nu-mi place.

Gabriel, Dan, Gene. Atât efort ca să îndrepte dezastrul lăsat în urmă de orgoliile lor fragile.

Totuși, vântul are ceva exaltant, își dă ea seama în timp ce merge; aduce cu el schimbarea, energia. Lila își ridică fața și simte înțepături pe obraji, privește frunzele alergându-se în cercuri, umbrelele trecătorilor întorcându-se pe dos. Își amintește ce i-a spus lui Gabriel la terasă, chipul femeii când a numit-o *Superbosa.* Scoate un chicotit involuntar. Eleanor se tăvălise pe jos de râs când îi povestise.

Un coș de plastic alunecă pe trotuar în față, iar Lila și Truant se opresc și-l lasă să treacă. O să-și găsească ea calea prin furtuna asta. A trecut prin altele și mai rele. O să-l convingă pe Bill să vină acasă. O să găsească altă metodă de a câștiga bani și o să găsească o locuință mai ieftină. O să supraviețuiască, așa cum a supraviețuit întotdeauna. Dacă ultimele lucruri i-au confirmat ceva, acesta e faptul că singura persoană în care te poți încrede cu adevărat ești tu însuți.

Lila își îndreaptă umerii, trage încă o dată aer în piept și, cu o nouă hotărâre în pasul apăsat, se îndreaptă spre casă.

Fetele sunt ciudat de liniștite în seara asta. Poate că furtuna dezlănțuită de afară face ca mica lor casă să li se pară mai primitoare sau poate că au avut o zi rezonabilă și nu simt nevoia să se plângă de ceea ce e drept și ce nu este. Celie, care pare ușurată că nu va mai trebui să se ducă la Dan în viitorul apropiat, lucrează la niște benzi desenate; acoperă lucrarea cu brațul când Lila îi aduce o cană de cacao în cameră, apoi și-l dă totuși laoparte și-i zice că e pentru Clubul de Animație. Lila privește desenele complicate și ar vrea să sară în sus de bucurie, însă doar încuviințează din cap și spune pe un ton aprobator atent calculat că arată foarte bine și încearcă să nu pară prea entuziasmată – altfel, fiica ei ar putea să-și schimbe instantaneu părerea.

Violet e la parter, se uită pe Youtube la un episod vechi din *Escadronul Stelar Zero*. A devorat deja trei sezoane întregi. Lila o privește cu coada ochiului în timp ce gătește, sperând că se uită pentru că îi place serialul și nu doar pentru că îi e dor de bunicul ei. Lila nu a mai luat legătura cu Gene de când a plecat. La ce bun? Îi cunoaște prea bine jocul – o să spună că îi pare rău, o să le farmece pe fete, o să-și facă loc înapoi în casă cât o să-i convină, apoi o să plece iar. Tuturor le e mai bine fără el. Gătește pui la cuptor cu piure de cartofi – preferatul fetelor –, poate pentru a demonstra și prin asta că nu au nevoie de altcineva ca să ducă o viață bună, și mănâncă într-o atmosferă plăcută, așezate în jurul mesei și ascultând ploaia bătând în geam, iar Celie reușește să reziste o întreagă jumătate de oră înainte să se ridice și să se întoarcă în camera ei.

Lila termină de spălat vasele, când sună telefonul. Nu recunoaște numărul și, la început, privește ecranul, gândindu-se dacă să răspundă sau nu.

– Alo? spune ea în cele din urmă, scoțându-și mănușile de cauciuc.

Penelope are vocea întretăiată.

– Oh, Lila! Slavă Cerului! Trebuie să vii cât mai repede la spital! E vorba de Bill.

Lila se învârtește bezmetică prin casă, încercând să-și găsească geanta, cheile, o haină, cu Truant pe urmele ei – câinele a simțit schimbarea în atmosferă și acum este convins că apocalipsa e iminentă. Reușește să-și adune toate lucrurile și bate la ușa lui Celie. Celie încă e absorbită de desenul ei, iar când Lila deschide ușa, ridică privirea ca și cum ar ieși dintr-o transă.

– Hm, trebuie să plec puțin. Ai tu grijă de Violet?

– De ce? Unde te duci?

Nu vrea să-i spună fiicei ei. Nu vrea să-i transmită nimic din ce a simțit în vocea lui Penelope – frică, groază. Se suspectează că a făcut atac de cord, i-a spus printre suspine. Se dusese la el pentru că nu-i răspunsese la telefon toată după-amiaza și îl găsise. Ambulanța venise prea greu, ajunseseră mult prea târziu la spital.

– Doar să...

– Mamă!

Celie o privește fix.

– E vorba de Bill. Penelope s-a dus cu el la spital. Nu am vrut să te sperii. Vede frica pe chipul lui Celie și momentul în care fiica ei trage aer în piept. Penelope e cu el. Dar cred că ar trebui să fiu și eu acolo.

– Bine, zice Celie. Du-te! Sună-mă când ajungi!

Ceva din curajul fiicei ei, expresia hotărâtă care-i apare numaidecât pe chip, deși ochii îi sunt măriți de îngrijorare, face ca Lilei să-i crească inima în piept. Face un pas în față și o îmbrățișează strâns pe Celie. Îi simte mirosul părului, simte mâinile fiicei ei cuprinzând-o câteva clipe de talie.

– Și spune-i că îl iubesc.

– O să-i spun. Sigur că o să-i spun. Te sun imediat ce aflu ceva. O să fii în regulă singură?

Celie se trage înapoi.

– Mamă, am 16 ani.

– Știu. Ai grijă să nu deschizi ușa! Nimănui. Dacă e pană de curent, cutia cu siguranțe este sub scări. Sună-mă și o să-ți explic ce să faci! Sau, dacă e pană de curent pe toată strada, va trebui să cauți pe net. Oh, și sunt lumânări în cutia de sub chiuvetă. Să nu folosești cuptorul și să nu aprinzi...

– Mamă, du-te!

Lila pleacă. O să ia mașina până la spital. Ar fi imposibil să găsească un taxi pe vremea asta. Se roagă doar ca bătrânul Mercedes să pornească. Închide ușa casei, simțind cum vântul îi ridică părul, asurzită

de țiuitul continuu din urechi. Iar când se întoarce, înțepenește pe treptele de la intrare. Copacul mare din capătul aleii ei, ale cărui ramuri îi încadrau elegant casa și despre care Jensen i-a spus că e uscat, e întins la orizontală, blocând complet accesul pe alee. Pare atât de improbabil, încât mintea Lilei nu înțelege de la început ce s-a întâmplat. Ramurile mai lungi atârnă peste acoperișul Mercedesului, acoperind geamurile. Va trebui să sară peste trunchiul copacului ca să ajungă pe trotuar.

Peste creierul Lilei pare să se fi lăsat o ceață. „Gândește!", își spune. „Gândește!" Dan e la spital, cu Marja. N-o s-o poată ajuta. Eleanor nu are mașină. Încearcă să cheme un Uber, dar aplicația îi spune că nu există mașini disponibile în zona ei, dar că vor continua să caute. Simte panica urcându-i în piept.

– Pe toți dracii! strigă, apoi închide strâns ochii și numără până la cinci.

Și sună.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Îmi pare atât de rău! Doar că... nu am avut pe cine altcineva să sun.

– E în regulă.

Jensen nu arată ca și cum ar fi în regulă. Nu se uită la ea când vorbește, își ține privirea ațintită în față, în timp ce ștergătoarele de parbriz se mișcă ritmic dintr-o parte în alta. A ajuns în șapte minute după ce l-a sunat, a coborât din camionetă, s-a uitat pieziș la copacul căzut și i-a deschis ușa din dreapta.

– Ar fi trebuit să chem pe cineva să se uite la copac. Dar, cu toate pe cap, nu m-am mai gândit și la asta.

Jensen nu spune nimic. Rareori i s-a întâmplat Lilei să vadă pe cineva atât de concentrat la condus.

Telefonul îi arată că o să le ia șaptesprezece minute să ajungă la spital. Are senzația că întreg trupul îi vibrează de neliniște. Aude întruna frica din vocea lui Penelope, își imaginează mii de scene în spatele cuvintelor *l-am găsit.*

„Te rog să fii bine, Bill!“, îl imploră ea în gând. „Te rog să fii bine! Putem să rezolvăm totul dacă o să fii bine.“

– Unde sunt fetele? întreabă el în timp ce se apropie de spital.

– Acasă.

– E cineva cu ele?

– Nu. Dar n-o să pățească nimic. Au câinele. Și Celie a primit instrucțiuni precise să nu deschidă ușa.

Jensen încuviințează din cap și trece cu mașina pe lângă bariere, înspre intrarea principală, care strălucește asemenea unui portal spre o lume a durerii. Încetinește camioneta și oprește. Continuă să privească fix în față, ca și cum n-ar suporta nici să se uite la ea. Lila simte cum i se strânge inima.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet. Încă o dată, îmi pare rău că a trebuit să apelez la tine, mai ales după... tot.

Jensen clatină din cap.

– Să-mi spui și mie cum este, zice el. Și sună-mă dacă ai nevoie să te duc înapoi acasă!

– Nu vreau să te mai deranjez. Deja ți-am întrerupt...

– Sună-mă, zice el scurt.

Apoi așteaptă în tăcere ca ea să deschidă portiera și să coboare din mașină. Lila aleargă spre ușile glisante și aruncă o privire peste umăr, ca să vadă cum farurile din spate dispar în întuneric.

Bill e singur într-o rezervă de la al treilea etaj. Lilei îi ia ceva timp s-o găsească – aleargă pe coridoare

luminate cu benzi de neon, își face loc printre medicii care merg în grupuri sau strâng dosare la piept. În sfârșit, îl localizează la Unitatea de Îngrijire Coronară și îl vede mai întâi prin fereastra mică a ușii, întins pe pat, imobilizat, cu o mască pe față și conectat la o sumedenie de fire. Penelope este alături, aplecată asupra lui, cu o expresie încordată pe chipul slăbuț. Întoarce capul în clipa în care aude ușa și Lila vede că îi ține o mână între mâinile ei.

Simte liniștea întreruptă doar de sunetul intermitent al monitoarelor.

– Cum e?

– Stabil. I-au făcut o cate... cateterizare cardiacă? Și ECG sau EKG ori ceva de genul ăsta. Oh, nu mai țin minte! I-au dat multe medicamente.

Vocea îi e joasă și-i tremură.

Pieptul expus al lui Bill arată îmbătrânit și e acoperit de tot felul de petice groase din care ies fire încurcate ca niște spaghete, iar de la brâu în jos e acoperit cu o pătură subțire. Cea mai mare parte a feței e acoperită de mască și pare sedat. Degetele îi zvâcnesc uneori într-ale lui Penelope, iar ea îi răspunde de fiecare dată strângându-i mâna.

– Oh, Lila! Am crezut că l-am pierdut. Penelope începe să plângă, lacrimi tăcute îi curg pe obraji și încearcă să și le șteargă cu mâneca. Nici măcar nu vor să-mi spună dacă o să fie bine, pentru că nu sunt... nu sunt membru de familie.

– Bine, spune Lila, încercând să-și păstreze vocea calmă în timp ce asimilează realitatea îngrozitoare. Bine.

Penelope își îndreaptă spatele, face un efort să se adune și-i privește chipul lui Bill.

– Știu... Știu că toată lumea îl iubește. Dar mi se pare atât de crud să-ți găsești perechea după ce ai fost atât timp singură, un om pe care îl iubești, un

bărbat atât de minunat, cu atât bun-simț, doar ca să-ți fie luat brusc. Nu pot... Nu pot... Cedează, clatină din cap, apoi își revine. Îmi pare atât de rău! Sunt atât de egoistă. Știu că eu abia am intrat în viața lui, iar tu îl cunoști și îl iubești de...

Lila își pune ușor o mână pe umărul lui Penelope.

– Penelope. E în regulă. Ai voie să simți ce simți. Știu că și tu îl iubești.

Lila se apleacă și-i sărută fruntea lui Bill. Omul pe care-l cunoaște de aproape o viață întreagă pare să fie undeva departe de ele, într-un loc foarte îndepărtat. Parcă toate lucrurile care-l definesc pe Bill – spatele drept, aerul hotărât, sentimentul de securitate pe care-l transmitea întotdeauna – s-ar fi evaporat, lăsând în urmă doar o coajă, un bărbat bătrân și fragil.

– O să găsesc un doctor. Mă duc... Mă duc să caut un doctor. Mă întorc.

Lila iese din încăpere și închide încet ușa în urma ei. Rămâne nemișcată câteva clipe, simțindu-se copleșită. Apoi se duce la biroul asistentelor. Sunt trei femei acolo; una e aplecată peste un ecran și introduce ceva la o tastatură, iar celelalte două discută ceva cu vocile coborâte.

– Bună seara, spune Lila. Aș putea vorbi cu cineva despre Bill McKenzie? Atac de cord, rezerva C3. A fost internat în seara asta. Face o scurtă pauză, apoi zice pe un ton ferm: Sunt fiica lui.

Lila stă câteva ore la spital, timp în care află că Bill e stabil, că a suferit un infarct miocardic, că durata de timp care a trecut până când a primit tratamentul a fost probabil compensată de faptul că a avut prezența de spirit să ia aspirină când a simțit că încep durerile în piept, că așteaptă rezultatul mai multor teste, inclusiv unul pentru hemoragie craniană, și că o vor informa de îndată ce apare vreo schimbare. O

singură persoană are voie să rămână cu el peste noapte și Lilei i se pare greșit să o dea afară pe Penelope, mai ales că ea trebuie să se întoarcă la fete, așa că pleacă în cele din urmă, după ce Penelope îi promite că o să păstreze legătura.

Lila se întoarce acasă puțin după ora unu, amorțită și secată de orice sentiment. Nu se poate gândi dincolo de următorul pas: recepția spitalului are o linie directă către o companie de taxi, iar Lila mulțumește politicos când i se cheamă o mașină, apoi, când în sfârșit ajunge taxiul, se așază pe bancheta din spate și privește în gol pe fereastră. Furtuna s-a mai potolit, doar câte o rafală de vânt mai face tufișurile să se legene și grămezile de frunze să se împrăștie pe trotuare. Abia când se apropie de strada ei își amintește de copac, dar, cu tot ce s-a întâmplat, asta îi pare o glumă proastă a universului, așa că își spune că, la fel ca multe altele, copacul poate să aștepte până mâine. Pentru că Bill, bărbatul care i-a fost tată aproape întreaga viață, Bill, cel mai drăguț, mai consecvent și mai bun om din lume, zace pe un pat de spital, fără nici o garanție că o să-și revină, iar Lila nu știe ce să le spună copiilor ei. Asta e tot ce contează.

– Aici, vă rog, spune când ajung în partea ei de stradă și caută prin geantă niște bani cu care să plătească șoferul.

Când îi dă banii și-i zice să păstreze restul, omul se întoarce spre ea, îi zâmbește cu bunătate și îi spune:

– Sper să se facă bine. Oricine ar fi.

Lila ridică privirea spre el.

– Nimeni nu cheamă un taxi la spital la unu fără un sfert noaptea dacă nu a primit o veste proastă, spune el. Îi urez mult noroc!

Lila simte un nod în gât în fața acestui neașteptat gest de bunătate. Reușește să îngaime un *Mulțumesc* și coboară din taxi. Iar în clipa următoare se oprește, confuză. Copacul a dispărut. Ușa de la intrare se vede clar, la fel mașina ei. Copacul uriaș care a căzut mai devreme a dispărut cu totul, încât, preț de-o clipă, Lila se întreabă dacă nu cumva și-a imaginat totul. Dar nu, în partea dreaptă a casei ei, obturând ușa garajului, este acum o grămadă uriașă de lemne tăiate, pe care încă se văd urmele de fierăstrău electric. În stânga e o mare movilă de crengi. Când se uită la mașină, abia dacă zărește o îndoitură în acoperiș, vizibilă în lumina felinarului de pe trotuar. Lila se uită la cele trei lucruri fără să reușească să găsească vreo explicație, apoi intră în casă.

Truant e primul care o întâmpină – coboară în fugă scările, cu limba atârnată, și sare pe ea, încântat că s-a întors. Îi ține capul moale lipit de al ei preț de câteva clipe, șâșâind ca să-l potolească, dar recunoscătoare pentru prezența lui în casa prea nemișcată. Truant se ține după ea, sărind de bucurie în timp ce se duce în bucătărie, unde vrea să-și facă o cană de ceai. Ceaiul este răspunsul la orice, își spune detașată. Apă fierbinte și niște frunze. Ce ciudat! Dar acum e tot ce-și dorește – cu o linguriță mare de zahăr în el.

Sare ca arsă când Jensen se ridică de pe un scaun.

– Scuze, spune el, frecându-și fața. N-am vrut să te sperii. Cred că am ațipit.

Este atât de șocată să-l vadă acolo, încât nu poate să vorbească. Expresia lui e preț de câteva clipe blândă, necontrolată.

– Nu credeam... M-am gândit că nu e bine ca fetele să fie singure. Așa că m-am dus acasă să-mi iau drujba și i-am spus lui Celie că o să fiu afară toată

seara, ca să curăț copacul din drum. Doar ca să... Înțelegi, ca să știe că e un adult prin preajmă. Apoi, când am terminat, m-a rugat să mai stau. Cred că era puțin agitată, cu toată povestea...

– Tu ai făcut asta. Copacul.

Jensen ridică din umeri.

– Nu era chiar cel mai potrivit moment ca să nu poți să ieși din casă. Cum e Bill?

Și în acea clipă Lila simte că o podidesc lacrimile. Înghite cu greu în sec, încercând să le rețină.

– Hm, e greu de spus deocamdată. Dar doctorii fac tot ce pot. Ridică privirea spre tavan, într-un efort de a nu se pierde cu firea. Se pare că a fost infarct. Unul grav. Penelope încă e acolo. Lila nu se poate uita la el. Nu se poate uita la nimic. Își ține ochii pironiți în tavan, clipește și încearcă să-și stăpânească lacrimile.

– La naiba, îmi pare rău!

Lila clatină din cap, mută, strângând din buze.

Urmează o tăcere scurtă.

– Păi, atunci eu plec, zice el în cele din urmă. Se ridică și se întinde să-și ia haina. Nu știam cât o să stai și n-am vrut...

Lila îi aude vocea și închide ochii, dintr-odată copleșită de bunătatea lui. E prea mult, e picătura care în sfârșit o doboară. Și își pune mâinile pe față, începe să plângă și dă frâu lacrimilor care s-au strâns în ea toată seara, poate chiar toată luna asta absolut îngrozitoare. Își înfige încheieturile în orbite și scoate un vaiet prelung; nu se mai poate stăpâni, nu mai poate suporta, pentru că e prea mult, mereu prea mult, pe toți dracii, absolut tot timpul, prea mult!

După câteva clipe, simte brațele lui Jensen în jurul ei, la început timide, apoi mai ferme, trăgând-o spre el, iar ea se lasă să se prăbușească la pieptul lui solid, îl lasă să o țină în timp ce plânge, pentru Bill, pentru fetele ei, pentru ea însăși, pentru întreaga

situație dată peste cap. Plânge și iar plânge, suspinele îi sună răgușit în propriile urechi, lacrimile îi alunecă necontrolate pe obraji și nici măcar nu-i mai pasă ce crede el, pentru că oricum totul e pierdut, oricum a stricat totul. Și Jensen o ține fără nici un cuvânt, până când hohotele se transformă în suspine, apoi într-un tremur intermitent, apoi, în sfârșit, secole mai târziu, după ce s-a așezat pe scaun și și-a șters în zadar ochii cu o sută de șervețele, îi pune o cană de ceai în față, încuviințează din cap înțelegător când Lila încearcă să se scuze, îi spune că o s-o contacteze în legătură cu crengile rămase, apoi în liniște, ca să nu trezească fetele, iese din casă.

CAPITOLUL 34

În următoarele zile, viața Lilei intră într-o nouă dimensiune. Petrece cât de multe ore poate la spital, iar în orele în care este acasă se concentrează exclusiv asupra fetelor ei. E nevoie: amândouă au fost foarte afectate de ce i s-a întâmplat lui Bill. Celie se retrage în camera ei, petrece ore întregi desenând și, când coboară să mănânce, e trasă la față. Însă Violet e cea mai afectată, se teme să nu-l piardă pe omul pe care-l consideră bunicul ei în același mod brusc și violent în care și-a pierdut bunica. Are coșmaruri; traversează coridorul în mijlocul nopții și se bagă în pat cu Lila, a devenit dependentă de ea și răbufnește din cel mai mic motiv. Parcă robustețea pe care a afișat-o întotdeauna a dispărut odată cu liniștea ei sufletească. Lila face tot ce poate ca să le liniștească – Bill s-a trezit, medicii sunt încrezători că o să fie bine –, dar nu le poate oferi certitudinea pe care o caută. Pentru că Bill e bătrân, se pare că are

inima slăbită și nimeni nu știe cât de bine – sau pentru cât timp – o să se recupereze.

L-a sunat pe Dan ca să-i spună, i-a relatat totul fără emoție, dorindu-și, presupune, ca el să se ofere să o susțină cumva; poate să petreacă mai mult timp cu fetele lui în momentul ăsta, când au nevoie de stabilitate. Dar Marja încă e internată în spital; se pare că e o problemă cu placenta și este absolut epuizant, spune Dan, să aibă grijă de Hugo și în același timp să-și rezolve problemele de la serviciu. Ea speră că bebelușul Marjei o să fie bine, nu pentru că ar ține prea mult la Marja, ci pentru că are nevoie ca Dan să păstreze măcar o urmă de energie emoțională pentru fetele lui. Are nevoie de ceva care să fie normal, pe care să se poată baza.

Eleanor, cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva, sare în ajutor. Și-a reorganizat de două ori programul ca să vină să o ia pe Violet de la școală, îl plimbă pe Truant în fiecare dimineață și trece pe la ea în fiecare seară, cu mâncare comandată sau pur și simplu ca să spargă cu prezența ei veselă amorțeala neobișnuită care a cuprins casa. Jensen s-a întors într-una din zilele în care Lila era plecată la spital și a curățat crengile, așa că acum nu a rămas decât o grămadă de bușteni frumos aranjată. Parcă nici n-ar fi existat vreodată copacul. Lila îi mulțumește profund printr-un mesaj, îi explică în zeci de feluri cât de recunoscătoare îi este pentru generozitatea și bunătatea de care a dat dovadă, iar el răspunde scurt: *Nici o problemă.* Nu zice nimic despre scrisoarea ei. Lila s-ar simți prost dacă ar avea energia să mai simtă ceva.

Într-o după-amiază, când se simte deosebit de deprimată, ia cheile și iese să facă o plimbare cu Mercedesul. Coboară acoperișul, dă muzica tare, așteaptă o schimbare magică în starea ei emoțională,

dar nu reușește să se simtă decât expusă și caraghioasă și ajunge doar până pe High Street, înainte să ridice acoperișul la loc și să se întoarcă acasă.

Lui Bill i se montează un stent. O să mai stea în spital o săptămână și, când o să se întoarcă acasă, va trebui să ia o mulțime de medicamente – aspirină, anticoagulante, betablocante și ceva care să-i scadă colesterolul. Pare colosal de nedrept ca un om care și-a petrecut întreaga viață susținând o dietă sănătoasă să sufere așa de tare, dar s-ar părea că e o problemă genetică, spun doctorii, iar corpul este imprevizibil, un mister pe care nu-l înțelegem pe deplin. Consultantul care-i spune asta zâmbește amabil, ca și cum i-ar descrie ceva magic. Bill o să stea cu ea la început, când se întoarce acasă – deopotrivă pentru asistență fizică și psihică, fiindcă se pare că e ceva obișnuit ca pacienții care au avut atac de cord să treacă printr-o perioadă de anxietate și depresie. Lila acceptă un vraf de broșuri care recomandă grupuri de susținere la care Bill poate să apeleze, deși e convinsă că sunt tot atâtea șanse să se întâmple asta pe cât sunt ca tatăl ei vitreg să înceapă să cânte heavy metal la chitară electrică.

Viața Lilei a devenit complet binară, se rezumă la doar două lucruri: să țină moralul fetelor ridicat și să îl țină pe Bill în viață. Aproape că se simte ușurată să renunțe la toate celelalte. Își îndeplinește sarcinile zilnice cu un calm desăvârșit, le duce lui Bill și lui Penelope mese sănătoase, gătite în casă (Bill e îngrozit de mâncarea pe care o primește în spital) și se întoarce cu vești încurajatoare pentru fetele ei: „Se plânge că toată lumea din salon se uită tot timpul la televizor. E convins că o să le putrezească mintea înainte să le cedeze corpul“. Există momente în viață când tot ceea ce trebuie să faci este să pui un picior în fața celuilalt. Lila se trezește la șase trei-

zeci în fiecare dimineață și face exact asta timp de 16 ore, înainte să se bage înapoi în pat la zece și jumătate și să doarmă adânc, epuizată.

– Draga mea! Ce încântare să te aud! Mi-am făcut griji când mi-ai spus că ai o urgență de familie. E totul în regulă?

Vocea Anoushkăi răsună puternic din telefonul dat pe difuzor. Lila încearcă să strângă prin bucătărie înainte să plece.

– Hm, o să fie. Bill, tatăl meu vitreg, a făcut infarct. Ne-am speriat foarte tare, dar acum sperăm că o să se facă bine.

Acum poate spune aceste cuvinte cu o ușurință exersată, ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

– Oh, Doamne, ce îngrozitor! Putem să-i trimitem flori? *Gracie, putem să aranjăm niște flori pentru Lila? Fără garoafe. Adu-ți aminte ce am stabilit!*

– Nu e nevoie, serios.

Lila freacă o pată încăpățânată de sos de roșii care s-a uscat pe aragaz.

– Ai nevoie de o prelungire de termen? Sunt sigură că putem aranja. Nici măcar nu trebuie să le spunem motivul exact, urgență de familie e suficient.

– De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

Anoushka este neobișnuit de tăcută în timp ce Lila trage adânc aer în piept și-i zice că trebuie să anuleze contractul. Îi spune Anoushkăi că nu poate să scrie cartea așa cum au stabilit din cauza impactului pe care ar putea să-l aibă asupra copiilor ei, pentru că viața ei nu e de așa natură încât să-i ofere material pentru pasaje cu escapade sexuale, că e de părere că impactul asupra oamenilor pe care-i iubește ar fi prea mare.

– Îmi pare rău, spune ea, în tăcerea care urmează. Chiar nu vreau să dezamăgesc pe toată lumea. Nu ar fi trebuit de la bun început să fiu de acord cu așa ceva.

Și ăsta e momentul care o sperie cel mai tare. A dus-o cu vorba pe Anoushka, i-a dus cu vorba pe cei de la editură.

– Vreau în primul rând să-mi cer scuze față de tine. Înțeleg perfect dacă n-o să vrei să mă mai reprezinți. N-ar fi trebuit să te pun într-o astfel de poziție.

Închide ochii în timp ce rostește cuvintele. Așteaptă explozia. Dar simte și un crâmpei de ușurare – pentru că e ceva eliberator în a zice lucrurilor pe nume, în a recunoaște simplu, negru pe alb, ce poți și ce nu poți să faci.

– Oh, draga mea, îi răspunde Anoushka după un moment. Ei bine, asta este. O să le spun. Dar te rog, nu-ți face griji! Ai destule pe cap. Încă nu s-a dat nici un ban, așa că totul e relativ simplu. O să spunem doar că circumstanțele tale familiale s-au schimbat și că acum este imposibil să mai scrii cartea.

– Serios?

– După care o să-ți găsim altceva de făcut. Evident că n-o să te scot de pe lista mea. Suntem prietene, nu doar partenere de afaceri. Vai de mine! Tu ocupă-te de familia ta! La urma urmei, asta e important.

– Oh, Doamne, Anoushka, mulțumesc! Mulțumesc! Nu-ți imaginezi ce groază mi-a fost de telefonul ăsta.

– Lila, draga mea, ai fost absolut senzațională când ai continuat turul pentru *Reconstruiește!,* în ciuda măgăriei pe care ți-a făcut-o dobitocul de Dan. De data asta s-a întâmplat doar să muști mai mult decât poți să mesteci. Se întâmplă. Uită de cartea asta și mai vorbim când te liniștești și ești gata să vii cu altceva!

Mercedesul valorează cu șapte mii de lire mai puțin decât a dat Lila pe el. În parte din cauza îndoiturii

din acoperiș, unde a căzut copacul, dar se pare că agentul de vânzări care a asigurat-o că valoarea mașinii va crește în timp a uitat să ia în calcul vicisitudinile normale ale economiei, iar acum pur și simplu lumea nu cumpără decapotabile vintage. Agentul de vânzări îi spune toate astea cu compătimirea seacă și neconvingătoare a cuiva care știe că o să accepți, de fapt, orice ți se oferă. Lila se tocmește puțin, reușește să adauge opt sute de lire la suma inițială și hotărăște să nu se gândească dacă faptul că e femeie a contat în momentul în care i s-a făcut oferta. Dar, chiar dacă a ieșit în pierdere, părăsește salonul de vânzări cu un sentiment de ușurare. O să aibă din nou niște bani în cont. O mulțime de oameni din oraș supraviețuiesc fără mașină. La urma urmei, sunt doar obiecte. Iar Mercedesul a ajuns mai mult să o întristeze; îl lasă acolo, fără să privească înapoi.

Cu o zi înainte ca Bill să se întoarcă acasă, Lila se duce să-și facă un masaj. Eleanor i-a făcut rezervare la salonul la care ea se duce de două ori pe săptămână – o locație de pe bulevard, unde Lila a presupus întotdeauna că este un bordel, dar care se dovedește a fi plin de femei din Europa de Est foarte eficiente, care nu sunt deranjate de grăsimea de pe corp sau de părul existent în locuri nepotrivite și care nu sunt interesate nici de conversație. Așa că la prânz, cu acea senzație de evadare pe care o ai când îți iei o pauză în mijlocul unei zile de lucru, Lila se așază cu fața în jos pe patul cald, acoperit cu un prosop, și simte cum abandonează controlul, pentru prima oară de când își aduce aminte, legănată de senzația de masaj și de uleiurile fierbinți, de muzica ambientală în surdină, întreruptă doar din când în când de icnetele lui Agnes, maseuza ei, când îi des-

face nodurile dintr-o parte deosebit de încordată a corpului.

La început, mintea Lilei e asaltată de tot felul de gânduri – nu se simte în largul ei goală, își face griji pentru că vine Bill acasă, se întreabă ce o să-i gătească, cum o să reușească să-l îngrijească suficient de bine, dacă fetele sunt OK fără ea. Apoi mintea îi încetinește treptat și Lila lasă pur și simplu totul să se întâmple, se lasă în voia atingerii umane de care nu a mai avut parte de atât de mult timp. Și, o vreme, este absolut minunat să simtă niște mâini capabile deznodând-o, să-și simtă trupul relaxându-se după luni și luni de tensiune, să simtă cum mușchii încordați de atâta vreme încep să se detensioneze. Dar, la un moment dat în această stare de relaxare, ceva fierbe în ea, o emoție eliberată de simpla realitate a altei ființe umane care să o atingă, să-i asculte trupul, să-i simtă durerea și încordarea și, cu grijă, să i le înlăture; și dintr-odată, simte ceva care crește în ea, copleșind-o. Durere? Recunoștință? Nu e sigură. Și își dă seama că plânge, suspinele îi străbat trupul, lacrimile cad necontrolate prin gaura în care i se odihnește capul, aterizând pe podea, și umerii îi vibrează cu o emoție pe care nu o mai poate ține în ea. Agnes încetinește când își dă seama ce se întâmplă. Iar când simte mâinile maseuzei oprindu-se, Lila o roagă fără cuvinte să nu spună nimic. Pentru că nu poate numi ce simte în clipa asta. Nu-și poate cere scuze. Nu poate spune nimic. Și poate că Agnes, atât de familiarizată cu trupul uman, înțelege. Pentru că-și pune pur și simplu o mână în locul în care gâtul Lilei se unește cu umerii și o lasă acolo – suficient de moale cât să fie blândă, suficient de fermă cât să o asigure de intențiile ei, poate doar un mesaj tăcut de la o femeie pentru altă femeie: te văd și înțeleg. Mâna rămâne acolo clipe

nedefinite în vreme ce Lila plânge – e o conexiune umană, un gest de bunătate într-o lume de complicații și de durere, iar când în sfârșit se îmbracă și pleacă, douăzeci de minute mai târziu, și iese să înfrunte lumea agitată, înfășurată iar în haina și eșarfa ei, știe că nu o să uite niciodată acest moment.

Este uluitor cât de multe hârtii trebuie semnate și câte proceduri trebuie urmate doar ca Bill să poată ieși din spital. Sunt consilieri de consultat, formulare de semnat, produse farmaceutice care trebuie preparate și pentru care se pare că e nevoie să aștepți mult timp, până când farmacistul specializat se întoarce din pauză. Lila urmează toți acești pași cu un ochi pe ceas; Celie are Clubul de Animație azi și nu se poate duce după Violet, iar Violet trebuie luată de la școală la trei și jumătate. Și-a imaginat că o să vină să-l ia pe Bill la prânz și o să se ducă direct acasă, dar toată procedura durează deja de mai bine de două ore.

Nu pentru prima oară, Lila îi mulțumește lui Dumnezeu pentru Penelope, care are mașină și care a așteptat în rezervă cu Bill în timp ce ea a urmat toate procedurile. Penelope și-a intrat în rolul de asistentă a lui Bill ca și cum ar fi fost rolul pe care l-a așteptat întreaga viață. Răbdarea, optimismul și șarmul ei sunt infinite. Când Bill se agită din cauza hainelor de pe el, Penelope apare cu o cămașă pe care a apretat-o, cu șosetele și cu sacoul potrivite. Când Bill își face griji că n-o să poată ține minte când și în ce doze să ia medicamentele, Penelope a scris deja totul într-un carnețel roșu cu un urs panda pe copertă și îl asigură că totul e rezolvat. Este practic exact omul de care mica ei familie are nevoie în clipa de față și Lila îi este infinit de recunoscătoare.

Lila tocmai se îndreaptă iar spre rezerva lui Bill, cu o pungă mare de hârtie albă plină cu tot felul de sti-

cluțe și pastile, când își dă seama că merge în spatele unei siluete familiare; mai înaltă decât toate cele din jur, cu blugi ce par să fie purtați de câteva zile bune și cu geacă de piele; părul lui are o culoare ciudată, maro-ciocolatiu. Se oprește să se uite la indicatoare, verifică numerele, apoi apasă butonul pentru C3.

Când se deschide ușa ca să-i permită accesul, Lila se oprește în spatele lui.

– Gene?

Se întoarce, o vede și durează o clipă prea mult până ce îi apare zâmbetul.

– Oh, bună, scumpo.

Lila închide ușa în fața lui.

– Ce cauți aici?

– Am... am venit să văd cum se simte Bill. Am aflat ce s-a întâmplat. Am vrut doar să mă asigur...

– Că e încă în viață? Că nu l-ai omorât?

– Ce...?

– De ce crezi că a făcut Bill infarct, Gene? Să fi avut vreo legătură cu faptul că tocmai descoperise că iubirea vieții lui fusese sedusă de fostul soț? Că ai transformat ultimii cincisprezece ani din căsnicia lor într-o farsă?

– Ah, Lila, haide...

– Nu, *tu* haide! Un mic test pentru tine: cine crezi că este ultima persoană pe care tatăl meu ar fi indicat să o vadă în momentul ăsta?

Aici l-a atins. Tresare când o aude folosind cuvântul tată și o privește clipind uluit, ca și cum n-ar fi crezut-o capabilă de o asemenea cruzime. Dar Lila e cuprinsă de o furie oarbă. Ce tupeu extraordinar să-și închipuie că poate să apară pur și simplu aici, fără să se gândească măcar o clipă la răul pe care l-ar putea cauza.

– Am vrut... am vrut doar să mă asigur că e bine. Am fost prieteni, cel puțin o vreme, știi?

– Nu. Nu știu asta. Știu că ați reușit să vă tolerați preț de aproximativ două luni, până când am descoperit cu toții că ești o ființă umană chiar mai abjectă decât te credeam. Și standardul era deja destul de coborât. Ți-am spus să stai departe de familia mea, Gene. Și acum o să-ți mai spun o dată, pentru că e evident că nu ești în stare să ții seama de părerea altei persoane sau de nevoile altcuiva. Bill are nevoie de liniște și relaxare – asta ne-au spus doctorii. Trebuie să rămână calm. Ultimul lucru de care are nevoie e să te vadă intrând în camera lui tocmai când se pregătește să se ducă acasă. Așa că, te rog, pleacă! Când Gene nu se mișcă, Lila adaugă: Acum!

Gene clatină din cap.

– Scumpo, nu e așa cum...

Dar Lila îl întrerupe.

– Nu am de gând să continui această conversație. Sincer, nu am suficientă energie. Ai făcut destul. Pleacă odată!

În sfârșit, pare să o audă. Gene o privește lung preț de câteva clipe, apoi își strânge buzele, parcă încercând să nu mai zică nimic altceva. Apoi, în cele din urmă, înclină scurt din cap, se răsucește pe călcâie și o ia în sens invers pe coridorul lung al spitalului. Lila îl privește o vreme, ca să se asigure că nu se întoarce din drum, iar când Gene dispare după colț, deschide ușa rezervei și, după ce trage adânc aer în piept, intră.

CAPITOLUL 35

Francesca

Francesca McKenzie își petrecuse întreaga viață având încredere în trupul ei pentru luarea oricărei decizii; simțea lucrurile adânc în stomac, așa cum îi plăcea adeseori să spună. Atât de mulți oameni erau deconectați de multiplele feluri înțelepte în care trupul putea vorbi cu mintea; din primii ani de viață, erau învățați să le ignore: *Nu, n-are cum să-ți fie foame! Dă-i un pupic unchiului Don! Hai, nu-ți fie frică! Sari în apă!* Toate aceste sentimente de neliniște sau rezistență trebuiau depășite. Francesca își asculta trupul așa cum cineva monitorizează o busolă extraordinar de fin calibrată, observându-i cele mai mici mișcări, având încredere că îi va oferi informații precise despre locul în care se află. Dar, când se trezise în camera mică de hotel din Dublin și se uitase la bărbatul care dormea lângă ea, Francesca McKenzie fusese nevoită să admită că, de data asta, trupul ei se înșelase amarnic.

De luni întregi nu se simțea în apele ei; avea o senzație de strânsoare în piept, era agitată, dormea prost, simțea un fel de monotonie existențială așezându-se asupra ei, atât de diferită față de obișnuita ei stare de spirit. „Nu mă simt eu însămi“, îi spusese doctorului, iar acesta păruse chiar o idee enervat, îi spusese că nu avea nici un fel de simptome medicale și că, ținând cont de vârsta ei, probabil era o chestiune hormonală; îi recomandase să facă mișcare și să mănânce sănătos sau poate să-și găsească un hobby și rostise chiar și propoziția aceea îngrozitoare: „Faceți plimbări lungi“. Implicațiile a tot ceea ce spusese erau clare: „Sunteți o femeie de vârstă mijlocie, probabil încă vă adaptați la schimbare, evident că nu vă mai simțiți ca în tinerețe“. Francesca încercase să găsească lucruri de care să se bucure, se înscrisese într-un club de înot în aer liber (și aflase cu această ocazie că detesta să-i fie frig)

și își spusese că trecea pur și simplu printr-o perioadă mai proastă și încercase să o depășească. Făcuse plimbări lungi, luase suplimente, făcuse băi lungi, ascultase muzica preferată. Citise cărți despre psihologie, își aranjase grădina, în speranța că plantele care aveau să crească puteau să-i mai aline nostalgia trezită de trecerea timpului. Dar sentimentele de deconectare și vagă nefericire nu păreau să dispară.

Bill, dragul de el, nu-i era de prea mare ajutor. El părea atât de mulțumit de viața lui și nu înțelegea cum aceleași lucruri care o satisfăcuseră o viață întreagă acum nu mai erau îndeajuns.

– Ce-ar fi să mergem într-o vacanță? îi spusese, după ce încercase încă o dată să-i explice cum se simțea. Am auzit că e foarte frumos în Madeira în perioada asta a anului.

Dar Bill era și el o parte din problemă: Francesca nu voia să se ducă să se uite la grădini înflorite sau să facă trasee pe dealuri. Bill avea multe calități, însă era incapabil să fie spontan, iar Francesca simțea lipsa spontaneității din anii ei de tinerețe ca pe un membru amputat. Dar i se părea mult mai bătrân decât ea. „Asta e tot?“, se întreba întruna. Apoi își zicea: „De ce nu pot să fiu mulțumită?“. Nu voia să o deranjeze pe Lila cu asta: era clar că ea și Dan aveau probleme, iar Lila era în permanență surmenată și stresată pentru că încerca să scrie și în același timp să aibă grijă de un nou-născut. Prietenii ei erau ocupați cu propriile vieți, iar Francesca fusese întotdeauna cea la care veneau când aveau nevoie de un sfat – i se părea ciudat ca acum să-i întrebe ea ce ar trebui să facă. Dar nefericirea creștea, la fel eforturile pe care le făcea ca să o ascundă, până când a ajuns să simtă că îi era greu să treacă printr-o simplă zi, să zâmbească, să simtă ceea ce în mod evident ar fi trebuit să simtă.

Săptămâna Fără Somn fusese cea care-i pusese până la urmă capac. Francesca, femeia care întreaga viață adormise fără nici cea mai mică problemă, descoperise de luni întregi că, de îndată ce punea capul pe pernă, mintea începea să-i galopeze asemenea unui cal de curse scăpat de sub control, învârtindu-se și răsucindu-se în gânduri amestecate și incoerente. Stătea ore întregi întinsă în pat, din ce în ce mai enervată de Bill, care sforăia tihnit lângă ea, simțind cum o cuprindea disperarea când își dădea seama că avea să urmeze încă o zi întunecată de epuizare, în care avea să fie țâfnoasă și adormită. Părea să fie un cerc vicios: cu cât dormea mai puțin, cu atât mai tare o neliniștea momentul în care trebuia să se ducă la culcare. Și totul culminase cu o săptămână în care nu putuse dormi aproape deloc.

În acea săptămână, abia dacă putuse vorbi, avusese senzația că avea halucinații, se simțise rău, nu avusese energie pentru nici unul din lucrurile care ar fi putut să o facă să se simtă mai bine. Era furioasă pe Bill și pe ea însăși pentru că se supăra pe Bill. El părea neputincios în fața acestei Francesca pe care nu o cunoștea, se purta cu mănuși și-i răspundea cu platitudini care o scoteau din sărite. Nu avea la cine să apeleze, nu putea schimba felul în care se simțea. Apoi Gene o felicitase de ziua ei; Gene, care abia dacă putea să-și amintească ziua fiicei lui, îi trimisese, pe neașteptate, un mesaj.

Bună, scumpo! Tocmai mi-am amintit că e ziua ta specială. Sunt la filmări în Dublin – Doamne, băieții ăștia sunt nebuni! –, ceva cu buget redus, dar ne distrăm grozav. Îți trimit dragostea mea și sper că ai o viață minunată. O meriți.

Prietenul tău, Gene x

Prietenul tău! De la bărbatul care-i frânsese inima și-i distrusese micuța familie. Un bărbat pe care, atât de mult timp, crezuse că n-o să-l poată uita. La început, această lipsă totală de înțelegere și de autoapreciere aproape că o făcuse să râdă. În plus, nu era ziua ei – fusese cu o săptămână în urmă. Dar mesajul îi rămăsese în minte, cu aluziile lui la distracție și energie, la un alt loc în care ar fi putut fi, chiar la un alt fel de viață. Francesca simțise nevoia de a fi în altă parte ca pe o funie strânsă puternic în jurul ei, care o trăgea fără scăpare prin viața de zi cu zi.

Îi spusese lui Bill că se ducea la vechea ei prietenă, Dorothy, din Nottingham, și Bill păruse aproape ușurat, ca și cum asta i-ar fi putut schimba dinamica și, mai important, l-ar fi absolvit de necesitatea de a găsi o soluție. Fusese deosebit de drăguț, îi făcuse sendvișuri pentru drum, insistase să o conducă la gară. Îi spusese că era posibil să nu-l poată suna – semnalul la Dorothy era groaznic, în plus, voia să uite de tot și toate preț de câteva zile –, iar Bill acceptase acest lucru fără nici o problemă.

– Să-mi spui doar când vrei să vin să te iau, spusese el. Trimite-mi un mesaj și o să vin!

Acesta fusese momentul în care aproape că se răzgândise. Dar deja se simțea implicată, ca și cum o forță magnetică ar fi tras-o în această nouă direcție. Schimbarea de ritm era aproape inevitabilă: nu mai putea rămâne unde era nici măcar o clipă în plus.

În momentul în care mașina lui Bill ieșise din parcarea gării, își cumpărase biletul spre Heathrow.

Se întâlnise cu Gene la Temple Bar, la mică distanță de hotel. Fusese nemaipomenit de încântat când îi trimisese un mesaj în care-i spusese că – printr-o coincidență – trebuia să se ducă și ea în Dublin, în vizită la o prietenă, și că puteau să se în-

tâlnească. Gene îi sugerase barul care devenise preferatul lui în cele trei săptămâni de când producția se mutase acolo. Întreaga echipă era încă acolo când sosise Francesca, amintindu-i brusc cât de mult o enerva chestia asta pe vremea când fuseseră împreună – nevoia lui de a se afla în permanență în centrul oricărei petreceri. Dar sentimentul dispăruse aproape la fel de repede cum venise: în clipa în care se confruntase cu realitatea lui, cu realitatea ideii ei nebunești, fusese mai degrabă ușurată că erau și alți oameni acolo, care să disipeze stânjeneala momentului lor de revedere.

Gene o zărise aproape numaidecât, peste mulțimea de petrecăreți din bar, își desfăcuse larg brațele, își făcuse loc spre ea și o cuprinsese într-o îmbrățișare ca de urs. Întotdeauna fusese un bărbat foarte tactil. I se părea deopotrivă străin și extraordinar de familiar.

– Uitați aici! repeta el atât de des încât o făcuse să roșească. E fosta mea soție! Francie! Priviți cât e de frumoasă! Cât de norocos am fost, băieți, să fiu însurat cu fata asta?

Francesca nu mai știa când i se spusese ultima oară *fată,* însă asta era frumusețea când te reîntâlneai cu cineva cunoscut în tinerețe – o parte din fiecare avea să și-l amintească întotdeauna pe celălalt în felul acesta.

– Norocos, dar nu suficient de deștept cât să rămâi însurat cu mine, i-o întorsese ea.

Gene își pusese mâinile peste inimă și spusese:

– Ah! Deja mă omoară!

Dar o rostise cu căldură și se întorsese imediat ca să-i comande ceva de băut, iar privirile mai curioase ale colegilor lui Gene se îndepărtaseră când aceștia își dăduseră seama că nu o să asiste la vreun spectacol, că nu erau decât doi vechi prieteni care se bucurau de moment.

Francesca stătuse în mijlocul grupului preț de două ore. Majoritatea erau din echipa de filmare: tehnicieni de lumini, sunetiști, băieți buni la toate. Aceștia erau oamenii în mijlocul cărora Gene se simțise întotdeauna confortabil, nu printre ceilalți actori (concurența!), regizori și producători (întotdeauna avusese probleme cu figurile care reprezentau autoritatea). Începuse să se relaxeze, cuibărită întrun separeu, lângă el, ascultând zarva din jurul ei pe măsură ce paharele cu băutură soseau iar și iar la masă și conversația se anima – anecdote vesele despre alte producții și despre comportamentul rușinos al unor actori. Bârfa din lumea filmelor era întotdeauna cea mai savuroasă, iar Francesca era bucuroasă să nu se afle în centrul atenției, doar așezată frumușel într-o altă lume, bucurându-se de această vacanță de la ale ei, fără ca nimeni să o judece sau să se aștepte la ceva din partea ei.

La ora nouă începuse să cânte o formație și ajunseseră să danseze pe muzică irlandeză de vioară, cu Gene învârtind-o iar și iar, până când simțise că se sufoca de râs, simțindu-i mâinile mari atât de familiare pe talia ei, zâmbetul perpetuu, entuziasmul vesel. Se simțise din nou tânără, aiurită, făcuse glume cu el despre viața lor împreună, schimbaseră amintiri cândva dureroase ca într-un spectacol. Oamenii ăștia o plăceau, își dădea seama privindu-i cum se aplecau peste masa plină de pahare, auzindu-i cum râdeau odată cu ea când le povestea despre Gene, cât era de orgolios, de bezmetic și de haotic. Iar Gene râdea cel mai tare, fără să se supere, orice ar fi spus. Unul dintre lucrurile care-i plăcuseră întotdeauna la el fusese totala lui incapacitate de a ascunde ce simțea sau de a purta cuiva pică. Trecutul era trecut și tot ce conta era că acum erau acolo, doi oameni care fuseseră cândva dragi unul celuilalt, care trăiau clipa.

Grupul începuse să se împrăștie pe la unsprezece, moment în care Francesca nu era beată, dar cu siguranță era veselă, așa că Gene o plimbase prin Dublin ca să-i arate orașul și se oprise în lumina felinarelor ca să le răspundă oamenilor care-l recunoșteau, să facă glume sau să stea la câte o poză. Parcă spectacolul îi era în sânge. Gene își găsise întotdeauna energia în oamenii din jurul lui, iar Dublinul i se potrivea, pentru că aici oamenii îi veneau în întâmpinare, cu viața lor, cu glumele lor, cu ușurința cu care-și manifestau afecțiunea. Îi dăduse un plic cu bani – încasări de la filmare – și-i spusese că îi era dator, apoi Francesca nu voise să accepte, dar Gene insistase. „Acum îmi merge bine. Pune-i într-un cont de economii pentru ea, dacă nu vrei altceva". Voise să vorbească despre Lila, despre bebelușul ei, dar Francesca nu dorise să-și amintească de acea parte a vieții lor împreună, așa că schimbase subiectul și, din fericire, nu trecuseră decât vreo două minute până ce alt grup de petrecăreți care ieșea dintr-o cârciumă îl recunoscuse și se oprise să stea de vorbă, iar Gene fusese din nou distras.

Poate că acela fusese momentul în care ar fi trebuit să-i dea laoparte brațul de pe talia ei, dar era atât de plăcut să se sprijine de el, să-și amintească de fantoma tinereții pierdute. Se simțea euforică, dornică de aventură. Nu fusese greu să-i sugereze să se întoarcă la hotelul ei ca să bea ceva, cu râsetele serii încă răsunându-i în urechi. Și mai ușor fusese ca un pahar să se transforme în două. Apoi, când îl primise în patul ei, nici măcar nu păruse că lua o decizie. Fusese, la urma urmei, tot ce-și dorea trupul ei.

Francesca stătuse întinsă pe patul din camera de hotel în lumina dimineții mohorâte, se uitase la spatele lat al lui Gene și observase că pielea începuse

să i se lase, că părul alb i se vedea acolo unde crescuseră rădăcinile; îi auzise sforăitul interminabil și-și dăduse seama, simțind un gol imens în stomac, că făcuse o greșeală colosală. Își amintea ce-și spusese: „Dacă ar fi să am o aventură, cine ar fi bărbatul cel mai potrivit pentru asta?" Gene fusese răspunsul evident: pe cine altcineva cunoștea care să-i poată oferi o noapte sau două de distracție și romantism și care apoi să plece fără să privească în urmă? Gene i se păruse cea mai sigură opțiune, bărbatul-copil din vremea când avusese 20 de ani, care să o facă să se simtă din nou splendidă și tânără, apoi să-și continue drumul, sărind dintr-o situație în alta pentru tot restul vieții. Și exact așa se întâmplase. Sexul fusese minunat – Gene fusese întotdeauna un amant vesel și lejer –, iar Francesca își putea aminti clipa în care simțise din nou cum, dintr-odată, îi ocupa fiecare centimetru, ca și cum ar fi redevenit persoana de odinioară. „Sunt aici", voise să strige, surprinsă. „Încă sunt aici!"

Apoi Gene stricase totul.

Abia reușise să se dea jos din pat, se târâse până la baie și, în timp ce se spăla pe dinți, se gândea deja cum să fugă. Avea să facă un duș, sperând că nu avea să-l trezească zgomotul, să-i lase un bilet și să coboare la micul-dejun, în speranța că nu avea să-l mai găsească la întoarcere. Și, când ieșise din baie, în loc să doarmă dus, așa cum se așteptase (întotdeauna fusese genul care pica lat după sex, apoi dormea până la prânz a doua zi), deschisese ușa și-l găsise ridicat în pat, uitându-se fix la ea.

– M-am întrebat întotdeauna, spusese el după o clipă. Și acum știu.

Avea rânjetul ăla caraghios pe față și o expresie tandră.

– Ce te-ai întrebat?

Simțise cum se încordase ușor. O parte din ea ar fi vrut să-i ceară să plece, dar i se părea nepoliticos după ce se întâmplase.

– Dacă o să ne regăsim drumul înapoi unul spre celălalt. Dăduse cearșafurile laoparte, așteptând-o să urce înapoi în pat, lângă el. N-am mai îndrăznit să sper după tot ce am făcut. Dar, când mi-ai trimis mesajul, parcă s-ar fi aprins o lumină – ca un far în mijlocul oceanului – și mi-am zis: *Oh! Asta este! Totul o să fie bine.*

Urcase în pat, ușor stânjenită. Când se sprijinise de spetează, avusese grijă ca trupul ei să nu-l atingă pe al lui.

– Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

– Noi doi. Echipa de altădată. Din nou împreună. Ochii îi deveniseră blânzi și lichizi și-i luase mâna între palmele lui enorme și i-o sărutase. Am fost un idiot, Francie. Eram tânăr și impulsiv și cred că motivul pentru care nu am reușit niciodată să rămân cu nici o femeie este că mereu am fost îndrăgostit de tine. Ani întregi m-am gândit la asta, că am stricat cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Nu fi ridicol! spusese ea râzând și dându-i mâinile laoparte. Tu ești un spirit liber. Așa mi-ai spus întotdeauna.

– Nu. Nu. Știu că tu crezi că sunt un idiot care nu ia nimic în serios, dar n-am încetat niciodată să te iubesc. Când te-ai cuplat cu... tipul ăla, am crezut că o să mor. Chiar am luat-o razna o vreme. Știam că noi doi eram sortiți să fim împreună. Nu te-am sunat niciodată pentru că am încercat să-ți respect hotărârea. Știam cât de mult te-am rănit și știam că nu meritam încă o șansă. Dar, când ai spus că vii aici, parcă ceva ce murise în mine s-a trezit brusc la viață. Sunt... sunt atât de fericit că mi-ai dat... că *ne-ai* dat *nouă* încă o șansă.

Francesca începuse să simtă cum o cuprindea panica.

– Gene, nu e așa.

– Cum adică, fetițo?

– Sunt... Încă sunt cu Bill.

Se oprise ca să înțeleagă.

– Încă ești cu Bill?

– Am venit aici pentru că... Nu știu. Eram... împotmolită. Pur și simplu voiam să simt din nou. Și a fost minunat. Dar... asta e tot. Se oprește aici.

Păruse atât de șocat și de rănit, încât ceva aproape că cedase în ea.

– Adică... asta nu a însemnat nimic?

Francesca clătinase din cap.

– Nu mi-am imaginat nici o secundă că o să simți ceva pentru mine.

Urmase o tăcere lungă, timp în care ochii lui nu-i părăsiseră chipul, ca și cum ar fi căutat o urmă care să-i spună că nu era adevărat, că doar glumea.

– Dar... ce a fost acum între noi... Ne potrivim, Francie! E vremea noastră.

– Nu, nu este. Văzuse conștientizarea așternându-i-se încet pe chip și voise să moară. Îmi pare rău, spusese în cele din urmă. Am făcut o greșeală, nu m-am gândit.

Gene păruse absolut uluit.

– Eu sunt o... *greșeală?*

Plecase la puțin timp după aceea. Partea cea mai proastă fusese comportamentul lui galant. Nu făcuse o criză, nu țipase la ea, nu o acuzase că îi dăduse speranțe. Păruse cumva mai mic, ca și cum ar fi supt viața din el. Francesca îl privise fâțâindu-se împleticit prin camera de hotel, adunându-și hainele și punându-le pe el, iar o parte din ea ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i spună cât de rău îi părea; însă cealaltă jumătate nu voia decât să-l vadă cât mai repede plecat, ca să poată începe îngrozitorul proces de a

pretinde că nimic din toate astea nu se întâmplase. Crezuse că avea să încerce s-o îmbrățișeze înainte să plece, însă Gene rămăsese fâstâcit în ușă și întinsese o mână, atingând-o ușor pe braț.

– A fost minunat să te văd, Francie, spusese, încercând să zâmbească. Fii fericită!

Apoi, în timp ce-l privea îndepărtându-se pe holul hotelului, se întorsese, iar Francesca fusese sigură că nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil.

– Știi, îi spusese, dacă te răzgândești vreodată...

Ar fi putut să-i dea măcar atât. Ar fi putut să-i spună doar „Știu". La urma urmei, n-ar fi însemnat nimic. În schimb, clătinase încet din cap și spusese încet, dar hotărât:

– N-o să mă răzgândesc.

Nu mai vorbise niciodată cu Gene. Îi ștersese numărul din telefon și-și petrecuse următoarea zi făcând cumpărături aproape ca o maniacă, într-un efort de a se convinge pe sine însăși că era aceeași persoană care fusese cu două zile în urmă. Cheltuise banii lui Gene – două pulovere pe gât din cașmir și înfiorător de scumpe pentru Bill și o rochiță pentru fetița Lilei. Le scosese din pungi și le scosese etichetele cu prețul, ca nimeni să nu-și dea seama că venise din Irlanda, iar efortul depus pentru această duplicitate o făcuse să se simtă și mai prost. Mâncase singură, în restaurantul de la parterul hotelului, și se uitase la televizor tot restul serii. Până când luase avionul înapoi spre casă, aproape că se convinsese pe sine însăși că fusese singură tot timpul, că nu schimbase decât locația inițială. Și cine ar fi putut-o învinovăți pentru asta?

Dar Francesca McKenzie gândise întotdeauna pozitiv. În acele ultime ore petrecute în Dublin, își spusese că uneori e necesar să faci o greșeală ca să te convingi de ceea ce este corect, important. Își spu-

sese că întreg episodul nu făcuse decât să-i consolideze dragostea pentru Bill. Știa că nu avea să mai facă niciodată o astfel de greșeală. Avea să fie cea mai bună soție pentru el. Avea să rămână cu bărbatul acesta dulce, bun și de încredere pentru tot restul vieții.

Iar când ajunsese acasă, dormise opt ore neîntoarsă.

CAPITOLUL 36

Lila

Dacă să locuiască cu Bill când fusese un adult funcțional fusese uneori dificil, să locuiască cu Bill acum, după atacul de cord, este cu siguranță o perspectivă mult mai dură decât anticipase Lila. Își face griji în legătură cu orice, cu ce mănâncă, cu starea casei, cu medicamentele pe care le ia, dacă le-a luat în ordinea corectă (le ia pentru că Lila i-a cumpărat un organizator de pastile pe zile și ore de la farmacia locală și îl verifică și Penelope în fiecare zi). Deranjează foarte puțin pentru că nu cere nimic și face tot ce poate ca să ajute prin casă, dar Lila simte norul de anxietate așezându-se peste căminul ei ca o ceață permanentă. Dacă se oferă se facă vreun lucru pentru el, Bill se opune categoric, insistă că e perfect capabil să se descurce singur. Dar, dacă totuși strânge prin bucătărie, nu se poate stăpâni și vine și curăță în urma ei, iar dacă Lila îi spune să se oprească și să se odihnească, stă bosumflat, radiind nemulțumire, sau nu se poate stăpâni să nu-i atragă atenția că a ratat un loc ori că Truant face prea multă mizerie pe podea.

A făcut tot posibilul să le explice fetelor că Bill are nevoie de liniște, dar există o limită pentru restricțiile pe care le poți impune unui copil de opt ani cu o pasiune pentru videoclipuri de pe Youtube și muzică rap sau unei adolescente care este convinsă că orice ușă trebuie trântită ca să transmită un mesaj, iar Bill suportă incursiunile în ceea ce în mod clar consideră că ar trebui să fie liniștea de care are nevoie cu o expresie îndurerată sau îi sugerează lui Penelope să se mute sus, în dormitorul lui, ca „să-și audă gândurile".

Penelope este la fel de agitată, se învârtește mereu pe lângă el, încercând să-i anticipeze nevoile – scuzându-se în tot acest timp față de Lila pentru că o încurcă. Fetele, după ce l-au primit pe Bill înapoi acasă cu îmbrățișări și sărutări venite din inimă, au uitat numaidecât totul și i-au acceptat prezența cu aceeași lipsă de interes dintotdeauna. Lila bănuiește din ce în ce mai mult că le e dor de Gene. Nu vorbesc despre el, dar Gene avea un fel de a fi în preajma lor care părea să le accepte haosul și emoțiile bruște și să asimileze tot. Nu-i place s-o recunoască, dar, cu el aici, exista o anumită veselie care acum lipsește din gospodăria lor, unde atmosfera a devenit și mai posacă odată cu ieșirea lui Bill din spital. Eleanor este iar ocupată la muncă, iar fără ea, fără Jensen și Gene, din casă lipsește energia pozitivă pe care aceștia o aduceau cu ei.

Dan continuă să-și petreacă cea mai mare parte a timpului la spital. Se pare că Marja va rămâne internată până ce o să nască. În conversațiile scurte pe care le-au avut când i-a dat telefon ca să-i spună, Dan părea chiar mai stresat decât este ea. Lila are senzația că este peste puterile ei să-și exprime compasiunea față de situația în care se găsește fostul ei soț. Doar le cheamă pe fete la parter ca să vorbeas-

că cu tatăl lor și încearcă să nu observe că acum Dan nici pentru ele nu mai are mai mult de câteva minute.

Nu-l poate învinovăți pe Bill pentru nimic din toate astea – la urma urmei, bietul om a fost la un pas de moarte –, dar este epuizant să jonglezi cu nevoile a trei generații diferite, așa că după câteva zile Lila începe să obosească.

Jensen nu i-a răspuns la scrisoare. Își dă seama că nici nu se aștepta să o facă. I-a trimis un mesaj în care i-a mulțumit din nou pentru că a ajutat-o cu copacul căzut, dar nu a îndrăznit să spună mai multe din cauza noii lui prietene. Își spune să renunțe. Să-l lase pe Jensen, așa cum l-a lăsat pe Gabriel Mallory, în trecut. Se pare însă că, dacă știi că ești singurul vinovat pentru ceva ce s-a întâmplat, asta nu te ajută să treci mai ușor peste asta.

Lila i-a promis lui Violet că o s-o ia de la școală în după-amiaza asta. Situația acasă a fost atât de haotică în ultima vreme, încât simte nevoia să impună o oarecare ordine, să încerce să revină la o rutină. O întreabă pe Penelope dacă poate să stea cu Bill cât timp iese ea, își pune haina și merge pe jos până la școală, încercând să-și amintească tot ce a promis că o să cumpere la întoarcere: soluție anticalcar (se pare că Bill are senzația că baia s-a deteriorat în absența lui), macrou pentru sănătatea inimii (fetele o să fie încântate!) și un exemplar din Radio Times – acum Bill pare să se fi adaptat la programul TV din timpul zilei (îi place să se uite la emisiuni despre antichități și la concursuri de cultură generală, pufnește la membrii juriului și le critică greșelile gramaticale). În timp ce merge, se gândește la Jessie. Nu mai știe nimic despre ea din ziua în care a lăsat-o la magazin și speră că e bine. I-ar fi plăcut să-i trimită un mesaj, dar bănuiește că o legătură între ele ar fi prea ciuda-

tă, ținând cont de circumstanțele în care s-au cunoscut. E foarte posibil ca Lila să fie cineva – sau ceva – de care Jessie să prefere să uite. Lila oftează încet la gândul altei situații delicate la poarta școlii și simte un nou val de iritare față de felul în care Gabriel Mallory reușește să-i creeze probleme și în mod indirect.

La supermarket e coadă și Lila întârzie puțin, așa că locul de joacă este deja plin de părinți și copii când ajunge. Se apropie pe vârfuri, încercând să o identifice pe Violet în marea de geci viu colorate și cutii de mâncare. Îi zărește pe câțiva dintre colegii ei de clasă, apoi o vede pe Violet în capătul locului de joacă, cățărată pe o structură, cu hanoracul turcoaz cu negru ieșind în evidență deasupra barelor de metal. Începe să traverseze locul de joacă, făcând cu mâna, strigând-o și încercând să ridice vocea peste hărmălaia din jur.

– Mă mir că ai tupeu să-ți arăți fața aici.

Lila are nevoie de o secundă ca să-și dea seama că ei îi fuseseră adresate cuvintele. Se întoarce și în fața ei este Phillipa Graham, cu gura strânsă într-o linie subțire, acuzatoare, cu bărbia ridicată.

– Poftim?

– Toată lumea din școală își face partea. Dar nu și tu. Oh, nu! Tu plutești maiestuos ca și cum ai fi deasupra a tot și a toate, fără să-ți pese de felul în care comportamentul tău îi afectează pe ceilalți.

Lila se oprește și clipește.

– Despre ce vorbești?

– Costumele? Singurul lucru pe care ai fost rugată să-l faci? Pentru piesa copiilor? Dacă într-adevăr nu te puteai ocupa, ar fi trebuit măcar să spui cuiva. Atunci una dintre noi ar fi putut prelua din sarcini, deși, sincer, cele mai multe se ocupă deja de mai

multe aspecte – pe lângă sesiunile obișnuite cu elevii de clasa întâi!

„Oh, Doamne! Nenorocitele alea de costume!“

– Și acum spectacolul va fi de toată jena! Numai pentru că tu n-ai catadicsit să te obosești.

Lila deschide gura să spună ceva – deși își dă seama că nu există nimic util de zis –, dar o voce de bărbat o întrerupe.

– Las-o mai moale, Philippa!

Se răsucește pe călcâie. Dan e în spatele ei. Lipit de coapsa lui, este Hugo, cu haina închisă la nasturi până sub bărbie, strângându-i cu putere mâna.

– Habar nu ai prin ce a trecut Lila. Tatăl ei a suferit un atac de cord masiv. Lila a fost cu el în spital în timp ce avea grijă și de fetele noastre. Îmi imaginez că niște costume pentru piesa de teatru a ciclului primar erau foarte jos pe lista ei de priorități.

Philippa pare jenată. Se uită de la Dan la Lila.

– Ei, n-am știut...

– Exact. N-ai știut. Știi foarte puține despre viețile celorlalți, în afară de ceea ce aleg oamenii să-ți spună. Așa că, în loc s-o ataci pe Lila, ai fi putut să începi prin a o întreba dacă poți să o ajuți cu ceva. În orice caz, din câte am înțeles, s-au făcut între timp alte aranjamente.

– Ce-i drept, am auzit ceva.

Philippa e genul de femeie care detestă simpla sugestie că ar putea exista vreun aspect al vieții școlii de care ea să nu fie conștientă.

– Caz în care nu există nici un motiv ca s-o ataci pe fosta mea soție, nu?

Dan e tras la față și are cearcăne pronunțate sub ochi. Pare epuizat.

Gura Philippei se deschide și se închide. Privește în spate, căutând susținere din partea celorlalte mame, dar toate se grăbesc să se îndepărteze. Își înmoaie tonul.

– Spun doar că ne-ar fi fost de ajutor să știm din timp că Lila nu se putea ocupa de costume. Nu cred că alternativele propuse...

– Pentru Dumnezeu, e *Peter Pan* interpretată de elevi din școala primară! Nu *Unchiul Vania* la Old Vic. Sincer, chiar nu cred că vreunul dintre părinții din public o să dea două parale pe ce poartă plodul lui!

Dan, în mod evident exasperat, îi întoarce spatele Philippei, care rămâne uluită, și-i atinge brațul Lilei. Se îndepărtează câțiva pași, simțind privirea arzătoare a femeii ațintită asupra ei.

– Cum se simte? întreabă Dan.

Lila încă este șocată de intervenția lui și are nevoie de câteva clipe ca să-și adune gândurile.

– Hm... bine. Adică nu e bine. Dar e în regulă pentru moment.

– Îmi pare rău că n-am putut să te ajut cu fetele. Lucrurile au fost... Clatină din cap și oftează adânc înainte să vorbească din nou. E o problemă cu placenta. Practic încearcă să țină copilul în ea de la o zi la alta, ca să aibă... ca să-i dea o șansă.

Lila se uită la el, la încordarea din maxilarul lui în timp ce vorbește, la ochii mari ai lui Hugo, care-i privește pe amândoi.

– Îmi pare rău, zice ea. Nu mi-am dat seama că e atât de grav.

– Da, păi... Nu mi s-a părut genul de lucru pe care... aveai nevoie să-l știi.

Rămân câteva clipe unul lângă celălalt, în tăcere – acest bărbat pe care l-a iubit cândva și copilul amantei lui. Are o senzație stranie, nefamiliară și pe jumătate uitată. Se gândește, spre surprinderea ei, că ar putea fi compătimire.

Apoi Hugo trage de mâna lui Dan.

– Putem să mergem acasă?

Ochii lui Dan alunecă spre ai Lilei, poate pregătindu-se pentru reacția ei la acest cuvânt, iar când nu vede nici una, coboară privirea și încuviințează din cap, cu buzele strânse.

– Da, spune el. Sigur.

Își forțează buzele să se întindă într-un zâmbet care nu e tocmai un zâmbet, apoi începe să se îndepărteze.

– Transmite-i lui Bill dragostea mea, te rog, spune el, întorcându-se.

Lila încuviințează din cap.

– Mulțumesc, zice ea scurt. Pentru că mi-ai luat apărarea.

Dan ridică ușor din umeri – un gest ce ar putea însemna o mulțime de lucruri.

– Sper.... Sper să fie bine, spune Lila. Apoi adaugă: Și ea, și copilul.

Dan încuviințează iar din cap, fără să spună nimic, apoi se întoarce și, împreună cu Hugo, se îndreaptă încet spre poarta școlii.

CAPITOLUL 37

Bill a rezistat douăsprezece zile înainte să se mute înapoi în casa lui. Și-a anunțat intențiile pe un ton blând duminică dimineață, în timp ce Violet stătea pe canapea în pijama, jucând un joc video care părea să emită fie bipuri, fie explozii la fiecare cinci secunde. I-a explicat că, deși îi făcea mare plăcere să stea cu ea și cu fetele, considera că mai importantă era nevoia de a avea un spațiu al lui, mai liniștit.

– Penelope o să stea cu mine o vreme, spusese când Lila deschisese gura să protesteze.

Și pe Lila o încercaseră mai multe emoții amestecate: durere, fiindcă nu reușise să-i ofere ce avea nevoie, dar și ușurare, pentru că nu-i putea da lui Bill ceea ce-i trebuia fără să le închidă pe fete în magazie.

– Penelope o să stea cu ochii pe mine. Și cred că a venit timpul să mă hotărăsc ce să fac cu casa aia. Nu poate sta goală la nesfârșit.

Avea totul planificat. Prietenii polonezi ai lui Jensen aveau să vină peste două zile ca să-i mute lucrurile lui Bill, astfel că lui nu-i rămânea altceva de făcut decât să supervizeze procesul. Penelope se dusese deja acolo și curățase temeinic și încălzise casa. O să continue să le viziteze, o asigurase. Poate chiar o să le pregătească cina din când în când. Totul o să fie bine.

Doar că Lila nu simțea deloc că totul era bine. Se simțea din nou abandonată.

– Îmi pare foarte rău, spusese, ținându-i mâna. Îmi pare foarte rău că a fost să fie așa.

Bănuia că era posibil să-l strângă prea tare, dar nu se putuse abține.

– Nu e vina ta, draga mea. Își pusese cealaltă mână peste a ei. Apoi își îndreptase spatele. În orice caz, încep să fiu iar ca înainte. Îmi fac exercițiile. Doctorii sunt foarte mulțumiți de cum merg lucrurile. Și, desigur, am mare noroc cu Penelope. O să aibă grijă de mine.

Și iată că, luni dimineață, Lila îi privește pe cei doi polonezi solizi chinuindu-se din nou cu pianul așezat pe mica platformă. (Penelope l-a dus pe Bill în bucătărie pe durata procesului, simțind, pe bună dreptate, că nu ar fi fost indicat pentru tensiunea lui să vadă cum iubitul lui instrument se bălăngănea periculos pe rotițele minuscule.) Șifonierul i-a fost deja cărat la parter, împreună cu mai multe cutii pline cu haine și cărți, și totul a fost încărcat în duba zgâriată

și albă. Abia acum, când privește cum lucrurile lui îi părăsesc casa, Lila își dă seama cât de multe s-au terminat aici.

Lila îl ajută să urce în mașina lui Penelope după ce ușile din spate ale dubei se închid pentru ultima oară și, după un rând de ceai dulce, polonezii sunt gata de plecare.

– Trec să te văd mai târziu, îi spune Lila lui Bill, îmbrățișându-l. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. De absolut orice.

– Sunt bine, draga mea, zice el cu un zâmbet menit să o liniștească.

– Totul e sub control, spune Penelope veselă.

A devenit un fel de mantră a ei în ultimele săptămâni, indiferent ce s-ar fi întâmplat în jurul lor: *Totul e sub control!*, spune printre dinți sau cu un zâmbet ușor maniacal. *Totul e sub control!*

– Dar o să vii la piesa lui Violet de vinerea viitoare, da?

Violet a adus acasă șase bilete. Se pare că părinții divorțați beneficiază de o dispensă specială, iar bunicii spitalizați se bucură de privilegii suplimentare din partea doamnei Tugendhat. Lila speră ca asta să însemne că fost iertată pentru dezastrul cu costumele.

– Nu aș rata-o pentru nimic în lume, spune Bill.

Are expresia relaxată a cuiva care nu va mai trebui să-și pună căști antifonice ca să se protejeze de vacarmul jocurilor video, al emisiunilor TV pentru adolescente și al lătratului unui câine nevrotic.

– Oh, draga mea, banca de grădină nu a mai încăput în dubă, așa că o să vină cineva mai târziu după ea. Sper că e în regulă.

Lila o privește pe Penelope scoțându-și cu grijă Fordul Fiesta de culoare roșie în strada liniștită, semnalizând și deplasându-se cu o viteză constantă de douăzeci și cinci de kilometri la oră până la inter-

secția cu șoseaua principală, deși limita de viteză este de cincizeci de kilometri și nu se vede nici o altă mașină în trafic. Bill e în siguranță cu ea, își spune. Și asta e ceva.

Abia când se întoarce înapoi în casă, realitatea o izbește cu adevărat. În locul în care a fost pianul, a rămas doar o pată pe covor. Cărțile din bibliotecă s-au împuținat și balansoarul pe care Bill l-a adus de la el de acasă este acum doar un gol mare în mijlocul livingului. Truant dă târcoale încetișor, adulmecând suspicios dușumeaua în locurile din care au dispărut aceste lucruri. În bucătărie, un șir întreg de cărți de bucate au dispărut de pe raft, împreună cu niște ustensile pentru gătit, radioul Roberts, bolul albastru de fructe pe care încerca să-l țină mereu plin, ca să le încurajeze pe fete să mănânce mai sănătos. Lila pune niște prosoape de hârtie și două sticle de detergent lichid în spațiul rămas liber doar ca să nu mai pară atât de gol.

Asta n-o să fie posibil în dormitorul lui Bill. Acolo nu a mai rămas decât un pat gol; toate accesoriile din viața lui Bill – covorul, papucii, cuvertura, suportul de prosoape din lemn, teancurile de cărți de referință, ceainicul electric marca Teasmade din anii ’70 și revistele vechi au dispărut, împreună cu restul mobilei. Lila stă în ușă și-și strânge brațele în jurul taliei, privind multiplele straturi de absență din această încăpere. „Așa e viața la vârsta asta, își spune, îți iei de milioane de ori rămas-bun fără să știi vreodată când va fi ultima oară. Ajungi să le absorbi ca pe niște minișocuri și să speri de fiecare dată că o să poți merge mai departe.“

Singurul lucru pe care Bill l-a lăsat în urmă e portretul mamei ei, pe șemineul în care nu a fost niciodată făcut focul. Lila îl întoarce încet și privește chipul mamei încadrat de rama sofisticată și încearcă

să nu se gândească la golul care este acum în sufletul ei, în locul în care era odinioară amintirea Francescăi. Îi pune întrebarea pe care i-a pus-o de mii de ori de când i-a descoperit scrisoarea:

– De ce te-ai lăsat sedusă de el, mamă? Nu ți-a păsat cât de mult o să distrugă gestul tău?

Se uită la zâmbetul Francescăi, la expresia senină care n-o să-i dea nicicând un răspuns. Apoi se răsucește pe călcâie, închide ușa dormitorului în spatele ei și coboară la parter.

Celie o ia pe Violet de la școală în drum spre casă și Lila trebuie să pregătească cina.

Jensen apare în timp ce ea strânge masa. Cina a fost tăcută; fetele sunt în mod clar afectate de schimbarea de atmosferă adusă de faptul că sunt din nou doar ele trei. De ceva vreme, n-o mai întreabă când se întoarce Gene. Lila se întreabă dacă au înțeles, la fel ca ea, că Gene este o persoană pe care nu o s-o vadă decât episodic, care o să vină și o să plece, nu genul de bunic care să fie o prezență permanentă în viața lor, așa cum a fost întotdeauna Bill. Abia dacă au ciugulit din spaghete și adevărul e că nici Lila n-a avut prea multă poftă de mâncare și le-a dat voie să se ridice de la masă de îndată ce au cerut. Violet s-a retras în living împreună cu Truant, Celie a dispărut în camera ei.

Lila tocmai a terminat de încărcat farfuriile în mașina de spălat vase, când sunetul bătăii în ușă o face să tresară. Fața lui Jensen apare în spatele ferestrelor franțuzești – are urechile roșii din cauza frigului.

– Am venit după banca lui Bill.

Lila lasă farfuriile și, simțindu-și inima bătând cu putere, se duce să-i deschidă. Jensen pășește peste prag, aducând cu el o rafală de aer rece.

– Oh. Sigur. Nu... Nu mi-am dat seama că o să te trimită pe tine.

E dată peste cap de apariția bruscă a lui Jensen în bucătăria ei, își dă seama că e nemachiată și că poartă o pereche de blugi stropiți cu noroi.

– Acolo încă n-au terminat de mutat mobila. Am spus că o să fie mai ușor dacă o iau eu în camionetă.

Lila își scoate mănușile de cauciuc, încercând să nu se uite la el.

– Te ajut, zice ea.

Banca, se pare, cântărește mai puțin decât crezuse. În doar câteva minute, reușesc să o urce amândoi în camionetă. Jensen închide ușa din spate și sunetul are o încărcătură oribilă de finalitate. Lila își strânge mâinile la piept în timp ce Jensen asigură încărcătura cu niște chingi. Rămân câteva clipe în stradă, fără să se uite unul la celălalt. S-ar putea să fie ultima oară când îl vede, își spune Lila, acum, după ce a plecat Bill. Și ceva din sufletul ei nu poate suporta gândul că n-o să aibă niciodată ocazia să-i explice așa cum se cuvine.

– Poate vrei să rămâi să bei un ceai, spune ea repede. Tocmai... Tocmai mă pregăteam să-mi fac unul.

Jensen îi analizează preț de câteva clipe oferta. Întoarce capul spre stânga, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Apoi umerii îi coboară aproape imperceptibil. Sigur, zice el. De ce nu?

Intră înapoi în casă pe ușa din spate și Lila vede pentru prima oară grădina memorială fără banca lui Bill. Cumva are senzația că a dispărut mai mult decât o bancă. Acum pare un colț pustiu, un spațiu gol, nu mai există nici un punct de focalizare.

– Cred că ar trebui să iau altă bancă, zice ea, apoi își dă seama că vocea îi tremură ușor.

– Da, spune și Jensen, oprindu-se să se uite la grădină. Cu siguranță are nevoie de ceva.

Face ceaiul în tăcere și se așază amândoi la masa din bucătărie. Lila stă cu spatele spre grădină, simțind că nu vrea să se uite la ea, ca și cum lipsa băncii simbolizează acum mult mai mult. Jensen își lasă geaca pe el, ca și cum ar fi pregătit să plece imediat ce poate. Poate că a fost doar politicos când a acceptat ceaiul. Lila se simte stânjenită în prezența lui. Încearcă să găsească un mod de a deschide discuția, dar descoperă că deja anticipează orice răspuns, iar asta îi oprește cuvintele de îndată ce i se formează pe buze.

Jensen îi pune câteva întrebări despre Bill și asta mai detensionează atmosfera. Lila îi povestește ce s-a întâmplat, îi povestește despre Penelope, despre fete și despre sentimentele ei amestecate legate de faptul că a plecat. Jensen o asigură că o să treacă în fiecare zi pe la Bill. Făcea asta destul de des și înainte de atacul lui de cord, așa că lui Bill n-o să i se pară nimic nefiresc, iar Lila este recunoscătoare pentru diplomația lui.

– Și Gene unde este?

– A plecat.

Îi explică pe scurt despre scrisoarea găsită în pod. Ar vrea să-i spună mai multe, că simte că și-a pierdut și mama odată cu tatăl și cât de furioasă este pe amândoi, dar i se pare stupid și copilăros, iar ea probabil mai mult decât oricine a pierdut dreptul de a mai vorbi despre sentimente în fața lui Jensen.

Ceaiul dispare din căni. Rămân o vreme în tăcere, privindu-l pe Truant schimbându-se agitat dintr-o parte în alta. Nici lui nu-i place schimbarea.

– Am primit scrisoarea ta, zice el.

Lila așteaptă o clipă înainte să spună:

– Am anulat totul. Nu mai scriu cartea.

Jensen își coboară privirea în cana goală.

– A fost o idee stupidă. Chiar voiam să-ți spun asta, să-ți spun și personal cât de rău îmi pare. De atâtea ori… Te-aș fi sunat… dar cu iubita ta…

Jensen ridică brusc privirea.

– A avut dreptate, evident. Nu încerc să-mi caut scuze. Dar era evident ce credea despre mine, e clar că ați discutat despre… Presupun. Nu am vrut să fac sau să spun ceva care să-ți cauzeze și mai multe…

Cuvintele i se tot încâlcesc în gură.

– Care iubită?

Lila clipește.

– Femeia de la supermarket? Când expresia lui rămâne goală, Lila adaugă: Roșcata?

Jensen face ochii mari.

– Vrei să spui sora mea?

Lila îl privește lung.

– Sora mea. Nathalie. Ți-am spus despre ea. Ea… Am fost destul de afectat de ce s-a întâmplat. Iar ea… a venit să stea câteva zile cu mine. Ca să se asigure că sunt bine. Cred că se îngrijorează destul de ușor de când cu… știi tu…

Lila vrea să se scuze din nou, să-și recunoască partea de vină din durerea lui, dar singurul gând asupra căruia se poate concentra este altul: „Nu e iubita lui!"

– Oh! spune ea. Apoi după o clipă repetă: Oh!

Când ridică privirea, ochii lui sunt fixați asupra ei.

– Ai crezut că am o iubită.

– Păi, nu credeam că o să rămâi prea mult singur. Ea schițează un zâmbet. În mod clar, ești o partidă bună.

– O partidă.

Jensen ridică din sprâncene. Brusc, pe chip îi apare umbra unui zâmbet. E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut Lila în ultimele săptămâni, așa că în-

cepe brusc să vorbească și cuvintele parcă se revarsă din ea:

– Jensen, îmi pare atât, atât de rău! Am... am stricat totul. Cred că încă eram dată peste cap de toată povestea cu Dan și cu Marja și de un milion de alte lucruri, intrasem în panică din cauza banilor și... și pur și simplu nu m-am gândit cât ar fi trebuit. Știu că a fost un lucru absolut oribil fie și numai că m-am gândit să fac așa ceva. Doar că... eu nu sunt genul ăsta de om. Îmi dau seama cât era de greșit, înțeleg totul atât de clar. Nu suport gândul că tu crezi că sunt așa și nu pot decât să-ți spun că fac tot ce-mi stă în putere ca să-ți arăt că nu sunt. Adică am fost un moment, evident, dar eu nu sunt așa. Nu cu adevărat. Poate că nici eu nu mai știu exact cine sunt cu adevărat, dar încerc să mă asigur că sunt mai bună de-atât. Se bâlbâie și se oprește. A avut vreo noimă ce am zis?

– Am voie să analizez?

– Nu.

– Bine. Atunci are o noimă perfectă.

Îl privește peste cana de ceai.

– Poți să mă ierți? Măcar puțin?

Jensen se gândește câteva clipe.

– Pot să iert cea mai mare parte. Își trece degetul peste masă. Dar nu și că ai spus că sunt durduliu.

– Dar tu ai spus că ai o burtică pufoasă!

– Da, dar asta are o conotație sexy. Un bărbat durduliu e...

El face o grimasă.

– Deloc sexy.

– Nu. Te înșeli.

– Mă înșel.

– Ai drept dovadă noaptea respectivă că nu e deloc așa. În orice caz, ți-am spus că am deghizat adevărul. Dacă ar fi fost să scriu despre tine exact așa

cum ești, evident că aș fi zis că mi-am petrecut noaptea cu sosia lui David Gandy.

Jensen își lasă capul într-o parte.

– Ai întors-o frumos.

– În orice caz, mie îmi place un abdomen mai moale. E mult mai sexy decât unul cu pătrățele.

– Gata, acum ai stricat totul.

– Vorbesc serios. Nu-mi pot imagina nimic mai îngrozitor decât un bărbat care se fâțâie expunându-și abdomenul. M-ar face să mă simt îngrozitor de neatrăgătoare.

– Nu știu de ce. Ai un corp fantastic.

Roșesc amândoi.

Lila îi privește mâinile în timp ce stau în tăcere, încercând să nu se gândească la felul în care le-a simțit atingerea pe trupul ei, la cât erau de pricepute, de puternice.

Jensen pare să vrea să spună ceva, apoi se răzgândește. Amândoi se cufundă înapoi în tăcere.

– Ei bine, mulțumesc că m-ai lăsat să-mi cer scuze personal, spune ea în cele din urmă. Nu vede ce rost ar avea să nu fie sinceră. La urma urmei, ce mai are de pierdut? Îmi... îmi lipsește prezența ta pe aici. Mult. Când el nu vorbește, adaugă: Nu încerc să pun presiune asupra ta. Dar voiam să știi asta. În caz că n-o să te mai văd niciodată.

– Asta-i cam dramatic.

– Știu și eu? Ai putea să te muți în America de Sud, din câte știu eu.

– Ca să-mi vindec inima frântă?

– Gata, acum ești enervant!

Rânjește. Coboară privirea în cană, gândindu-se. Apoi se uită la ea.

– Vrei să ieșim vineri?

Îi ia câteva clipe ca să se asigure că l-a auzit bine.

– Da, spune ea. Apoi adaugă cu un zâmbet larg: Da! După care zâmbetul dispare. Oh, nu. Nu pot.

Vineri e piesa lui Violet. Putem să ieșim sâmbătă?

– Trebuie să mă întorc în Winchester. Mai am vreo zece zile de lucru acolo.

– Joi?

– Le-am promis alor mei că trec pe la ei.

Nu poate să-l piardă. Nu poate! Se gândește.

– Atunci... ai vrea... ai vrea să vii la o punere în scenă absolut haotică a poveștii lui Peter Pan? Cu elevi din ciclul primar? Și poate să mergem după aceea să mâncăm ceva? Bill o să fie supraveghetor oficial, dacă te temi să nu sar pe tine.

– Poți să te asiguri că o să stea tot timpul între noi?

– Și el, și Penelope. O să asigur un întreg zid uman ca să nu ne atingem mai mult decât e cazul.

– Atunci, sună extraordinar! zice el.

Nu o sărută la plecare, deși fiecare parte din ea ar vrea să o facă. Înțelege că s-au petrecut prea multe între ei și că va trebui să procedeze cu multă grijă de acum înainte. Dar îi atinge ușor mâna și-i spune că se bucură că au vorbit.

Lila rămâne în ușă, cu brațele strânse pe lângă corp ca să alunge frigul, încercând să nu-i zâmbească prea larg în timp ce urcă în mașină. Jensen ridică brațul din spatele volanului, în semn de salut, și îl ridică și Lila. Așteaptă ca el să pornească motorul. Apoi Jensen coboară brusc din mașină și, pe jumătate alergând, se întoarce la ea și o cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. Și-i șoptește la ureche încet, ca să audă doar ea:

– Și tu mi-ai lipsit al naibii de mult!

CAPITOLUL 38

Eleanor împachetează în acel stil rapid și foarte eficient în care face întotdeauna bagajele: haine rulate în pungi de plastic de la spălătorie, încă pe umerașe, care vor fi scoase din bagaje și mutate direct în șifonierul noii locații în care va ajunge; două perechi de pantofi fără toc în mici saci speciali, o gentuță cu obiecte de toaletă – toate aranjate în geamantanul mic cu precizia unui puzzle japonez – și două trolere uriașe pline cu produse pentru machiaj. Lilei i-ar lua cel puțin patru ore ca să împacheteze lucrurile pe care Eleanor le strânge în doar douăzeci de minute. Ani de experiență, spune Eleanor întotdeauna, veselă. Pleacă la Paris a doua zi, la patru și jumătate, unde o să rămână preț de șase săptămâni la o filmare, și este rapidă, concentrată și ușor distantă, așa cum este ea întotdeauna când se pregătește să ajungă într-o locație.

– Ei bine, eu zic că e nemaipomenit! zice ea, împăturind șapte perechi de chiloți și două sutiene în hârtie de mătase.

– Chiar așa? De ce hârtie de mătase?

– E lenjerie scumpă. Nu vreau să se atingă de altceva. Poți să-mi aduci pasta de dinți din dulăpiorul din baie?

Lila îi întinde lui Eleanor pasta de dinți. Este de la firma la care a făcut Gene reclamă, nu cu mult timp în urmă. Asta o enervează puțin, ca și cum Gene a reușit să-și întindă tentaculele și în jurul lui Eleanor.

– I-am spus lui Jensen că mi-a lipsit. Și mi-am cerut scuze personal.

Eleanor face o grimasă.

– Ei bine, presupun că e un început. Dar va trebui să faci mai mult de atât. A sosit momentul să ai relații mature, o comunicare deschisă. Își închide geamantanul cu un icnet, apoi își îndreaptă spatele. Serios. Jensen e un bărbat bun, direct. Fii bună și directă la rândul tău!

– Ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat cu Gabriel Mallory? Am senzația că poate ar trebui.

Eleanor se încruntă și-și împinge geamantanul spre ușă. Se oprește o clipă să se gândească.

– Nu știu. O eroare masivă de judecată ar putea fi considerată ghinion. Două arată a... neglijență.

– Altfel spus, sunt o proastă.

– Posibil. Cred că va trebui să iei singură hotărârea asta. Dar, hei, e o veste minunată. Singurul bărat decent din întreaga Londră s-a întors!

– Și tu te duci la Paris!

– Ca să mănânc tone de brânză și să accept flirturile deocheate ale francezilor din echipa de filmare!

– Îți trăiești visul, El! Lila își îmbrățișează strâns prietena. Să nu îndrăznești să te amorezezi pe acolo și să nu te mai întorci! Știi că fac alegeri îngrozitoare când nu ești aici.

Glumește, dar există întotdeauna o urmă de teamă. Lila nu e sigură că ar ști ce să facă dacă n-ar avea-o pe Eleanor. O uluiește în permanență să constate cum prieteniile devin din ce în ce mai importante pe măsură ce durează mai mult.

– Va trebui să crești într-o bună zi, să știi.

– O să cresc când o să crești și tu.

– Păi, dacă o spui în felul ăsta...

Când se întoarce de la apartamentul lui Eleanor, Lila o găsește pe Jane așteptând-o pe treptele de la intrare, cu părul lung și cărunt fluturându-i în jurul feței în bătaia vântului. Se întoarce și o întâmpină pe Lila cu un zâmbet radios. A venit, spune, după lucrurile lui Gene.

– El e la tine? întreabă Lila, deschizând ușa și liniștindu-l pe Truant, care latră înăuntru.

– A fost. Dar pe Elijah – partenerul meu – a început să-l obosească energia lui, așa că i-am spus că trebuie să-și caute altceva.

– Așa că ai venit să mă întrebi dacă îl primesc înapoi.

– Nu, nu, Lila. Am venit doar să iau două cutii de-ale lui. Spune că sunt marcate clar. Poți să-mi arăți, te rog, unde e podul?

Serenitatea lui Jane ar trebui să fie înregistrată, îmbuteliată și vândută. Lila nu-și poate imagina nici un eveniment mondial ale cărui consecințe ar putea să-i provoace acestei femei mai mult de o clătinare din cap și un zâmbet vag. Face ceva ce se numește *masaj holistic,* o chestie care se pare că înlătură grijile emoționale și spirituale ale clientului și are grijă, spune, să rămână închisă și să nu atragă energia altora.

– Ar fi copleșitor, spune ea pe tonul calm al cuiva care nu se simte niciodată nici pe departe copleșit.

Lila trage scara care dă în pod și urcă ea prima, privind spre capătul mansardei. Au rămas doar două cutii pe care scrie GENE – probabil le-a luat pe celelalte când a plecat. Le trage până la gura podului și i le dă lui Jane.

– Cred că astea sunt, zice ea în timp ce coboară scara.

O ajută pe Jane să care cutiile la mașină și le pune în portbagaj. Sunt mai degrabă voluminoase decât grele. Și acum nu a mai rămas nimic în casă care să-i amintească de vreunul din cei doi tați ai ei. E aproape ca și cum nici n-ar fi fost vreodată aici. Rezistă dorinței de a întreba ce mai face Gene, cum îi merge. Dar Jane îi spune din proprie inițiativă că Gene a fost invitat să participe la un Comic-Con. Rostește cuvântul cu grijă, accentuând fiecare silabă, ca și cum ar fi ceva straniu și exotic. A reapărut interesul pentru căpitanul Troy Strang și actorii din *Escadronul Stelar Zero* – o platformă de streaming a anunțat că o să difuzeze primele trei sezoane –, iar Gene o să se ducă peste două săptămâni la o con-

venție la care se va întâlni cu fanii și spectatorii și va da autografe. Se pare că lumea se înghesuie să ia bilete, dacă nu cumva și asta e tot o exagerare de-a lui Gene. Apoi se întreabă dacă oare există într-adevăr un Comic-Con.

– Mulțumesc, Lila. Să-i transmit dragostea ta? Știu că ar vrea să te vadă.

Lila închide portbagajul.

– Nu. Mulțumesc oricum.

Jane își îndreaptă spatele și se uită la Lila. Este o experiență ușor neliniștitoare, ca și cum cineva ar vedea direct prin tine. Zâmbește.

– Nu fi prea dură cu el! Te iubește. Și chiar a iubit-o pe mama ta.

– A avut un mod ciudat de a o arăta.

– Știi, Lila, tuturor ne place să credem că știm totul despre părinții noștri, dar nu-i așa. Tatăl tău a învățat multe lecții prea târziu. Cu siguranță prea târziu pentru noi doi, dar mi-a rămas în continuare extrem de drag. E un om bun.

Lila face un efort să nu-și dea ochii peste cap.

– Poate. Dar nu merită să stea aici, Jane. Nu cu noi.

Jane rămâne nemișcată preț de câteva clipe, poate gândindu-se la vorbele ei.

– Știi, unul dintre aspectele cu care mă întâlnesc deseori în meseria mea este noțiunea de iertare. Vrei să repeți greșelile pe care le-au făcut părinții tăi? Să rămâi cu durerea și nemulțumirea până la sfârșitul vieții? Sau vrei să scapi de greutatea asta?

– Jane, cu tot respectul...

– Oh, nu folosi expresia asta! Oamenii spun *cu tot respectul* când sunt țâfnoși și în defensivă.

– Ei bine, poate că sunt țâfnoasă și în defensivă când vine vorba de tatăl meu. Tu nu îl cunoști ca mine.

– Draga mea, timp de cincisprezece ani am trăit cu el – ce-i drept, cu întreruperi. Asta înseamnă probabil mai mult timp decât a petrecut cu tine. Și o săți spun ceva. Nu știi ce s-a întâmplat între el și mama ta. O infidelitate întâmplătoare aș fi putut să o trec cu vederea. Dar măsura în care era îndrăgostit de mama ta, nu. În timp ce Lila încearcă să înțeleagă ce-i spune, Jane adaugă: Mama ta nu a fost o floare fragilă, nici o persoană ușor de convins să facă ceva ce nu voia. Viața e lungă și complicată, Lila, și toți greșim. Contează ce facem după aceea. Dar ar fi o greșeală să-ți transformi ambii părinți în personaje negative fiindcă tu vei fi până la urmă cea care va avea de suferit.

– Și tu l-ai iertat așa, pur și simplu? Pentru că s-a culcat cu mama?

– Desigur. Am ales să nu mai fiu implicată romantic cu el, dar o să țin la el întotdeauna și o să mă bucur că suntem fiecare în viața celuilalt. Tu nu ai făcut niciodată o greșeală?

Lila se gândește la Jensen, la acel înfiorător prim capitol. Jane pare să observe un licăr de incertitudine.

– Ei bine, dacă ai făcut, sper că ai fost iertată. Sper că celălalt a înțeles că ești, la urma urmei, doar un om. Știi, poți să păstrezi furia și amărăciunea în suflet întreaga viață. Dar nu faci decât să-ți prelungești durerea. Gândește-te! Lasă jos greutatea! Pentru tine și pentru fetele tale.

Lila acceptă sărutul pe care Jane i-l dă pe obraz. Miroase a lavandă și a paciuli.

– Mi-a făcut plăcere să te văd, Lila. Transmite-le fetelor dragostea mea!

Lila așteaptă până când pornește mașina.

– Tot nu se întoarce aici! strigă ea în timp ce Jane se îndepărtează pe alee. Categoric nu se întoarce!

Jane zâmbește și ridică o mână, fluturând-o vesel în semn de rămas-bun, așa că Lila nu știe dacă a auzit-o sau nu. Probabil ar fi reacționat la fel și într-un caz, și în altul.

Lila mută mobila când sună Anoushka. A ajuns la concluzia că are nevoie de un nou început; că poate, dacă mută canapeaua și fotoliile, o să ascundă ce lipsește din casă și o să creeze impresia că a ales în mod conștient un stil minimalist. În cel mai rău caz, o să facă locul să arate mai bine pentru agenții imobiliari când o să scoată casa la vânzare. A împins și a tras mobila dintr-un capăt al camerei în altul, a scos o vază și o carafă dintr-una din cutiile încă nedesfăcute din garaj și le-a așezat artistic pe suprafețele din bucătărie, ca să ascundă absența lucrurilor lui Bill. A mutat covoare și a rearanjat tablouri și fotografii. Își spune întruna că o casă nu înseamnă decât cărămidă și mortar, că o să creeze un nou cămin, indiferent unde o să ajungă. Că o să se descurce foarte bine doar ea și fetele.

Este atât de ocupată să tragă bufetul cu televizorul lângă peretele din capăt, încât aproape că ratează apelul și, când răspunde, respiră greu și e ușor transpirată.

– Draga mea, ai o clipă?

– Anoushka! Sigur!

Lila se uită în oglinda de pe perete și observă că are o pată neagră întinsă pe față. O freacă, încercând să o șteargă.

– Mi-a venit o idee! Tocmai am avut o întâlnire cu un client nou – o actriță de mare succes. Vrea să-și scrie autobiografia. Genul ăsta de cărți sunt foarte căutate în momentul de față, mai ales cele foarte picante. Cred că e minunat!

Lila așteaptă câteva clipe.

– Credeam că ți-am explicat deja că nu pot să scriu nimic autobiografic.
– Nu despre tine, draga mea! Mă gândeam că ai putea fi fantoma ei.
– Ce anume?
– Fantoma. Ea nu e în stare să scrie! Îți povestește ție, tu transformi totul într-o carte minunată. Știm că poți să scrii și ai un adevărat talent pentru a da formă anecdotelor. Și cred că ar fi distractiv – se pricepe ca nimeni altcineva să facă referințe la persoane celebre. Când Lila nu zice nimic, Anoushka adaugă: Nu se plătește grozav, nu se compară cu ce ai fi primit pentru cealaltă chestie... Și n-o să ai drepturi de autor. Dar poți să te folosești de succesul pe care l-ai avut cu *Reconstruiește!* ca să ceri să-ți fie menționat numele. Sunt persoane cărora le place asta, mai ales când scriitorul are un oarecare prestigiu. Cred că putem negocia o sumă rezonabilă.
– Ar însemna să scriu autobiografia altcuiva.
– Exact! Te-ar ține în joc până ce îți dai seama ce vrei să faci mai departe și ai avea de lucru preț de câteva luni. Și, dacă merge bine, o să primești și alte oferte. Scoți niște bănuți frumoși, iar viața ta personală nu este afectată în nici un fel. Să-i dau numele tău?
– E drăguță?
– Draga mea, nu trebuie să fie drăguță. E senzațională. O să fie un material bun.
E felul Anoushkăi de a spune *e absolut înfiorătoare.*
– Cine e?
Anoushka îi șoptește numele unei bine-cunoscute actrițe de seriale de televiziune, ale cărei lupte cu alcoolul și relații furtunoase au fost bine documentate de presa de scandal.
– N-o să-ți vină să crezi când o să auzi despre escapadele ei sexuale, spune Anoushka pe un ton

care ar putea la fel de bine să transmită șoc sau admirație.

Spune ceva despre prinți arabi, încă ceva despre vedete de filme pentru adulți, apoi Lilei i se pare că aude cuvântul „cobai".

– Hm, poate...? zice ea nesigură, după ce a hotărât să nu ceară explicații. Presupun că îi poți da numele meu. O să mă gândesc.

– Oh, ce bine! O să iau legătura cu impresarul ei.

Lila se gândește tot restul zilei la oferta primită în timp ce deretică prin casă. Caută pe internet câteva interviuri cu actrița; subtextul fiecăruia este un adevărat dezastru. Le spune fetelor când vin acasă și ele își exprimă un vag interes, fiecare distrasă de câte un dispozitiv electronic, așa cum fac de obicei când vine vorba de proiectele de lucru ale mamei lor. Dar, când le întreabă la cină ce cred despre o posibilă schimbare de locuință, răspunsul lor este instantaneu și dramatic.

– De ce? Nu vreau să mă mut!

Violet face ochii mari și lasă iPadul să cadă pe masă.

– Păi, mă gândeam... Acum, după ce Bill s-a întors la el acasă și Gene a... și Gene o să lucreze în altă parte, poate că n-ar fi rău să cumpărăm o casă mai mică. Ar fi mai... economic. Și mai ușor de îngrijit. Știți doar câte chestii se strică în permanență pe aici.

– Dar unde să ne ducem?

– Am rămâne în zonă. Doar că ne-am lua o locuință ceva mai mică. Poate cu trei dormitoare în loc de cinci. Poate ceva mai modernă.

Fetele se uită rapid una la cealaltă și Lila nu e sigură ce mesaj își transmit.

– Ar fi o schimbare plăcută? încearcă ea.

– Îmi place casa noastră, zice Violet.

– Eu nu vreau să plec în altă parte, spune Celie, îmbufnându-se. Asta e casa noastră.

– Nu mai vreau schimbări! zice Violet. Au fost prea multe schimbări.

Vocea îi tremură și pare că mai are puțin și o să plângă, iar Lila dă înapoi, spune că era doar o idee, își îmbrățișează fiica și zice că totul e în regulă, că o să rămână aici, că nimic n-o să se schimbe.

Iar când Anoushka o sună a doua zi ca să-i spună că actrița este absolut încântată, că *Reconstruiește!* este una dintre cărțile ei preferate și că ar vrea să se întâlnească săptămâna următoare ca să discute despre proiect, Lila spune, cu tot entuziasmul de care e în stare, că ar fi încântată. Acum stabilitatea fetelor este cel mai important lucru. La urma urmei, actrița nu trebuie să fie drăguță. Și speră că nu a înțeles ea bine chestia cu cobaiul.

CAPITOLUL 39

Celie

Mama a stat cel puțin o oră în baie ca să se aranjeze. Și-a făcut părul cu ondulatorul, așa cum făcea înainte, când se ducea să dea vreun interviu despre cartea ei, și poartă costumul cu pantalon roz-închis, din catifea, cel pe care nu-l îmbracă decât la ocazii deosebite, în special pentru că părul lui Truant se lipește de material. Nu arată ca și cum s-ar duce la o piesă pusă în scenă de ciclul primar, dar, când menționează în treacăt că o să vină și Jensen, Celie pune piesele cap la cap. Când sosește el, în blugi noi și pulover în loc de hainele cu care a lucrat prin grădină, mama îi zâmbește timid și este ciudat de

agitată, deși îi zice lui Celie că nu se petrece absolut nimic. Parcă ar crede că e oarbă! Dar Jensen e în regulă. Nu pare genul de bărbat cu care a ieșit mama lui Martin înainte de partenerul pe care-l are acum, care dădea clar de înțeles că nu-i plac copiii și ținea mereu telecomanda la el, în așa fel încât Martin nu se putea uita la propriul televizor.

Maică-mea scoate mereu un râs stupid și fals ori de câte ori Jensen spune ceva amuzant. E de-a dreptul jenant!

Martin răspunde imediat.

Maică-mea vorbea cu o voce foarte prețioasă. Îi spuneam Majestatea Voastră când era el la noi doar ca s-o enervez.

Merg cu mașina lui Jensen, care are trei locuri în față, chestie chiar tare, nu că Celie le-ar spune vreodată asta. Bill, zice mama, o să vină direct acolo, împreună cu Penelope.

Când ajung la școală, Penelope îl ajută pe Bill să coboare din mașină, de parcă ar fi invalid! Poartă costumul de tweed cu vestă, iar Penelope s-a înfășurat într-un fel de șal chinezesc și are un pieptăn strălucitor în păr. Într-un fel, e uimitor că niște oameni atât de bătrâni încă își dau silința.

Tata i-a trimis un mesaj că vine la piesă, dar i-a spus că o să stea cu mama Marjei, pentru că Marja e încă la spital, iar Hugo nu e tocmai în apele lui. Încă nu a spus nimic despre parfumuri. Celie crede că e îngrijorat în legătură cu copilul și o parte din ea vrea să-i mulțumească acestui copil încă nenăscut pentru că, fără să știe, îi distrage atenția de la ea. Cel mai mult, Celie speră că părinții ei n-o să înceapă să se certe, așa cum au făcut la pantomima de la Crăciunul trecut.

Școala e deja plină de oameni, deși Celie crezuse că au ajuns devreme. Îi vede pe doi dintre foștii ei profesori și se dă mai în spate ca să nu fie nevoită să stea de vorbă cu ei. Lumea se servește cu pahare de vin aranjate pe o masă lungă din spate, apoi se așază, tații arătând de parcă ar fi preferat să fi rămas la birou și mamele încercând să-i controleze pe copiii mai mici. La capătul mesei, sunt pahare de carton cu suc și biscuiți pentru copii. Celie ia doi și-i bagă în buzunar, în caz că o să i se facă foame în timpul spectacolului. E cam enervată pe mama fiindcă a insistat să vină la piesa asta stupidă. Trebuie să-și termine personajele pentru Clubul de Animație – o să-i ia ore întregi și tot nu e în stare să deseneze niște mâini care să nu arate ca niște cârnați. Îl vede pe tatăl ei în partea dreaptă a zonei pentru spectatori și, când el se ridică și le face cu mâna, Celie se duce să-l salute, sperând că mama n-o să observe, pentru că ea și Jensen își caută locuri împreună cu Bill și Penelope. Deși mama ar zice că nu are nimic împotrivă să stea cu tata, știe că probabil s-ar simți ciudat și apoi ar începe să se poarte exagerat de vesel, ca și cum totul ar fi în regulă, dar, de fapt, ar fi și mai rău. Uneori, simte că o epuizează toate sentimentele care par să escaladeze tot timpul în familia ei.

I se pare ciudat că nu l-a văzut pe tata de atât timp, ca și cum nici n-ar mai face parte din familia ei. Pare mai bătrân decât când l-a văzut ultima oară și are mare nevoie de o vizită la frizer. Mama Marjei, care este foarte elegantă pentru o femeie în vârstă și are părul des și blond, ca al fiicei ei, se ridică să o îmbrățișeze și Celie acceptă, deși se simte ușor inconfortabil. La urma urmei, nu e ca și cum ar fi bunica ei. Pe de altă parte, își dă seama, nici Bill nu e bunicul ei adevărat. Poate că asta o să fie familia ei

de acum înainte – o adunătură nesfârșită de oameni care nu au nici o legătură între ei.

Tata pare recunoscător că ea s-a lăsat îmbrățișată. O atinge întruna pe umăr și-i tot spune că se bucură să o vadă și că-i pare rău că n-a fost mai prezent în viața ei. Celie nu vrea să-i spună că a fost chiar foarte fericită fără el.

Apoi tata o întreabă ce rol joacă Violet, iar Celie spune că nu știe. Tata zice că Hugo are un rol important și are mari emoții ca nu cumva să uite replicile – de parcă lui Celie ar trebui să-i pese –, iar Celie încearcă să pară interesată, pentru că tata vrea să se poarte mereu ca și cum Hugo chiar ar fi fratele ei. De fapt, nu-și dorește decât să se întoarcă la locul ei, pentru că se teme că mama n-o să-i oprească unul și atunci o să trebuiască să stea lângă oameni pe care nu-i cunoaște, așa că spune că trebuie să se ducă la toaletă, apoi ocolește sala prin spate și reapare pe partea cealaltă doar ca să nu-i rănească sentimentele.

Doamna Tugendhat, care arată exact la fel ca acum cinci ani, când a terminat Celie, vine și îi spune lui Celie că nu-i vine să creadă cât de mult a crescut (de ce bătrânii spun mereu asta?), apoi o ia pe mama deoparte și îi zice că tatăl ei este uimitor, că a fost uimitor. Totul va fi uimitor. Mama se uită la Bill și pare puțin confuză. Celie se uită la ei, încercând să-și dea seama ce urmează, dar apoi vine cineva și îi șoptește ceva doamnei Tugendhat, care își cere scuze și se grăbește să plece în culise.

Se pare că mama i-a păstrat un loc – chiar lângă ea, cu Jensen în stânga mamei și cu Bill și Penelope lângă ei. Sunt cu patru rânduri în spatele tatei și al mamei Marjei, iar Celie e neliniștită, pentru că mama cu siguranță o să-i vadă, dar cel puțin Marja nu e acolo. Penelope se tot agită pe lângă Bill, îl întreabă

dacă nu-i e frig sau dacă are suficientă apă. Celie își dă seama că Bill e ușor iritat de toată această atenție, dar o bate pe Penelope pe mână și-i spune că e foarte amabilă și că, sincer, trebuie să înceteze să-și mai facă atât de multe griji. Așa că Penelope începe să-i arate copii cărora le-a dat lecții de pian, apoi roșește, ca și cum s-ar mândri cu asta.

Dacă mama și tata o să se certe iar aici, cred că mă omor! îi scrie lui Martin.

Hei, cel puțin n-o să mai fii obligată să te uiți la o piesă de copii, răspunde el.

Scaunele de lemn sunt exact aceleași de pe vremea când Celie venea și ea la școală aici. Are un flashback ciudat în clipa în care se așază – senzația de plictiseală și de siguranță pe care o avea întotdeauna în școala primară, înainte ca totul să se strice; înainte ca prieteniile ei să se evapore și înainte ca mama și tata să se despartă.

Apoi se întâmplă. O aude pe mama spunând *Oh, nu!* Preț de-o clipă, crede că are legătură cu tata și cu Marja și i se strânge stomacul, dar, când ridică privirea și se uită în direcția în care se uită mama, îl vede pe Gene la marginea sălii, îmbrăcat în aceeași geacă de piele și cu un tricou uzat, pe care e imprimată poza unui bărbat fumând marijuana. Își face drum înspre ei. Mama se uită la Jensen, spune ceva și apoi se ridică, ceea ce e destul de greu, pentru că aproape toată lumea s-a așezat până acum. Celie nu i-a spus mamei despre Gene și simte nodul de neliniște solidificându-se înăuntrul ei.

– Pleacă! Ți-am cerut să stai departe de noi! Nu vreau să risc ca Bill să pățească ceva. De ce nu poți să înțelegi asta?

Celie e la doar patru scaune distanță de capătul rândului și poate să audă tot ce spune mama. Bănu-

iește că la fel pot auzi toți ceilalți părinți, pentru că zarva s-a mai potolit și lumea se uită la ei. Întoarce capul spre stânga. Jensen se uită la mama, iar Bill privește fix în față, dar cu o încordare care trădează faptul că știe că Gene e acolo.

– Doar vreau să vorbesc cu el!

Ca de obicei, vocea lui Gene e mult prea sonoră.

– În nici un caz!

Aoleu! îi scrie lui Martin. *A apărut celălalt bunic al meu și se ceartă cu mama. Acum chiar vreau să mor.*

Martin nu răspunde preț de un minut, apoi scrise doar atât:

La dracu'!

– Scumpo, spune Gene. Trebuie să știe adevărul.

Acum toată lumea se uită, capetele sunt întoarse, un murmur a cuprins scaunele. Celie se face mică. De ce familia ei este pur și simplu singura familie din lume care face așa ceva? De ce nu poate să aibă o familie normală, în care oamenii să vină, să-și vadă de-ale lor și să se înțeleagă?

– Lila, scumpo, lasă-mă să vorbesc cu el!

– Gene, îți jur! Dacă nu pleci în clipa asta din școala copilului meu, chem poliția să te dea afară!

– Două minute! E tot ce-ți cer.

Mama e roșie la față de furie. Îi șuieră:

– Du-te acasă, Gene! Eu o să mă întorc acum lângă Bill și tu o să pleci.

La auzul cuvântului *poliție,* s-a ridicat și Jensen și a trecut pe lângă Celie, îndreptându-se spre Gene, ceea ce înseamnă că cei patru oameni din mijloc trebuie să se ridice iar. Minunat! Și mai multe persoane implicate. Cineva din spate întreabă pe un ton plângăcios ce se întâmplă. Celie ia în calcul să se

ducă să se ascundă în toaletă. Mama se întoarce și se așază iar lângă ea, se apleacă și se scuză față de Bill:

– O să ne asigurăm că pleacă. Îmi pare atât de rău!

Bill nu spune nimic.

Jensen s-a așezat în fața lui Gene, separându-l practic de ei. Gene îi pune o mână pe braț.

– Jensen, ajută-mă! Vreau să lămuresc ceva.

Sub privirile lui Celie, cei doi bărbați poartă o conversație în șoaptă. Jensen se apleacă spre Gene și încuviințează din cap. Nu arată ca și cum Gene ar urma să plece prea curând. Oamenii din față au început să se întoarcă în scaune ca să vadă ce se petrece. Jensen se întoarce la mama, ceea ce înseamnă că cele patru persoane trebuie să se ridice și să se așeze iar. Încep să pară ușor enervați. Mama se uită la Jensen cu o expresie încruntată și furioasă.

– Pleacă?

Jensen vorbește încet:

– Vrea să-i spună ceva lui Bill. Zice că poate să-i spună prin mine.

– Ce?

– Nu vrei ca Bill să vorbească cu el. Dar... pot să fiu eu telefonul fără fir? Sincer, cred că ar putea fi de ajutor.

Lila se uită la Jensen, nevenindu-i să creadă.

– Oh, pentru Dumnezeu! Cum așa?

– Doar... Ascultă ce are de zis! Apoi promite că o să plece.

Mama se uită la Bill, apoi la Gene, care e tot acolo și îi privește. Arată de parcă n-ar ști ce să facă. Expresia i se îmbunează puțin când se uită la Jensen și spune, coborând vocea:

– O să te oprești dacă o să consideri că o să înrăutățească lucrurile? Nu vreau...

Jensen își pune o mână peste a ei.

– O să fiu un traducător foarte atent, la nevoie.

Mama se mai gândește puțin, apoi oftează și se întoarce spre Bill.

– Vrei să asculți ce are de spus Gene? După care promite că pleacă.

Bill privește fix în față. Mârâie ceva, apoi întoarce capul în cealaltă direcție și spune:

– Ar face bine să se grăbească. Nu vreau să fie întreruptă reprezentația nepoatei mele.

Au început să vină membrii orchestrei școlii. Cei micuți au triangluri și tamburine, iar cei mai mari au chitare și un clarinet. Toți sunt conduși de mai mulți profesori la scaunele lor roșii din plastic, așezate în față. Celie are impresia că spectacolul o să înceapă în orice clipă, iar familia ei încă e implicată în propria dramă. Se lasă și mai jos în scaun. Jensen îi face un semn din cap lui Gene, iar Celie îl privește pe Gene tastând ceva pe telefon. Telefonul lui Jensen scoate un sunet sonor, ca de discotecă, ceea ce face ca toți părinții așezați în jur să mormăie dezaprobator și să înceapă să se foiască în scaune. Jensen ridică o mână, scuzându-se. Duce telefonul la ureche și ascultă preț de câteva clipe. Apoi se apleacă spre Bill.

– Vrea să-ți spună că a fost o neînțelegere.

– Nu mă interesează nimic din ce are de spus omul ăsta.

Bill privește fix în față. Penelope îi ține strâns mâna, mângâindu-i încheieturile degetelor cu degetul mare. Jensen se uită la Bill, apoi duce telefonul înapoi la ureche.

– Spune că nu-l interesează... Bine... bine.

Ascultă, apoi se apleacă din nou spre Bill.

– Zice că ți-ai făcut o impresie greșită despre momentele pe care el și Francesca le-au petrecut împreună. Își dă seama că tu crezi că au făcut sex. N-a fost așa. Doar au stat de vorbă.

„Au făcut sex? Ce mai e și asta? Acum încep să vorbească despre oameni bătrâni care fac sex?“ Lui Celie îi vine să vomite numai la gândul că oamenii de vârsta asta se mai pot gândi la sex. Își ascunde fața în mâini. Nu crede că poate fi mai rău de atât.

Jensen vorbește în continuare mult prea tare:

– Spune că Francesca doar a vrut să se distreze. Să se simtă din nou tânără. A stat la bar cu Gene și echipa de filmare, a dansat și s-a simțit bine, apoi a doua zi n-a mai văzut-o. Crede că s-a dus la cumpărături în Dublin. Sau poate s-a întâlnit cu prietena ei. Dar asta a fost tot.

Bill se întoarce în scaun.

– Atunci de ce naiba a spus că s-a culcat cu el?

– Nu a spus asta, zice mama după un moment. În scrisoare a menționat doar că s-a întâlnit cu el.

Bill se uită la mama.

– Nu s-a culcat cu Francesca?

Jensen repetă tare în telefon:

– Bill întreabă dacă sigur nu te-ai culcat cu Francesca.

Se uită toți la Gene, care așteaptă la capătul rândului de scaune. Gene clatină din cap și face o grimasă. Spune ceva în telefon. Jensen ascultă și transmite:

– Zice că mama ta nu s-ar fi uitat niciodată la alt bărbat. Că totul a fost o groaznică neînțelegere.

Bill pare uluit. Aproape în aceeași măsură ca părinții din jur, care nu pot să creadă ce le e dat să audă.

– Ești absolut sigur? întreabă Bill.

Jensen vorbește în telefon.

– Te întreabă dacă ești sigur.

Jensen încuviințează din cap la răspunsul lui Gene. Apoi acoperă microfonul cu mâna.

– Bill, prietene, e posibil ca drogurile să-mi fi mâncat o mare parte din materia cenușie, dar așa ceva

cu siguranță n-aș fi putut să uit. Scuze, Celie!

– Sincer, nu-i cea mai nasoală parte din conversație.

Bill pare transfigurat. Clipește preț de un moment, apoi întreabă:

– Spune adevărul?

– Spui adevărul?

Jensen încuviințează iar din cap și se întoarce din nou spre Bill.

– Jură pe onoarea lui de cercetaș! Nu vrea să plece fără să știi adevărul.

Ceva ciudat se întâmplă cu Bill. Își privește mâinile. Și clatină din cap pentru sine. Apoi se uită la Penelope.

– Vai de mine! zice el. Mă simt ca un prost.

„Eu simt că îmi vine să vărs", își spune Celie.

– Nu trebuie să te simți prost, Bill, spune mama după câteva clipe, cu voce ciudată, parcă liniară. Nu era greu să ajungi la o astfel de concluzie.

Bill zice iar:

– Nu s-a culcat cu ea.

Penelope îi zâmbește în felul ăla tâmp al ei.

– Sigur că nu, dragule. Evident că există o explicație.

Mama se uită fix la Gene. Bill încă e în stare de șoc.

– Vai de mine! spune el. Vai de mine! S-ar părea că am provocat o mică scenă.

– Nu! îi spune toată lumea. Câtuși de puțin.

Cineva a stins luminile din tavan. Se așterne liniștea. Jensen continuă să șoptească tare, ca și cum nu l-ar putea auzi nimeni:

– Spune că îi pare rău pentru neînțelegerea creată și că își dă seama că ar fi trebuit să-ți spună că s-au întâlnit în Dublin, dar, sincer, a fost ceva atât de neînsemnat, că nici nu s-a gândit măcar.

Membrii orchestrei au ridicat instrumentele. O profesoară de muzică pe care Celie nu o recunoaște stă în față și ridică mâinile asemenea unui dirijor.

Bill se uită la Gene.

– Spune-i că îi mulțumesc! Îi mulțumesc că a clarificat situația. A fost foarte... decent din partea lui.

Oamenii din jur au început să șuiere, să le spună să facă liniște, să-i roage să înceteze odată! Acum sunt aproximativ opt sute de motive pentru care Celie vrea să moară. Jensen se așază pe scaunul lui, lângă mama, și se apleacă în așa fel încât să poată vorbi mai departe cu Bill.

– Spune că e foarte drăguț din partea ta... Și că, oricând vreți să vă vedeți, el n-are nimic împotrivă.

– Dumnezeule mare! exclamă Bill, dându-și ochii peste cap. Nu se oprește niciodată!

Apoi începe muzica. Celie se uită după Gene, dar bunicul ei a dispărut în întuneric. Iar când se uită înapoi la mama ei, Celie observă că are lacrimi în ochi.

CAPITOLUL 40

Lila

Lila nu se poate concentra în primele minute ale reprezentației. Face eforturi să înțeleagă ce s-a întâmplat, motivul pentru care Gene l-a mințit pe Bill. Își amintește întruna vorbele lui Jane: *Infidelitatea i-aș fi putut-o ierta, dar nu și faptul că era atât de îndrăgostit de ea.* Trebuie să mai existe un motiv pentru care Gene a făcut ce a făcut, își zice întruna. Gene are întotdeauna motive ascunse.

Jensen, probabil simțind că este preocupată și nu urmărește spectacolul, se apleacă spre ea:

– Ești bine? murmură el.

– A fost atât de ciudat! îi răspunde în șoaptă. Findcă sunt absolut sigură că s-a culcat cu mama.

Jensen se uită la ea.

– Și de ce ar minți?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Apoi se aude un *Dar se poate!* exasperat de undeva din spatele lor, iar Jensen se trage înapoi în scaun. Violet a apărut pe scenă. Violet, care poartă o rochiță argintie care nu i se potrivește, dar e plină de încredere în sine, cu care pare să se fi născut, pășește fără nici cea mai mică ezitare în lumina reflectoarelor și începe să nareze de pe un pergament mare. Copiii din familia Darling sunt în dormitoarele lor, părinții se pregătesc să iasă în oraș. Lila răsuflă lung, încearcă să-și alunge din minte ultimele minute și se așază mai bine pe scaunul tare, din lemn, așa cum s-a mai așezat la atâtea astfel de reprezentații școlare, pregătindu-se pentru amestecul bizar de emoție și plictiseală, pentru felul în care, ca părinte, îți dorești ca momentul să dureze cinci minute și în același timp o viață întreagă. În timp ce Violet descrie scena din fața lor, privirea Lilei trece peste publicul din jur. Cu două rânduri mai în față și la stânga, stă Philippa Graham, lângă un bărbat cu început de chelie și costum de om de afaceri, care în mod evident a venit direct de la serviciu. Și-a ascuns al doilea pahar de vin roșu sub scaun. Îi zărește silueta lui Gabriel Mallory undeva în față, așezat lângă mama lui. Își trece mâna prin părul pleoștit, se uită o clipă la telefon, apoi, simțind poate că este privit, întoarce capul în spate. Lila se asigură că se uită în altă direcție. În mod ciudat, nu mai simte aproape nimic pentru el, doar o vagă iritare la gândul că va trebui

să-l mai vadă vreo câțiva ani la poarta școlii, ca o mâncare proastă care tot revine. Poate ca să-i amintească de vanitatea și prostia de care a dat dovadă.

– A spus că trebuie să cresc, dar eu nu vreau să cresc, mamă! exclamă Wendy pe scenă, în timp ce se scarpină pe picior.

– Nimeni nu vrea să crească, Wendy, spune doamna Darling, cu vocea exagerată a unei menajere dintr-o dramă de epocă.

În public se aud murmure de râs.

Apoi, câteva momente mai târziu, printr-o gaură din decorul pictat, în scenă intră Peter Pan. Doar că acest Peter nu poartă colanți verzi și tunică asortată. Poartă... o uniformă vișinie din două piese, cu epoleți argintii și ceva ce seamănă cu un inel al lui Saturn în partea stângă a pieptului. Un vuiet de surprindere se aude în public. Uniforma îi pare straniu de familiară. Lila o privește intens. Apoi își dă seama: este un costum din *Escadronul Stelar Zero.* E cel pe care tatăl ei l-a purtat în serialul de televiziune. Câteva minute mai târziu, apar Băieții Pierduți, și ei în uniforme ale *Escadronului Stelar.*

Când apare, căpitanul Hook e un extraterestru – are capul ca un craniu, cu trompă de elefant. Lila îl recunoaște numaidecât. Este extraterestrul de la televizor care a înspăimântat-o întreaga copilărie. A fost momentul în care Francesca a insistat să nu se mai uite la emisiunile tatălui ei, dând vina pe ele pentru coșmarurile pe care Lila le avusese până aproape de zece ani. Întreaga producție, își dă acum seama, este făcută cu costume din *Escadronul Stelar Zero.* Scenariul a fost ușor schimbat – căpitanul Hook este acum un extraterestru și crocodilul e o șopârlă spațială. Nava piraților este o navă spațială de pirați și Țara de Nicăieri e acum o planetă – reprezentată printr-o fotografie veche a suprafeței Lunii, cu tot cu cratere și un steag.

În jur, părinții din sală râd în timp ce Băieții Pierduți, în uniformele lor mult prea mari (dacă privești cu atenție, se pot vedea acele de siguranță și cusăturile rudimentare cu care au fost prinse), se luptă cu pirații spațiali. Clopoțica este un astronaut zburător și părul îi e ridicat într-un coc înalt, argintiu, foarte asemănător cu cel al iubitei căpitanului Troy Strang, Vuleva.

Hugo joacă rolul lui Michael, cel mai mic dintre copiii familiei Darling. Inima Lilei se strânge întotdeauna când îl vede pe Hugo, ca și cum ar simboliza tot ceea ce ea a pierdut. Nu are replici – sau, dacă a avut, le-a uitat. Rolul lui pare să fie pur și simplu acela de a fi mânat încetișor de ceilalți dintr-o parte în alta a scenei, în timp ce restul copiilor își declamă replicile în jurul lui sau ascultă ce le suflă doamna Tugendhat din lateral. Din când în când, cineva îi șoptește ceva la ureche, dar Hugo pare să fi împietrit.

Producția merge șchiopătând înainte, prin Țara de Nicăieri, Hook moare ucis de șopârla spațială (în uralele animate ale spectatorilor), se efectuează un dans cam dezordonat cu cei care ar fi trebuit să fie indieni, dar acum sunt echipajul unei nave spațiale (uniformele lor sunt aurii și evident reciclate de prin anii '70). Sunt și cântece luate din film, acompaniate de un talmeș-balmeș orchestral, care rareori se nimerește în aceeași notă – micuții muzicieni se foiesc întruna pe scaune și se întrerup mereu pentru a le face cu mâna părinților. Lângă ea, Jensen râde întruna, uneori în hohote, aparent distrându-se copios pe seama haosului de pe scenă. A fost atât de dornic să vină pur și simplu cu ea, să participe la moment – bucuros să se plieze pe lumea ei, în loc să aștepte ca ea să orbiteze în jurul lui. Lila se surprinde privindu-l cu coada ochiului, întrebându-se cum a fost posibil să-l găsească vreodată mai puțin atrăgă-

tor decât Gabriel Mallory. Acum abia poate să stea lângă el fără să vrea să-l atingă și, în timp ce privesc piesa, își întinde mâna pe întuneric și o strecoară într-a lui. Degetele lui se strâng instinctiv peste ale ei, iar el se uită la ea și zâmbește, ca și cum acest gest i-ar fi surprins pe amândoi.

Lila îi ascultă pe părinții din jur murmurându-și înduioșați câte ceva la ureche, pe bunici exclamând mândri în clipa în care nepotul le apare pe scenă, vede telefoanele ridicate discret pentru fotografii și simte cum ceva în ea se înmoaie, cum o încordare veche începe să se evapore, iar un sentiment de uimire îi ia locul în fața naturii trecătoare a lucrurilor și cum aceasta poate fi minunată și sfâșietoare în același timp. Lila o privește pe Violet reapărând în repetate rânduri pe scenă pentru a povesti ce o să se întâmple sau pentru a umple un gol în narațiune; vocea îi e clară și nu-i tremură deloc, iar Lila se întreabă ce fel de femeie o să ajungă. O să reușească să-și păstreze încrederea în sine? Sau viața o să i-o alunge, o s-o forțeze să joace un rol pe care nu l-a vrut, așa cum ni se întâmplă atâtora dintre noi? „Rămâi la fel, draga mea, îi spune în gând. Rămâi așa cum ești, cu glumele tale nepotrivite, cu muzica rap și cu tot restul."

În scena finală, Wendy, din nou în cămașă de noapte, îi povestește mamei despre aventurile ei.

– Uite, mamă! Vezi ce bine conduce nava spațială? Se îndreaptă spre altă galaxie!

De data asta, chiar se pare că „Michael" trebuie să vorbească. Se întoarce și privește în mulțime. Fata care joacă rolul lui Mary se întoarce spre Hugo.

– Spune-i mamei – nu-i așa că am avut o aventură uimitoare, Michael?

Mama așteaptă, privindu-l cu atenție, tata e și el alături și-și aranjează mereu mustața care-i alunecă

întruna de pe față.

Nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă, Mary îi trage lui Hugo un ghiont zdravăn. Poate că referirea la *mama* declanșează totul. Poate că motivul e lumina reflectoarelor sau faptul că trebuie, până la urmă, să vorbească în fața a 150 de părinți care-l privesc cu atenție. Dar Hugo privește în sală, fețișoara i se smochinește și Lila vede cum, sub luminile puternice, o lacrimă începe să-i alunece vizibil pe față.

Există o anumită tăcere care se lasă într-o sală de școală în clipa în care devine evident că un copil se simte traumatizat pe scenă și nimeni nu știe ce să facă. Băiețelul stă împietrit într-un fascicul de lumină. Înghite greu și vizibil un nod mare din gât. „Oh, nu! își zice Lila. Bietul copil!" Apoi Celie se ridică dintr-odată lângă ea.

– Haide, Hugo! îi strigă ea. Poți s-o faci!

Începe să îl aplaude, roșind chiar în timp ce face acest lucru. Hugo ridică privirea și o vede.

– Hai, Hugo! strigă Celie din nou.

Lila îl vede pe Dan în penumbră, făcându-și drum stângaci printre scaune în timp ce alți părinți se ridică și-l lasă să treacă. Se ghemuiește la marginea scenei și încearcă să-i strige ceva fiului Marjei. Întreaga încăpere se uită la acest copil micuț pentru care seara asta, poate chiar ultimele săptămâni au fost prea mult.

– Da, Hugo! strigă Celie.

Îi aruncă o privire neliniștită Lilei, evident temânduse ca gestul ei să nu fie interpretat ca o lipsă de loialitate. Și ceva în Lila cedează.

Fără să-și dea seama, se trezește în picioare, lângă fiica ei.

– Hai, Hugo! strigă și ea și începe să bată din palme. Haide! Poți s-o faci!

Și mai mulți părinți aplaudă, aclamă și-i strigă numele. Doi copii urcă pe scenă ca să-l încurajeze, îi murmură ceva, întreaga echipă pare să vrea să-l ajute. Mary face un pas în față și șoptește ceva la urechea lui Hugo. Băiatul se uită la ea, încuviințează din cap, apoi se întoarce iar cu fața la public. Se așterne liniștea. Parcă toată lumea și-ar ține respirația. Ochii lui Hugo se măresc și, preț de-o clipă, pare că e pe cale să plângă din nou. Apoi înghite în sec și vocea lui subțire, de copil, sparge tăcerea, ușor tremurată:

– *Ști... știam că Peter Pan o să ne salveze!*

Apoi Lila aplaudă, Celie aclamă, ridicând pumnul în aer, Jensen se ridică lângă ea și strigă și el. Toți spectatorii bat din palme și aclamă, iar ultimele cuvinte ale piesei, oricare ar fi fost ele, sunt acoperite de aplauze. Lila simte degetele lui Jensen strângându-se peste ale ei, ceva în pieptul ei explodează și lacrimile îi umplu ochii. Cu cealaltă mână ia mâna lui Celie, li se întâlnesc privirile și Lila încuviințează din cap.

– Bravo! îi șoptește fiicei ei și, ca niciodată, Celie zâmbește și nu-i dă mâna laoparte.

Se pregătește să iasă afară pentru o gură de aer curat, când doamna Tugendhat o oprește. E roșie la față și-și apasă o mână pe piept.

– Oh, Lila, ce seară! Tatăl tău a făcut o treabă extraordinară! Știi ce plăcere le-a făcut copiilor să lucreze cu el?

De data asta, Lila nu mai trebuie să întrebe la ce se referă. Se simte epuizată de evenimentele serii.

– Hm, a fost un spectacol extraordinar, doamnă Tugendhat. Felicitări! Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

Doamna Tugendhat clatină din cap. În mod evident, e copleșită de ușurare că totul a ieșit așa cum

trebuia.

– Partea bună, draga mea, este că tatăl tău e un profesor înnăscut. Copiii au fost extraordinar de entuziasmați să facă asta cu el. Au adorat costumele, chiar dacă unele dintre ele sunt cam mâncate de molii. Nu cred că am avut vreodată un spectacol mai reușit.

Lila aproape că nu vrea să întrebe.

– De... de cât timp vă ajută?

– Păi, să tot fie patru, cinci săptămâni. A fost foarte drăguț din partea ta să sugerezi asta, Lila. Și a fost o binecuvântare că ne-a adus costumele. Dar, sincer, talentul și entuziasmul lui au adus totul la viață. Nu se întâmplă prea des să ai un actor veritabil de la Hollywood într-o producție școlară. Și cu recuzită de la Hollywood! Colegii mei de la școala Sf. Mary sunt verzi de invidie, crede-mă! Privește peste capetele mulțimii înspre culise. Acum trebuie să mă duc să-l găsesc pe domnul Darling. Se pare că a avut un mic accident. Prea multe emoții, cred. Sau poate prea mult suc de mere. Scuză-mă!

Bill e obosit după momentul dramatic din timpul spectacolului și poate încă se gândește la ce i s-a spus înainte să înceapă piesa, așa că, după ce el și Penelope își fac loc cu grijă până în capătul rândului de scaune, îi spune Lilei, strângându-i mâinile, că s-au simțit minunat, dar că se duc acasă.

– Te rog, spune-i lui Violet că sunt extrem de mândru de ea! A fost impecabilă. Impecabilă!

Lila îl îmbrățișează, trăgând în piept mirosul familiar de stofă și de săpun.

– O să-i spun, Bill. Se va bucura tare mult că ai venit.

În jurul lor, oamenii se îndreaptă spre spatele sălii, luându-și câte un ultim pahar de vin în timp ce-și așteaptă copiii să se schimbe, comparând momente

amuzante din timpul spectacolului. Lila e recunoscătoare că familia ei e acolo, că măcar de data asta nu se simte stingheră printre ceilalți și are senzația că e la adăpost, ferită de persoane nesuferite precum Philippa Graham sau Gabriel Mallory. Îl vede pe Dan împreună cu mama Marjei, o vede și el și ridică o mână, poate în semn de mulțumire, poate de salut; nu e sigură. Arată, își zice ea, ca un om pe care nici măcar nu-l cunoaște. Apoi vede clipa în care Dan îl observă pe Jensen lângă ea, vede umbra care-i acoperă o secundă fața și-și dă seama că, poate, de acum înainte, nu mai e singura care va trebui să se adapteze.

Jensen s-a oferit să-i conducă pe Bill și pe Penelope la mașină, ca să se asigure că ajung cu bine, iar Lila îi spune că se duce în culise ca să o găsească pe Violet. Dar nu doar pe Violet vrea să o vadă.

Ca de obicei, îl aude înainte să-l vadă. E în spatele scenei și mută piesele de echipament împreună cu băieții mai mari, dintr-a șaptea și a opta. Îi felicită pe copii pe măsură ce aceștia trec pe lângă el, îndreptându-și din când în când spatele ca să bată palma cu ei.

– Hamoud, prietene! Senzațional cum ai cântat la chitară!

Se oprește să mângâie pe cap un extraterestru micuț care trece pe lângă el îmbrăcat într-un costum mult prea mare și care lasă în spate urme de sclipici.

– Nancy? Ai fost un extraterestru fantastic! Pun pariu că părinții tăi nici nu și-au dat seama că erai tu acolo!

Lila rămâne și îl privește – pe omul ăsta care se pare că poate să fie pentru alți copii ceva ce n-a fost niciodată pentru ea. Trebuie să se dea laoparte când nava spațială de pirați e cărată pe lângă ea de doi băieți înalți și un administrator, care gâfâie ușor din

cauza efortului. Și, după ce trece, îl vede pe Gene uitându-se la ea, cu o expresie ușor îngrijorată, ca și cum n-ar fi sigur ce urmează să se întâmple. Își fixează un zâmbet pe fața lată.

– Scumpa mea! Dacă o cauți pe Violet, s-a dus să-și scoată rochia.

Lila face doi pași spre el.

– L-ai mințit pe Bill, spune ea.

– Ba nu.

– Ba știu că da. Nu ești un actor chiar atât de bun.

Rămân o vreme fixându-se cu privirea, ca doi adversari într-o arenă.

Apoi Lila spune:

– A fost... un gest drăguț.

Gene lasă capul într-o parte și-și freacă urechea cu mâna dreaptă. Se relaxează o idee.

– Ha! Ridică din umeri. De fapt, adevărul este că l-a vrut doar pe Bill. Mi s-a părut mai corect așa.

– De cât timp te vezi cu fetele? Îmi imaginez că ai venit aici tot timpul.

Gene face o grimasă.

– În fiecare zi. Nu fi prea dură cu ele! E vina mea. Doar că... știam că ai multe pe cap. Și n-am vrut să creadă că le-am părăsit. Dar ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară.

Se uită la el, la fața lăsată, pe care se citește că îi pare rău. La tricoul pe care scrie *Îmi pare rău, cred că eram fumat.* La felul în care se fâstâcește, neștiind ce să facă cu mâinile și cu picioarele.

– Dumnezeule, tată! Ea își ridică mâinile în aer. De ce nu poți să mă lași să te urăsc, ca un om normal?

Chipul lui se crispează puțin.

– Ah, nu mă urî, Lila, scumpo! Mă omori.

Vine spre ea și-i simte brațele mari cuprinzând-o, siguranța cu care o strânge. Se simte de parcă ar

avea patru ani, înainte să știe că o să plece, înainte să capete sentimentul că nu se mai putea baza niciodată pe nimeni și pe nimic. Își strânge în brațe tatăl, ignorându-i pe oamenii care se mișcă în jurul lor, strigătele încântate ale copiilor care ies din cabinele de schimb, vocea doamnei Tugendhat care cere insistent cuiva, undeva în depărtare, să se miște mai repede. Se lasă să se sprijine pe el, îl strânge cu aceeași putere cu care o strânge și el, minunându-se de faptul că în sfârșit, după treizeci și cinci de ani, este posibil să se fi putut baza pe tatăl ei mai mult decât își dăduse seama. În cele din urmă, se trage din brațele lui și-și șterge obrajii, încercând să se adune.

– Și? Am auzit ceva despre un Comic-Con?

Gene se luminează la față.

– Oh, da. O să-mi aducă niște bănuți și să sperăm că o să mă scoată iar în față. Prima convenție e în San Diego, peste două săptămâni.

– San Diego? În America? Te întorci în America?

Se uită unul la celălalt, stânjeniți. Și gata, s-a dus! Lila simte senzația familiară de gheață începând să o împresoare, simte carapacea punând iar stăpânire pe ea.

– Păi, da. Sunt bani frumoși.

– Sigur.

Ochii lui Gene îi cercetează chipul.

– Oh, nu! E doar o săptămână! O să... o să am nevoie de un loc în care să stau când o să mă întorc. În timp ce Lila îl privește, Gene continuă: Ar fi ideal să stau în continuare cu voi, cu familia mea... M-aș simți foarte prost să dispar iar tocmai când am apucat să cunosc pe toată lumea.

Lila se asigură că l-a auzit bine.

– Te întorci?

– Oh, sigur! Întâlnirile astea cu fanii sunt doar o dată pe an. Va trebui să-mi găsesc ceva de lucru

între timp. Ideal ar fi chiar aici.

Violet apare brusc între ei, îmbrăcată cu hainele ei obișnuite și radiind. A primit un pachet de chipsuri cu brânză și ceapă de la cineva și se îndoapă cu nerușinare.

– Ai fost senzațională, puștoaico! Vocea lui Gene bubuie iar, plină de încredere. Extraordinar narator! Dacă o ții tot așa, va trebui să-ți găsim un impresar.

Violet, încă mestecând, îi acceptă laudele ca pe ceva absolut firesc și-i ia mâna cu o posesivitate naturală. O vede pe Lila acolo și se întoarce spre Gene. Așteaptă până ce termină de mestecat, apoi spune:

– Vii acasă cu noi?

Gene se uită la Lila. Lila vede expresia nesigură de pe chipul tatălui ei, își amintește ușurarea lui Bill, privește degetele lui Violet în mâna mare a lui Gene și e copleșită de toată harababura din familia ei.

– Da, zice ea după o clipă. Gene vine acasă cu noi.

Violet își aruncă brațele în jurul lui.

– Ura! Putem să ne uităm la episodul ăla din *Escadronul Stelar* în care tu și Vuleva vă întâlniți cu extratereștrii sexy. L-am găsit pe YouTube.

Privirea lui Gene alunecă spre a Lilei.

– Hm, poate nu chiar la ăla, scumpo. L-am văzut și eu și... nu este, hm, tocmai un episod oficial din *Escadronul Stelar*.

Apoi se grăbește să schimbe subiectul și începe să șteargă sclipiciul întins peste tot.

Este aproape opt și jumătate când ies în holul mare, unde mai sunt părinți care-și așteaptă copiii rătăciți și obosiți, în timp ce golesc resturile de vin din pahar. Pretutindeni răsună felicitări, exclamații, vocile mamelor care încearcă să localizeze haine și ghiozdane și, din când în când, câte un tată răzleț se

uită la ceas și murmură că ar trebui să plece. Lila o vede pe Celie luându-și rămas-bun de la Dan, care îl duce în brațe pe Hugo, absolut epuizat, și se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste capetele celor din jur și să-l găsească pe Jensen.

– Cred că încă e în sală, le spune lui Gene și lui Violet, dar aceștia discută aprins despre domnul Darling, care a făcut pe el și nu e sigură că au auzit-o.

Tocmai se pregătește să se ducă în sală, când Lila aude zarvă mare în spatele ei, un fel de „Ooo!" la unison și ceva o face să se întoarcă.

Își face loc prin mulțime și îl vede pe Gabriel Mallory, aplecat în mijlocul unui semicerc de oameni. Își șterge vinul roșu de pe față. La doar câțiva pași de el este Jessie, într-o rochie din denim și cu cizme ascuțite portocalii în picioare.

– Tu, spune ea în mijlocul tăcerii uluite, ești un mare dobitoc! Apoi se întoarce spre mama lui, care o privește uluită. Sincer, nu-mi place să învinovățesc alte femei pentru comportamentul deplorabil al unui bărbat, dar, zău, chiar trebuie să stai puțin de vorbă cu fiul tău!

Apoi Jessie se răsucește pe călcâie, își pune paharul gol pe o masă și-și face loc înapoi prin mulțime, aparent fără să observe privirile șocate ale celorlalți părinți. Abia când ajunge la cuierul cu haine o observă pe Lila, care a rămas cu gura căscată. Ezită preț de o clipă, ca și cum ar fi o surpriză foarte plăcută să o găsească acolo.

– Speram să te mai văd. Vrei să ieșim să bem ceva la un moment dat?

Lila închide gura.

– Da, da, chiar vreau, zice ea, încuviințând din cap. Categoric.

Jessie îi zâmbește, apoi întinde mâna după haina din cuier.

– Super! O să te sun.

Apoi pleacă și se îndreaptă spre culise.

CAPITOLUL 41

E cel mai ciudat lucru: Lila nu se poate opri din zâmbit. Parcă un bizar sentiment de bucurie i-a infestat mica familie; au venit acasă împreună în mașina lui Jensen, cu Violet strivită între ei pe unul din cele trei scaune din față, cu Gene în remorca deschisă, sprijinindu-se pe Dumnezeu știe ce o fi sub prelată, strâmbându-se la fete prin geamul din spate în timp ce se rugau cu toții să nu se întâlnească cu vreun echipaj de poliție. Fetele cântă întruna *You Can Fly!* – unul din acele rare momente neforțate de armonie între surori care-i umplu Lilei inima de fericire. Li se alătură și ea, chiar dacă nu știe decât jumătate din cuvinte, în timp ce schimbă priviri amuzate cu Jensen, deși probabil că arată – și sună – ca o idioată.

Când ajung acasă, Gene se duce să-și ia lucrurile de la Jane – posibil ca să fie sigur că apucă să se instaleze înainte ca Lila să se răzgândească iar. O ia pe Celie cu el, iar Lila îi privește ieșind pe ușa din față, discutând binedispuși despre animație, în timp ce Violet se prăbușește pe canapea cu un sendviș pe care i l-a făcut Lila. Toată energia s-a scurs din ea ca dintr-o baterie terminată și privește ecranul televizorului fără să vadă nimic, în timp ce Truant așteaptă la picioarele ei, atent să prindă eventualele firimituri.

Îi spune lui Violet că e extraordinară, că Bill a spus că a fost impecabilă, că toată lumea e foarte mândră de ea, iar Violet încuviințează din cap, fără să asculte cu adevărat. O să aibă nevoie de o jumătate de oră ca să se liniștească înainte să se ducă la culcare, iar Lila o lasă în cele din urmă și se duce în bucătărie.

Când privește afară, îl vede pe Jensen cărând ceva voluminos pe poarta din spate.

Iese în grădină prin ușile duble de sticlă, iar când Jensen dă prelata laoparte, vede că este o bancă Lutyens, din stejar, pentru două persoane, cu o patină argintie căpătată în timp și cam zgâriată. Jensen o așază cu grijă în locul în care a fost banca lui Bill, potrivind-o în așa fel încât să fie perfect centrată pe piatra de York.

– Ți-am luat un cadou, spune el, dându-se laoparte ca să-i arate.

Lila se uită la el, la bancă, la grădina care dintr-odată are iar un punct central. Se apropie, își trece mâna peste spătar și simte suprafața aspră.

– Niște clienți voiau să o arunce. Vor ceva modern. M-am gândit că s-ar potrivi aici. Cel puțin până ce găsești altceva. Știu că nu-i tocmai nouă…

Lila are nevoie de un minut ca să-și găsească cuvintele.

– E minunată! zice ea. Nu-mi plac lucrurile care arată noi. E perfectă. Se așază pe bancă în aerul rece al nopții și Jensen se așază lângă ea. Își dă seama că probabil asta era în camioneta lui sub prelată. Își plimbă întruna degetele peste ea, simte lemnul zgrunțuros, scurgerea timpului întipărită în suprafață. Ridică privirea spre el și clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Întotdeauna te gândești la ce îmi trebuie.

– Știu. Chiar ar trebui să încetez.

– Te rog, nu înceta!

Rămân o vreme așa, pe bancă, în tăcere, și Lila simte cum o cuprinde treptat o senzație necunoscută – de pace. De luni întregi, poate chiar de ani are senzația că a fost în mod continuu încordată, cu umerii lăsați, cu mâinile pe cap, așteptând următoarea lovitură. Momentele bune au fost rare, inconsecvente și parcă mereu pe punctul de a se transforma în momente proaste. Acum, pentru prima oară de când își aduce aminte, simte... echilibru. Simte un calm care i se strecoară în oase. Se lasă pe spate, își privește grădina, bucătăria care strălucește la capătul peluzei și oftează adânc.

– Știi, s-a întâmplat un lucru tare ciudat în dimineața asta. Mă uitam la Dan în timpul piesei de la școală și mi s-a părut un om pe care nu-l cunoșteam. L-am văzut cu fiul Marjei, i-am văzut părul, hainele, felul în care vorbește, m-am uitat la bărbatul ăla și nu mi-a venit să cred că am fost măritată cu el atât timp. Mi s-a părut pur și simplu... un străin. M-am gândit la toți anii în care am fost împreună și mi-am dat seama că, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, în cea mai mare parte n-au fost prea grozavi. Lila îl privește cu coada ochiului și zâmbește amar. Ne ciondăneam mereu, eram în permanență iritați, ușor nervoși unul pe celălalt, dar eram prea ocupați cu munca sau cu fetele ca să analizăm lucrurile așa cum ar fi trebuit. Pentru că se presupune că trebuie să treci peste chestiile astea, nu? Iar dragostea și conexiunea se presupune că stau undeva sub toate astea, așa ca – nu știu – ca iarba sub o stâncă, puțin tuflită, dar gata să crească la loc după ce greutatea se ridică. Apoi Dan a plecat și am fost atât de rănită și de furioasă, încât n-am stat o clipă să mă gândesc dacă nu cumva a făcut ceea ce trebuia. Eram absolut convinsă că aveam dreptate să mă simt așa pentru că ne abandonase, ne transformase pe toate în

victime. Destrămase familia noastră. Lila clatină din cap. În seara asta, m-am uitat la el și m-am gândit că poate am destrămat familia împreună. Pentru că încetasem de mult să mai încercăm. Încetasem de mult să mai fim curioși, să ne mai intereseze ce se întâmplă cu celălalt. Să mai fim buni unul cu celălalt. Sau poate că eram doar doi oameni care de la bun început nu s-au potrivit prea grozav. Cred că m-am uitat la el în seara asta și m-am simțit... eliberată. Am simțit că pot să-l las să plece, pentru că probabil n-a fost niciodată omul potrivit pentru mine. Iar asta se simte... ciudat.

– Ciudat într-un sens bun?

Lila se gândește.

– Poate. Încă n-am digerat totul.

Își întinde brațele deasupra capului.

– Știi, cu fiecare zi care trece îmi dau seama că nu știu nimic. Am aproape 43 de ani și, sincer, nu știu nimic.

– Asta e partea distractivă, spune Jensen. Să descoperi.

– Hm...

Îl privește cu coada ochiului.

– Mă tem puțin că familia mea o să fie prea mult pentru tine. Suntem ceva de groază.

Jensen clatină din cap.

– Îmi place familia ta. Totul e pe față. Familia mea pare perfectă privită din afară, dar înăuntru e doar un amestec de resentimente și nesiguranță.

– Serios?

– Da. Îmi place ca nebunia să se vadă de la distanță.

– Ei, a noastră se vede de departe.

Și a venit momentul, momentul deciziei pe care a luat-o cu câteva zile în urmă, după ce a vorbit cu Eleanor. Lucrul pe care trebuie să-l spună.

Înghite în sec.

– Trebuie să-ți mai spun ceva. După tot ce a fost între noi... am făcut o mare prostie. Da, încă o mare prostie. Am cunoscut pe cineva și am crezut că e ceva între noi. Dar...

Jensen o oprește.

– Lila. Nu trebuie să știu totul. Suntem destul de trecuți prin viață ca să știm că se întâmplă și chestii din astea.

– Dar trebuie să știi în ce nebunie te bagi!

Jensen își încrețește nasul.

– Mda, cred că am deja o idee destul de bună.

– Și tot vrei să faci asta?

– Se pare că da.

– Pe toți dracii! Psiholoaga la care te duci are mult de lucru cu tine.

– Așa îmi spune și ea. Se întoarce să se uite la ea cu o expresie foarte serioasă. Trebuie să știu un singur lucru...

Lila îl întrerupe. Cu inima bătându-i cu putere, îi ia mâna într-a ei și se apleacă spre el.

– Jensen, îmi doresc foarte-foarte mult să fac asta. Mă simt extrem de norocoasă că mai am o șansă cu tine. Când sunt cu tine, mă gândesc la tot felul de lucruri pe care le-am putea face împreună și sunt entuziasmată pentru că, sincer, întotdeauna m-am simțit pe cont propriu. Cred că întreaga viață am simțit că sunt pe cont propriu. Știu că mă pot descurca singură, foarte bine chiar, dar... Dar vreau să fac toate astea împreună cu tine. Tu mă faci să mă simt mai bine din toate punctele de vedere. Mă faci să simt că e în regulă că sunt așa cum sunt. Chiar cred că este posibil să fii cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Așa că, dacă tu te bagi, fără discuție mă bag și eu.

Îl privește, așteptând încordată. Jensen deschide gura, apoi o închide la loc.

– Prea mult?

El clipește.

– Nu. A fost... hm, minunat. Eu voiam să te întreb când o să mâncăm ceva. Pentru că sunt lihnit.

Lila îl privește lung.

– Vai de mine! O să fii extrem de enervant, nu-i așa?

– Da. Da, o să fiu.

Începe să râdă, apoi o sărută, o lipește de el, o sărută și râde până când, în pofida voinței ei, începe să râdă și ea.

POST-SCRIPTUM

Inevitabil, Gene face senzație la convenția din San Diego. În prima zi, a fost absolut încântat să se trezească în echipă cu Vuleva, care se pare că a rămas o *vulpe sexy.* A divorțat de jucătorul de fotbal american de la Chicago Bulls și trăiește la o fermă din Calabasas, cu mai multe animale pe care le-a salvat, toate cu trei picioare, și nu-și dorește o relație serioasă, deși se pare că nu o deranjează să se bucure puțin de vechiul farmec al lui Gene. Violet îi zice Lilei că bunicul este enervant de vag când îi cere să-i explice care este *vechiul farmec al lui Gene.* Lila îi spune lui Violet că ar fi bine să nu se gândească prea mult la asta.

Gene petrece trei zile participând la conferințe, pozând pentru fotografii cu fanii și dând autografe, se simte minunat alături de foștii colegi de echipă (mai puțin regizorul, care este, în mod inevitabil, un dobitoc) și vine acasă dat peste cap din cauza diferenței de fus orar, răcit cobză și cu 34 000 de dolari în cont, dintre care jumătate îi transferă numaidecât Lilei.

– Ia-i tu, scumpo! Știi că o să se ducă numaidecât dacă rămân la mine.

Deja s-a oferit să ajute la următoarea piesă pusă în scenă la școală. Va fi o adaptare după *Visul unei nopți de vară,* iar Gene și doamna Tugendhat deja au discuții aprinse în legătură cu cât de mult poate fi modificat scenariul pentru a face aluzii la substanțe halucinogene.

Noul lui impresar, un tânăr de 28 de ani din California, pe nume Glenn, l-a înscris la încă trei convenții cu fanii în viitorul apropiat, dar Gene, cu toate lucrurile care i-au mai rămas, s-a instalat acum în fosta cameră a lui Bill. Lilei îi place când vine acasă, aducând cu el energia debordantă și glumele proaste, adorându-le dincolo de orice limită, la fel cum îi plac perioadele când e plecat și rămân doar ea și fetele.

Nici măcar n-o mai deranjează să se ducă la școală. Gabriel o trimite pe mama lui în cele mai multe zile, iar Jessie vine mult mai des decât înainte și întotdeauna îi face plăcere să stea de vorbă cu ea.

Bill se mută la Penelope, în casa ei cu trei dormitoare la șase case distanță de a Lilei. Știe că lucrurile s-au mișcat cam repede, dar spune că, la vârsta lor, nu are sens să piardă timpul. Vorbește cu polonezii să aducă pianul înapoi la Lila, fiindcă Penelope are pianul ei – un model Yamaha, mult mai performant (și o pianină în living). Lila privește pianul transportat încă o dată pe platformă și-și închipuie că polonezii s-au săturat până peste cap să tot fâțâie acel Steinway de colo-colo și probabil o să refuze dacă o să li se mai ceară să-l mute vreodată.

Penelope pur și simplu vibrează de fericire. Vine la ei ca să-i dea lecții gratuite lui Violet și, ori de câte ori Lila trece pe lângă ele, explodează pur și simplu și îi oferă tot felul de amănunte. Bill face uși pentru șifonierul ei din perete! Sunt absolut minunate, exact ce și-a dorit întotdeauna! Bill este cel mai bun bucă-

tar, știau asta? S-a îngrășat cel puțin un kilogram! Bill a găsit un expert care i-a acordat pianul absolut senzațional! Nu a sunat niciodată atât de bine! Lila ascultă, zâmbește și lasă fericirea lui Penelope să se reverse în voie. E înduioșător să vezi o persoană trecută de 60 de ani atât de sincer și de neașteptat de fericită. O face să spere că mai există o șansă pentru toți.

Poate datorită sentimentului de mulțumire romantică al lui Bill, Gene și Bill par să aibă o nouă relație cordială, care se traduce, în cea mai mare parte, prin faptul că Gene îl necăjește pe Bill în legătură cu dieta lui sănătoasă *(Ar fi trebuit să rămâi la gogoși, amice! Ți-am spus eu că nu-ți folosea la nimic lintea aia!),* iar Bill oftează fără să se supere și din când în când îi răspunde: *Dacă ai avea ceva mai multă grijă de tine, Gene, poate că ai reuși și tu să atragi o tânără drăguță, așa ca mine* – ceea ce o face întotdeauna pe Penelope să se fâstâcească.

În fiecare zi de miercuri, Bill gătește pentru toată lumea, și este un eveniment haotic, dar vesel, una dintre puținele seri în care Lila poate fi sigură că Gene o să se întoarcă la timp de la cârciumă și Celie o să coboare din camera ei. În ultima vreme, pare să deseneze mai mult decât să stea cu ochii în telefon, așa că Lila încearcă să nu o ia personal. Evenimentul s-a petrecut de patru ori și toată lumea încearcă să se poarte cât mai frumos, deși Bill nu se poate abține să nu comenteze, aparent în treacăt, că exteriorul unei tigăi ar trebui curățat cu aceeași temeinicie ca interiorul, Gene se încăpățânează să pună ketchup peste orice a gătit Bill (posibil ca să-l enerveze, Lila nu-și poate imagina că există cineva pe lume căruia să-i placă sosul de roșii peste budinca de orez cu lapte de cocos) și este doar o idee prea curtenitor cu Penelope. Lila stă în capul mesei

și se bucură de întreaga scenă, mâncând ceva gătit de altcineva și privind sforile invizibile reatașându-se în puncte diferite ale familiei ei, la început fragile, dar devenind rapid din ce în ce mai puternice, asemenea unei uriașe pânze de mătase. Uneori, se gândește la mama ei și se întreabă cum i s-ar fi părut ei totul și e aproape sigură că Francesca ar fi spus ceva de genul: *Nu este extraordinar, Lils? Nu-i așa că suntem ridicol de moderni?*

Lila s-a întâlnit de două ori cu Nella, actrița pentru care o să scrie autobiografia. În ambele ocazii, întâlnirile de două ore s-au întins pe toată ziua, în parte pentru că actrița vorbește extraordinar de mult și trece atât de haotic de la un subiect la altul, încât Lilei îi este greu să țină pasul și trebuie să se asigure mereu că a notat toate povestirile spuse pe jumătate, dar și pentru că, spre surprinderea ei, o place. Nella e strălucitoare, deocheată și amuzantă, izbucnește frecvent în râs, iar când te aștepți mai puțin este înfricoșător de neiertătoare cu dușmanii și-i place să declame: *Ducă-se dracului, scumpo! Ducă-se cu toții dracului!* Va avea mult de editat. Dar Lila e obișnuită să aibă de-a face cu actori și se simte, în mod ciudat, plină de energie după fiecare întâlnire pe care o are cu Nella, iar ceva din mentalitatea ei de supraviețuitoare o înviorează. Până acum, Nella a încercat să-i dea o haină de blană, o sticlă de Tequila și o brățară cu diamante de la un șeic din Arabia Saudită, care s-a dovedit a fi falsă. *Falsă, scumpo, îți vine să crezi? Și i-am trimis un portofoliu întreg de fotografii nud când mi-a cerut. A treia oară când am ieșit cu el, i-am șterpelit un Rolex. Oh, sunt sigură că n-a observat, avea vreo treizeci. Și ăla n-a fost fals, crede-mă! L-am vândut la Bonhams și mi-am izolat acoperișul cu banii de pe el.*

Lila îi zice Anoushkăi că autobiografia o să iasă grozav și că e dispusă să lucreze și cu alte celebrități dacă o să se ivească ocazia. Nimeni nu a spus absolut nimic de vreun cobai. Deocamdată.

Jensen pleacă în Winchester și lipsește zece zile, iar în tot timpul ăsta o sună de două ori pe zi. Lila se gândește după aceea că probabil a fost bine pentru amândoi să fie separați forțat într-un moment în care ar fi riscat să intre în panică la gândul că se implicase prea tare. Reușise cumva să-i spună o mulțime de lucruri, ținând cont că abia începuseră să iasă împreună. Jensen îi povestește despre ziua lui, ce plante a plantat și unde, ce unelte a folosit și despre deciziile haotice ale proprietarilor (oamenii din Winchester sunt ceva de groază), iar Lila ascultă totul cu atenție, asigurându-se că el știe că e acolo, nu cu gândul în altă parte. Uneori, pentru asta trebuie să se închidă în baie și să-i trimită lui Violet mesaje pe iPad:

Lasă-mă zece minute!

Știu că au trecut zece. Lasă-mă douăzeci!

Lasă câinele în grădină! Dacă e solid, ia-l într-un șervețel și aruncă-l în veceu! Dacă e moale, mă ocup eu când cobor.

Ba da, poți. Eu vorbesc la telefon.

Când Jensen în sfârșit se întoarce acasă, ea îl lasă pe Gene cu fetele și petrece noaptea în apartamentul lui – întotdeauna a fost foarte drăguț cu familia ei, dar orice om are până la urmă niște limite. S-a dat cu parfum și și-a pus o rochie nouă cu nasturi, pe care a cumpărat-o din banii primiți de la Gene. Apartamentul lui Jensen e drăguț; ușor rustic, cu camere aerisite și cu o canapea mare. Nimic nu e crem.

Jensen a gătit cina – nu ceva prea sofisticat, doar pui cu orez și ciuperci – și amândoi au recunoscut că se simt ciudat de emoționați. Ca și cum tensiunea acumulată în timpul absenței lui amenința să explodeze, asemenea unui balon prea umflat. Lila a devenit din ce în ce mai agitată în timp ce mâncau, a început să se bâlbâie și să se întrebe dacă era cu putință ca realitatea să se ridice la înălțimea așteptărilor pe care le construise în mintea ei sau dacă nu cumva era pe cale să facă altă greșeală colosală. Voia să se culce cu el și era îngrozită de ce ar fi putut să însemne asta. I-a spus, din senin, că a citit o statistică în care se spune că aproximativ șaizeci la sută din cei care se căsătoresc a doua oară divorțează, mai ales dacă unul din cei doi are copii. A adăugat pe jumătate în glumă:

– În statistică nu se menționa nimic despre situația în care există și doi tați excentrici. Apoi s-a grăbit să adauge: Nu spun că vreau să ne căsătorim. Apoi a zis de teamă să nu pară prea rece: Adică nu zic că, dacă aș vrea să mă căsătoresc, nu ai fi genul de om cu care să vreau să mă mărit.

Și Jensen a privit-o cu atenție, lăsase jos cuțitul și furculița, și i-a zis:

– Mda. Îmi dau seama că va trebui să preiau conducerea.

A ieșit din cameră, a redus lumina și s-a întors peste câteva minute doar în boxeri, spunând când Lila îl privise șocată:

– Chestia asta a devenit foarte serioasă. Să luăm prima încercare ca pe un test. După care data viitoare o să ne putem relaxa.

Și-a ridicat brațele în lateral și i-a zâmbit larg. Posibil să fi spus și *Ta-da!* – Lila nu-și amintește. A rămas mută pe moment. Arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzuse dezbrăcat. Corpul lui Jensen nu mai era câtuși de puțin pufos.

Lila a pus farfuria goală pe masa de cafea. Când a fost în stare să vorbească, i-a zis:

– Sunt impresionată că tu crezi că o să existe o dată viitoare.

Privirea lui s-a pironit într-a ei. Încă zâmbea.

– Oh, a zis. O să existe o dată viitoare.

Și a existat, într-adevăr, o dată viitoare. Dar testul, i-a spus după aceea în timp ce stăteau amândoi în pat, râzând de curajul lui și mâncând niște budincă de mango pe care o uitaseră la cină, a fost un început excelent.

Estella Esperanza își ucide în cele din urmă soțul în episodul 37. Îl împușcă într-un parc de distracții și zgomotul e acoperit de țipetele oamenilor din Roata Mare și de țăcănitul care se aude din poligonul din apropiere. Bărbatul se întoarce, vede cine îndreaptă arma spre el și alunecă în genunchi, strângându-și cu mâinile pieptul însângerat. Iar în acest moment, sentimentele Estellei par să se schimbe și începe să plângă amarnic lângă soțul ei, care își dă duhul în mod dramatic. După ce acesta moare, Estella anunță că tot ce a făcut a fost o greșeală, că totul a fost din dragoste, că a fost orbită de nevoia de răzbunare și că viața ei nu mai are rost. Lila privește o vreme încruntată ecranul și hotărăște să nu se mai uite la serial. E stupid! Se gândește să se apuce mai bine de-o carte.

Portretul Francescăi este din nou expus în living. Lila l-a pus înapoi deasupra televizorului, după ce Gene s-a întors să stea la ei (în dormitorul lui, acesta preferă să aibă postere înrămate cu el însuși în diferite roluri – *Câinele care vorbește 3*, *Trădătorul terorii* și *Tărâmul cowboylor spațiali*). Lila simte că e timpul să readucă prezența Francescăi în casă, să-și aducă aminte că mama ei a fost, dincolo de toate, cel mai grijuliu, mai atent și mai entuziast părinte pe

care l-ar fi putut avea cineva. A început iar să poarte conversații cu ea în minte, să-i ceară sfatul și să-și imagineze cum ar fi răspuns mama ei. Lila a ales să nu se gândească prea dur la greșelile Francescăi – la urma urmei, cine e ea să o judece? – și să se gândească doar la cât de norocoși au fost cu toții să o aibă pe această femeie vibrantă și iubitoare în viața lor atât timp cât au avut-o. Au trecut trei zile până când Lila a observat că una din fete – probabil Celie – a pictat cu atenție o pereche de chiloți bleumarin peste zona pe care Violet încă o numește *buzunarul secret al bunicii.*

– Suntem gata?

Lila umple coșul mare de plajă și-și trece curelele lungi peste umăr. Ia un fular cu ea – e frig azi și bate vântul – și o așteaptă pe Violet să-și găsească haina, în timp ce se tot vaită că a fost forțată să plece din fața laptopului tocmai când se pare că era pe punctul să atingă *nivelul superior.* Gene a ieșit să-l plimbe pe Truant. L-a forțat pe câine să-l iubească, evident, și-i place să aibă un însoțitor când iese din casă. Uneori, Truant se întoarce mirosind suspect de tare ca dușumeaua de la Leul Roșu, dar pare fericit, așa că Lila alege să se bucure doar de faptul că nu-și petrece cea mai mare parte a vieții făcând crize nevrotice prin casă. Cel puțin a redus substanțial cheltuielile cu vinul pentru vecini.

Celie și-a tuns părul scurt și l-a vopsit într-o nuanță aprinsă de roz. Lila a fost puțin șocată la început, dar acum e chiar plăcut că fața fiicei ei nu mai este în permanență obturată de un nor de păr negru, iar Lila admiră în secret hotărârea și independența pe care o sugerează noul look al lui Celie, așa că s-a mulțumit doar să-i spună că i se pare că arată super, ușurată în sinea ei că nu merge la o școală la care așa ceva să conteze. Celie și-a făcut un prieten liniș-

tit, roșcat, pe nume Martin, care apare mereu cu un dosar uriaș plin cu desene și stau amândoi la etaj, văzându-și de treaba lor sau lucrând la proiecte de animație pe computerul din living. Când Lila a întrebat-o aparent nepăsător pe Celie dacă e ceva între ei doi, Celie a privit-o de parcă ar fi fost un dinozaur și i-a spus:

– Pe bune, mamă, băieții și fetele au voie să fie doar prieteni, să știi!

Lila crede că e posibil ca Martin să nu vadă lucrurile chiar în același fel, dar asta o să fie problema lor.

– Violet, hai odată!

Celie e la ușă, nerăbdătoare să plece, probabil ca să se întoarcă mai repede.

– Nu te tot lua de mine! se văicărește Violet. Ești enervantă!

Copilul lui Dan s-a născut cu două săptămâni în urmă; un băiat pe nume Marius. A fost prematur, a cântărit mai puțin decât trebuia în mod normal, a avut icter și și-a petrecut primele zece zile din viață într-un incubator de la Secția de Terapie intensivă a spitalului de pediatrie, cu Marja și Dan petrecând ore întregi lângă o cutie transparentă de plexiglas, ca o echipă foarte vigilentă. În sfârșit, a fost declarat sănătos și i s-a dat voie să plece acasă cu o zi în urmă, cu zece zile înainte de Crăciun, iar vocea lui Dan, când sunase, fusese copleșită de ușurare.

– Mănâncă bine. A umplut câteva scutece cu o producție dezgustătoare și ne ține treji toată noaptea, dar e bine.

Jessie a văzut-o pe Marja la supermarket acum patru zile și a spus că arăta îngrozitor, ca o versiune exagerată a felului în care arată toate proaspetele mame, dar parcă mai epuizată, mai îngrijorată și cu părul nespălat.

– Doamne, n-aș mai putea să trec prin asta! Tu?

– Nu, spusese Lila. Probabil că nu.

Lila și fetele ies din casă. Vântul bate tare, așa că își strâng hainele pe lângă corp și își ridică gulerele. Lila știe suficient de multe despre aceste prime zile ca să-și fi făcut deja un orar în minte. În coș, pe lângă costumașul exagerat de scump luat de la un magazin franțuzesc din Hampstead, are un pachet de biscuiți scumpi, o prăjitură cu fructe și o cutie de bomboane de ciocolată. Proaspetele mame rareori primesc ceva bun. O să le dea cadourile, o să stea cât să bea un ceai și să admire bebelușul, apoi o să-și spele cănile (proaspeții părinți au destule de făcut fără să spele și cănile musafirilor) și o să plece. Poate că o să pară ciudat – poate chiar o să simtă un junghi de durere –, dar este important să o facă și e important ca fetele să-și vadă părinții făcând asta. Pentru că acum toți fac parte dintr-o familie neregulată, cu contururi neclare, cu părți pe jumătate reconstruite. Și așa va fi zeci de ani de acum înainte.

– Ești gata, mamă?

Celie se uită la ea – privirea ei ascunde o întrebare vagă, iar Lila observă cu surprindere că ochii fiicei ei sunt acum la același nivel cu ai ei.

– Cu siguranță sunt, scumpa mea.

În mod neașteptat, Celie își trece brațul prin cel al Lilei. Lila trage aer în piept, își potrivește coșul pe umeri și, cu Violet țopăind în față, pornesc împreună spre casa lui Dan.

MULȚUMIRI

Probabil că aceasta a fost cartea pentru care m-am documentat cel mai puțin, dar asta nu înseamnă că nu există o mulțime de oameni cărora trebuie să